

Giới thiệu Vạn Lân Sủng Vợ

Độ dài: 256 (chưa gồm ngoại truyện)

Thể loại: Hiện đại, ngọt sủng, đô thị tình duyên, hào môn thế gia, cưới trước yêu sau, HE

Editor: Cynlia

Cố Duy Thâm chú ý đến cô gái này cũng chỉ vì tên cô khá đặc biệt

- Quý Sênh Ca? Nghĩa là hằng đêm ca hát sao?

Cô cười:

- Tam thiếu gia có thể hằng đêm ca hát được sao?

.....

Gia tộc Cố gia, thế gia trăm năm vọng tộc, có tiếng khắp Vân Giang. Tam thiếu gia Cố gia càng nổi bật hơn, quả thật là sinh ra ngâm muống vàng, từ nhỏ cực được cưng chiều và còn là người thừa kế sáng giá nhất của gia tộc

Ồ Quý gia, một đứa con vợ lẽ bị mọi người khinh thường xa lánh. Xuất thân hèn mọn, không lên được mặt bàn, cô chỉ là một đứa con gái bị ghẻ lạnh, ngày qua ngày gian nan sinh tồn

So với nhau, quả thật người trên trời, kẻ dưới đất. Đối mặt với những ngờ vực của người ngoài, ngón tay Quý Sênh Ca ngả ngón trước cavat trên ngực người đàn ông, ngữ khí bất mãn: "Anh nghe đi, bọn họ đều nói em danh không chính, ngôn không thuận."

Ngay sau hôm đó, Tam Cố thiếu gia cầu hôn, một màn oanh oanh liệt liệt toàn thành.

Trang sức đỏ rực trải dài mười dặm đường, cảnh tượng độc nhất vô nhị.

.....

Anh đường đường ngang ngược, thân phận tôn quý.

Cô thận trọng từng bước, dụng tâm tính kế.

Ánh mắt người đàn ông dừng trên người người phụ nữ tiềm tàng dã tâm, ngón tay điểm qua khóe miệng cô, "Nếu tôi giúp em thực hiện ý nguyện, em định báo đáp tôi thế nào?"

Báo đáp?

Quý Sênh Ca ngẩng đầu, đáy mắt trong suốt nhiễm vài phần ý cười, "Đời này của em đều do anh định đoạt."

Nghe vậy, anh dập tắt diều thuốc trong tay, nhẹ ôm cô vào lòng.

Lần đầu tiên anh tin tưởng lời của một người phụ nữ, song không nghĩ tới lời hứa hẹn ngọt ngào lại có thể hóa thành lưỡi dao sắc tẩm độc.

.....

[Vở kịch đêm tân hôn]

Đêm tân hôn, Cố tiên sinh khoác áo ngủ, vành tai tóc mai chạm nhau, thỏ lộ với vợ, "Em biết anh dài ngắn thế nào, anh biết em sâu cạn ra sao."

Cố phu nhân đỏ mặt, tay đặt trước ngực.

Cái này mẹ nó là đặc biệt thỏ lộ sao? Rõ ràng là đùa giỡn lưu manh.

Anh sống đến từng này, chỉ trăm phương ngàn kế tính toán một việc là cưới cô.

Mang cô chiếm cho riêng mình, cả đời nâng niu trân quý.

[Vở kịch Cố tiên sinh sủng ái vợ]

Ngày nọ, truyền thông tìm đến phỏng vấn, người chủ trì cầm trên tay microphone hỏi một vấn đề, "Xin hỏi Cố tiên sinh, Cố phu nhân từng oán giận địa vị gia đình bất bình đẳng, ngài cảm thấy thế nào?"

Người đàn ông hai tay đặt trên đầu gối, "Người ở trên cao, người ở dưới thấp sao có thể bình đẳng."

Người chủ trì hai mắt lập tức tỏa sáng, "Vậy ngài nhất định là người làm chủ rồi."

Người đàn ông gật đầu, khóe miệng cong thành vòng cung mê người, "Phải, tôi là chủ gia đình, Cố phu nhân là chủ của tôi."

Mọi người: "....."

Cố phu nhân ngồi trước TV, gương mặt nháy mắt phiếm hồng. Cố tiên sinh nhà cô cũng thật là, ai lại nói thẳng thế bao giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hằng đêm ca hát

Thành phố Vân Giang, chạng vạng 7 giờ tối.

Trước cửa khách sạn bay sao giữa trung tâm thành phố, siêu xe xếp thành hàng dài, khiến nửa con phố bị vây kín đến mức con kiến cũng không chui lọt.

Đêm nay Cổ thị tổ chức tiệc rượu mừng kỉ niệm, đội hình tuyệt đối là phô trương danh thế hào môn. Ai không biết ban đầu Cổ thị xuất thân từ một công ty thu âm nhỏ, trải qua ba thế hệ tài năng liên phát triển thành "đế quốc" thương nghiệp. Hiện tại, từ tài chính, bất động sản đến thương mại, hậu cần, trong rất nhiều lĩnh vực Cổ thị đều nắm giữ một vị trí nhỏ, song ảnh hưởng lại sâu rộng.

Công ty truyền thông Lệ Tinh được coi là nền tảng của Cổ gia, trước nay đều do cháu đích tôn Cổ Tái Thành toàn quyền quản lý, nhưng Cổ lão gia vốn ưu ái tam thiếu, đầu năm nay đã ra thông báo đại thiếu và tam thiếu cùng nhau quản lý. Không ngờ chỉ ngắn ngủi mấy tháng, tam thiếu liền khiến Lệ Tinh trở nên náo nhiệt, làm Cổ lão gia hết sức hài lòng. Tiệc rượu hôm nay chỉ sợ cũng là dịp tuyên bố Tam thiếu chính thức tiếp nhận truyền thông Lệ Tinh.

Chỉ là nếu như vậy, địa vị Cổ Tái Thành ở Cổ gia lại thành ra khó xử.

Trên tầng 12 của khách sạn, hội trường theo phong cách La Mã cổ, quần là áo lượt, tiệc rượu linh đình. Các khách mời lần lượt đến đông đủ, khiến khung cảnh càng thêm huyền ảo.

Hội tiệc lớn được phân chia thành các sảnh nhỏ. Những người có bối cảnh hiển hách đều được sắp xếp vào sảnh trước, còn họ hàng xa của Cổ gia được bố trí ở hai sảnh nhỏ phía sau.

Khăn trải bàn tơ tằm màu trắng ngà, sờ cảm giác trơn nhẵn. Quý Sênh Ca một tay chống cằm, ngón tay lạng lẽ vuốt ve. Lễ phục đen trên người cô cùng khăn trải bàn trắng tạo thành cảm giác đối lập.

"Mẹ, đôi hoa tai kim cương của con mạng có được không?"

"Có hoa tai, Mỹ Âm của chúng ta hôm nay thật xinh đẹp, yên tâm đi."

"Con cũng thấy vậy."

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua dung nhan tinh xảo trước mặt, chậm rãi dời mắt.

"Này!" Quý Mỹ Âm giọng điệu không tốt, "Quý Sênh Ca, ba bảo cô tham gia tiệc rượu của Cổ gia, hiển nhiên là muốn giữ thể diện cho nhà họ Quý. Chắc chắn, cô nhìn lại mình đi, ăn mặc bần xin như vậy?"

Quý Sênh Ca cúi đầu uống nước, không để ý tới sự chế giễu của cô ta. Kỳ thực, những gì cô ta nói cũng không hoàn toàn sai, cũng là con gái nhà họ Quý, nhưng cô vĩnh viễn không được công nhận, vĩnh viễn là người thừa.

"Mỹ Âm, nhỏ tiếng chút, ba con nghe được thì không hay đâu." Mẹ Quý ngừ khi ôn hoàn nhắc nhở.

Liếc nhìn khách khứa xung quanh, Quý Mỹ Âm không tình nguyện dẫu môi.

Đôi mẹ con này kẻ xướng người họa, Quý Sênh Ca đã sớm nhìn đến quen rồi, cô chỉ cảm thấy có chút lạnh. Do bộ lễ phục màu đen trên người không kịp đưa đến cửa hàng giặt ủi, quần áo còn chưa khô hẳn đã mặc vào nên lúc này, càng ngồi lâu ở đại sảnh, cô càng thấy không thoải mái.

Không lâu sau, một bóng dáng vội vàng trở về. Mẹ Quý kéo ghế dựa cho chồng, "Thế nào? Có gặp tam thiếu không?"

Quý Nhân sắc mặt có chút khó coi, "Không, quá nhiều người, căn bản không có cơ hội tới gần cậu ta."

Quý Mỹ Âm nghe cha nói, vẻ mặt mất mát. Trong một dịp như đêm nay, thiên kim danh giá tham dự không ít. Tuy Quý Mỹ Âm cô diện mạo không tồi, nhưng thân thế bối cảnh còn quá kém.

"Đừng nóng vội, bữa tiệc vừa mới bắt đầu, còn nhiều cơ hội." Quý phu nhân rót rượu vang đỏ cho chồng.

Quý Nhân ngược lại càng thêm nhũn mảy, "Tiệc rượu kết thúc thì Cổ lão gia liền tuyên bố người tiếp nhận Lệ Tinh, đến lúc đó mọi người đều tìm tam thiếu chúc mừng, còn đến lượt tôi sao?"

Quý phu nhân cắn môi. Quá nhiều người muốn móc nối với Cổ gia, Quý gia bọn họ còn không được xem là danh môn.

Đối diện ghé dựa, Quý Sênh Ca trầm mặc nghe bọn họ nói chuyện, từ đầu đến cuối không hề hé miệng, an tĩnh như thể cô không phải người nhà họ Quý.

Tiệc rượu quá nửa, không khí trong hội trường ngày càng náo nhiệt. Thảm đỏ trải dài hành lang, đèn đuốc sáng trưng.

Cổ Tái Thành một tay cầm ly rượu, một tay giữ di động, đứng trong góc nhỏ giọng, "Đình Đình, em đến phòng 3303 chưa?"

Điện thoại truyền đến giọng phụ nữ ngượng ngùng, "Đến rồi. Tái Thành, chừng nào anh lên đây?"

"Tiệc rượu rất nhanh sẽ kết thúc, chờ anh lên tìm em." Cổ Tái Thành nắm chặt di động, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía trước, "Anh sẽ gọi champagne cùng điểm tâm, em ăn trước đi."

"Được, anh tranh thủ lên sớm một chút." Ôn Đình vui sướng trả lời. "Có nên mặc bộ nội y trắng không đây, bộ mà em thích ấy?"

"... Mặc."

"Ngắt điện thoại, Cổ Tái Thành liếc mắt về phía người đàn ông đứng sau, hai mắt lóe lên tia kinh ngạc, "Duy Thâm, sao em lại đứng đây?"

"Đứng chờ tỉnh rượu." Đôi mắt đen của người đàn ông đặc biệt sáng. Cổ Tái Thành cười, thu lại ánh mắt.

"Anh."

"Sao thế?"

Cổ Duy Thâm một tay đút túi, phía trên áo sơ mi trắng bó sát lồng ngực rắn chắc, nói: "Đêm nay chúng ta còn chưa uống với nhau ly nào."

"Phải rồi, anh đang muốn tìm cậu uống một ly."

Người phục vụ mang khay đến, trên khay chỉ có duy nhất một ly rượu. Cổ Tái Thành duỗi tay lấy ly, đưa đến trước mặt người đàn ông, "Em ba, anh đây kính cậu."

Cổ Duy Thâm nhìn chằm chằm ly rượu được anh ta đưa tới, không nhận lấy. Anh hơi cúi mặt, đáy mắt thoáng qua một tia lạnh lẽo.

Thấy anh không đưa tay, sắc mặt Cổ Tái Thành khẽ thay đổi.

Trong giây lát, tay phải Cổ Duy Thâm nâng lên, khoe miệng cong một nụ cười, "Nếu là anh cả kính rượu, em đương nhiên phải uống."

Cổ Tái Thành thấy anh một hơi cạn sạch liền thở phào nhẹ nhõm.

Khắp buổi tiệc đều là các phu nhân đàm luận tiêu chuẩn chọn con dâu, khiến người ta hít thở không thông. Quý Sênh Ca đứng ngoài hành lang hóng gió, tính toán tìm lý do rời đi.

"Tam thiếu, ngài uống say rồi, đại thiếu gia dẫn ngài đến phòng 3303 nghỉ ngơi một lát."

"Đại thiếu gia dẫn tôi đưa ngài lên."

Quý Sênh Ca đi phía trước, bước chân nhanh chóng chậm lại. Đây là tam thiếu?

Đỉnh!

Cửa thang máy mở ra, phục vụ khách sạn đỡ người đàn ông bên cạnh, "Tam thiếu, phía trước là phòng 3303."

Cố Duy Thâm chậm rãi ngừng đầu, liếc mắt về vị trí đặt camera, dừng bước. Anh khẽ hít một hơi, "Thế phòng đưa tôi, cậu đi lấy nước đi, tôi đang khát."

"Trong phòng có....."

"Tôi muốn uống ngay bây giờ."

Người phục vụ do dự vài giây, xoay người đi về phía bàn phục vụ.

Chờ đến khi phục vụ mang bình nước trở về, cửa phòng 3303 đã mở ra. Anh cực kỳ quen thuộc vị trí đặt camera tầng này, mỗi bước đi đều có thể tránh được camera quay phía chính diện.

Đi đến trước cửa, phục vụ chỉ kịp thấy bóng dáng người đàn ông lướt qua cửa.

Xoạch!

Cửa phòng đóng lại, người phục vụ cầm bình nước gọi: "Tam thiếu, nước ngài cần đây."

Trong phòng không hề có động tĩnh, người phục vụ nhìn chăm chăm một lúc rồi mới rời đi.

Một bên cửa an toàn bị đẩy ra, Quý Sênh Ca thò đầu ra ngoài. Cô thở hồng hộc chạy lên, đáng tiếc vẫn không đuổi kịp.

Cánh cửa thông nhau đóng lại, Quý Sênh Ca chuẩn bị rời đi, khi xoay người ngoài ý muốn đối diện một đôi con người đen kịt.

"A —"

Tiếng kinh hô chưa kịp phát ra, miệng cô đã bị người đàn ông che kín, "Theo dõi tôi?"

Không phải!

Quý Sênh Ca trừng mắt với người đàn ông, tim đập điên cuồng. Anh ta không phải tam thiếu nhà họ Cố sao? Nhưng không phải anh ta vào phòng 3303 à?

"Cô là ai?" Người đàn ông dần dần cúi mặt, khiến Quý Sênh Ca toàn thân nổi một tầng da gà. Cô không ngờ tới mình lại có thể ngay chỗ này đụng độ Cố Duy Thâm.

Ngay lúc này, lối thoát hiểm hành lang truyền đến một loạt tiếng bước chân. Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn, có một vài người đàn ông xa lạ tay cầm thiết bị quay phim, chụp ảnh, đang cố thủ gần phòng 3303.

Những người lạ mặt đó, cùng với căn phòng 3303 gần đây, đều mơ hồ truyền đến một loại tin tức không bình thường.

Người đáng lẽ đã vào phòng 3303, Cố Duy Thâm, ngay lúc này lại dè dặt trên tường. Quý Sênh Ca hít một hơi thật sâu, cô bỗng dưng có chút tò mò, căn phòng kia rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Cố Duy Thâm cũng nhìn những người đó, anh khẽ hừ một tiếng, khóe miệng cười như không cười. Quả nhiên kế hoạch chu đáo cẩn thận, nếu như anh ra ngoài bây giờ, trò vui lập tức không còn vui chút nào.

Vừa rồi anh cả thêm thứ gì đó vào ly rượu kia nên lúc này được tính phát tác, đại não anh bắt đầu trở nên hưng phấn, toàn thân nóng hầm hập một cách lạ thường.

Người đàn ông khẽ sát Quý Sênh Ca, nhiệt độ cơ thể anh tăng dần. Rõ ràng, nhiệt độ cơ thể lên đến mức này thật không bình thường.

Lông tơ toàn thân Quý Sênh Ca nháy mắt dựng đứng, trong lòng lập tức rút ra kết luận. Giờ phút này, cô không biết có phải ông trời cho cô cơ hội hay không, nhưng cô biết rõ, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

"Tam thiếu cần hỗ trợ không?" Quý Sênh Ca nhìn người đàn ông trước mặt.

Tuy thân thể Cố Duy Thâm rất khó chịu, lý trí lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

"Cô là ai?"

"A.."

Quý Sênh Ca ngược mặt, khuôn mặt với ngũ quan xinh đẹp rõ ràng rơi vào trong mắt Cố Duy Thâm, "Tôi là người có thể giúp anh."

Phụ nữ xinh đẹp cỡ nào, Cố Duy Thâm cũng đều gặp qua. Diêm dúa, thanh thuần, gợi cảm. Có điều, người phụ nữ trước mặt anh lúc này không thuộc mấy dạng như vậy. Nếu phải dùng từ để hình dung, cô chính là kiểu người hại nước hại dân.

Ngực to eo nhỏ, da thịt trắng nõn, người phụ nữ như vậy nằm trong ngực.... Cố Duy Thâm cảm thấy yểu hèn như có lửa đốt, ngứa một khô khốc.

"Thật sự muốn giúp tôi?" Cố Duy Thâm nhìn chăm chăm vào mắt cô, ngón tay dút vào túi quần, "Trong này vẫn còn một thẻ phòng, có dám không?"

Máy đẹp của Quý Sênh Ca chau lại, nhưng chỉ ngần ngại vài giây. Cô thò tay lấy thẻ phòng từ trong túi quần, khiến khóe miệng Cố Duy Thâm khẽ nháy lên.

Lên một tầng, Quý Sênh Ca đẩy cửa vào. Ngay lúc cô đứng còn chưa vững, thân hình cao lớn phía sau liền áp sát.

Khắp phòng xa hoa mà trống trải, cửa sổ sát đất phản chiếu ánh đèn lộng lẫy bên ngoài, cảm Quý Sênh Ca bị người đàn ông nâng lên, lưng đưa về phía cửa sổ.

Làn da cô vô cùng mịn màng, lúc Cố Duy Thâm ghé sát mặt liền ngửi được hơi thở thơm ngát, "Cô tên gì?"

"Quý Sênh Ca."

Đôi mắt hoa đào hẹp dài của người đàn ông khẽ nheo lại, tươi cười trên mặt chợt thay đổi.

Anh nói: "Quý Sênh Ca, hằng đêm ca hát sao?"

Hiếm khi anh bị hạ được, đại não còn có thể phản ứng không đúng đắn như vậy.

Quý Sênh Ca cười, trả lời, "Tam thiếu thật sự có thể hằng đêm ca hát?"

Nụ hôn nóng bỏng của người đàn ông nhảy mất rơi xuống. Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy khóe miệng tê dại ngửa ngửa, anh cố ý dừng lại ở môi cô, khẽ cắn, mang theo ý tứ trừng phạt, nhưng nhiều hơn là tình triều mãnh liệt.

Khi cả người ngã xuống giường lớn phía sau, Quý Sênh Ca không thể không thừa nhận, mình không còn đường lui.

Làn da phụ nữ trơn nhẵn mịn màng, mỗi móng của Cố Duy Thâm dán ở gáy cô, cảm nhận được mạch đập của mình và cô cùng tần suất, đôi tay đột nhiên chế trụ eo cô.

Một màn kịch đêm nay, Cố Duy Thâm không thể không tiếp nhận, nhưng anh cũng chẳng ngờ, nửa đường lại xuất hiện viện binh. Được tính trong ly rượu không nhỏ, anh tạm thời không muốn cân nhắc xem viện binh kia là yêu tinh từ phương nào tới, dù sao tiêu yêu tinh này cũng rất hợp khẩu vị của anh.

Rạng sáng 5 giờ, trước cửa lớn khách sạn, phóng viên vây kín không một kẽ hở. Có người tung tin, tối qua Cố Duy Thâm cùng vị hôn thê của anh mình lên kút thuê phòng. Tin tức như một cú nổ, nhảy mất gây chấn động các phương tiện truyền thông.

Trước cửa bên hông khách sạn, Quý Sênh Ca hai tay ôm vai, bước nhanh đến ven đường. Đám đông mênh mông phía trước đang bị các nhân viên an ninh mạnh mẽ ngăn cản, thế nhưng số lượng phóng viên áp đảo hoàn toàn, rõ ràng là *quả bất địch chúng*.

*Quả bất địch chúng: người ít không đánh lại đám đông.

Rất nhiều phóng viên vây trước cửa khách sạn. Nhìn mọi chuyện phát sinh trước mắt, Quý Sênh Ca liền nghĩ ngay đến căn phòng 3303 kia.

"Mọi người nhanh xông lên đi, nếu người kia đi cửa sau, tất cả chúng ta đừng hòng giật được tít nóng hổi."

Trong đám đông có người hô lớn, các phóng viên khác dường như đều ứng hộ, giờ thiết bị trong tay hợp lực tiến lên. Hơn mười bảo vệ trước cửa làm sao đo lại lực lượng phóng viên đông đảo mấy chục người, bức tường an ninh ngay lập tức bị phân tán.

Các phóng viên chen nhau xông vào.

"Ngăn bọn họ lại! Mau ngăn bọn họ lại!"

Có người rút di động báo nguy, tình huống trước mắt liền mất khống chế.

Quý Sênh Ca thu hồi tầm mắt, sắc mặt thản nhiên, như thể tất cả mọi chuyện đều không liên quan tới mình.

Mà quả thật không liên quan, chuyện của Cố gia, cô không muốn dính líu một chút nào.

Một cơn gió thu lạnh lẽo đánh úp, váy đen ngắn trên người cô căn bản không đủ giữ ấm. Quý Sênh Ca rung mình một cái, chạy nhanh về phía bên kia đường bắt taxi, nhân lúc hỗn loạn liền rời đi.

Cùng lúc đó, trong phòng khách sạn xa hoa.

Người đàn ông mặc áo ngủ trắng, tay kẹp điều thuốc đứng trước cửa sổ sát đất. Trên cửa kính đẹp đẽ có không ít dấu tay, Cố Duy Thâm ngậm thuốc lá, đôi mắt nhìn chằm chằm những dấu vết đó, có chút xuất thần.

"Leng keng ____"

Chuông cửa vang lên, Cố Duy Thâm ra mở cửa.

"Tam Tam, mọi việc thuận lợi."

Bước vào là một người đàn ông, trên người mặc bộ tây trang màu hồng nhạt. Làn da anh ta trắng nõn, khi nói chuyện lông mày nhướn cao.

"Cậu không thấy đâu, mới vừa rồi anh cậu dẫn đoàn người đi bắt gian, phát hiện gian phu không phải cậu thì sắc mặt hết kia sức tốt đẹp."

Yến Nam Thuần vẫn luôn miệng liến thoắng, Cố Duy Thâm cúi đầu hút thuốc, "Ảnh chụp rõ không?"

"Độ phân giải tuyệt đối, sắc nét đến từng lỗ chân lông." Liếc mắt qua người đàn ông một thân áo ngủ, Yến Nam Thuần bồng nheo mắt, "Tối hôm qua không nhận điện thoại của tôi, thì ra là chôn ở chỗ này ung dung tự tại. Ly rượu kia của Cố Tái Thành làm sao cậu giải được?"

Cố Duy Thâm nghiêng người, mắt nhìn chằm chằm một mảng đỏ sậm trên khăn trải giường. Anh duỗi tay túm góc chăn, che kín vết tích trên drap giường.

"Khách khứa dự tiệc tối qua có Quý gia không?" Cố Duy Thâm hỏi.

Yến Nam Thuần nghĩ một lát, "Công ty điện ảnh Hoàn Cẩm hình như của nhà họ Quý?"

Vậy là đúng rồi.

Cố Duy Thâm ngả gối nhượng mảy, cười nói, "Cô ta nói mình tên Quý Sênh Ca."

"Cái gì Ca?" Yến Nam Thuần ngẩn ra, trừng mắt nhìn người đàn ông. "Rượu của cậu tối qua là nhờ cô ta giải?"

Cố Duy Thâm không trả lời, anh khẽ hạ lông mày, khóe miệng chậm rãi nhếch lên một chút ý cười.

Hằng đêm sênh ca, anh nhớ kỹ.

Mấy ngày sau.

Mưa dầm dề mấy hôm nay cuối cùng cũng tạnh, trả lại bầu trời trong veo.

Lúc Quý Sênh Ca bước ra từ cửa lớn tiểu khu, sắc trời đã tối. Một chiếc ô tô đen có rèm che đỗ bên đường, cửa xe mở ra, một người toàn thân tây trang đen tuyền tiến về phía cô.

"Quý tiểu thư, Cố tiên sinh muốn gặp cô."

"Cố tiên sinh nào?"

"Tam thiếu của Cố gia."

Quý Sênh Ca chậm rãi cúi thấp mặt.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe đen đã dừng lại bên ngoài Tây Phủ Danh.

Rất nhiều người đều biết Cố Duy Thâm sống một mình. Tây Phủ Danh này có thể nói là một trong những nơi ở yêu thích của anh.

HẾT CHƯƠNG 1.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Cố gia tam thiếu

Trên đoạn đường phồn hoa giữa trung tâm thành phố là khung cảnh biệt thự cao cấp nổi dài. Vườn hoa cùng bể bơi quả thực là tiêu chuẩn của sự xa hoa trong những căn biệt thự.

Quý Sênh Ca đi qua bãi cỏ rộng, được dẫn đến trước cửa. Người đàn ông mặc tây trang đen với khuôn mặt lạnh lùng duỗi tay mở cửa, lại không có ý định tiến vào.

Nền nhà phòng khách lát đá cẩm thạch, kết hợp với hoa văn phục cổ tinh xảo, sáng đến mức có thể soi gương. Quý Sênh Ca đứng trước lối vào, do dự một lát liền cởi giày cao gót trên chân, đi chân trần vào.

Đá cẩm thạch lạnh băng khiến cô rùng mình rụt vai.

Bên trong phòng khách rộng lớn không có lấy một bóng người. Sofa được bọc bởi lớp da thật đen tuyền, phù bên trên là đệm lót màu kem. Quý Sênh Ca chớp mắt, dưới lòng bàn chân truyền đến khí lạnh buốt, khiến cô muốn vùi hai bàn chân vào thảm lông mềm mại.

Căn nhà này rất lớn, cô chưa quan sát hết được. Chỉ tấm da thật trên sofa kia giá cũng lên đến 7 con số, còn cần cô đánh giá những đồ vật khác sao?

Xa hoa đến mức này, quả không hổ danh Cố gia tam thiếu. Cố Duy Thâm là người con nhỏ nhất của Cố gia, chẳng những từ bé được Cố lão gia cưng chiều, mà Cố phu nhân đối với người con này lại càng hết mực yêu thương, quả thực là ngấm trong miệng sợ tan, ôm trong tay sợ ngã.

Đình!

Đi động truyền đến âm báo nhắc nhở, Quý Sênh Ca liền lấy ra xem. Weibo tràn ngập tin tức nóng hổi, Cố gia tam thiếu tiếp nhận chức vụ ở truyền thông Lệ Tinh. Chỉ trong một đêm, những tin tức về Cố Duy Thâm đều đứng đầu bản tin giải trí.

Mà scandal khách sạn của đại thiếu phu nhân tương lai Cố gia vốn oanh tạc mấy hôm nay, đã lặng lẽ bị áp chế.

Cắt điện thoại di động vào túi da, Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên một chỗ. Thời gian từng phút trôi qua, xung quanh không có bất kì động tĩnh nào, cô bất giác giảm nhẹ hô hấp, trong lúc vô tình ngẩng đầu nhìn qua tầng 2, toàn thân lập tức toát mồ hôi lạnh.

Không biết từ khi nào, lan can tầng hai đã sừng sững một bóng người. Cố Duy Thâm hai tay chống trên lan can bằng gỗ, khóe miệng ngậm thuốc lá, đang nhìn cô chằm chằm

Cầu thang vang lên tiếng bước chân ngay càng gần, Quý Sênh Ca rù mất, trước mắt cô dần xuất hiện đôi giày da cá sấu bóng loáng của người đàn ông được sản xuất thủ công

Trái tim cô bỗng chốc thả lỏng.

Không phải có câu "Đầu trục không sợ bị nắm tóc" đó sao?

"Tới lâu chưa?"

Thanh âm từ tính của người đàn ông vang trên đỉnh đầu, Quý Sênh Ca câu nệ* trả lời, "Vừa mới tới thôi."

Trong bản gốc tác giả dùng 礼貌 - lễ phép nhưng mình thấy dịch như vậy không được xuôi tai lắm nên mình sửa lại chút nha.

Nhìn thấy cô đi chân trần trên mặt sàn, đáy mắt Cố Duy Thâm hiện lên ý cười, "Không lạnh sao?"

Tất nhiên là lạnh.

Quý Sênh Ca cười, "Tôi sợ mang giày vào sẽ làm bẩn nhà tam thiếu."

Sự chú ý của người đàn ông dừng ở chân cô. Làn da Quý Sênh Ca quả thực rất trắng, da thịt ở hai bàn chân như phát sáng, nhất là ngón chân trơn bóng trắng nõn lại càng đẹp.

Tay cầm thuốc lá của Cố Duy Thâm khẽ nhẹ, làm tàn thuốc trên tay rơi xuống.

Theo bản năng, Quý Sênh Ca rụt hai ngón chân lại.

Cô cau mày trong nháy mắt. Cố Duy Thâm nhìn cô chăm chú, đôi mắt híp lại.

Tối hôm đó, chính hai chân này của cô quấn lấy eo anh suốt đêm.

Sắc trời càng tối, nhiệt độ cũng giảm dần. Bên trong biệt thự nhiệt độ ổn định, Cố Duy Thâm bên trên chỉ mặc độc nhất một chiếc áo sơ mi, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay rắn chắc.

Người đàn ông vòng qua vai Quý Sênh Ca ngồi xuống, đùi phải bắt chéo đùi trái, lưng ngả ra sau, đường nét cơ thể được bao bọc bởi đệm lông.

"Cô là người của Quý gia?"

Quý Sênh Ca gật đầu, "Phải."

Người đàn ông nhả khói trắng, "Nếu Quý tiểu thư đã giúp tôi, tại sao chưa nói gì đã rồi đi?"

Quý Sênh Ca đứng tại chỗ, sắc mặt không quá biến đổi, "Chuyện nhỏ chẳng mấy tổn sức, Sênh Ca không dám nghĩ nhiều."

Chuyện nhỏ không tổn sức? A, người phụ nữ này thế mà rất hào phóng, không sợ cho người ta ngủ miễn phí sao?

Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, "Vậy theo ý của cô, tôi là loại ăn no rồi quít nợ?"

Quý Sênh Ca lúc này ngẩng mặt, đôi mắt sắc nhìn về phía anh, "Tam thiếu sẽ thế sao?"

Lời hỏi ra lại khiến Cố Duy Thâm mỉm cười, anh đứng dậy, vài bước liền đến trước mặt Quý Sênh Ca, "Nếu tôi nói phải, cô định làm gì?"

Đôi mắt người đàn ông thâm thúy, Quý Sênh Ca không đoán được anh đang nghĩ gì, chỉ có thể cẩn thận ứng phó, "Nếu như vậy, tôi đành chịu thiệt thòi."

Ha ha.

Cố Duy Thâm gọi lên khoe môi, cứ như vậy chịu thiệt thòi! Anh đã gặp rất nhiều người khéo đưa đẩy, lời đời, cô chỉ có thể xem là thông minh, còn chưa tính là khôn khéo.

"Nói đi, cô muốn gì?"

Cô hơi cúi đầu, bắt tri bắt giác tai phẩm hồng. Cố Duy Thâm híp mắt, đột nhiên hơi muốn biết, đêm hôm đó anh đã hôn lên thùy tai hồng hồng mê người ấy như thế nào.

Ly rượu kia được tính không ít, rất nhiều đoạn kí ức ngăn ngại anh chưa có ấn tượng, nhưng thân thể được thỏa mãn sung sướng, anh tuyệt đối không quên.

Còn ấn ký sẫm đỏ trên khăn trải giường...

Lông mi Quý Sênh Ca rung động, trải qua đêm đó, cho dù cô có tỏ ra rụt rè, người đàn ông trước mặt cũng sẽ không tin, huống hồ cô cũng không muốn thừa nhận mình như vậy.

Cô tính toán rõ ràng thế này, Cố Duy Thâm sao có thể không nhận ra.

"Bộ phim điện ảnh "Tân Phiến" mà Lê Tinh phát hành sắp tới, Hoàn Cẩm muốn độc quyền công chiếu trong bảy ngày." Giọng điệu Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh, như thể cô đã ấp ủ dự định rất lâu.

Mới Cố Duy Thâm gọn lên nụ cười, "Tham vọng của Quý tiểu thư so với ba cô lớn hơn nhiều."

Quý Sênh Ca nhún vai, lặng lẽ cùng anh kéo dài khoảng cách, "Tam thiếu không đáp ứng sao?"

Người phụ nữ này có đôi mắt quá mức trong suốt, người đàn ông chưa đưa ra quyết định, khom lưng cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn trà, mở TV LCD đối diện.

Anh xoay người ngã lên sofa, hất cằm về phía trước, "Xem cái này trước đi."

Quý Sênh Ca nghi ngờ nhìn màn hình TV, sắc mặt dần biến hóa.

"Tôi không yêu đương vụng trộm với người đàn ông nào hết, tôi không có! Tôi bị hãm hại! Các người không được phép chụp hình, không được đưa tin lung tung."

"Bảo cảnh sát! Tôi phải báo cảnh sát!"

Trên màn hình TV, sắc mặt người phụ nữ tái nhợt, đầu tóc rối tung, cuồng loạn hướng về phía phóng viên thét chói tai. Cô ta càng biểu hiện thất thố, phóng viên càng không chịu buông tha.

Có bảo vệ tiến lên giữ chặt vai người phụ nữ, đưa cô ta lên xe rồi đi.

Đêm Cố thị tổ chức tiệc rượu, người phụ nữ này đứng bên cạnh Cố Tái Thành, tươi cười đúng mực. Nhưng mười mấy giờ sau, cô ta lại bị bắt gặp cùng người đàn ông khác vụng trộm yêu đương trong khách sạn, còn bị chính vị hôn phu bắt gian trên giường!

"Sáng hôm nay, Ôn gia đã báo cảnh sát." Giọng Cố Duy Thâm không cao không thấp.

Quý Sênh Ca nhún mày. Việc này thì liên quan gì đến cô?

"Khách sạn bên kia cung cấp video giám sát từng tầng." Cố Duy Thâm dụi tắt tàn thuốc trong tay, ánh mắt dừng lại trên người Quý Sênh Ca.

Trong lòng mơ hồ có cảm giác bất an, Quý Sênh Ca cố nén nhịp tim ngày càng nhanh, liền thấy anh cong môi, "Camera quay được mặt cô."

"Tôi?" Quý Sênh Ca kinh ngạc không thôi, đột nhiên nhớ tới đêm đó mình từng thò đầu ra ngoài cửa thoát hiểm.

Ổn định lại tinh thần, Quý Sênh Ca mới nói, "Tam thiếu yên tâm, tôi không phải loại người ăn nói lung tung."

Người đàn ông cười khề, thề phòng của anh cũng dám lấy, anh làm sao yên tâm?

"Tôi không tin lời phụ nữ."

"....."

Bầu không khí tựa hồ lâm vào bế tắc, Quý Sênh Ca nằm mơ cũng không nghĩ tới sự tình lại phát triển theo hướng này. Đêm đó cô không thấy gì cả, mãi đến sáng hôm sau chứng kiến một loạt phóng viên kia mới mơ hồ hiểu rõ sự việc.

Cô không hứng thú với việc anh em Cố gia đấu đá nhau, càng không dám đi tâu trợ.

"Tam thiếu, tối hôm đó, tôi không nhìn thấy gì hết."

"A."

Cố Duy Thâm nhún vai, "Cô có nói với tôi cũng vô ích."

Thái độ của anh quá mức đường hoàng, Quý Sênh Ca có chút số ruột, "Anh nói xem, tôi nên nói chuyện này với ai?"

"Cảnh sát."

"....."

Ngực Quý Sênh Ca phập phồng, làm sao lại tâu chọc đến cảnh sát rồi?

"Hôm nay tam thiếu gọi tôi tới đây là muốn nhắc nhở tôi?"

Quý Sênh Ca dần thông suốt.

Người đàn ông trên sofa vươn tay tắt TV, không hề đáp lại.

Tay nắm chặt ví da, Quý Sênh Ca hạ thấp mình lên tiếng, "Tôi hiểu rồi, tam thiếu yên tâm, tôi tuyệt đối không hé răng nửa rồi."

Đứt lòi, cô vừa muốn xoay người đi, lại nghe người đàn ông lên tiếng.

"Đêm nay ở lại."

Quý Sênh Ca sắc mặt biến đổi, "Vi sao?"

Cố Duy Thâm ngẩng mặt, Quý Sênh Ca không hiểu nhìn anh, đúng lúc đụng phải cặp mắt đen thăm trầm kia.

"Tôi chưa cho phép thì cô đừng nghĩ có thể rời đi." Cố Duy Thâm trả lời, như con người anh.

Ngang nhiên độc đoán, không ai bì nổi.

HẾT CHƯƠNG 2.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ở lại với tôi một đêm

Quý Sênh Ca không thể không ngừng bước, cô trầm mặc xoay người lại, "Tam thiếu đây là đang làm khó người sao?"

Người đàn ông đứng dậy, đi đến trước mặt Quý Sênh Ca, hai tay tùy ý đặt bên hông, khuôn mặt không có chút khuyết điểm nhiễm ý cười, "Cô bị camera khách sạn quay lại, không sợ bị liên lụy?"

Quý Sênh Ca theo bản năng chau mày, đã thấy ý cười trên khóe miệng người đàn ông nhạt bớt, "Cô có bản lĩnh giải quyết người nhà họ Ôn sao?"

Đúng là cô không có bản lĩnh đó, càng không muốn bị liên lụy chút nào. Hiện thực vốn tàn khốc như thế, cô không quyền thế, không chỗ dựa, cho dù là Ôn gia hay Cố gia, cô tuyệt đối đều không thể đắc tội.

"Một khi đã như vậy, Sênh Ca cảm ơn tam thiếu." Bình ổn tâm trạng, Quý Sênh Ca lần nữa lên tiếng, ngữ khí hoàn toàn không giống trước.

Từng biến hóa trên khuôn mặt xinh đẹp đều được Cố Duy Thâm thu hết vào mắt. Chẳng có người đàn ông nào không thích phụ nữ hiểu chuyện.

"Đừng khách khí, chúng ta đâu phải người xa lạ." Cố Duy Thâm nhún vai, tay tự nhiên giữ chặt cổ tay cô, khiến cô xoay người lại.

Một câu "Chúng ta không phải người xa lạ" của anh khiến đáy lòng Quý Sênh Ca có chút hoảng hốt. Chờ cô lấy tinh thần thì đã bị anh đưa đến phòng ăn.

Trên bàn cơm tròn gọn gàng là tám món ăn và hai bộ chén đĩa. Đứng bên cạnh phục vụ vẫn là tài xế lái xe đưa Quý Sênh Ca đến đây.

"Tam thiếu, cơm chiều đã chuẩn bị xong." Người đàn ông kéo ghế, ngữ khí cung kính.

Cố Duy Thâm ngồi xuống, tùy ý chỉ tay vào ghế bên cạnh. Quý Sênh Ca vốn không định ngồi ăn cùng anh, nhưng Cố Duy Thâm đã ngỏ ý, cô không dám làm người đàn ông này khó xử.

Rũ mắt, cả người Quý Sênh Ca cứng đờ không tự nhiên.

Canh nóng đựng trong bát sứ, Cố Duy Thâm cầm bát lên, mùi hương tỏa ra khắp phòng.

"Quý tiểu thư, canh của cô." Người đàn ông đứng bên cạnh cũng đồng thời đặt trước mặt cô một bát.

Quý Sênh Ca nâng mắt nhìn người đàn ông này, tuổi tác không lớn, ngũ quan tuần tú, chỉ có điều khuôn mặt lạnh băng kia ngàn năm không thay đổi. Thấy anh ta cung kính phục vụ bên cạnh Cố Duy Thâm, cô đoán người này hẳn là cấp dưới mà anh coi trọng.

Thức ăn trên bàn được chế biến, bày biện công phu, vừa nhìn liền biết ngay là thành quả của đầu bếp nổi tiếng, còn canh này quả thật rất tốn thời gian hầm.

Cô cúi đầu cảm ơn, lặng lẽ thờ dài.

Người ta đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cô làm sao cự tuyệt đây?

Trên trần nhà rủ xuống chiếc đèn chùm bằng thủy tinh, tỏa ánh sáng khắp nhà. Quý Sênh Ca nắm chặt đôi đũa thất thần.

Người đàn ông bên cạnh không có động tĩnh gì, cô không kim được xoay lại nhìn anh. Mới vừa rồi anh còn nói những lời không đứng đắn, giờ đã ngồi ngay ngắn trên ghế, dáng người thẳng tắp, khi ăn không phát ra âm thanh nào.

Quý Sênh Ca lại âm thầm thờ dài. Không hổ danh là Cố gia trăm năm hào môn, quả thực gia giáo. Dù là mấy việc nhỏ nhặt như dùng com, người nhà họ Cố đều tuân theo quy tắc bài bản hẳn hoi.

Xung quanh an tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi, Quý Sênh Ca ăn cũng không được, mà không ăn cũng không xong. Khi cô ngẩng mặt lên đã thấy Cố Duy Thâm sớm buông đũa, cầm trên tay điều thuốc.

Ánh mắt anh nặng nề tằm tối, cô chỉ có thể nắm chặt chiếc đũa, không dám nhìn thẳng anh.

"Không hợp khẩu vị?"

Giọng điệu từ tính của người đàn ông vang bên tai, Quý Sênh Ca cúi đầu dùng bữa, nhẹ lắc đầu, "Hương vị rất ngon."

Hương sắc đều đủ cả, nhưng cô rõ ràng không tới làm khách, làm gì có tâm trạng thưởng thức mỹ thực.

Mùi thuốc lá tràn ngập bốn phía, ba cô cũng hút thuốc nên Quý Sênh Ca vẫn có thể chịu được. Cô thầm tính toán làm thế nào để ứng phó qua tối nay.

"Mặt cô đỏ rồi kia?"

Tai trái đỏ ửng một mảng, Quý Sênh Ca đột nhiên nghiêng mặt, khiến sườn mặt vô tình tiếp xúc với môi mòng của Cố Duy Thâm.

"Canh hơi nóng." Quý Sênh Ca lấy cớ hoàn hảo.

Nửa người trên của Cố Duy Thâm cách cô chỉ một nắm tay, anh hút thuốc khiến một màn khói trắng trong mắt Quý Sênh Ca trở nên mơ hồ.

"Tối hôm đó, cô đã làm gì rồi?" Người đàn ông cong môi, Quý Sênh Ca thấy ánh mắt anh chứa ý cười.

Tím cô hung hăng run rẩy, "Tôi làm gì, chẳng lẽ tam thiếu không biết sao?"

Nếu anh có thể nhớ rõ ràng thì đã không hỏi cô. Được tính trong ly rượu kia khiến anh quên rất nhiều chi tiết.

"A."

Cố Duy Thâm vươn tay, ngón tay dùng sức nắm lấy cổ Quý Sênh Ca, "Muốn ở lại với tôi một đêm không?"

Đứng cạnh bọn họ là người sống sờ sờ, anh lại không chút cổ kị mở miệng. Quý Sênh Ca theo bản năng liếc mắt một cái, nhưng người đàn ông đằng sau Cố Duy Thâm không hề có biểu hiện dư thừa.

Trầm mặc một lát, khóe miệng Quý Sênh Ca khẽ nhếch lên, "Tam thiếu không sợ sao?"

"Sợ cái gì?"

"Lòng tham của tôi rất lớn, chỉ sợ tam thiếu hối hận."

Người đàn ông sau lưng Cố Duy Thâm nheo mắt nhìn Quý Sênh Ca, sau lại cúi đầu.

"Lòng tham của Quý tiểu thư quả thực không nhỏ, nhưng đối với tham vọng kiểu này, tôi vẫn có thể chấp nhận được." Ngón cái Cố Duy Thâm khẽ vuốt ve chiếc cằm của cô.

Nghe anh nói chấp nhận được, Quý Sênh Ca tự dưng thờ phào nhẹ nhõm.

"Nếu tam thiếu thực sự tiếp nhận tình cảm của Sênh Ca, vậy có nên cân nhắc một chút quyền phát sóng của Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm rút tay về, "Chờ cô làm tốt mọi chuyện, tôi sẽ cho cô câu trả lời."

"Được."

"Tôi tin tưởng tam thiếu sẽ không nuốt lời."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm bỗng nổi lên chút hứng thú. Anh chưa từng thiếu phụ nữ, chưa nói đến ngoắc tay, chỉ cần cái tên Cố Duy Thâm này đã đủ khiến một đám phụ nữ chạy theo như vịt.

Loại phụ nữ tâm kế sâu này, anh lười phải phí tâm tư.

"Cố Duệ."

Cố Duy Thâm đứng dậy, gọi người đàn ông đằng sau rồi đi thẳng lên lầu.

Người đàn ông tên Cố Duệ đến trước mặt Quý Sênh Ca, trầm giọng nói, "Đêm nay Quý tiểu thư ở đây, sáng mai xử lý tốt việc bên đồn cảnh sát, tam thiếu không muốn gặp phiền toái."

Lông mày thanh tú của Quý Sênh Ca nhăn lại.

Ở trong môi trường xa lạ, dù là có chăn ấm nệm êm, Quý Sênh Ca vẫn không tài nào ngủ yên. Trời còn chưa sáng, cô đã đứng trước cửa sổ, cảm thấy tinh táo vô cùng. Biệt thự vẫn có phòng cho khách, Cố Duy Thâm thế mà không làm cô khó xử.

Một đêm bình yên không có việc gì xảy ra, nhưng lòng Quý Sênh Ca vẫn luôn bất ổn.

Dù bị video giám sát quay được mặt mình nhưng thật ra cũng chẳng cần quá lo lắng, chỉ cần cô không nói bậy bạ, ai có thể ép buộc được cô? Ngược lại, cô trần trọc cả đêm suy nghĩ, Cố Duy Thâm có thể giữ đúng lời hứa hay không?

Còn có câu nói của anh tối qua, có muốn ở lại với tôi một đêm?

Toàn thân không khỏi lạnh run, Quý Sênh Ca không dám nghĩ tiếp.

Cốc cốc cốc.

Cửa phòng mở ra, Cố Duệ tây trang phẳng phiu đứng ngoài cửa, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn tôi đưa cô đến cục cảnh sát."

"Tôi biết rồi."

Quý Sênh Ca thu dọn mọi thứ. Tối qua cô nhận được điện thoại từ cảnh sát, yêu cầu cô qua bên đó phối hợp điều tra.

Lúc này cô chỉ có thể đánh cược, cược người đàn ông cuồng vọng ngang ngược như Cố Duy Thâm có thể ru lòng tốt một lần.

HẾT CHƯƠNG 3.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Phỉ sạch quan hệ

Lúc Quý Sênh Ca đến đồn cảnh sát, luật sư đã sớm đứng đợi.

Sau một màn thẩm vấn, luật sư nhanh chóng làm thủ tục đưa cô rời đi. Có người có chuyên môn đi cùng đúng là khác hẳn, từ đầu đến cuối đều chỉ mất vài giờ.

Ôn Đình báo án, đem đồ cô ta bị người ta cưỡng ép, có người có ý hãm hại mình. Vì thế mức độ nghiêm trọng của sự việc càng tăng, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vụ này, truyền thông cũng sát sao theo dõi mọi diễn biến mới nhất.

Scandal nổ ra đem mặt mũi Ôn gia quét sạch, mà quan trọng hơn, bọn họ phải nhanh chóng cho Cố gia một lời giải thích thỏa đáng. Đại thiếu phu nhân tương lai của Cố gia bị bắt gian trên giường, thể diện nhà họ Cố sao có thể tùy tiện vứt bỏ đây?

Phàm là người sáng suốt đều hiểu giữa hai nhà là mối quan hệ lợi ích lẫn nhau. Cũng vì thế, Ôn gia mới kiên quyết nói Ôn Đình bị hãm hại, còn mình là bên chịu tổn thất.

Mà hôm đó, người duy nhất xuất hiện trong camera theo dõi là Quý Sênh Ca nghiễm nhiên trở thành cọng rom cứu mạng của Ôn gia.

Tiểu là Quý Sênh Ca không nhìn thấy cái gì.

"Quý tiểu thư, thủ tục đều đã hoàn tất." Luật sư cầm tập công văn, tốt bụng nhắc nhở cô, "Nếu người của Ôn gia lên lật tìm cô gây rối, cô có thể báo cảnh sát."

"Tôi biết rồi." Quý Sênh Ca gật đầu.

Sau khi luật sư rời đi, Cố Duệ lái chiếc limousine tới, Quý Sênh Ca cúi người ngồi vào.

Không lâu sau, xe dừng lại trước khu dân cư cũ, Quý Sênh Ca lấy ra một chiếc USB từ trong túi xách, "Đây là tư liệu về Hoàn Cẩm, tam thiếu rảnh rồi có thể xem qua."

Sáng nay khi cô rời khỏi Tây Phú Danh cũng không thấy Cố Duy Thâm đâu, nên không thể tự mình đưa đồ cho anh.

Giương mặt lạnh lùng của Cố Duệ xoay sang nhìn USB trong tay cô, do dự một hồi mới nhận lấy.

Thấy anh ta cầm lấy USB, Quý Sênh Ca không nói gì thêm, lập tức mở cửa xe.

Mãi đến khi bóng dáng cô biến mất, Cố Duệ mới hít một hơi thật sâu, lái xe rời đi.

Mấy năm gần đây thành phố Vân Giang phát triển nhanh chóng, văn phòng làm việc xa hoa, tàu điện ngầm, cầu vượt, đường phố được mở rộng cùng các biển báo xanh mọc lên khắp nơi, tóm lại là phát triển với tốc độ chóng mặt.

Trên đường lớn vừa mới trải nhựa, một chiếc Hummer trắng đỗ lại, động cơ xe ầm ầm thu hút sự chú ý. Nhưng đối mặt với tình trạng giao thông tắc nghẽn, chiếc xe với tính năng nổi bật này cũng không có cơ hội phô diễn bản lĩnh.

Xe chạy vào vào **trần Bát** ở phía nam, so với khu vực hồi hã, náo nhiệt bên ngoài, nơi đây như được ấn nút tạm dừng, tất cả ồn ào biến mất không dấu vết.

Đoạn này tác giả viết là 排市鎮, mình search thì thấy là tên một thành phố (thị trấn?) trực thuộc thị trấn Hoàng Thạch, Trung Quốc. Ai biết tên của địa điểm này giúp mình với.

Người đàn ông hạ cửa sổ xe, tay kẹp thuốc lá nhìn ra ngoài. Không trung như được nước mưa gội rửa, xanh thăm nhìn không thấu. Hai bên đường là hàng cây bạch quả cảnh lá tươi tốt, ánh mặt trời chiếu xuống rụng trên phiến lá vàng, làm nổi bật những đốm nhỏ lửa mắt.

Khu vực phía nam có thể nói là chưa được khai thác nhiều, rất nhiều những kiến trúc cổ xưa được bảo tồn nguyên vẹn, đại diện cho văn hóa và sự phát triển của nơi đây. Cho dù các đô thị có lần lượt được quy hoạch thì khu vực phía nam này vẫn là ngoại lệ. Chiếm diện tích lớn nhất là dãy biệt thự nổi liền, cũng là nhà tổ Cố gia. Nhìn xuống dưới, có thể thấy dãy biệt thự kia đã có lịch sử trăm năm, chứng kiến Vân Giang thăng trầm, sự đời biến đổi.

Hummer trắng dừng trước cổng lớn, người làm trông thấy biển số xe liền chạy ra mở cửa. Từ cửa lớn đến tòa nhà chính, xe chạy thẳng đến hành lang uốn khúc mới dừng lại.

Nhóm người giúp việc nghe thấy động tĩnh bên vội vàng chào hỏi, "Tam thiếu."

Tòa nhà chính của nhà tổ Cố gia vẫn giữ kiến trúc từ thời Minh và Thanh, lợp ngói lưu ly, cột chạm trổ, thể hiện rõ thân phận và địa vị của chủ nhà.

Cố Duy Thâm bước lên bậc thang, trực tiếp đi vào phòng khách, "Ông nội đâu?"

"Lão gia đi ra ngoài rồi ạ?"

"Còn mẹ tôi?"

"Phu nhân ở trên tầng, mới vừa rồi còn hỏi tôi về tam thiếu." Người giúp việc trả lời xong liền xoay người lên tầng báo với Cố phu nhân.

Trong phòng khách liền vang lên giọng nói của Cố phu nhân, "Mau đi lấy gà hầm tiêu Tử Xuyên mà tam thiếu thích ăn."

"Vâng thưa phu nhân."

Cố phu nhân đi đến phòng khách, nhìn thấy con trai nằm trên sofa, trong lòng ôm một mâm trái cây, đang cúi tay lấy một quả hồng.

Khắp nơi đều là vỏ trái cây, Cố phu nhân Nghiêm Như lắc đầu ngồi xuống, "Đã lớn thế này rồi mà vẫn ăn uống kén chọn."

"Uhm."

(Đoạn này là Cố Duy Thâm đang ăn trái cây nên miệng còn lúng búng phát âm không rõ.)

Cố Duy Thâm lột vỏ hồng rồi bỏ vào miệng, "Con còn nhỏ."

Nghiêm Như buồn cười, cầm quả hồng kiên nhẫn bóc vỏ. Đứa trẻ này từ nhỏ đã kén ăn, mặn không ăn, dầu mỡ không ăn, mấy cái vỏ gì đó đều phải lột sạch, ngay cả nho cũng không tha.

Giọng bà uy nghiêm, nhưng đáy mắt rõ ràng là cưng chiều, "Nếu ba con mà nhìn thấy, thế nào cũng quở trách một trận."

"Sao ba thấy được chứ?" Cố Duy Thâm bĩu môi, "Ông nội đến trường đưa ngựa ạ?"

"Ông nội con ba ngày không đến trường đưa thì trong người bứt rứt."

Nhóm người giúp việc chuẩn bị cơm trưa xong, trên bàn là hơn mười món lớn nhỏ khác nhau. Nghiêm Như không ngừng quan sát ánh mắt của con trai, đưa đến trước mặt những món anh thích.

Mọi người trong nhà đều sớm quen với hình ảnh như vậy, trên dưới Cố gia đều biết, tam thiếu chính là bảo bối số một trong lòng Cố phu nhân.

"Uống nhiều canh một chút, con ở một mình không có ai nấu canh, hay là dọn về nhà đi?"

Cố Duy Thâm ngừng mắt, ánh mắt dừng trên khuôn mặt mẹ mình, "Cố phu nhân của chúng ta sao lại đẹp như vậy nhỉ?"

Con trai cố ý đánh trống lảng, Nghiêm Như hiểu rõ nhưng lòng vẫn không nịn được nở hoa.

Cho người giúp việc lui ra, bà nhỏ giọng nói với con trai, "Ba con nhận được điện thoại từ Ôn gia, vừa cùng anh con ra ngoài rồi."

"Có việc ả?"

Nghiêm Như thờ dãi, "Nghe nói Ôn Đình uống thuốc ngủ, lúc này đang ở phòng cấp cứu."

Đưa quả nho được lột vỏ sạch sẽ đến trước mặt con trai, bà nhủ mảy nói, "Ôn Đình thường ngày thoát nhìn rất ngoan ngoãn, không giống kiểu người làm chuyện khác thường thế này."

Rút ra điều thuốc, Cố Duy Thâm.. ngoéo miệng một cái. Ôn Đình đương nhiên không dám đi quá giới hạn, nhưng Cố Tái Thành dám. Để có được Lệ Tĩnh, anh ta quả thực hao tổn tâm huyết, thậm chí đem chính người phụ nữ của mình ném đi.

Chỉ tiếc, Cố Tái Thành lần này mất cả chì lẫn chày!

"Tam nhi, con vừa tiếp nhận Lệ Tĩnh đã xảy ra chuyện như vậy, ông nội con mấy ngày nay sắc mặt đều không tốt, con nên về nhà ăn cơm thường xuyên để đỡ ông ấy vui vẻ một chút." Nghiêm Như dặn dò con trai, cũng muốn mượn cơ ông cụ để gặp con nhiều hơn.

Dập tắt điều thuốc trong tay, Cố Duy Thâm cười trấn an mẹ.

Lúc ra khỏi nhà đã qua 12 giờ trưa, ánh mặt trời vẫn tươi đẹp chói lọi như cũ. Cố Duy Thâm hai tay nắm chắc tay lái, ánh mắt thay đổi nhìn về phía trước. Sau đó, anh mang tai nghe bluetooth, gọi một cuộc điện thoại.

Cơm nước xong xuôi, Quý Sênh Ca vẫn luôn nhìn chằm chằm đi động đến phát ngốc. Hôm qua anh đã nói, nếu mọi chuyện êm xuôi, anh sẽ cho cô câu trả lời thuyết phục.

Tối qua không về nhà, quần áo phơi ngoài ban công đã sớm khô ráo. Quý Sênh Ca gỡ quần áo xong liền ngồi thất thần trên sofa gấp quần áo. Trong tay cô là váy đen ngắn còn mùi hương của ánh nắng mặt trời.

Quý Sênh Ca chớp mắt, ánh mắt dừng lại trên làn váy ám màu của ấn ký. Cô đã dùng sức giặt sạch nhưng vết máu quá khó tẩy.

Hình ảnh đêm đó lại hiện lên trong tâm trí, cô bỗng nhiên ôm bụng nhỏ, chạy nhanh vào phòng tắm.

Vài phút sau, Quý Sênh Ca cầm ly đường đỏ trở về. Cô dựa vào sofa uống nước đường, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, sắc mặt biến đổi.

Đêm đó mọi việc xảy ra đột ngột, Cố Duy Thâm không có khả năng dùng biện pháp an toàn, mà tối qua cô còn bị giữ lại ở Tây Phủ Danh, không kịp mua thuốc.

Lúc này đi cà ghé thăm, nháy mắt Quý Sênh Ca thở phào nhẹ nhõm.

Cô đương nhiên trân trọng đứa con đầu lòng. Nhưng nếu nó có thể trở thành nước cờ để cô tiến vào Hoàn Cẩm thì cũng đáng.

Huống chi người đàn ông kia là Cố Duy Thâm, là người đàn ông địa vị cao quý nhất ở thành phố Vân Giang, cô quả thực sẽ rất vui mừng.

Chỉ là Quý Sênh Ca hiểu rõ, xuất thân của cô cùng Cố Duy Thâm hoàn toàn không thể so sánh. Vậy nên tự mình biết thân biết phận, cô luôn tự nhủ trong lòng như vậy.

Cô đương nhiên sẽ không ngốc nghếch cho rằng mình ngủ với anh ta một đêm liền trở thành người bên cạnh anh. Chỉ cần cô nhận được "thù lao" xứng đáng với đêm đó là đủ rồi!

Ong ong ong! Di động trên bàn trà đột nhiên rung lên, Quý Sênh Ca trong nháy mắt lấy lại tinh thần. Cô nhìn dãy số xa lạ kia, trong lòng trấn tĩnh lạ thường.

"Àlo."

"Nghe giọng thật khàn trương," người đàn ông cầm tay lái, môi mòng nhẹ cong, "Sợ tôi không giữ lời hứa?"

Quý Sênh Ca hít một hơi, "Tôi tin tưởng phẩm chất của tam thiếu."

"Phải không?"

Cố Duy Thâm trực tiếp mở miệng, "Hoàn Cẩm có ba ngày độc quyền phát sóng."

Quý Sênh Ca đã sớm đoán được câu trả lời này, bảy ngày là cô cố ý "hàng giá". Thực tế, cô hiểu rõ bản chất thương nhân.

"Cảm ơn tam thiếu."

Cô trả lời như thế không khiến Cố Duy Thâm bất ngờ lắm, bởi anh biết người phụ nữ này có dã tâm.

Hồ hấp của người đàn ông trầm thấp, Quý Sênh Ca cắn môi dưới, nói: "Tam thiếu thân phận tôn quý, hiện giờ chúng ta đã thanh toán xong, từ nay về sau, tôi sẽ không quấy rầy tam thiếu."

Nói xong một hơi, Quý Sênh Ca liền cúp điện thoại.

Ông nghe truyền đến âm thanh chói tai, Cố Duy Thâm chợt nắm chặt bàn tay cầm lái. Anh còn không sót ruột phui sạch quan hệ, thế mà cô dám cúp điện thoại của anh?

HẾT CHƯƠNG 4.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Do cô bắt đầu

Chạng vạng 7 giờ tối, chuông cửa Quý gia vang lên

Người giúp giúp việc ra mở cửa, nhìn thấy người đứng sau cửa thì sững sốt, "Đại tiểu thư."

Bên ngoài đang mưa nhỏ, Quý Sênh Ca gấp dù đặt bên cạnh, đứng thay giày ở lối vào, "Ba tôi về rồi sao?"

"Ông chủ vừa về."

Phòng ăn sáng sủa, trên bàn là thức ăn phong phú. Cô mang theo khí lạnh từ bên ngoài bước vào, tựa hồ quấy nhiễu đến ba người ngồi quanh bàn dùng bữa. Quý Nhân nhìn con gái lớn đi tới, ánh mắt chìm xuống, "Sao con lại về rồi?"

Trời mưa làm nhiệt độ xuống thấp, Quý Sênh Ca xoa ngón tay đã hơi cứng đờ, trả lời, "Con có chuyện cần bàn với ba."

"Người ta thế mà có cái đuôi thật dài, cả nhà mà không ăn com thì người ta cũng đau trở lại." Mắt lệ của Quý Mỹ Âm phồng toí, ngừ khí đăm chột.

**Ý Quý Mỹ Âm là Quý Sênh Ca giỏi bảm đuôi người khác, hay nhân lúc đang yên đang lành làm người khác mất hứng.*

Quý Nhân cầm đôi đũa đưa cho Quý Sênh Ca, "Ăn com trước đi."

"Vâng."

"Mau mang bát đũa mới lại đây." Phương Vân Bội dặn dò người giúp việc, còn không quên kéo ghế trước mặt Quý Sênh Ca, "Sau này về ăn com thì nhớ gọi điện thoại trước, di có thể chuẩn bị món con thích."

"Cảm ơn đi." Quý Sênh Ca đáp lời, ánh mắt cực kỳ bình tĩnh. Vì Quý phu nhân này thủ đoạn xưa nay thâm tàng bất lộ, bà ta cố ý dặn người giúp việc mang bát đũa mới, lại kéo ghế của cô cách xa ba, rõ ràng là muốn ám chỉ, Quý Sênh Ca cô vĩnh viễn chỉ có thể là người ngoài trong cái nhà này.

Quý Sênh Ca ngồi ở ghế bên phải đầu tiên, ăn rất chậm, cũng rất cẩn thận. Cô hiểu rõ mình không thể như Quý Mỹ Âm lựa chọn món mình thích.

Trong cái này nhà, cô không có đãi ngộ tốt thế.

**Đãi ngộ: đối xử*

"Ba ăn sụn đi." Quý Mỹ Âm bày ra bộ dáng ngoan ngoãn, khiến ba mình yên tâm. Cô ta cắn đũa khiêu khích, cố tình đặc ý khoe khoang với Quý Sênh Ca.

Trò kịch nhỏ này, Quý Sênh Ca đã xem đến mức không còn cảm giác.

"Bộ 'Tân Phiến' của Lệ Tinh sẽ phát hành vào tháng mười tới, ngày mai tôi sẽ nhờ vài người quen xem có thể gặp cấp cao của Lệ Tinh không." Khi Quý Nhân nói chuyện thì vẻ mặt lo lắng.

Mấy năm gần đây xu hướng điện ảnh giải trí không được tốt lắm, ông ta đầu tư một vài bộ phim thì doanh thu phòng vé ảm đạm, đừng nói là thu hồi vốn, không lỗ vốn thôi cũng đã khó rồi. Mà Hoàn Cẩm bọn họ không có nghệ sĩ nào tiếng tăm, nhân khí cũng dần suy giảm, khiến công ty ngày một tụt dốc. Vậy nên ở tiệc rượu của Cổ thị mấy hôm trước, ông ta nóng lòng muốn gặp Cố Duy Thâm, muốn từ việc Lệ Tinh công chiếu tác phẩm điện ảnh tìm cách giải quyết.

"Bên tam thiếu còn chưa có tin tức sao?" Phương Vân Bội đưa chén canh đến trước mặt chồng.

Quý Nhân thờ dài lắc đầu, "Sao có thể có tin tức? Nghe nói từ khi tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, mỗi ngày toàn là các CEO của công ty điện ảnh đứng chờ cậu ta trước cổng, làm sao đến lượt tôi chứ?"

Phương Vân Bội an ủi, "Nếu không được, chúng ta nghĩ cách khác."

"Không có cách nào khác." Sắc mặt Quý Nhân khó coi, Phương Vân Bội cắn môi, không nói tiếp.

Quý Mỹ Âm phồng má, cúi đầu khuấy chén com. Nếu không giữ nổi công ty, về sau sinh hoạt của cô ta phải làm sao đây?

"Ba."

Quý Sênh Ca buông đũa, nhìn về phía ba mình mờ miệng, "Mấy hôm trước con đã nhờ người mang tư liệu về Hoàn Cẩm đưa cho quản lý cấp cao của Lệ Tinh, ngờ ý muốn độc quyền công chiếu 'Tân Phiến'. Bọn họ hẹn gặp mặt bàn bạc sau, hẳn là ngày mai sẽ liên lạc với ba."

Quý Nhân không dám tin trùng mắt, "Hôm nay con trở về là muốn nói chuyện này?"

Quý Sênh Ca gật đầu.

Như vậy, không chỉ có Quý Nhân mà ngay cả Phương Vân Bội và Quý Mỹ Âm đều thay đổi sắc mặt.

Nhờ bữa com nóng được chuẩn bị công phu này, cả người Quý Sênh Ca cuối cùng cũng ấm áp trở lại. Biệt thự có điều hòa, chẳng sợ ngày mưa lạnh lẽo thì nơi đây vẫn ấm áp như thường. So với căn phòng cũ cứ mưa là dột của cô, quả là một trời một vực. Chỉ tiếc, căn biệt thự châu Âu lớn như vậy, cũng không có ai muốn dành cho cô một phòng.

Quý Sênh Ca cầm ô chuẩn bị rời đi, đứng trước cửa mang giày thì Quý Nhân đi tới, "Con có quan hệ với người nào mà lại gặp được cả cấp cao của Lệ Tinh?"

"Là bạn học của con, cô ấy làm việc ở đó cũng không tồi." Quý Sênh Ca cẩn thận trả lời.

Quý Nhân nhìn chằm chằm con gái, không biết đang suy nghĩ gì.

"Con rất rõ tâm huyết của ba đối với Hoàn Cẩm, là con gái nhà họ Quý, lẽ ra con phải giúp ba gánh vác." Quý Sênh Ca ngừ khí thuận theo, nghiêm nhiên là bộ dáng con gái tri kỷ hiểu chuyện.

"Nếu đúng như con nói, ta nhất định sẽ không bạc đãi con." Quý Nhân phản phó tài xé đưa Quý Sênh Ca trở về.

Đầu thu ở thành phố Vân Giang chủ yếu mưa dầm dề. Quý Sênh Ca ngồi ở ghế sau, nhìn nước mưa tí tách xẹt qua cửa sổ. Trong xe mở điều hòa ấm áp nên cô không cảm thấy lạnh. Nhưng đến lúc thân hình nhỏ bé của cô xuyên qua màn mưa thì lại lạnh đến phát run.

Vậy mới nói, cứ cho là cô muốn tự mình trải nghiệm khác biệt đi.

Sáng hôm sau, Quý Sênh Ca bị ba gọi tới Hoàn Cẩm. Cô lên tầng, vội vã đến văn phòng.

Cửa phòng mở ra, người đàn ông đi ra suýt va vào Quý Sênh Ca.

"Quý tiểu thư." Người đàn ông một thân tân trang màu đen không được coi là xa lạ, chính là cấp dưới của Cố Duy Thâm Cố Duệ, từng tiếp xúc với cô vài lần.

Quý Nhân nghe được tiếng "Quý tiểu thư" kia, đôi mắt thoáng chốc nheo lại.

Lễ phép gật đầu, Quý Sênh Ca không dám nhiều lời, sợ ba nhìn ra điều gì đó.

"Cổ trợ lý, mời đi hướng này." Quý Nhân cung kính tiễn người.

Không lâu sau, Quý Nhân trở về văn phòng, vui sướng mở miệng, "Sênh Ca, quan hệ của con quả nhiên hữu dụng, vừa rồi Cổ trợ lý đến đây thông báo, cấp cao bên Lệ Tinh đồng ý cho chúng ta độc quyền công chiếu rồi."

"Chúc mừng ba." Lòng Quý Sênh Ca thả lỏng, cuối cùng người đàn ông kia vẫn giữ lời.

"Ha ha, vẫn còn một chuyện tốt hơn nữa," Về vui mừng không thể nào che dấu trên gương mặt Quý Nhân.

"Chuyện gì thế ạ?"

"Con nhìn xem."

Ba cô đưa qua một phần văn kiện, Quý Sênh Ca xem xong liền gật mình. Gần đây Lệ Tinh đang lên kế hoạch quay bộ "Hạ Tuế" cuối năm nay, không biết bao nhiêu công ty điện ảnh tranh nhau vờ đầu đề hợp tác với Lệ Tinh, thế mà miếng bánh béo bở này lại rơi vào tay Hoàn Cẩm, một công ty tầm trung.

Quý Sênh Ca hí hóp, cô sẽ không cho rằng thực lực của Hoàn Cẩm áp đảo các công ty khác.

"Người phụ trách bên Lệ Tinh nói rằng tác phẩm đang thiếu nữ phụ số 3, bảo chúng ta đưa nghệ sĩ qua đó tham dự casting, chỉ cần không có vấn đề, chúng ta có thể hợp tác với Lệ Tinh rồi." Quý Nhân sắc mặt hớn hờ.

"Ba, chuyện này có hơi đột ngột?" Quý Sênh Ca cảm thấy không hợp lý.

"Con đúng là không hiểu gì," Quý Nhân liếc mắt nhìn con gái, cười nói: "Hoàn Cẩm hai năm nay tuy rằng xuống dốc, nhưng trước nay trong vòng tròn này cũng có chút danh tiếng! Hiện tại chúng ta chỉ thiếu một cơ hội, chỉ cần có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Hoàn Cẩm sẽ được cứu rồi."

Quý Sênh Ca hơi rù rì, tâm tư bởi một câu "Hoàn Cẩm cũng có chút danh tiếng" liền trở nên mơ hồ.

"Chuyện này giao cho người khác ba không yên tâm, ba muốn con tự mình phụ trách."

Lời nói của Quý Nhân khiến Quý Sênh Ca nháy mắt hoàn hồn, "Con phụ trách?"

"Đừng! Ngày mai con dẫn người đi casting, nhất định không thể phạm sai lầm." Quý Nhân tiến lên một bước, ánh mắt nhu hòa, "Sênh Ca à, mấy năm nay là ba xem nhẹ con, từ mai con hãy tới Hoàn Cẩm, sau này san sẻ cùng ba."

Tiến vào Hoàn Cẩm ban đầu chính là kế hoạch của cô, hiện giờ cơ hội bày ra trước mắt, cô tất nhiên không từ chối, "Con nghe theo ba sắp xếp."

Quý Nhân vui mừng gật đầu, lập tức cầm điện thoại phân phó cấp dưới nhanh chóng chọn lựa nghệ sĩ.

Mấy ngày nay, vì có thể hợp tác cùng Lệ Tinh, Quý Nhân nhờ người tìm không biết bao nhiêu mối quan hệ, lại chưa từng nghĩ có thể nhờ cậy con gái mình mà được như ý. Nếu ông ta không làm, người đàn ông vừa rồi vừa là trợ lý của Cố Duy Thâm, điều này ám chỉ cái gì, ông ta nhanh chóng hiểu ra.

Nghĩ đến đây, Quý Nhân không nhịn được liếc mắt nhìn con gái. Đứa nhỏ Sênh Ca này từ bé đã là một tiểu mỹ nhân, hiện tại trở mã dung nhan liền khuynh thành. Chỉ là ông ta không nghĩ được, cô cùng Cố Duy Thâm rốt cuộc là quan hệ gì?

Ba bận rộn sắp xếp mọi việc, Quý Sênh Ca tạm thời không có việc gì làm. Cô đứng dậy đến trước cửa sổ, bên ngoài mưa nhỏ đã tạnh dần.

Thuận lợi giành được quyền phát sóng, lại thành công tiến vào Hoàn Cẩm, mọi việc tưởng như rất bình thường, nhưng đáy lòng cô vẫn không yên tâm.

Xuyên qua cửa kính nhìn xuống dưới, ven đường là chiếc limousine có hơi quen mắt. Cô khẽ nhủ vậy, vừa lúc thấy Cố Duệ mở cửa xe ngồi vào.

Khóe mắt xẹt qua một hình ảnh nào đó, cô vội vàng cẩn thận nhìn, đáng tiếc xe đã khởi động.

Chiếc limousine nhanh chóng rời đi, Quý Sênh Ca không có cách nào xác định xem vừa rồi là thật hay chỉ là ảo giác của cô.

Trước khi chiếc xe kia khởi động, hình như cô nhìn thấy có người ngồi ghế sau.

"Mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa."

Cố Duệ nắm tay lái, qua kính chiếu hậu nhìn người đàn ông phía sau, mở miệng hỏi, "Hiện tại Hoàn Cẩm không có nghệ sĩ nào quá xuất sắc, vì sao ngài lại chọn bọn họ?"

"Cố Duệ, cậu đã bị từ chối chưa?" Người đàn ông ngồi sau nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ ngẩn ra, thành thật trả lời, "Không có."

Anh ta không cần đợi ai đó từ chối, mà chính anh ta sẽ ra tay trước khi bị cự tuyệt.

"Cậu thật là không biết nói chuyện phiếm."

"....."

Cố Duệ không dám phản bác, đáy lòng lại nghĩ hoặc. Ý tam thiếu là anh bị người khác từ chối sao?

Là ai? Ai dám can đảm cự tuyệt Cố gia tam thiếu?

Nơi phương xa tối tăm, tầng mây dày đặc tàn dần. Cố Duy Thâm tựa lưng vào ghế, mí mắt nhẹ nhàng khép lại.

Không lâu, anh dường như nhớ đến điều gì đó, miệng cong một nụ cười nhẹ.

Quý Sênh Ca, người bắt đầu là cô, nhưng không phải cô có thể tùy tiện chấm dứt.

HẾT CHƯƠNG 5.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Có vào không?

9 giờ sáng, tại tầng năm điện ảnh Hoàn Cẩm là căn phòng tràn ngập ánh mặt trời.

"Quý tiểu thư, cô còn điều gì cần dặn không?" Giọng điệu của thư kí hết sức cung kính.

Quý Sênh Ca đưa tay sờ mặt bàn, không có lấy một hạt bụi. Cô đặt túi xách lên bàn, nói: "Gọi tổng quản lý nghệ sĩ đến gặp tôi."

"Vâng." Thư kí khép cửa.

Căn phòng này bố trí đơn giản nhưng lại lấy ánh sáng rất tốt.

Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ, mây đẹp dần ra, cuối cùng cô cũng có một vị trí nhỏ ở Hoàn Cẩm.

Bầu trời ngoài kia không trong lắm, cách đó không xa là khu vực trồng nhiều cây giữa đại lộ, chia giao thông thành hai luồng phong cảnh không tồi. Nếu có thêm ánh nắng chiếu qua, cô ngồi chỗ này sẽ càng ấm áp hòa hợp.

Cốc cốc cốc!

Gõ cửa tiến vào là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, ông ta là người đại diện có thâm niên, trước kia cũng quản lý kha khá nghệ sĩ có chút danh tiếng.

"Tiểu quản lý, tôi là Quý Sênh Ca." Cô chủ động qua chào hỏi. Quản lý Tiểu cười gật đầu, "Đại tiểu thư khách sáo rồi, Quý tổng từng dặn chúng tôi phải toàn lực phối hợp với mọi sắp xếp của cô."

Nghe được ba chữ "đại tiểu thư", Quý Sênh Ca nhăn mày, "Hoàn Cẩm và Lệ Tinh hợp tác đối với mọi người mà nói rất quan trọng, hi vọng chúng ta có thể phối hợp ăn ý."

"Nhất định rồi."

Quản lý Tiểu không nhiều lời trực tiếp mở miệng, "Tôi sẽ đưa người đến đây, cô xem còn cần chuẩn bị thêm cái gì không?"

Lần casting này không thể phạm sai lầm, Quý Sênh Ca cầm túi xách, trực tiếp đi ra ngoài, "Tôi tự mình đến xem sao, nếu có vấn đề chỗ nào, cứ đi tới đi lui sẽ không kịp."

Thấy cô bước ra cửa, Tiểu quản lý vội vàng dẫn đường. Nghệ sĩ đang trong phòng hóa trang tầng hai, lúc Quý Sênh Ca đến trước cửa bỗng nhiên dừng lại.

"Tiểu quản lý."

"Đại tiểu thư nói đi."

Quý Sênh Ca cong môi, khoe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt, "Tôi tới đây là do ba tôi phản phò, không muốn để lộ thân phận cháu lấy bàn tán không cần thiết."

Trước kia nhị tiểu thư Quý gia ghé chơi, hận không thể mang cả công ty đến trước mặt cô ta hầu hạ. Nhưng vị đại tiểu thư này lại trái ngược hoàn toàn. Tiểu quản lý lập tức hiểu rõ, "Tôi tuyệt đối sẽ không nhiều chuyện trước mặt đám nghệ sĩ."

Quý Sênh Ca đẩy cửa vào.

Trong phòng hóa trang đèn sáng trưng, Quý Sênh Ca vừa vào đã nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên, "Cô không thấy má hồng bên trái quá đậm sao? Gò má của tôi hơi cao, còn muốn tôi nói mấy lần mới nhớ kĩ?"

Trước gương trang điểm là một mỹ nhân, Quý Sênh Ca nhướn mày, từ ánh mắt đầu tiên liền cảm thấy diện mạo người này hết sức thanh thuần.

Trước khi tới đây cô đã nhìn qua tư liệu về nghệ sĩ nữ, biết cô ấy là Cam Giai, hai năm trước ký hợp đồng với Hoàn Cẩm, vốn là người mới ở công ty. Đáng tiếc, vận khí của cô ấy không tốt, tham gia diễn xuất mấy bộ phim rating trung bình, trước sau vẫn không phát lên được. Bình thường ngoại trừ đóng vài cái quảng cáo mới lộ diện, còn lại không có cơ hội nào tốt.

"Tiểu quản lý, tôi trang điểm xong ngay đây."

Cam Giai ngồi trên ghế trang điểm, trên mặt là ý cười, thần sắc và giọng điệu khác hẳn sự sắc bén đối với chuyên viên trang điểm ban nãy.

Tiểu quản lý bước tới hỏi cô ấy, "Học thuộc lời thoại rồi chứ?"

"Đã sớm thuộc rồi." Cam Giai tùm tùm trả lời. Vốn dĩ cũng chỉ có vài câu thoại, huống chi cô ấy lại giỏi nắm bắt lời thoại.

Xoay sang Quý Sênh Ca, Tiểu quản lý liền giới thiệu với cô ấy, "Giai Giai, vị này chính là Quý..."

Dừng lại, ông ta nói tiếp, "Gọi cô ấy là chị Quý."

"Chị Quý." Cam Giai nghiêng người, nhìn Quý Sênh Ca ngọt ngào cười. Cô gái trẻ tuổi cười rộ lên trông thật đẹp mắt, huống chi tố chất cô ấy không tồi.

"Hôm nay cô đi theo chị Quý casting."

Theo bản năng, Cam Giai khẽ nhủ mày, "A Phong đâu ạ?"

Tiểu quản lý không giải thích nhiều, "A Phong tạm thời phụ trách nghệ sĩ khác, buổi casting ở Lệ Tinh sẽ do chị Quý sắp xếp. Cô phải thể hiện thật tốt, nhất định không thể để mất cơ hội này."

"Vâng."

Cam Giai ngoan ngoãn đáp lời, nhưng ngay lúc Tiểu quản lý xoay đi liền bày ra gương mặt mất mát.

Tuy rằng biểu cảm của cô ấy thay đổi rất nhỏ nhưng vẫn không thoát khỏi đôi mắt Quý Sênh Ca.

Bất quá mới hai mươi mấy tuổi đầu mà bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác thật không tệ, cả ngày quanh quẩn trong cái vòng này, Cam Giai có biểu hiện như vậy cũng là chuyện thường tình.

Quý Sênh Ca không nghĩ nhiều, nhanh chóng đưa "gà" đến truyền thông Lệ Tinh.

Tình hình giao thông hôm nay tương đối thuận lợi, Quý Sênh Ca nhìn thời gian, thở phào nhẹ nhõm. Ngồi ghế sau, Cam Giai cúi đầu ôn lại lời thoại, biểu cảm chăm chú.

"Không cần quá khẩn trương." Quý Sênh Ca kiên nhẫn trấn an. Tốt nghiệp đại học hai năm, cô liền đến làm việc tại một công ty điện ảnh nhỏ, công việc của người đại diện đối với cô không quá xa lạ.

"Đây là lần đầu tiên chị Quý dẫn dắt người mới sao?" Cam Giai khép lại kịch bản, thò tay vào túi.

"Xem như lần đầu tiên đi." Quý Sênh Ca cười cười.

Nghe vậy, ánh mắt Cam Giai lập tức tối lại, khóe miệng đang tươi cười bỗng cứng đờ.

Quý Sênh Ca thấy cô ấy cúi thấp mặt, không khỏi lắc đầu. Mọi người thường nói làm người đại diện không dễ tí nào, thời gian qua cô đích thân trải nghiệm, trong lòng có rất nhiều cảm xúc. Người nghệ sĩ có thể phát lên không thật ra cũng không phải do người đại diện. Đủ loại nhân tố khác nhau kết tủa lại rồi đột ngột bùng nổ, còn phải kể đến vận khí!

Nhìn đường cong xinh đẹp trên sườn mặt Cam Giai, đáy mắt Quý Sênh Ca dần tĩnh lặng. Mỗi người đều mong có thể thuận lợi thành công, suy nghĩ như vậy không có gì sai cả. Cô cũng không hi vọng lần thử vai thuận lợi này thực sự có thể giúp Hoàn Cẩm hợp tác với Lệ Tĩnh.

Chỉ là thành công hay không còn phải xem ý trời, hoặc đúng hơn, xem tâm ý của người đàn ông kia.

Bước vào cổng Lệ Tĩnh, có thể thấy những công ty điện ảnh xếp hàng dài chờ casting, Quý Sênh Ca nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Cô hồi tưởng lại nội dung cuộc trò chuyện giữa Cố Duệ và ba mình, từ đầu đến cuối vẫn đoán không ra, liệu ở giữa có gì giấu diếm?

Nếu Lệ Tĩnh muốn hợp tác cùng Hoàn Cẩm, tại sao hôm nay phải sắp xếp nhiều công ty đến thử vai như vậy? Nhưng nếu Lệ Tĩnh không có ý định với Hoàn Cẩm, vì sao hôm đó Cố Duệ phải tự mình đến công ty cô?

Quý Sênh Ca liếm môi, chắc chắn người đàn ông kia có ý, có ý khiến cô đoán tới đoán lui, tâm tình treo lên treo xuống!

"Chị Quý, đến lượt em rồi."

Cam Giai sắc mặt khẩn trương, Quý Sênh Ca đến bên cạnh cô ấy, hạ giọng dặn dò, "Điều quan trọng nhất trước ống kính không phải lời thoại, mà là ánh mắt và tình cảm thể hiện ra ngoài của em."

"Em biết rồi." Cam Giai khẽ cắn môi dưới.

Quý Sênh Ca vỗ vai cô ấy, "Chị chờ em ở đây."

Rất nhanh liền có nhân viên công tác dẫn Cam Giai đi, Quý Sênh Ca thấy cô ấy vào phòng ghi hình, khuôn mặt liền căng thẳng.

Ngay cầu thang bên cạnh, Cố Duệ liếc mắt từ xa, sau đó xoay người rời đi.

Buổi thử vai chỉ kéo dài hơn hai mươi phút, kết quả cuối cùng thế nào thì phải đợi Lệ Tĩnh thông báo mới biết được.

"Em cảm thấy thế nào?"

Cam Giai lắc đầu, "Rất nhiều diễn viên đến casting, so với điều kiện của em....."

Ngực có chút áp lực, Quý Sênh Ca không nhiều lời, chuẩn bị đưa cô nàng rời đi.

"Cam tiểu thư, mời cô qua bên này đăng ký." Có nhân viên công tác đến gần, Cam Giai đi theo qua bên kia.

Quý Sênh Ca cảm túi xách đứng trước thang máy, hai mắt nhìn chăm chăm mũi chân đến phát ngốc.

Rầm!

Cửa thang máy trước mặt mở ra, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy người đàn ông hai tay đút túi, mỉm cười nhìn cô.

Cặp mắt đen kia thật thâm thúy, nhìn Quý Sênh Ca hoảng hốt.

"Có vào không?" Cố Duy Thâm thanh âm trầm thấp.

Lời mời thốt ra hung hăng đánh vào trái tim Quý Sênh Ca.

Thấy cô đứng im, người đàn ông duỗi tay nhấn nút đóng cửa.

Cơ thể phản ứng nhanh hơn đại não, không biết Quý Sênh Ca lấy đâu ra dũng khí, dùng túi da chặn cửa, cả người chen vào thang máy.

Đình!

Cửa đóng lại, đầu óc Quý Sênh Ca vẫn còn chút ngu ngơ.

Người đàn ông đứng sau cười mang theo ý trêu chọc kín đáo, "Tôi tưởng chỉ có đàn ông mới thích đơn giản thô bạo, thì ra cô cũng thích."

Gương mặt Quý Sênh Ca nóng lên, vì sao trong lời nói của anh, cô lại có thể nghe ra hàm ý khác.

HẾT CHƯƠNG 6.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tự làm mình mất mặt

Cửa thang máy khép lại, không gian chật chội khiến người ta có cảm giác bị đè nén, huống chi bên cạnh cô lại là người đàn ông nguy hiểm vô cùng.

"Tam thiếu."

Quý Sênh Ca chủ động mở lời, dù sao cô cũng bước vào rồi, không thể làm chuyện tổn công vô ích được, "Một cơ hội tốt như Hạ Phiến, tại sao Lê Tinh lại chọn Hoàn Cẩm?"

Cố Duy Thâm cao cỡ 1m8, anh liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương của Quý Sênh Ca, khẽ mỉm cười, "Ai nói Lê Tinh chọn Hoàn Cẩm?"

Quý Sênh Ca cố đè nén cảm xúc, thử thuyết phục anh, "Hoàn Cẩm của chúng tôi ở trong vòng này cũng coi như lập nghiệp từ sớm, tuy rằng mấy năm nay có xuống dốc, song nghệ sĩ công ty luôn được khen là dày dặn kinh nghiệm"

"A."

Cố Duy Thâm cúi đầu cười, không ngại mĩa mai, "Kinh nghiệm dày dặn đến nỗi không có ai phát lên được hả?"

Bị người ta không chút lưu tình phản bác, Quý Sênh Ca lập tức bốc hỏa đến nơi. Nhưng nếu là người khác thì không sao, đằng này là người đàn ông trước mặt, cô có muốn giận cũng không dám giận.

"Vậy nên mới nói, Hoàn Cẩm chúng tôi chỉ thiếu một cơ hội thôi, chỉ cần tam thiếu chịu..."

"Lê Tinh không có thời gian cho người khác cơ hội, mà tôi cũng không thích phải xử lý rắc rối của người khác."

Hóa khí trong lồng ngực dần dâng lên, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, ánh mắt sâu kín nhìn chằm chằm đôi mắt anh, "Nếu đã như vậy, vì sao tam thiếu còn cho người đến gặp ba tôi, chuyển ý Lê Tinh muốn cùng chúng tôi hợp tác?"

Môi mông của người đàn ông khẽ cong, "Là tôi thích thế, Hoàn Cẩm có thể từ chối mà, không ai kẻ sủng ép các người đồng ý."

"....."

Năm ngón tay rũ bên người đột nhiên nắm chặt, Quý Sênh Ca bị anh chọc tức không nhẹ. Ai chẳng biết Lê Tinh tung ra cảnh ô-liu [1] không thể từ chối, huống chi ba luôn vất óc tìm cách cùng Lê Tinh hợp tác, làm sao có thể bỏ qua con cá lớn đưa đến miệng này?

[1]: Ý chỉ cơ hội hấp dẫn

Chắc chắn người đàn ông này cố ý!

Biết mình tự làm mình mất mặt, Quý Sênh Ca thức thời im lặng. Cô nhìn con số trên thang máy giảm dần, đáy mắt vừa xẹt qua một hình ảnh thì bà vai đã bị giữ chặt, khiến lưng cô áp vào vách thang máy.

"Anh muốn làm gì?"

Trên người anh nhàn nhạt mùi thuốc lá, Quý Sênh Ca theo bản năng quay mặt đi, khiến gương mặt cọ nhẹ vào cổ áo sơ mi của anh. Thân thể dựa sát vào nhau, cô muốn giãy giụa nhưng eo bị giữ chặt bởi đôi tay mạnh mẽ, hoàn toàn không có cách nào thoát được.

Cố Duy Thâm khẽ sát mặt, không ngờ nhiên mấy khi thấy tai cô phấp phồng, "Tôi vừa nhớ ra một chuyện."

"Chuyện gì?" Quý Sênh Ca như bị mắc nghẹn, thấy nửa người anh ngày càng áp sát, đến mức tây trang trên người như dán vào áo khoác vàng nhạt của cô.

Trước ngực là cảm giác bị ép chặt, Quý Sênh Ca cắn môi. Người đàn ông này còn có thể không biết xấu hổ hơn không?

"Đêm đó tôi không dùng biện pháp an toàn."

Tai cô nóng lên, Quý Sênh Ca hít thật sâu, khó khăn trả lời, "Tam thiếu yên tâm, di cã của tôi tới rồi."

Hai người nhìn nhau, Cố Duy Thâm thấy ánh mắt cô trầm tĩnh, vẻ mặt lại lãnh đạm, dần thả lỏng vòng tay đang quấn trên hông cô.

"Tốt."

Người đàn ông vừa dứt lời thì thang máy liền dừng lại. Anh chẳng buồn quay đầu, hai chân thon dài sải bước ra khỏi thang máy.

Quý Sênh Ca dõi theo bóng dáng anh xa dần, hai chân mềm mại run rẩy.

Không lâu sau, Cam Giai xuống lầu. Quý Sênh Ca không hỏi gì đến kết quả thư vai lẫn này. Sau khi xe công ty đưa Cam Giai về, Quý Sênh Ca bước xuống đường bắt taxi.

Thái độ ban nãy của Cố Duy Thâm trong thang máy đã thể hiện rõ ý đồ của buổi thư vai lẫn này. Sau khi xe công ty đưa Cam Giai về, Quý Sênh Ca bước xuống đường bắt taxi.

Về mặt mệt mỏi dựa vào ghế, trong lòng thầm tính toán phải ăn nói thế nào với ba cô.

Cố Duy Thâm đã tỏ rõ việc đùa bỡn cô, đùa bỡn Hoàn Cẩm, nhưng cô lại quá chắc chắn trước mặt ba. Cô chỉ vừa mới tiến vào cửa Hoàn Cẩm, vừa mới được ba coi trọng một chút, nếu Hoàn Cẩm không thể hợp tác cùng Lê Tinh, cô phải làm thế nào?

Bực bội nhắm mắt lại, Quý Sênh Ca cảm thấy bên tai trái bắt đầu nóng lên. Hơi thở nóng rực phả vào ban nãy khi anh nói chuyện dường như vẫn còn vương lại bên tai.

Cố gia tam thiếu, cháu trai bảo bối của gia tộc nhà họ Cố. Người đàn ông như Cố Duy Thâm dĩ nhiên từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, làm sao hiểu được người bình thường vất vả mưu sinh thế nào.

Chỉ một ánh mắt, một câu nói của anh cũng đủ quyết định số mệnh của người khác. Hiển nhiên anh biết rõ đặc quyền của mình, nhưng lại cố tình đùa giỡn họ trong lòng bàn tay, khiến họ trở thành đồ chơi cho anh giải trí.

Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, có lẽ đêm đó cô không nên chọc tới anh làm gì!

Tài xế taxi bật radio, lúc này đang là bản tin 12 trưa, giọng nói của người chủ trì vang bên tai, "Cách đây vài ngày, Cố gia đại thiếu Cố Tái Thành đã chính thức trả lời báo chí, tuyên bố hủy bỏ hôn ước với Ôn Đình. Đồng thời, Cố thị cũng ra thông báo hủy bỏ hạng mục đang hợp tác cùng xí nghiệp Ôn thị. Ôn gia phải đối mặt với nhiều lời gièm pha, có nguồn tin cho hay Ôn Đình từng dùng thuốc ngủ tự sát..."

Tài xế phía trước khe khẽ lắc đầu, nhỏ giọng mĩa mai, "Mấy kẻ có tiền đúng là biết cách làm lớn chuyện, nề nếp gia đình bại hoại như thế có gì đáng khoe khoang chứ, còn biết xấu hổ hay không?"

Ánh mắt Quý Sênh Ca tối lại, cô nhớ đến căn phòng 3303 ở khách sạn đêm đó, nặng nề thờ dài.

Có phải trên đời này, kẻ yếu thì dễ dàng bị chà đạp?

Taxi dừng bên ngoài tiểu khu, Quý Sênh Ca trả tiền xe xong liền cầm túi xách bước về phía cổng.

Một chiếc xe đen đỗ trước khu nhà, cửa xe mở ra để lộ một người phụ nữ trên mặt mang chiếc kính râm lớn. Quý Sênh Ca nhất thời không thấy rõ diện mạo đối phương.

"Cô là Quý Sênh Ca?"

Người phụ nữ lên tiếng, âm thanh khàn khản, khiến Quý Sênh Ca ngạc nhiên, "Hình như tôi không quen cô."

Cô xoay người muốn lên lầu thì bị hai tên vệ sĩ phía sau người phụ nữ cản đường.

Người phụ nữ đưa tay tháo kính râm, để lộ rõ khuôn mặt tái nhợt cùng đôi mắt sưng đỏ.

Quý Sênh Ca nhìn cô ta vài giây liền nhận ra thân phận của cô ta.

"Tôi là Ôn Đình." Người phụ nữ đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Chuyện gì đã tới, có trốn kiểu nào cũng không xong.

Quý Sênh Ca nheo mắt.

HẾT CHƯƠNG 7.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Gặp phải phiền toái

Cách đó không xa là một quán cà phê, mặt tiền tương đối vắng vẻ, việc kinh doanh cũng không được tốt.

Dựa người vào ghế sofa, trước mặt Quý Sênh Ca là một tách trà, hơi nóng tỏa ra nghi ngút.

Mà người phụ nữ đối diện cô lúc này mười ngón tay xiết chặt, thậm chí vì dùng quá sức khiến xương tay nhô lên, vẻ vặn vẹo trông rất không bình thường.

Quý Sênh Ca nhìn thoáng qua, sợ cô ta sẽ bẻ gãy ngón tay nên đành mở miệng, "Ôn tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi đó ở khách sạn Quý tiểu thư đã thấy gì?" Ôn Đình mở miệng, giọng khàn khản, cặp mắt sưng đỏ đã tiết lộ tình trạng của cô ta.

Sắc mặt Quý Sênh Ca tự nhiên, "Tôi không thấy gì cả, mấy ngày trước đã nói rõ ở cục cảnh sát rồi."

"Không đúng!" Tâm trạng Ôn Đình lập tức trở nên kích động, "Cô không thể nào không thấy gì hết!"

Tay cô ta đột nhiên nắm chặt góc bàn, đôi mắt đầy tơ máu trừng lớn, "Có người hãm hại tôi, ai đó cố tình hãm hại tôi!"

Trong quán cà phê không có khách vì vệ sĩ Ôn gia đã canh giữ bên ngoài. Quý Sênh Ca cau mày, là cô nghĩ đơn giản rồi, đối với Ôn Đình mà nói, cô ta sẽ không đời nào cam tâm bỏ qua.

Nghĩ đến đây, Quý Sênh Ca lặng lẽ kéo khóa túi xách, lấy di động bỏ vào túi áo khoác.

"Ôn tiểu thư, những gì cần nói tôi đều đã khai báo ở cục cảnh sát." Quý Sênh Ca rút ví một ít tiền mặt đặt ở góc bàn, chuẩn bị đứng dậy rời đi.

"Khoan đã."

Ôn Đình nắm lấy vạt áo khoác của Quý Sênh Ca, nhìn chăm chăm tiền cô để trên bàn, đáy mắt lóe lên, "Cô muốn bao nhiêu?"

"Cái gì?" Quý Sênh Ca không hiểu.

Ôn Đình ngẩng đầu, khóe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười, "Chỉ cần cô đến cục cảnh sát làm chứng, khai rằng hôm đó nhìn thấy người đàn ông xa lạ vào phòng 3303, tôi sẽ cho cô hai mươi vạn."

Ánh mắt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Ôn tiểu thư có biết mình đang nói gì không?"

"Đương nhiên rồi."

Trong đôi mắt sưng đỏ của Ôn Đình dường như thấp thoáng nước, "Tôi không thể bị hãm hại như thế được, việc này đối với tôi không công bằng!"

Công bằng? Quý Sênh Ca cười nói, "Khai man là phạm pháp."

"Năm mươi vạn." Ôn Đình cho rằng cô chê tiền còn ít.

"Ôn tiểu thư."

Quý Sênh Ca dứt tay vào túi áo khoác, "Chuyện này, tôi thật sự không thể giúp cô được."

Dứt lời, cô xoay người toan rời đi, lại bị vệ sĩ chặn lại.

"Chúng ta không thù không oán, tôi cũng không muốn làm khó cô." Ôn Đình đứng dậy đến trước mặt Quý Sênh Ca.

Nếu không phải gây khó dễ, vì sao còn muốn cô làm chứng giả?

Ôn Đình mềm giọng, "Cô yên tâm, chỉ cần cô ra mặt làm chứng, Ôn gia chúng tôi sẽ không bạc đãi cô."

Ha ha.

Trong lòng Quý Sênh Ca cười lạnh một tiếng. Cô không ngờ, nếu cô thật sự ra mặt thì sẽ đắc tội với Cố gia.

Chuyện này mà làm rõ kiểu gì cũng sẽ dính lư đến Cố gia. Cố Tái Thành và Cố Duy Thâm đều là con trai nhà họ Cố, bất kể là ai trong số họ bị liên lụy, Cố gia sẽ không đòi nào để yên!

Mà cô là ai chứ? Đứa con gái thấp cổ bé họng không được yêu thương của Quý gia, ai sẽ coi trọng lời cô nói đây? Ôn gia tìm cô cốt cũng chỉ coi cô như bia đỡ đạn, muốn tranh thủ cơ hội mà thôi.

Nhưng sao cô phải chịu cảnh làm bia đỡ đạn? Sao cô phải là tấm đệm mặc người chà đạp chứ?

"Xin lỗi vì lực bất tòng tâm." Thái độ Quý Sênh Ca kiên quyết.

Ánh mắt Ôn Đình tối lại, "Hừ! Nếu hôm nay cô không đồng ý thì đừng mong rời khỏi đây."

Mấy tên vệ sĩ nhanh chóng tiến lên. Quý Sênh Ca cầm di động trong túi áo giờ lên, mở khóa màn hình nói với bọn họ, "Tôi đã ghi âm cuộc nói chuyện vừa rồi, cũng đã nhắn cho bạn tôi. Nếu có việc gì xảy ra với tôi, chỉ sợ Ôn tiểu thư phải vào tù một chuyến."

Thấy trên màn hình đúng là có một đoạn ghi âm, Ôn Đình đỏ mặt, ánh mắt nhìn Quý Sênh Ca đầy lạnh lẽo.

"Nghĩ kĩ rồi sao?" Bộ dạng Quý Sênh Ca quả thực thong thả, "Nếu một phút nữa tôi không rời khỏi đây thì bạn tôi sẽ báo cảnh sát."

Dáng người cô dong dong cao nhưng lại hơi gầy, so với hai tên vệ sĩ kia thì càng có vẻ nhỏ bé. Nhưng người vốn đang gặp rắc rối là cô lúc này lại nắm quyền chủ động.

"Tiểu thư." Hai tên vệ sĩ dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Ôn Đình, đợi chỉ thị của cô ta.

Một lúc sau, Ôn Đình hung hăng cắn răng, nói, "Thả cô ta đi."

"Vâng."

Mấy tên vệ sĩ lập tức tránh đường, Quý Sênh Ca nắm chặt di động, đi thẳng khỏi quán.

Ngoài đường người đến người đi, cô quay đầu nhìn về phía quán cà phê nhưng không thấy ai bước ra cả.

Rẽ hai con phố, Quý Sênh Ca nhanh chóng hướng về phía tiểu khu. Phía sau truyền đến âm thanh của động cơ ô tô, cô nghiêng người tránh, một chiếc xe hơi đen lướt qua vạt áo cô vụt mất.

Cửa kính đằng sau hạ xuống hơn nửa, lộ ra khuôn mặt đeo kính râm của Ôn Đình, khóe miệng kia treo một nụ cười khiến người ta lo lắng.

Đợi đến lúc chiếc xe khuất bóng, Quý Sênh Ca nắm chặt điện thoại trong tay, cả người khẽ run.

Về đến nhà, cô khóa kĩ cửa sổ rồi mới dám thả lỏng một phen. Mấy năm nay, dù là việc lớn việc nhỏ gì cô cũng chỉ có một mình, lâu rồi cũng thành thói quen. Lúc này ngồi trên sofa, cô do dự nhìn di động.

Ôn Đình tìm đến tận cửa, đầu phải cô không muốn báo cho Cố Duy Thâm? Nhưng nghĩ đến thái độ của anh trong thang máy, cô lại trả điện thoại về chỗ cũ.

Đứng dậy vào phòng tắm, sau khi cô quay ra, cả người hoàn toàn trở về trạng thái ban đầu. Đối với việc làm của Ôn Đình, cô không muốn làm lớn chuyện, chỉ mong mọi thứ chấm dứt tại đây.

Chạng vạng tối, trong Tây Phủ Danh.

Cố Duy Thâm ngồi trước bàn ăn, ung dung mà thong thả uống canh. Cố Duệ nhận điện thoại bước vào, bị anh liếc mắt một cái, "Có chuyện gì?"

Người đàn ông mở miệng dò hỏi, Cố Duệ bèn thành thật, "Chiều nay, Ôn Đình tìm Quý tiểu thư."

Cố Duy Thâm nhướn mày, rõ ràng không quá bất ngờ.

"Thời điểm này mà Ôn Đình còn dám lộ mặt, chứng tỏ Ôn gia chưa từ bỏ ý định."

"À."

Cố Duy Thâm dựa lưng vào ghế, khuấy thìa trong tay, "Cố Tái Thành không để Ôn gia vào mắt, nay Ôn gia muốn tính sổ cũng phải tính trên người anh ta."

"Chỉ là..." Cố Duệ hơi cau mày, đáp, "Chỉ sợ Ôn Đình sẽ cản chặt Quý tiểu thư không buông."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm rút ra một điều thuốc, "Không phải cô ta thích từ chối sao? Tôi muốn xem, cô ta có bản lĩnh đến mức nào!"

Cố Duệ giật mình, lò mò nhận ra "cô ta" trong miệng tam thiếu nhà anh là chỉ ai.

Mấy năm nay, người trăm phương nghìn kế muốn leo lên vị trí tam Cố phu nhân tương lai nhiều không đếm xuể, cho dù biết rõ vị trí này đã có người ngồi, mấy người phụ nữ đó vẫn người trước nói tiếp người sau mơ mộng hão huyền!

Cố Duệ chớp mi, rốt cuộc vị Quý tiểu thư này là biết thân biết phận hay còn cất giấu tham vọng lớn hơn nữa?

_____ Lời nói ngoài lề _____

Tam thiếu nói: Tiểu Sênh Ca, mau đến đây nào.

Tiểu Sênh Ca: Hừ! Không biết xấu hổ!

Mẹ ruột: Các người nhanh một chút nha, ta lên hàng đầu ngồi xem, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 8.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Cuộc gọi nhớ

Cái gì gọi là không như mong muốn, cuối cùng Quý Sênh Ca cũng một lần nữa trải nghiệm. 8 giờ sáng, vừa đến ga tàu điện ngầm thì cô phát hiện điện thoại không cánh mà bay, xung quanh là biển người mờ mịt, không thể tìm được manh mối gì.

Đến văn phòng, cô cho người hỏi thăm kết quả thử vai hôm qua. Tuy không ôm nấy hi vọng, song chỉ cần vẫn chưa có kết quả, cô vẫn không cam lòng.

Di động biến mất, Quý Sênh Ca biết chắc không phải là ngẫu nhiên. Hôm qua Ôn Đình uy hiếp cô, vì để thoát thân cô đành lấy đoạn ghi âm ra dọa, không ngờ hôm nay bên kia đã có động thái rồi.

Lúc nghỉ trưa, cô đến cửa hàng điện thoại gần đó làm lại sim, đồng thời cũng mua một chiếc điện thoại mới. Cũng may mạng lưới internet hiện tại rất phát triển, cô chỉ cần lưu danh sách liên lạc vào di động mới, cuối cùng cũng thờ phảo nhẹ nhõm.

Lúc rời khỏi cửa hàng, bầu trời âm u. Chẳng biết bao giờ mới trong trở lại, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, hồ hững cười. Thật ra cô hiểu rất rõ, nhiều lúc cô chỉ muốn một điều nhìn chín điều lành, nhưng người khác không chịu dừng tay.

Trở lại văn phòng ở Hoàn Cẩm, đúng lúc thư ký ôm một hộp chuyển phát nhanh tiến vào, "Quý tiểu thư, chuyển phát nhanh của cô."

Chuyển phát nhanh?

Sắc mặt Quý Sênh Ca khẽ biến đổi, cô không đặt hàng online, lấy đâu ra chuyển phát nhanh chứ? Hơn nữa cô chỉ mới đi làm vài ngày, cũng chưa thông báo với bạn bè nên càng không có ai gửi đồ cho cô.

"Ai đưa đến vậy?"

Thư ký lắc đầu, nói: "Tôi không thấy, là bảo vệ đưa đồ vào."

Cầm hộp giấy lắc lắc, không có tiếng động nào kì lạ. Quý Sênh Ca lấy dao rọc giấy trên bàn, nhanh chóng mở gói hộp.

Thấy sắc mặt cô không đúng lắm, thư ký hơi tò mò, liền kè kè bên cạnh cô.

Lưỡi dao rạch xuống lớp băng dính bên ngoài, bên trong không phải bom hẹn giờ, chỉ có một chiếc túi màu trắng. Tâm lý đề phòng của Quý Sênh Ca bỗng chốc buông lỏng, cô cười thầm. Đúng là xem nhiều phim quá rồi nên trí tưởng tượng mới phong phú như vậy.

"Quý tiểu thư, cô không sao chứ?" Thư ký quan tâm hỏi.

"Không có gì." Quý Sênh Ca thờ phào, duỗi tay cầm chiếc túi kia.

Vừa mở túi, bên trong có thứ gì đó rơi ra, thư ký đứng bên cạnh lập tức hét chói tai, "A!"

Máu chảy đầm đìa trên mặt nạ da người, khuôn mặt hiện lên vẻ dữ tợn, máu thấm đẫm hai tròng mắt, khiến bất kỳ ai nhìn qua một lần lòng tơ đều dựng đứng.

Mặt Quý Sênh Ca tối sầm đến cực điểm.

"Quý, Quý tiểu thư, cô có định báo cảnh sát không?" Thư ký còn trẻ hiền nhiên bị dọa đến mặt xanh mặt vàng.

Khom lưng nhật lên mặt nạ da người, Quý Sênh Ca tiện tay ném vào thùng rác. Mấy thứ này cô còn lạ gì, khi còn nhỏ thường xuyên đến hậu trường chơi, nghịch ngợm đủ loại đạo cụ.

"Không cần đâu." Quý Sênh Ca lắc đầu, thư ký thấy cô không có vẻ gì quá kích động, tự dưng nuốt nước bọt một cái.

Vị Quý tiểu thư này lá gan cũng lớn thật!

"Không còn chuyện gì nữa, cô ra ngoài đi."

"Vâng."

Chờ đến lúc thư ký rời đi, Quý Sênh Ca lại cầm da mặt vứt vào thùng rác bên ngoài. Lúc trở lại bàn làm việc liền thấy di động có thông báo. Cô mở khóa màn hình, một dãy số xa lạ gửi tin nhắn đến.

"Nếu không đồng ý yêu cầu của tôi, hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi!"

Bang!

Quý Sênh Ca ném điện thoại lên bàn, ngực phập phồng dữ dội. Thực ra hôm qua di động không ghi được nội dung gì giá trị, đều là cô cố tình dọa bọn họ để thoát thân. Mà lúc này điện thoại bị lấy mất rồi, Ôn Đình chắc chắn đã phát hiện chân tướng, tất nhiên sẽ rất tức giận.

Xoay ghế dựa, ánh mắt Quý Sênh Ca dần âm trầm. Ba cô sẽ không vì cô mà gây thù chuốc oán với Ôn gia, huống chi cô cũng không định kể với ông sự tình đêm đó.

Về phía Cố Duy Thâm, cô cũng chẳng biết nói gì.

Ngón tay chạm đến điện thoại, Quý Sênh Ca muốn báo cảnh sát. Nhưng nếu không có chứng cứ sẽ thành vu khống, không khéo còn bị cắn ngược lại.

Cả buổi chiều làm việc đều mơ mơ màng màng, kết quả thử vai đã có nên cô cũng chẳng hi vọng gì, chỉ mong ít nhất vượt qua cửa ải của ba cô.

Gần đến lúc tan ca, thư ký đột nhiên đẩy cửa vào, "Quý tiểu thư, Quý tổng gọi cô đến phòng ông ấy."

Vài phút sau, Quý Sênh Ca đứng trước bàn làm việc của ba.

"Ta đã dặn kĩ như thế, lần thử vai này tuyệt đối không thể thất bại, tại sao còn làm hỏng chuyện?" Sắc mặt Quý Nhân rất không tốt.

Quý Sênh Ca mắt nhìn chằm chằm mũi chân, "Ba, buổi casting này rất nhiều nghệ sĩ đều tham dự, Lệ Tinh chẳng qua chỉ muốn gọi thêm chúng ta cho đủ số."

Đủ số? Quý Nhân không đồng ý với suy nghĩ này, nếu Lệ Tinh chỉ vì muốn đủ người, sao Cố Duy Thâm còn cho tâm phúc [1] đến đây?

[1]: chỉ người thân tín

"Vừa rồi Lệ Tinh gọi đến."

Quý Sênh Ca ngẩng mặt, chỉ thấy Quý Nhân nắm chặt hai tay, đi đi lại lại trước bàn làm việc, vẻ mặt rối rắm, "Bọn họ cho chúng ta độc quyền công chiếu "Tân Phiến", nhưng chúng ta phải phụ trách phí tuyên truyền trước đó."

"Phí tuyên truyền?" Quý Sênh Ca nheo mắt. A, Lệ Tinh thật biết tính toán, ba ngày độc quyền công chiếu phải tốn nấy vạn phí tuyên truyền đây? Đến lúc đó, dù Hoàn Cẩm được độc quyền phát

sóng chẳng nữa thì vẫn phải chịu thâm hụt một khoản lớn!

"Sênh Ca à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Quý Nhân đến trước mặt con gái, "Người quản lý cấp cao con tìm có vấn đề gì sao?"

Tuy trong lòng đã đoán được phần nào, Quý Nhân vẫn không nói thẳng. Thân phận gần đây của Cố Duy Thâm rất đặc biệt, ông ta không dám nói bậy. Hơn nữa, ông ta cũng muốn thử thăm dò xem con gái mình và Cố Duy Thâm có quan hệ gì.

"Ba, việc này con cũng không rõ lắm." Quý Sênh Ca cúi thấp đầu. Dù từ nhỏ đã không được yêu thương nhưng loại chuyện mặt nóng dán mông lạnh [2] này, cô cũng không muốn làm.

[2]: ý chỉ việc đối xử niềm nở, nhiệt tình với người luôn hờ hững, lạnh nhạt.

Quý Nhân liếc con gái, ánh mắt dần thay đổi, "Ta phá lệ một lần cho con đến công ty, rất nhiều người đều nhìn ta chăm chăm. Nếu việc độc quyền công chiếu không thành, con cũng không thể tiếp tục ở lại Hoàn Cẩm."

"Ba!"

Sắc mặt Quý Nhân lạnh lùng, nói: "Nếu mọi chuyện thật sự hồng bát, con không cần đến Hoàn Cẩm nữa."

Nghe vậy, khoe miệng Quý Sênh Ca hạ xuống.

Lúc ra đến cửa Hoàn Cẩm, sắc trời đã tối. Quý Sênh Ca cầm túi đứng trong đại sảnh, không tìm được quay đầu nhìn một lượt. Trên cửa sổ tầng năm là cây dây leo cô mới mua, cành lá xanh biếc.

Quý Sênh Ca liếm môi, cô không thể cứ thế mà rời đi được. Vất vả lắm mới tiến được một bước, sao có thể thấy khó đã lui?

Lấy đi động, Quý Sênh Ca nhanh chóng bấm một dãy số. Ngày đó Cố Duy Thâm gọi đến cô không lưu số, nhưng vẫn nhớ kỹ đến giờ.

Tiếng chuông vang lên hết đợt này đến đợt khác, từ đầu đến cuối không ai bắt máy.

Gọi liên tục ba cuộc cũng không có người nghe. Quý Sênh Ca nắm chặt đi động, lòng lạnh một nửa.

Nhưng lúc này cô không còn cách nào khác, đành phải mặt dày một chút.

Giấy lát, Quý Sênh Ca gọi cho một người bạn.

"Sênh Ca?"

"Là mình đây." Quý Sênh Ca cầm đi động trong tay, trực tiếp mở miệng, "Cố Duy Thâm có ở Lệ Tinh không?"

"Hình như không." Bên kia đầu dây là Đàm Tư, bạn đại học của Quý Sênh Ca, "Giữa trưa mình thấy tam thiếu ở bãi đỗ xe, anh ta rời đi từ rất lâu rồi."

"Có chuyện gì sao?" Đàm Tư lo lắng hỏi.

Nói rõ mọi việc một cách ngắn gọn, Quý Sênh Ca thẳng thắn, "Mình muốn gặp Cố Duy Thâm."

"Cậu nghĩ tam thiếu sẽ đồng ý sao?" Giọng điệu Đàm Tư lo lắng.

Quý Sênh Ca nhẹ đá chân trên mặt đất, "Phải thử mới biết được."

Chần chờ một lúc, Đàm Tư nhỏ giọng, "Mình nghe nói hôm nay Yến lục thiếu tổ chức sinh nhật, bọn họ thường đến Kim Khuyết chơi."

"Mình biết rồi." Quý Sênh Ca cảm ơn rồi cúp điện thoại, đến ven đường bắt một chiếc taxi, đi thẳng đến Kim Khuyết.

Kim Khuyết, câu lạc bộ nổi tiếng cho giới thượng lưu ở Văn Giang. Người có thể đặt chân đến đây không chỉ có tiền mà còn phải có chức.

Chơi xong tám trận mặt choker thì eo lưng cũng mỏi nhừ. Cố Duy Thâm rút một điều thuốc trở về, đi đến bàn trà cầm lấy đi động. Lúc chơi bài không thích bị quấy rầy nên anh luôn để điện thoại ở chế độ im lặng. Lúc này nhìn danh sách cuộc gọi nhớ dài, chỉ thấy duy nhất một dãy số quen thuộc hết sức chói mắt.

Anh nhớ rõ dãy số này.

"Tam tam, cậu thật không có nghĩa khí gì cả." Chủ nhân bữa tiệc - Yến Nam Thuần cười cười đi đến, choàng tay lên vai Cố Duy Thâm, "Hôm nay ông đây chính thức tròn hai mươi sáu tuổi, sao cậu còn keo kiệt không tha cho tôi hai thè Hồ [2] hả?"

[2]: mình không rành mặt choker lắm nhưng chắc đây là một loại thẻ bài trong mặt choker.

Cố Duy Thâm liếc xéo anh ta, "Có chơi nữa không?"

"Chơi chứ." Yến Nam Thuần kéo ghế, hầm hừ ngồi xuống, "Đến trận thứ tám rồi, ông đây không tin đêm nay không đánh được Hồ!"

Trên dãy ghế xanh xanh vàng vàng, mấy người đàn ông ăn mặc chín chu cười đùa với nhau. Cố Duy Thâm cong môi, giọng nói không cao không thấp, "Đêm nay sẽ cho cậu trần truồng về nhà."

"Ha ha ha ——"

"Tam thiếu thật khí phách!"

"Đậu má, cút!"

Mọi người ồn ào một trận, Cố Duy Thâm tùy tiện châm một điếu rồi đặt điện thoại bên cạnh.

HẾT CHƯƠNG 9.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi

Vì ban nãy mưa tầm tã nên bầu trời tối rất sớm. Lúc Quý Sênh Ca cho xe chạy vào Kim Khuyết thì vừa mới hơn 7 giờ, song chân trời xa xa chỉ còn một màu đen kịt.

Trước mặt là bảng hiệu vàng thật lớn, cũng thật bắt mắt, dù cách xa đến mấy liếc mắt một cái cũng thấy rõ bảng hiệu. Quý Sênh Ca cầm túi sai bước trên nền đá cẩm thạch trắng, hai bên cửa ra vào sừng sững bức tượng sư tử, vạch rõ cấp bậc ở nơi này.

"Tiểu thư, xin hỏi cô có thẻ hội viên không?"

Người phục vụ một thân tây trang đứng trước cửa, Quý Sênh Ca mím môi, "Tôi muốn gặp tam thiếu."

"Là vị tam thiếu nào ạ?"

"Cố gia tam thiếu."

Người phục vụ liếc nhìn cách ăn mặc của cô, lập tức trung ra vẻ mặt không kiên nhẫn, "Kim Khuyết chúng tôi chỉ dành cho hội viên, không có thẻ thì không thể vào, mời cô về cho."

Phàm là nấy câu lạc bộ xa hoa dành cho hội viên đều phải đóng phí một lần trước khi gia nhập, dựa trên số tiền đóng mà từ đó phân chia thứ bậc. Quý Sênh Ca từng nghe nói để vào được Kim Khuyết, số tiền ít nhất phải nộp lên đến bảy con số.

Vậy nên đã đặt chân đến chỗ này thì tuyệt đối không phải người bình thường.

Cửa ra vào gần trong tầm mắt nhưng Quý Sênh Ca không thể tiến vào. Cô xoay người ra cửa, bước xuống bậc thang. Dù biết rõ sẽ phải đối mặt với tình huống kiểu này, cô vẫn không thể bốc đồng không đến.

Trong lòng dĩ nhiên có cảm giác uất ức và bất bình, nhưng từ khi còn bé cô đã hiểu rõ, nếu sau này muốn ra đời kiếm sống thì những chuyện kiểu này chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Trong bãi đỗ khắp nơi đều là siêu xe, Quý Sênh Ca dò cả nửa ngày vẫn không thấy chiếc limousine kia đâu. Cô biết Cố Duy Thâm không chỉ có một chiếc xe, nên không thể khẳng định anh đã rời đi hay chưa.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục chờ thôi.

Mưa tạnh nhưng nền đá vẫn ẩm ướt, Quý Sênh Ca đứng một lúc hai chân tê rần, đành tìm một chỗ tương đối khô ráo ngồi xuống. Bụng ọc ọc kêu, cô nhìn đồng hồ trước mắt, đã hơn 9 giờ.

Người phục vụ bên trong câu lạc bộ nhón chân nhìn ra ngoài, thấy Quý Sênh Ca còn ngồi trước bậc thang thì hừ nhẹ. Người phụ nữ này thật là, vì muốn tiếp cận tam thiếu mà hao tổn không ít tâm tư.

Kim Khuyết tọa lạc ở vị trí hết sức phồn hoa, chẳng những đường xá hai bên rộng rãi, ngay cả tiện nghi xung quanh cũng mọc lên như nấm. Con phố đối diện là một chuỗi những nhà hàng sang trọng, chủ yếu kinh doanh đến ba giờ sáng, thậm chí cửa hàng tiện lợi quanh đây đều mở cửa 24/24.

Quý Sênh Ca định đi mua bánh mì lót dạ nhưng lại sợ lộ mặt người đàn ông kia. Cô quay đầu nhìn tấm bảng lắp lánh phía trên, chỉ có thể chịu đựng.

"Tới đây, tiếp tục."

Yến Nam Thuận cởi một nút áo sơ mi, vừa lật bài lên liền cười thành tiếng, "Ài da, vận khí của ông đây đã trở lại! Đám các người chờ lột sạch quần đi!"

Cố Duy Thâm ngồi bên cạnh nhưn mảy, ngón trỏ rút một lá quăng lên bàn.

"Chín ống!"

"Bính!"

Miệng nhếch một nụ cười, Yến Nam Thuận quét sạch buồn bực cả đêm nay. Anh đã nói mà, đêm nay là sinh nhật của anh, đương nhiên phải may mắn gấp đôi ngày thường.

Mấy người đàn ông bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, không khỏi lắc đầu. Ai cũng bảo tam thiếu và lục thiếu thân thiết, loại chuyện thả Hồ này chỉ có tam thiếu mới làm. *(mình nghĩ ý là nhờ Cố Duy Thâm nhờ nên Yến Nam Thuận mới thắng á.)*

Lại thêm tám trận mặt chược, mãi đến lúc Yến Nam Thuận oanh liệt thắng thì đã hơn 11 giờ đêm. Tâm trạng anh ta rất tốt, muốn mời cả bọn đi ăn khuya, dù sao mọi người đều thức đến đêm rồi.

Cố Duy Thâm dụi mắt điều thuốc trong tay, liếc anh ta, "Trước 12 giờ không về nhà, không sợ mẹ cậu cho cậu ăn mì trường thọ trường kỷ một năm sao?"

"Stop."

Yến Nam Thuận bĩu môi, khuôn mặt trắng nõn hiện rõ vẻ bất đắc dĩ, "Cậu hiểu rõ mẹ tôi thể làm gì?"

"Đi thôi, hôm nào rảnh chơi tiếp." Cố Duy Thâm cảm áo khoác rồi đi, còn Yến Nam Thuận vô cùng miễn cưỡng thu dọn đồ đạc.

Tiền thắng tối nay anh ta cũng chưa thu được, đành để mọi người chuyển khoản vậy.

Áo khoác trên người không có tác dụng giữ ấm, khiến hai tay Quý Sênh Ca phải ôm chặt bả vai. Tay chân cô đều đã đông cứng đến không còn cảm giác, chẳng biết nếu tiếp tục chờ có bị cảm lạnh không nữa. Mười ngón tay vừa lạnh vừa cứng nắm chặt nhau, cô cúi đầu hà hơi để xoa bớt cảm giác khó chịu. Tiếng bước chân từ xa truyền đến, cô quay mặt lại, đúng lúc nhìn thấy vạt áo đen của người đàn ông lướt qua trước mắt tạo thành vòng cung.

"Tam thiếu."

Đột nhiên nghe có tiếng gọi, Yến Nam Thuận theo bản năng xoay người, khi nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Quý Sênh Ca thì lập tức nheo mắt, "Tôi từng gặp em gái này rồi."

Phốc!

Yết hầu của Quý Sênh Ca căng ra, lời của Yến Nam Thuận như sấm chớp ầm ầm trên đầu cô. Ha ha, anh ta tưởng mình là Giả Bảo Ngọc [1] sao?

[1]: một nhân vật trong tiểu thuyết Hồng Lâu Mộng của Tào Tuyết Cần, có mối quan hệ tình cảm với Lâm Đại Ngọc.

Không rảnh rồi để ý đến người khác, Quý Sênh Ca tiến về phía trước nửa bước, "Tam thiếu, tôi có chuyện cần nói với anh."

"Tôi quen cô sao?"

Ánh mắt không một gợn sóng của người đàn ông phóng tới, khiến Quý Sênh Ca sững người tại chỗ. Cô đã nghĩ đến đủ loại tình huống, nhưng không ngờ Cố Duy Thâm sẽ ném ra những lời này.

"Tôi là Quý Sênh Ca, đại diện của Hoàn Cẩm, muốn nói chuyện riêng với tam thiếu một lát."

"Lệ Tinh có quấy tiếp tân để hẹn trước."

Người đàn ông hồ hững mở miệng, tay dứt túi lướt qua vai Quý Sênh Ca rồi đi.

Ven đường, Cổ Duệ đã đậu xe chờ sẵn.

"Đi thôi." Cổ Duy Thâm cắt lời, Yến Nam Thuần nhìn anh chớp mắt, "Cứ như vậy mà đi hả?"

Không nhiều lời, Cổ Duy Thâm trực tiếp ngồi vào xe.

Cổ Duệ đóng cửa, không có lệnh của tam thiếu, anh ta không dám lái xe.

Quý Sênh Ca nhanh chóng đi đến gõ cửa sổ xe bên kia.

Trong giây lát, cửa kính hạ xuống, để lộ khuôn mặt người đàn ông với ngũ quan [2] sắc nét phản chiếu trên kính.

[2]: những đường nét, bộ phận trên gương mặt.

"Tam thiếu, tôi thật sự có chuyện muốn nói."

"Chuyện gì?" Cổ Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, cặp mắt sâu không thấy đáy kia khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Yến Nam Thuần bày ra bộ dạng xem kịch vui, hứng thú rướn người nghe trộm.

Cổ hòng chưa xốt, Quý Sênh Ca khẩn trương cần môi, "Tôi có thể nói riêng với tam thiếu không?"

Lời đi biểu cảm cùng tư thế không mấy dễ chịu của cô, Cổ Duy Thâm chớp đôi mắt đảo hoa hẹp dài, bỏ lại một câu, "Cô biết địa chỉ, tự mình đến đó đi."

Dứt lời, anh đóng cửa sổ rồi cho người lái xe rời khỏi.

Gió đêm lạnh lẽo, Sênh Ca cúi đầu quấn chặt áo khoác trên người, lồng ngực như có tảng đá đè nặng, chỉ hít thở cũng cảm thấy khó khăn.

Trong xe là điều hòa ấm áp, Yến Nam Thuần chậm rãi thu lại ánh mắt, vẻ mặt hưng phấn gắng hỏi, "Cô ấy là hàng đêm sênh ca hả? Thế nào, ăn ngon không?" (anh Yến nói chuyện tục kinh khủng =. =)

Cổ Duy Thâm lạnh lùng liếc anh ta.

"Cắt."

Bị phủ khiến Yến Nam Thuần hết sức mất hứng, anh ta vói tay lên hàng ghế trước, "Cổ Duệ, cậu nói xem thiếu gia nhà cậu có phải ngày càng khó hầu hạ không hả?"

Cổ Duệ nắm chặt tay lái, "Tất nhiên không phải."

Khuôn mặt vạn năm bất biến không hề có vẻ trêu đùa, "Tam thiếu trước giờ vẫn khó hầu hạ."

"Ha ha ha ha ha ——"

Khóc miệng Cổ Duy Thâm giật giật, còn Yến Nam Thuần bên cạnh đã cười đến mức đau xót hông.

Tầm ba mươi phút sau, Quý Sênh Ca đánh xe vào Tây Phù Danh. Cô đứng trước cửa lớn, chân chờ một lát mới nhấn chuông cửa.

HẾT CHƯƠNG 10.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Không ăn mỹ nhân kế

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tây Phù Danh có nhiều phòng ờ, đây không phải lần đầu tiên Quý Sênh Ca đến nơi này. Cô có cảm giác những ký ức từ lần trước đến đây vẫn quen thuộc như mới hôm qua thôi.

"Tam thiếu ở trên lầu."

Cổ Duệ lạnh nhạt lên tiếng, Quý Sênh Ca ngẩng đầu nhìn tầng hai, chớp mũi vốn cứng đờ vì lạnh dần ấm lại.

Giẫm lên sàn gỗ với hoa văn hồ đào [1], cô vẫn như cũ còi gầy, chân trần lên tầng trên.

[1]: quả hồ đào hay còn gọi là quả óc chó. Hoa văn hồ đào trông như này nha.

Không gian tầng hai có vẻ trống trải, thư phòng bí mật lại thông với bên ngoài. Bàn làm việc bằng gỗ đặt gần tường, từ đây nhìn xuống có thể bao quát được cả phòng khách bên dưới. Phía sau bàn làm việc là cửa sổ sát đất lấy ánh sáng rất tốt.

Hướng mắt về phía xa hơn là gian phòng ngủ cuối hành lang. Hoa văn trắng cổ điển, hai cửa lớn với viền mạ vàng đang mở. Quý Sênh Ca giẫm lên thảm lông dê dày, khí lạnh dưới lông bàn chân lan khắp cơ thể.

Cô cố gắng bình ổn hơi thở bước về phía trước.

Cửa phòng ngủ mở toang nhưng Quý Sênh Ca không dám tùy tiện vào. Cô đứng bên ngoài nhìn vào trong, chẳng thấy ai.

Cách đó không xa, từ hướng phòng tắm vang lên tiếng nước ào ào. Cô đứng yên không nhúc nhích được một lúc, may mà không phải chờ quá lâu.

Cửa phòng tắm bật mở, người đàn ông khoác áo ngủ trắng bước ra.

Khoe mắt thoáng thấy một người sùng sững ở đó, Cố Duy Thâm nhăn mày, "Không phải cô có chuyện muốn nói sao? Lúc này lại không vội?"

Đai áo ngủ của người đàn ông nơi lỏng, dường như có thể tuột bất cứ lúc nào. Quý Sênh Ca cúi gằm mặt, tiến về phía anh, "Tam thiếu, anh cho tôi vài phút thôi được không?"

Cầm bị ngón tay người đàn ông nắm giữ, Quý Sênh Ca không thể không ngẩng mặt, đôi mắt trong suốt rơi vào đáy mắt anh, "Vài phút đủ cho tôi làm xong hả?"

Rõ ràng ý cô không phải vậy, nhưng anh lại cố tình mập mờ. Quý Sênh Ca cắn môi, nói: "Vì sao lại muốn Hoàn Cẩm tự lo phí tuyên truyền trong giai đoạn công chiếu?"

"Không được sao?" Ngón cái Cố Duy Thâm mân mê môi cô, đầu ngón tay tận hưởng cảm giác da thịt đàn hồi như thạch hoa quả. Xúc cảm tuyệt hơn mong đợi!

"Tôi nghĩ là không." Sắc mặt Quý Sênh Ca trầm xuống, "Lúc trước tam thiếu đồng ý với tôi chưa từng đề cập đến khoản phí này."

"À."

Cố Duy Thâm cong môi, tay phải xiết chặt eo cô, kéo cô sát gần người anh, "Đã muốn đồ của tôi còn dám cùng tôi cò kè mặc cả? Đừng tưởng ngủ một đêm là có thể bàn điều kiện với tôi, đều là cô tình tôi nguyện, cho dù tôi trở mặt không giữ lời, ai dám làm gì tôi?" *(anh lưu manh quá, đã ngủ với con gái người ta còn ngang ngược, chỉ khổ chị Sênh -.-)*

Lời muốn nói bỗng chốc nghẹn cứng trong cổ họng, thốt ra không được mà nuốt xuống cũng không xong. Quý Sênh Ca cắn môi, cặp mắt đen nhánh trong suốt lẳng lẳng nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt.

Có người đàn ông nào xấu xa hơn anh sao?

Lần đầu gặp cô, Cố Duy Thâm đã thấy đôi mắt cô rất đẹp. Lúc này, đôi mắt ấy tràn ngập hình bóng phản chiếu của anh, khiến lòng anh run lên một cái.

Người đàn ông giữ chặt khuôn mặt cô, phủ môi xuống.

Nụ hôn đến quá đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp chống đỡ, đến lúc cô hoàn hồn thì cả người đã bị giam trong lồng ngực rắn chắc kia.

Môi lưỡi dây dưa chơi đùa, người đàn ông tự nhiên chiếm ưu thế. Lưỡi Quý Sênh Ca tê dại, hô hấp cũng ngày càng khó khăn.

"Anh không thể nói mà không giữ lời."

Vừa thờ dốc, Quý Sênh Ca mở miệng, âm thanh nhiệm khản.

Người đàn ông cúi đầu, tóc ngắn ẩm ướt có bọt nước nhỏ giọt. Quý Sênh Ca cảm thấy trước ngực lạnh lạnh, lại nghe được tiếng cười hờ hững của anh, "Tại sao không?"

Cô thoáng chốc ghen hờn. Người đàn ông này có quyền thế, cuồng vọng lại ngang ngược, sao anh lại không thể chứ?

Trong đầu thoáng qua một suy nghĩ, Quý Sênh Ca không hỏi đầu phân biệt đúng sai, cô đột nhiên nhón chân, chủ động hôn lên khóe miệng người đàn ông.

Cô nhớ lại những gì đã trải qua, nếu đêm nay nhất định phải phát sinh quan hệ, liệu cô có muốn tiếp tục không?

Song cuối cùng, cô cũng chẳng tìm được lý do để trốn tránh.

"Sao thế, ngay cả mỹ nhân kế cũng dùng, đáng tiếc tôi không ăn."

Cố Duy Thâm giữ chặt cằm cô, ánh mắt cười như không cười, "Tối đó cô giúp tôi, tôi liền cho Hoàn Cẩm ba ngày độc quyền công chiếu, không phải chúng ta thanh toán xong rồi sao?"

"Nếu đã thanh toán xong, những chuyện khác không cần nhắc đến nữa."

Quý Sênh Ca hít một hơi, từ giọng điệu của anh lơ mơ đoán được vài điều. Thì ra anh gây khó dễ cho cô chỉ vì cuộc điện thoại ngày đó?

"Cố Duệ."

Trước phòng ngủ xuất hiện một bóng dáng, Cố Duy Thâm nhún vai, chỉ tay, "Đưa Quý tiểu thư ra ngoài."

"Quý tiểu thư, mời đi lối này." Cố Duệ tiến lên phía trước.

Mặt Quý Sênh Ca trắng bệch, cô cứ thế bị người ta từ chối, dù thế nào cũng không thể tiếp tục mặt dày được nữa.

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng, dạ dày từng cơn quặn đau. Quý Sênh Ca thay quần áo xong liền mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Cô đã sớm không còn sức để nấu nướng, đành hâm nóng ly sữa bò ăn cùng vài cái bánh quy, cũng có thể miễn cưỡng nuốt mấy miếng.

Ăn được một ít, dạ dày vốn đang đau dần ổn hơn một chút. Cô tắm qua loa rồi lên giường nằm, tay chân lạnh run.

Ngoài cửa sổ đêm đen mờ mịt, Quý Sênh Ca nghiêng người, cảm thấy mũi chua xót. Cô cố gắng nhắm mắt nhưng đáy lòng không thể bình tĩnh được.

Sáng sớm, sau khi cô rời giường thì cảm giác mũi nghẹt đến khó chịu, đầu óc cũng mê man. Cô thử đo nhiệt độ lại chẳng thấy sốt.

Nhanh chóng sửa soạn thay quần áo, Quý Sênh Ca đến Hoàn Cẩm đứng giờ. Cô xách túi lên tầng năm, thư ký thấy cô đến thì về mặt khó xử ngăn cô vào phòng, "Quý tiểu thư, Quý tổng dặn tạm thời cô không cần đến đây."

Quý Sênh Ca im lặng, lướt qua thư ký đẩy cửa vào văn phòng.

Trong phòng sạch sẽ giờ phút này chất đầy vật lớn vật bé, khiến góc phòng chật cứng.

"Quý tiểu thư, hay cô cứ về trước đi." Thư ký nhỏ giọng an ủi.

Khóe miệng nhẹ cong, ý cười trong mắt Quý Sênh Ca như chết lặng. Đây là người cha sinh ra cô sao, trở mặt cũng nhanh thật!

"Ba tôi ở đâu?"

"Quý tổng không đến công ty."

Quý Sênh Ca bước đến cầu thang, thư ký không kịp cản, đành lấy di động chuẩn bị gọi điện.

Không ngờ, điện thoại trong túi Quý Sênh Ca đổ chuông trước. Nhìn dãy số trên màn hình, Quý Sênh Ca áp điện thoại lên tai, nghe được âm thanh ồn ào từ bên kia, "Quý tiểu thư phải không? Chúng tôi là bên bắt động sản của tiểu khu, nhà cô có chuyện rồi, cô nhanh về đây đi!"

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca vội vã rời Hoàn Cẩm, chạy nhanh về nhà.

(Mọi người đoán xem nhà Quý ti gặp chuyện gì nè ☹?? Đoán đúng mình đăng ngay chương 12 luôn)

HẾT CHƯƠNG 11.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tưởng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Lời editor: Như đã hứa, vì có bạn đoán đúng nên đây là phúc lợi nha, mọi người đọc truyện vui vẻ ☺

Khu dân cư cũ nằm trong phố cổ, đường sá chật hẹp. Quý Sênh Ca chạy một mạch về nhà, thấy rất nhiều hàng xóm tụ tập trước khu nhà cô, mọi người thò đầu nhìn lên tầng trên, âm thanh bàn tán xôn xao không sao che giấu được.

"Chắc chắc! Đúng là xui xẻo mà!"

"Chỉ còn gì nữa, không biết chủ nhà đắc tội với ai?"

"Nghe nói chủ nhà là một cô gái trẻ, chẳng lẽ là tiểu tam bị vợ người ta tìm đến tận cửa gây rối?"

"Cũng đúng, cô gái đó mỗi ngày trang điểm lẳng lơ, ý vào nhan sắc đi rù quyến đàn ông."

Đủ loại tình tiết tưởng tượng kia dư sức viết tiểu thuyết, Quý Sênh Ca không hỏi đầu để ý đến bọn họ, duỗi tay đẩy đám người chạy nhanh lên tầng. Vừa vào cổng khu, cô lập tức ngẩn ngơ.

Vách tường loang lổ rất nhiều những hình thù dữ tợn vẽ bằng sơn, Quý Sênh Ca chợt thấy căng thẳng, vừa nhấc chân lên lầu lại không ngờ đạp phải nước lênh láng.

Cô đưa mắt nhìn theo hướng cầu thang, chỉ thấy nước như dòng suối nhỏ róc rách chảy xuống. Cô chớp mắt, rào nhanh bước chân lên lầu, trước cửa nhà là người mới giới bất động sản cùng nhiều hàng xóm vây quanh.

"Trời ạ, cuối cùng cô cũng về!"

Người hàng xóm đối diện thấy cô xuất hiện thì hàm hừ chỉ vào mũi cô, lớn tiếng, "Nước nhà cô bị rò rỉ ngập sang cả nhà tôi, chúng tôi vừa tân trang nhà đấy, tốn không dưới mười vạn đâu!"

Lấy chìa khóa, Quý Sênh Ca mở cửa bước vào, chỉ thấy một đồng nước bắn tung tóe. Cô theo bản năng đưa túi chắn trước mặt, trong phòng một mớ hỗn độn. Quần áo, giày dép, máy tính, toàn bộ đều bị ngâm nước, còn rác chưa kịp dọn đang nổi lềnh phềnh trên mặt nước.

Quý Sênh Ca hít sâu một hơi. Nhân viên bất động sản mang theo dụng cụ bước vào, chẳng mấy chốc đã khóa chặt van nước.

"Đúng là nghiệp chướng mà!" Người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi chống nạnh, trừng mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, tức giận nói, "Một người ở còn chưa xong, vậy mà lại rước thêm mớ xui xẻo. Rốt cuộc cô đã đắc tội với ai hả?"

Quý Sênh Ca cúi đầu đứng yên tại chỗ, nhìn đôi giày cao gót đẹp để trên chân ngập trong nước bẩn.

"Đường ống nước bị vỡ, đây là do cô không thay mới đúng lúc, không liên quan đến bên bất động sản chúng tôi." Nhân viên công tác phui sạch trách nhiệm, xoay người nhanh như chớp rời đi.

"Này, mấy người đừng đi chứ!" Người phụ nữ giậm chân lớn tiếng gọi, "Sàn nhà tôi bị nước ngâm chắc chắn sẽ hỏng mất, các người không thể mặc kệ được."

Tiểu khu cũ kiểu này phí mỗi giới vốn không cao, chẳng kiếm được bao nhiêu nên đòi nào nhân viên chịu ôm trách nhiệm, trốn nhanh còn không kịp.

Thấy không trông chờ được vào những người kia, người phụ nữ lập tức túm chặt tay Quý Sênh Ca, "Nước nhà cô rò rỉ thì cô phải bồi thường. Nhà tôi vừa mới lát sàn gỗ, hơn hai, ba vạn đó."

Quý Sênh Ca lạnh nhạt liếc bà ta, "Bà sửa xong thì cảm hóa đơn đến gặp tôi."

"Cô có giữ lời không đấy?"

Túi xách bị giữ chặt, Quý Sênh Ca cười lạnh, "Nhà tôi ở đây, bà còn sợ tôi chạy sao?"

Nghe cũng có lý, Quý Sênh Ca ở đây được mấy năm, chạy một nhà sư không thể chạy cả chùa [1].

[1]: Trong Hán Việt là "bào đắc liễu hòa thượng bào bất liễu miếu", nghĩa là có thể thoát được một lúc nhưng không tránh được cả đời vì còn những ràng buộc.

"Được, vậy cô chờ đi."

Dứt lời, người phụ nữ xoay người hướng về phía đám đông vây xem, quát: "Nhìn gì mà nhìn, nhà mấy người không bị nước ngập đúng không? Một lũ người xấu xa!"

Bình!

Quý Sênh Ca đóng sập cửa lại, hai tay rũ bên người xiết chặt. Sau khi khóa van, nước trong phòng cũng rút dần. Cô kéo ghế ngồi xuống, nhìn thoáng qua CPU máy tính, nhấn nút khởi động nhưng chẳng có gì xảy ra.

Di động trong túi đồ chuông, một tay cô mở túi, tay còn lại nhặt quần áo ướt sũng lên.

"Alo."

"Sao rồi, thiệt hại nặng nề không?"

Nghe được giọng nói từ bên kia đầu dây, Quý Sênh Ca lập tức tròn mắt, "Ôn Đình."

"Vẫn còn nhớ tôi à." Người phụ nữ cười nhẹ, "Đám làm giả đoạn ghi âm lừa tôi, cô đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt."

"Cô muốn gì?"

"Chẳng muốn gì nhiều đâu, chỉ cần cô đứng ra làm chứng, tôi sẽ cho cô năm mươi vạn."

Áp lực đè nén trước ngực như bùng nổ. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, bỗng nhiên cười, "Được thôi, nếu đã như vậy, tôi và cô gặp nhau một lần đi."

"Quý Sênh Ca, cô lại muốn giờ trò gì?"

"Không phải cô hứa cho tôi năm mươi vạn sao? Tôi phải thấy tiền trước."

"Cô đồng ý rồi?"

"Nếu nói không đồng ý, không biết chừng lần sau phòng tôi cháy rụi cũng nên."

"Hừ, biết điều từ sớm có phải tốt hơn không."

"Hai mươi phút nữa, tôi sẽ chờ ngoài tiểu khu." Quý Sênh Ca dứt khoát cúp điện thoại, không để đối phương có cơ hội nhiều lời.

Đám người này cho rằng cô dễ bắt nạt lắm sao?

Giày cao gót trên chân hoàn toàn ướt sũng, cũng may nước trong phòng đã rút bớt. Quý Sênh Ca không kịp sửa soạn, chỉ cầm túi xách và di động xoay người ra khỏi cửa.

Lúc xuống tầng dưới, mấy hình vẽ trên tường quý dị đến mức dọa người. Cô mím môi sai bước qua, lấy điện thoại nhanh chóng nhập một dãy số.

Từ khi Cố gia tam thiếu tiếp nhận Lệ Tinh, căn phòng phía nam trên tầng thượng kia liền đổi chủ.

Mưa dầm dề một lúc lâu cũng ngớt, trả lại bầu trời quang đãng, ánh dương rực rỡ theo cửa sổ sát đất chiếu rọi khắp phòng, dừng trên vai người đàn ông. Anh xoay ghế lại, tay lật bản báo cáo lịch trình.

Đạo diễn đứng trước bàn làm việc, cẩn thận mở lời, "Tam thiếu, tiến độ quay Hạ Tuế tương đối thuận lợi, có điều vẫn chưa chọn được nữ phụ số 3, các nữ nghệ sĩ trong hai ngày đầu thử vai..."

"Không cần gấp." Cố Duy Thâm khép tài liệu, ánh mắt nhàn nhạt, "Nếu chưa thấy ai ưng ý thì cứ từ từ mà chọn."

"Vâng, vâng." Đạo diễn ngoài mặt gật đầu như giả vờ, trong lòng lại thầm nghĩ khác. Dắt diễn của nữ phụ số 3 cực ít, một vai như vậy tùy tiện chọn diễn viên cũng được, thế mà lần này tam thiếu lại quan tâm, yêu cầu từ từ tuyển chọn.

Trên tầng cao nhất của Lệ Tinh chỉ có hai căn phòng. Dù diện tích lớn nhỏ khác nhau nhưng bố cục và cách bài trí lại tương tự. Nếu có điểm khác biệt duy nhất thì một phòng đón ánh sáng mặt trời, một phòng lại khuất sau. Cố Duy Thâm rút một liều thuốc, đến trước căn phòng đối diện, đưa tay gõ cửa rồi bước vào.

"Có việc gì sao?" Ngồi phía sau bàn làm việc, Cố Tái Thành ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng trước cửa, ánh mắt nhiễm ý cười.

Chậm rãi nhả khói, Cố Duy Thâm nhướn mày ngả ngớn, "Anh cả vẫn chưa xử lý sạch sẽ chuyện của Ôn gia?"

Cố Tái Thành gạt mình rồi lại cười nói, "Ôn gia không đáng nhắc tới, mấy chuyện như vậy không cần anh tự mình ra tay."

Chắc, anh trai của anh trở mặt cũng nhanh thật!

"Nhưng liên lụy đến người khác thì không được hay cho lắm?"

"Tam nhi, em đang ám chỉ cái gì?" Cố Tái Thành nhíu mày.

"Không có gì." Cả người ngả ngớn của Cố Duy Thâm thẳng dậy, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía anh ta, nhàn nhạt cười, "Anh đã quen với căn phòng này chưa?"

Bàn tay rũ bên người nắm lại, song sắc mặt của Cố Tái Thành không thay đổi, ôn hòa nói: "Sao lại không quen? Với anh mà nói, cũng chẳng có gì thay đổi."

Nghe vậy, Cố Duy Thâm thầm cười lạnh.

"Tam thiếu, xe đã chuẩn bị rồi." Cố Duệ thông báo.

Cố Duy Thâm bước đến trước bàn làm việc, dụi đầu thuốc lá vào gạt tàn đồng thời cười tủm tỉm nhìn Cố Tái Thành, "Anh cả, giúp em nói một tiếng với ông nội, tối nay em không về ăn cơm."

"Được."

Người đàn ông tay dứt túi rồi đi, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm bóng dáng anh, gân xanh nổi lên trên đôi tay đang xiết chặt. Món nợ này, anh ta sẽ từ từ tính toán!

Cửa xe mở ra, Cố Duy Thâm khom lưng ngồi vào ghế sau. Di động trong túi đồ chuông hồi lâu, anh nhìn dây số quen thuộc trên màn hình, khóe miệng khẽ cong.

Tiếng chuông vang lên rất lâu, cuối cùng cũng nổi được máy. Quý Sênh Ca nắm chặt di động, tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

HẾT CHƯƠNG 12.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Quý Sênh Ca, cô dám?

"Alo." Giọng nói từ tính của người đàn ông vang bên tai.

"Tôi là Quý Sênh Ca."

Chiếc limousine hòa vào dòng xe trên đường. Nửa người Cố Duy Thâm dựa vào ghế, môi mông khẽ cong, "Tôi biết."

"....."

Hôm qua có thể ra về không quen biết trước mặt mọi người, hôm nay khi cô chủ động nói tên, anh lại đổi thành giọng điệu này. Quý Sênh Ca cắn chặt răng, nói thẳng, "Ôn Đình muốn tôi làm chứng giả, chỉ ra có người hãm hại cô ta!"

Bên kia đầu dây vang lên điệu cười của người đàn ông. "Vậy cô định làm thế nào?"

"Tôi đòi cô ta năm mươi vạn, sau đó sẽ khai ra Cố gia!" Giọng nói của Quý Sênh Ca cực kỳ bình tĩnh.

"Cô cho rằng sẽ có người tin cô?"

"Có người tin hay không cũng chẳng quan trọng, nhưng nếu chuyện này vỡ lỡ, anh chắc chắn sẽ bị kéo vào. Anh em Cố gia tranh quyền, lại hợp tác vu oan người vô tội. Hoặc là, tình tay phức tạp giữa anh em Cố gia, vì yêu sinh hận. Dù sao mấy phóng viên giải trí đó có thể nghĩ ra đủ loại tình tiết, mỗi ngày giật tít nóng trên báo đài!" Quý Sênh Ca một hơi nói xong, bước chân mỗi lúc một nhanh tiến về phía trước.

Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, mày đẹp nhăn lại, "Đang uy hiếp tôi sao?"

"Tam thiếu vui tính thật." Quý Sênh Ca cười lạnh, "Tôi không quyền không thế, sao dám cả gan uy hiếp tam thiếu chứ."

Cách một chiếc điện thoại, người đàn ông dường như có thể nhìn thấy bộ dáng cô khẽ cong môi đỏ, còn ánh mắt kia cũng lóe tia chế giễu.

Cố Duy Thâm sầm mặt, "Vậy quản cho kĩ cái miệng của cô."

"Tôi cũng muốn khóa kín miệng mình lắm, nhưng đôi lại tôi đã được cái gì?" Quý Sênh Ca đến trước cửa tiểu khu, nhìn con đường nhỏ hẹp phía trước, bỗng cười thành tiếng, "Tôi không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng các người đều muốn ức hiếp người."

Nghe được giọng cô có đôi chút nghẹn ngào, mắt đen khẽ híp, "Cô đang ở đâu?"

"Tôi đã hẹn Ôn Đình, cô ta sẽ đến nhanh thôi."

"Quý Sênh Ca, cô dám!"

"Ha ha."

Phía đầu đường, chiếc xe bạc tiến dần vào trong. Quý Sênh Ca cong môi, trong đôi mắt đen lóe lên sát ý, "Anh dám nói nhưng không dám giữ lời, vậy tôi còn gì để sợ nữa?"

Bang——

Cuộc gọi đột nhiên bị chấm dứt, sắc mặt Cố Duy Thâm lập tức biến hóa. Người phụ nữ này không muốn sống nữa phải không?

"Tam thiếu, chúng ta cách nhà Quý tiểu thư không xa." Bên cạnh Cố Duy Thâm đã lâu, Cố Duệ đã sớm luyện được bản lĩnh nhìn sắc mặt người khác.

Cố Duy Thâm đưa tay xoa ấn đường, anh lại bị cô chọc tức cười thành tiếng, "Đến đó."

"Vâng." Cố Duệ đánh tay lái đổi hướng.

Thấy xe hơi màu bạc từ xa đến gần, Quý Sênh Ca quay đầu, khẽ liếc camera trên con đường đối diện, nhanh chóng thu lại ánh mắt. Cô không tiếng động tiến lên phía trước nửa bước, đứng sát lề đường.

Chẳng mấy chốc chiếc xe đã dừng trước mặt, Ôn Đình và vệ sĩ cùng xuống xe, "Cho tôi tài khoản của cô, đợi sau khi cô từ cục cảnh sát trở về, số tiền kia sẽ được chuyển vào tài khoản."

Quý Sênh Ca hất cằm về phía trước, "Tôi muốn nói chuyện riêng với cô, bảo mấy người kia cách xa một chút."

"Các anh ra đằng kia chờ đi."

"Vâng, thưa tiểu thư."

Sau khi đuổi vệ sĩ đi, Ôn Đình nhìn cô cười, "Tài khoản ngân hàng của cô."

"Tôi sẽ không đứng ra làm chứng." Quý Sênh Ca đột nhiên mở miệng.

"Cô nói cái gì?"

"Tôi là công dân tốt luôn tuân thủ pháp luật, không thể phạm pháp được!" Quý Sênh Ca nhìn thẳng cô ta, từng câu thốt ra đanh thép hùng hồn.

Nghe vậy, khuôn mặt Ôn Đình thoáng chốc tối sầm, "Được lắm, bây giờ ngay cả cô cũng xem thường tôi?"

Tuy Ôn gia không thể sánh được với Cố gia hiển hách nhưng vẫn vượt xa người thường. Từ nhỏ đến lớn, Ôn Đình được cha mẹ nuông chiều, đã bao giờ phải chịu áp lực. Sự việc gần đây khiến tâm trạng cô ta suy sụp hoàn toàn, tính tình cũng thay đổi. Giờ phút này nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sảo của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Ôn Đình dâng lên cuộn cuộn. Cô ta đột nhiên giơ tay, nhắm thẳng gương mặt kia đánh tới.

Một chiêu liền bắt được cổ tay cô ta, Quý Sênh Ca mỉm cười đến trước mặt, nhìn chăm chăm mắt cô ta, nói: "Bị chính vị hôn phu của mình ngắm tính kể, cảm giác thế nào?"

Cách đó không xa là camera trên cột đèn, đối diện với con đường này. Ôn Đình trừng đôi mắt lớn, cả khuôn mặt vạm vỡ dữ tợn, đôi môi trắng bệch, giọng nói run rẩy không ngừng, "A a, tao, tao muốn giết mày! Giết mày!"

Ôn Đình như phát điên chạy vào xe, bàn tay giữ chặt vô lăng, mặc kệ tất cả điên cuồng đạp chân ga. Lúc này mấy tên vệ sĩ đằng xa mới phát hiện bất thường, lập tức chạy nhanh về phía này nhưng không đuổi kịp tốc độ của xe.

Tiếng gầm rú của động cơ gần trong gang tấc, Quý Sênh Ca đứng yên không trốn tránh. Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi thấy bánh xe ma sát dữ dội với mặt đường, cô vẫn không nhịn được nhắm chặt hai mắt.

Phanh——

Xe va chạm không hề nhẹ, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy một cơn đau nhói ở đầu gối phải, cả người theo đó bị một lực mạnh mẽ đâm ngã trên mặt đất.

Thấy thân hình phía trước trong nháy mắt ngã xuống, Ôn Đình theo bản năng giẫm phanh. Cô ta run run nắm chặt tay lái, bởi vì quá kích động mà hai vai không ngừng run rẩy.

Kết!

Cùng lúc đó, một chiếc limousine từ xa lao nhanh đến. Cố Duy Thâm mở cửa xuống xe, liếc mắt liền thấy Quý Sênh Ca bị đâm, người ngã xuống không gượng dậy nổi.

Cả người nằm trên đất, Quý Sênh Ca không thể cử động tay chân. Cô cắn chặt môi muốn ngồi dậy nhưng phát hiện tứ chi đều không còn chút sức lực nào.

"Quý Sênh Ca."

Bên tai là giọng người đàn ông. Quý Sênh Ca còn chưa kịp mở mắt thì một đôi tay mạnh mẽ đã nâng người cô rồi ôm chặt trong ngực.

Mùi thuốc lá nhàn nhạt quen thuộc, cô khó khăn ngẩng mặt, ánh mắt vừa lúc chạm phải đường nét góc cạnh trên gương mặt Cố Duy Thâm.

Hàm dưới của người đàn ông căng chặt, cúi đầu nhìn người nằm trong ngực mình, "Đụng vào chỗ nào rồi?"

Đại não Quý Sênh Ca dường như chưa kịp phản ứng, muốn nói chuyện nhưng không tài nào mở miệng nổi.

Cố Duy Thâm không nhiều lời, ôm ngang hông cô xoay người vào xe.

Sau khi đảm người, đầu óc đang nóng lên của Ôn Đình mới dần bình tĩnh lại. Cô ta ngo ngắc nhìn Cố Duy Thâm đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn ngây dại.

"Anh... anh muốn làm gì?" Cửa ghế lái bị kéo ra, Ôn Đình tròn tròn mắt.

Cố Duệ không thèm nhìn cô ta, đột nhiên giữ chặt tay cô ta, chỉ nghe xoạch một tiếng, cổ tay phải Ôn Đình không còn sức lực rũ xuống.

"A! Tay của tôi, đau quá!"

"Cứu mạng, đau chết mất!"

Hai gã vệ sĩ chạy đến nhưng đều không phải đối thủ của Cố Duệ, chẳng mấy chốc đã bị hạ do ván.

Xong xuôi, Cố Duệ nhanh nhẹn quay về xe, liếc nhìn người đang được Cố Duy Thâm ôm trong ngực, hỏi: "Tam thiếu, chúng ta đi đâu đây?"

"Bệnh viện."

Quý Sênh Ca dựa vào ngực người đàn ông, khẽ lắc đầu, "Tôi không muốn đến bệnh viện."

"Chân của cô cần bác sĩ khám qua."

"Không sao cả."

Cố Duy Thâm khẽ cau mày, dường như hơi do dự, nói tiếp, "Về Tây Phú Danh."

"Vâng."

Cố Duệ khởi động xe nhanh chóng rời đi.

HẾT CHƯƠNG 13.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Làm bần giường anh

Lúc về đến Tây Phú Danh thì đã có bác sĩ đã chờ sẵn. Cố Duy Thâm ôm người lên tầng, dặn dò bác sĩ đi theo kiểm tra.

"A!"

Khi bác sĩ ấn đầu gối, Quý Sênh Ca cau mày xuyt xoa, không nhịn được kêu đau.

"Chỗ này đau không?"

"Hơi hơi."

Sau một màn kiểm tra, bác sĩ tháo khẩu trang đến cạnh Cố Duy Thâm, "Dựa vào tình hình trước mắt thì hẳn là không bị gãy xương, có điều để chắc chắn vẫn nên để cô ấy đến bệnh viện chụp X-Quang một chuyến."

Cố Duy Thâm phát tay, bác sĩ mặc áo blouse trắng lập tức cầm lấy hòm thuốc xuống tầng, không dám ở lại lâu.

Cửa phòng ngủ khép lại, Quý Sênh Ca chống nệm chậm rãi ngồi dậy. Tắt chân phải rách một mảng lớn lộ ra đầu gối rớm máu. Lúc này đầu gối sưng to, khiến cô cảm thấy vừa vừa đau vừa nóng.

"Cô cố ý." Cố Duy Thâm đứng ở mép giường nhìn cô, giọng điệu khẳng định.

Người đàn ông này thông minh như thế, Quý Sênh Ca biết không giấu được anh. Cô vừa muốn mở miệng thì cơn đau dưới bụng chợt đánh úp, một luồng nhiệt nóng trào ra.

Thấy tay cô ôm bụng còn mặt lại trắng bệch, Cố Duy Thâm tiến lên nắm vai cô, "Đau chỗ nào?"

"Tôi..." Cảm giác trường đau dưới bụng ngày càng rõ ràng, Quý Sênh Ca khom lưng.

Cố Duy Thâm cúi đầu, nhìn thấy drap giường dưới người cô bị máu nhuộm thành một mảng đỏ thì tưởng nội tạng cô bị tổn thương, lập tức mở cửa gọi lớn, "Có ai không?"

Quý Sênh Ca đau xóc hông nên không có cách nào ngăn anh lại.

Vài phút sau, về mặt bác sĩ khó xử, trả lời: "Tam thiếu, tiểu thư đây không bị xuất huyết nội tạng."

"Vậy là cái gì?"

"Kinh nguyệt."

"....."

"Lần trước cô ấy nói mình đến kỳ rồi."

"Nếu cảm xúc đột ngột thay đổi mãnh liệt, thân thể lại cảm lạnh thì kinh nguyệt sẽ xuất hiện hai lần một tháng."

"....."

Nghe bọn họ nói chuyện, Quý Sênh Ca nằm trên giường hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Chẳng mấy chốc, phòng ngủ yên tĩnh trở lại. Quý Sênh Ca với tay cầm túi xách, lấy từ trong túi một gói được bọc vài bên ngoài. Bình thường chu kỳ kinh nguyệt của cô không đều nên cô luôn mang theo băng vệ sinh phòng hờ, không ngờ hôm nay lại có ích.

Xóc chân xuống giường, đầu gối phải đang rất đau nên cô không dám dùng nhiều sức, chỉ có thể chống tay lên vách tường nhảy lò cò đến phòng tắm.

Quần áo rách mất mấy chỗ, lại thêm bà dì đột ngột ghé thăm nên váy cũng bẩn nốt. Cô nhìn mình trong gương, sắc mặt tái nhợt, tóc tai bù xù, quả thực không thể nào tiêu tụy hơn!

Cốc cốc ——

Quý Sênh Ca mở cửa, bên ngoài là di giúp việc hơn bốn mươi tuổi tay cầm bộ quần áo.

"Tiểu thư thay bộ này trước đi."

"Còn cái này nữa." Người phụ nữ trung niên đưa cho cô áo ngủ mới tinh kèm theo một gói băng vệ sinh, sắc mặt hiền lành.

Mặt hơi nóng lên, Quý Sênh Ca duỗi tay nhận lấy, "Cảm ơn dì."

Dì giúp việc không nói nhiều, khép cửa phòng tắm cẩn thận rồi rời đi.

Quần áo trên người vừa rách lại bẩn, chắc chắn không thể mặc được nữa. Quý Sênh Ca cời quần áo ném vào thùng rác, nhanh chóng thay bộ mới.

Đến lúc cô xong xuôi mọi thứ thì drap giường cũng được thay rồi.

Cô nghĩ đến việc mình làm bẩn khăn trải giường, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Ai bảo cô nằm dưới đất?" Người đàn ông bước bước vào, biểu cảm trên gương mặt khó coi.

Quý Sênh Ca cúi thấp đầu, "Cảm ơn tam thiếu."

Ngừng một lát, cô nhẹ giọng, "Tôi có thể về nhà không?"

"Về nhà?" Cô Duy Thâm liếc cô, buồn cười nói, "Nhà cô ngập nước rồi, cô còn ở được à?"

Ngực thất lại một cái, Quý Sênh Ca không nói gì.

Người đàn ông đề vai khiến cô ngồi xuống, đồng thời mở miệng, "Đêm nay cô ngủ lại đi."

"Sao tôi phải ở đây?"

"Cô còn hỏi vì sao?" Đấy mắt Cổ Duy Thâm lóe lên ý cười không rõ.

Quý Sênh Ca đột nhiên ngược mặt, ánh mắt dừng ở người đàn ông. Đùi phải có cảm giác đau rát, bụng trướng đau, tóm lại là cả người cô chỗ nào cũng ề ảm. Nghĩ đến những chuyện gần đây, chớp mắt cô bỗng hơi chua xót, "Anh đường đường là đàn ông, bắt nạt phụ nữ thế mà coi được sao?"

"Bắt nạt?" Cổ Duy Thâm hơi khom người, ngồi xổm trước mặt cô, môi mím khe cong, "Cô cũng không dễ bắt nạt chút nào!"

Tay cô xiết chặt mu bàn tay anh, Quý Sênh Ca tức giận chất vấn, "Anh em Cổ gia các người đầu đá thì liên quan gì đến tôi? Ôn Đình bị vu oan liên quan gì đến tôi? Mà sao các người đều nhắm vào tôi hả?"

Cô trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, "Chính miệng anh đồng ý sẽ cho Hoàn Cẩm phân phối độc quyền chứ tôi không hề ép anh! Rõ ràng anh hứa mà không giữ lời, không phải bắt nạt thì là gì hả?"

Dứt lời, cô liền cảm giác hốc mắt trở nên ẩm ướt.

Cổ Duy Thâm nhìn đôi mắt mờ mịt nước của cô, không biết nói gì. Anh nhẹ nâng tầm mắt, nhìn thấy một mảng sưng đỏ trên đầu gối của cô, "Việc của Ôn Đình tôi sẽ giải quyết."

Quý Sênh Ca khẽ mắng, "Tam thiếu còn định ngủ với tôi lần nữa?"

Người đàn ông lườm cô một cái, giọng điệu thoáng sự không hài lòng, "Ngủ với cô được sao? Bà đi ghé thăm nhiều hơn so với người khác, cấu tạo cơ thể của cô cũng hay thật!"

"....."

Quý Sênh Ca cảm thấy nhức đầu, suýt chút nữa đã bị anh chọc tức đến ngất xỉu. Nếu không phải cả ngày lo lắng đề phòng, tối qua còn đợi anh đến cảm lạnh thì sao bà đi thêm ghé thăm cô tận hai lần chứ?

"Uống thuốc đi."

Người đàn ông đưa cho cô hộp thuốc, cả người Quý Sênh Ca lúc này không còn chút sức lực. Cô nhớ đến mớ hỗn độn ở nhà, đành phải gắng nuốt viên thuốc.

Quên đi, chẳng nào đêm nay cũng không có chỗ ngủ, thà ở đây một đêm còn tiết kiệm được tiền thuê phòng.

Cả người ngã xuống giường, mí mắt Quý Sênh Ca ngày càng nặng, thân thể cũng nóng lạnh thất thường. Cô theo bản năng co hai chân, lại bất cẩn chạm phải vết thương nơi đầu gối, bị đau nên bĩu môi.

Cổ Duy Thâm cất ly nước trở về thì thấy cô đã nhắm mắt. Anh khom người ngồi ở mép giường, chợt phát hiện hai má cô đỏ ửng, hô hấp cũng không yên.

"Quý Sênh Ca." Anh khẽ lay vai cô.

Đầu Quý Sênh Ca nặng trĩu, không thể mở nổi mắt, "Ừ."

Dường như có gì đó không bình thường, Cổ Duy Thâm sờ trán cô, quả thực nóng đến mức dọa người.

Đùi phải bị thương, cả người cũng vì thế mà phát sốt nên bác sĩ không dám rời đi. Sau khi uống thuốc, bác sĩ cẩn thận quan sát thêm hai giờ, thấy cô không có phản ứng gì khác thường mới yên tâm.

Lúc bác sĩ rời khỏi đây thì trời đã nhá nhem tối. Quý Sênh Ca vẫn chưa hạ sốt, dựa vào tình trạng của cô lúc này thì đêm nay chắc không thể rời đi được.

Cổ Duy Thâm tay vuốt tút đứng trước cửa sổ, ánh mắt sâu thẳm lại hướng về bóng dáng nằm giữa giường lớn kia.

"Tam thiếu, anh muốn xử lý Ôn Đình thế nào?" Cổ Duệ lặng yên đứng cạnh anh.

Bên ngoài trời sầm tối, Cổ Duy Thâm chậm rãi cong môi, "Không phải cô ta chưa từ bỏ ý định sao? Vậy khiến cô ta hoàn toàn hết hi vọng!"

"Tôi hiểu rồi." Cổ Duệ ngầm hiểu ý mà không cần Cổ Duy Thâm phải giải thích thêm. Anh ta xoay người rời khỏi phòng, lúc nhìn thấy Quý Sênh Ca nằm trên giường thì ánh mắt tối hắc, song rất nhanh đã trở lại như cũ.

Phòng ngủ không bật đèn, chỉ có khung cảnh trong sân vườn mờ ảo hiện lên trước cửa sổ. Cổ Duy Thâm đi đến góc giường nhìn chằm chằm hai mắt đang nhắm chặt của Quý Sênh Ca một lúc lâu.

Thực ra, có một câu cô nói rất đúng, anh em Cổ gia tranh đấu không liên quan gì đến cô, lẽ ra cô không nên bị liên lụy.

Không biết ngủ bao lâu, khi Quý Sênh Ca mở mắt thì bầu trời bên ngoài đã bùng sáng.

Vì đứng dậy đột ngột nên chạm đến đùi phải, da đầu Quý Sênh Ca tê dại. Cô nhìn một lượt căn phòng xa lạ, từng chuyện xảy ra hôm qua như thước phim quay chậm hiện rõ trước mắt cô.

HẾT CHƯƠNG 14.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Tam thiếu keo kiệt

Cốc cốc cốc ——

Cửa phòng bị đẩy ra, di giúp việc tới qua bước vào mang theo quần áo mới. Quý Sênh Ca nhìn chần chệm mới tỉnh, giọng khàn khàn, "Tôi vẫn ngủ ở đây suốt sao?"

"Đừng vậy." Di giúp việc đến bên mép giường, ôn hòa nói, "Tam thiếu đã dặn kĩ phải để Quý tiểu thư nghỉ ngơi ở đây."

Phòng ngủ này là của Cố Duy Thâm, Quý Sênh Ca nhìn chiếc gối ngay ngắn trên giường, hơi nhũn mảy, "Di có biết tam thiếu ở đâu không?"

"Sáng sớm cậu ấy đã ra khỏi cửa rồi."

Tuy không đoán được ý định của anh, Quý Sênh Ca vẫn nhẹ nhõm thở phào. Cô kéo cao chăn che bả vai, "Tôi ngủ lâu lắm rồi à?"

"Tôi qua Quý tiểu thư đột nhiên phát sốt, mãi đến hừng đông mới hạ sốt."

Thảo nào cả người mệt mỏi không chút sức lực, Quý Sênh Ca bủn rủn, thăm nghĩ mình thật sự quá thâm rồi. Đầu tiên bị xe đâm, sau đó đi cả ghé thăm, cuối cùng lại còn phát sốt.

"Cô muốn ăn chút gì không?" Di giúp việc kiên nhẫn hỏi.

Quý Sênh Ca chưa có gì vào bụng, mà lát nữa còn phải uống thuốc, "Cảm ơn đi."

Người giúp việc xuống tầng chuẩn bị, Quý Sênh Ca chống tay lên giường xuống đất, đầu gối phải hình như sưng to hơn hôm qua. Cô thử giẫm chân, cơn đau nháy mắt khiến cô rụt chân lại.

Không còn cách nào khác, cô đành phải nhảy lò cò vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, sửa soạn cẩn thận. Cảm giác trướng đau ở bụng hình như không còn, song cơ thể cô vẫn quá yếu ớt, tay chân không chút sức lực, cả người khô héo.

Ánh nắng ban mai chiếu xuống mái hiên nhà tổ Cố gia, khiến lớp ngói lưu ly như được phủ thêm ánh sáng vàng.

Hiếm khi thời tiết đẹp thế.

Không khí trong phòng khách Cố gia vốn nên hài hòa như thời tiết bên ngoài, nhưng lúc này lại bị bao phủ bởi một tầng áp lực. Cửa thư phòng tầng trên hé mở, thỉnh thoảng lại vọng xuống tiếng mắng chửi đầy giận dữ.

"Việc của Ôn gia còn chưa xử lý xong, thế mà lại thêm một đồng tin tức âm ỉ. Cố Tái Thành, con rốt cuộc đã làm được gì hả?"

"Ông nội, mọi chuyện đáng lẽ ôn hòa rồi, ai ngờ tôi qua bỗng nhiên có người..."

"Đừng có viện cớ!" Ông cụ Cố Minh Thiện khí thế đầy mình, chỉ vào cháu đích tôn đang đứng trước bàn, mắng: "Ngay cả Ôn gia cũng thể hiện rõ thái độ rồi, còn gì là mặt mũi Cố gia!"

"Xin lỗi ông nội, con sai rồi." Cố Tái Thành cúi đầu đứng đối diện ông cụ, rõ ràng đã bị mắng đến thê thảm.

Trong phòng khách rộng lớn, Nghiêm Như lắng nghe động tĩnh từ tầng trên, âm thầm lắc đầu, "Ba con không có nhà, anh con bị ông nội mắng cũng không có ai nói đỡ giúp."

Liếc nhìn con trai đang dựa sofa, Nghiêm Như duỗi tay đẩy anh, "Tam nhi, con lên trên khuyên nhủ chút đi."

"Chắc."

Cố Duy Thâm cảm điều khiển từ xa, tùy tiện đổi kênh, "Anh ta cũng không phải con mẹ mà."

Phụt!

Nghiêm Như không nhịn được cười thành tiếng, mắt khê lờm anh, thằng bé này mãi không bỏ được cái tật keo kiệt hồi nhỏ. Bà cười, sát lại gần anh, "Tuy anh con không phải do mẹ sinh ra, nó vẫn là anh con. Anh em các con sau này phải biết giúp đỡ nhau mới được. Hơn nữa, ông nội cũng lớn tuổi rồi, cứ tức giận như vậy thật sự không tốt cho sức khỏe."

Cố gia có ba người con, nhưng chỉ có nhị thiếu và tam thiếu là do Cố phu nhân hiện tại sinh ra. Trưởng nam Cố Trường Dẫn khi còn trẻ từng có một cuộc hôn nhân, mà cháu đích tôn Cố Tái Thành là do vợ trước sinh được.

"Mẹ."

Cố Duy Thâm biết mẹ mình rất lương thiện, chuyện lục đục đầu đá, tôi lừa anh gạt cũng tuyệt nhiên chưa từng nhắc đến trước mặt bà. Anh đổi chương trình TV sang kênh tin tức, lại nhìn quanh một vòng rồi hỏi, "Anh hai con đâu?"

Nhắc đến người con thứ, Nghiêm Như bắt đầu dĩ vãng, "Nó lúc nào cũng kiện với chà đạp, làm gì có thời gian về nhà."

"Anh ấy đúng là cuồng công việc."

"Con thì không chắc?" Nghiêm Như trừng mắt nhìn báo bối nhà mình, Cố Duy Thâm nhận thấy không ổn, lập tức ôm vai bà, chỉ vào TV.

"Mấy ngày nay, loạt tin 'Cửa khách sạn' đang gây bão cộng đồng mạng thì tôi qua lại vừa có tin nóng, người đàn ông lên kút gặp Ôn Đình trong khách sạn đã lộ diện! Người đàn ông thần bí kia là bạn trai cũ của Ôn Đình, hai người vẫn không quên được đối phương dù đã chia tay. Con trai trưởng Cố gia Cố Tái Thành vướng vào tình tay ba, chính thức đội mũ xanh [1]..."

[1]: Ý chỉ việc bị cắm sừng.

Giọng nói phóng viên vang khắp phòng, khiến Nghiêm Như phải chỉnh nhỏ tiếng. "Ôn Đình cũng thật là, thì ra toàn dính vào mấy chuyện ồn ào. Chỉ mong lần này ông nội đừng giận cá chém thớt với anh con."

Cố Duy Thâm cười lạnh, người anh trai kia vốn muốn hất nước bẩn vào anh, nếu không phát hiện sớm thì lúc này người thê thảm là anh rồi. Vậy nên món nợ này, dù tính toán kiểu gì thì Cố Tái Thành không thể đứng ngoài được.

Không lâu sau, Cố Tái Thành mặt mày xám xịt ra khỏi thư phòng. Anh ta vừa xuống lầu, liếc mắt một cái đã thấy người đàn ông nhàn nhã ngồi trên sofa.

"Sao em lại về đây?"

Cố Duy Thâm bóc vỏ nho cho vào miệng, cười nói: "Anh cả, đây là nhà em"

Người thường ngày không ở nhà lúc này lại cố tình xuất hiện, rõ ràng là về để chế giễu anh ta. Cố Duy Thâm hạ mắt, "Ông nội vừa nói định cho người báo em về."

"Không cần phải người, không phải em đã về rồi sao?" Cố Duy Thâm lau khô tay, ném khăn giấy chuẩn xác vào thùng rác.

Anh sai bước lên lầu, ánh mắt chợt dừng lại trên người Cố Tái Thành, "Anh cả, em có chuyện này muốn hỏi anh."

"Chuyện gì?"

Cố Duy Thâm rút tay trong túi, đôi mắt đảo hoa hẹp dài khẽ nheo lại, "Tự tay vứt bỏ người phụ nữ của mình là cảm giác gì?"

Khóe mắt Cố Tái Thành hạ xuống. Hiện tại chỉ có hai người họ ở đây, không cần giả vờ giả vịt, "Thứ nhà chúng ta không thiếu nhất chính là Cố phu nhân, một người phụ nữ đã là gì?"

"A."

Cố Duy Thâm cười lạnh, ánh mắt lóe lên vẻ trào phúng, "Hiện giờ Lệ Tĩnh trong tay em, em thực sự muốn xem lần sau anh cả còn có thể vứt bỏ thứ gì nữa."

Giọng điệu anh tùy tiện lại ngang ngược, Cố Tái Thành đối theo anh vào thư phòng, chẳng mấy chốc bên trong đã vang lên tiếng cười.

Người ngoài đều nói ba vị thiếu gia Cố gia được ông trời ưu ái, nhưng từ nhỏ anh ta đã không được yêu thương, bởi vì cha mẹ ly hôn nên mấy năm nay phải chịu rất nhiều lời bàn tán và chỉ trích. Mà nhĩ thiếu tính cách lạnh nhạt, xưa nay chưa từng muốn tham gia vào chuyện trong nhà chứ đừng nói đến tranh giành. Suy cho cùng, trong nhà này chỉ có Cố Duy Thâm được ông nội cưng chiều, mấy năm nay càng thể hiện rõ thái độ muốn anh trở thành người thừa kế gia tộc.

Đi động trong túi rung lên, Cố Tái Thành nhìn chằm chằm dãy số, sắc mặt càng thêm sa sầm. Anh ta suy tính một hồi mới bắt máy.

"Tái Thành, anh hãy nghe em. Em không hề vương vấn gì anh ta. Em không hề! Anh phải tin tưởng em!"

Tiếng quát tháo của người phụ nữ vang bên tai, càng nghe càng phiền, Cố Tái Thành mím môi đến trước cửa sổ, "Ôn Đình, cô vẫn không chịu hết hi vọng?"

"Không! Em muốn gặp anh một lần, không gặp được anh, em tuyệt đối không từ bỏ....."

Ánh nắng rực rỡ buông trước cửa sổ, Cố Tái Thành chậm rãi cong môi. Anh ta không thể vì một người phụ nữ mà chọc giận ông nội, "Được, tôi sẽ đến gặp cô."

Vừa ăn xong bữa sáng không lâu thì luật sư tiến vào Tây Phủ Danh. Quý Sênh Ca lập tức nhận ra, đây chính là người cùng cô đến cục cảnh sát lần trước.

"Quý tiểu thư, hôm qua cô bị xe đâm đã có người báo án, hiện tại cảnh sát đang điều tra camera theo dõi, người gây chuyện là Ôn Đình bị chụp rất rõ."

Luật sư nói sơ qua tình huống trước mắt, dĩ nhiên Quý Sênh Ca đã biết trước rồi. Hôm qua cô cố ý lừa Ôn Đình đến gần đó là để camera quay được bằng chứng. Nhưng cô bị thương nên không kịp báo cảnh sát, thậm chí hẳn là Cố Duy Thâm đã cho người làm thay cô.

"Cô định giải quyết thế nào?"

Quý Sênh Ca hạ mi, không lập tức trả lời.

Sau khi tiễn luật sư, đi giúp việc liền nhắc nhở, "Quý tiểu thư, tam thiếu dặn cô đến bệnh viện chụp phim."

"Được." Đầu gối ngày càng sưng đến mức dọa người, Quý Sênh Ca không từ chối, vẫn nên chụp một cái cho yên tâm.

Chẳng mấy chốc, tài xế đã diu Quý Sênh Ca vào xe, xe thẳng tiến đến bệnh viện.

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu keo kiệt sao? Keo kiệt sao? Keo kiệt sao?

Ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 15.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Vật hi sinh

Editor: Cynlia

Đã vào bệnh viện thì chắc chắn phải kiểm tra tổng quát một lượt. Quý Sênh Ca dựa theo từng danh mục bác sĩ liệt kê, lê thân mình đi xét nghiệm. Kết quả chụp phim đầu gối phải đợi một lúc mới có.

Bệnh viện cho nhân viên đưa cô lên tầng VIP. Những phòng khác đều chật kín bệnh nhân, riêng tầng này lại không có mấy người.

Sau khi Quý Sênh Ca cảm ơn, bác sĩ nhanh chóng rời đi.

Cô có thể nằm phòng VIP thì chắc chắn người thường không thể hưởng rồi, Quý Sênh Ca hiểu rõ vì sao mình lại được tiếp đãi như vậy. Đầu gối nhói từng cơn lại thêm thân thể không thoải mái nên Quý Sênh Ca cũng không từ chối ý tốt.

Cô nằm thoải mái trên giường bệnh, hơi thở phào.

"Quý tiểu thư, cô cứ nghỉ ngơi ở đây, tôi sẽ xuống tầng chờ kết quả."

"Cảm ơn." Dĩ giúp việc xoay người rời khỏi phòng, thuận tay mở cửa phòng bệnh cho thoáng.

Hai ngày nay cả người mệt mỏi, Quý Sênh Ca ngã người xuống giường, suýt chút đã thiếp đi. Hành lang yên tĩnh chột vọng đến tiếng khóc, cô mờ mắt, chậm rãi ngồi dậy.

"Tái Thành, anh không thể đối xử với em như vậy."

Giọng nói kia rất quen tai, Quý Sênh Ca mang giày bước xuống giường, co một chân nhảy đến cửa. Cô thò đầu ra ngoài, ngay cả một bóng người cũng không thấy.

"Tái Thành, người em yêu là anh."

Cách đó không xa lại có âm thanh truyền đến, lần này Quý Sênh Ca nghe rất rõ. Cô mím môi, một tay chống vách tường rời khỏi phòng bệnh.

"Ôn Đình."

Người đàn ông lạnh lùng đứng trước giường bệnh, "Cô tưởng cái ghế Cổ phu nhân này dễ ngồi sao?"

"Anh có ý gì?" Ôn Đình mặc đồ bệnh nhân, trên cổ tay quấn băng gạc trắng, một đầu tay lớn in trên gương mặt trắng bệch không chút máu.

"A."

Cổ Tái Thành lắc đầu, giọng điệu tựa như thờ dài, lại như cười nhạo. Anh ta chậm rãi cúi người, bàn tay nắm cầm Ôn Đình, "Đình Đình, ông nội vẫn luôn thiên vị, luôn dành cho tam nhi những thứ tốt nhất, ngay cả vợ tương lai của nó cũng tự mình chọn. Tôi mới là cháu trai trưởng của Cổ gia, cô nói xem, sao bọn họ lại quá quắt thế?"

Nghe anh ta nói vậy, Ôn Đình tròn tròn mắt, run rẩy nâng đôi tay nắm chặt cổ áo người đàn ông, "Vậy nên, đêm đó ở khách sạn, là anh cố ý lừa tôi vào phòng 3303, cũng là anh sai người đưa cho tôi ly rượu đã bị bỏ thuốc?"

Dừng một lúc, cô ta cắn chặt môi, "Hắn là anh định đưa tôi lên giường Cổ Duy Thâm phải không, đáng tiếc anh ta nhìn thấu chiều này của anh, cũng không thèm trúng kế."

Ngoài phòng bệnh, ngón tay đỡ vách tường của Quý Sênh Ca ngày càng nắm chặt, thì ra mọi chuyện giống như cô đoán.

"Ha ha." Cổ Tái Thành mỉm cười, đầu ngón tay lạnh lẽo dừng trên khóa miệng Ôn Đình, "Vậy nên Đình Đình à, đời này cô đã được định sẵn sẽ không bước vào cửa Cổ gia được."

"Cổ Tái Thành!"

Trên giường bệnh, người phụ nữ hai mắt đỏ như máu, tay trái đột nhiên nâng lên hướng về phía khuôn mặt người đàn ông. Đáng tiếc, thân thủ người đàn ông nhanh nhẹn, nhẹ nhàng giữ chặt cổ tay cô ta, "Đây là giá trị cuối cùng của cô, thật đáng tiếc, ngay cả chuyện như vậy cô cũng không làm được. Cô nói xem, cô còn có ích gì, hả?"

"Cổ Tái Thành, anh là tên chết tiệt! Cạn bã! Súc sinh!"

Cả người Ôn Đình không kìm được run rẩy, nói năng lộn xộn.

Những việc xảy ra sau này cô ta cũng từng nghĩ đến, cũng từng hoài nghi, nhưng cô ta thà tự lừa dối chính mình, cũng không muốn phải chịu nỗi đau như lúc này, vạn tiền xuyên tâm [1].

[1]: nỗi đau như có hàng vạn cung tên đâm xuyên tim

"Vì việc của cô mà ông nội giận đến tím mặt." Cổ Tái Thành nhàn nhạt liếc người phụ nữ tóc tai rối bù, đáy lòng chỉ còn lại chán ghét, "Nếu cô biết điều một chút, từ nay về sau phải an phận, đừng bao giờ lặp lại chuyện như vậy một lần nào nữa. Còn nếu không..."

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Ôn Đình, đáy mắt không còn chút ấm áp nào, "Tôi sẽ khiến cô... thê thảm gấp trăm lần so với hiện tại!"

"Cổ Tái Thành, anh không chết từ tế được đâu ——"

Trong phòng vang lên tiếng đập phá đồ đạc, Quý Sênh Ca vội xoay người, giẫm chân rời đi.

Chỉ trong chốc lát, Cổ Tái Thành người mặc tây trang ra khỏi phòng, nhìn qua không có gì khác thường.

"Cổ Tái Thành! Anh thả tôi ra!"

"Tái Thành! Tái Thành!"

Y tá chạy đến trước cửa phòng bệnh, giữ chặt thân thể đang ra sức giãy giụa của Ôn Đình, kéo cô ta về giường bệnh.

Ngực như có tảng đá đè nặng, Quý Sênh Ca hít thở sâu mới xua tan được cảm giác khó chịu trong lòng. Tuy cô và Ôn Đình không quá thân quen, tuy mới hôm qua Ôn Đình còn từng bước chèn ép cô song các cô vẫn cùng là phụ nữ.

Suy cho cùng, Ôn Đình chỉ là vật hi sinh trong cuộc chiến tranh đoạt của anh em Cổ gia.

Đối với một người phụ nữ, còn nỗi đau nào hơn thế?

Cổ Duệ lái xe rời khỏi nhà tổ, nhìn người đàn ông ngồi ghế sau qua kính chiếu hậu, "Tam thiếu, luật sư Trương nói Quý tiểu thư vẫn đang suy nghĩ về việc truy cứu trách nhiệm hình sự của Ôn Đình."

Cổ Duy Thâm không vui nhú mày, "Thông báo với luật sư Trương, phải truy cứu cô ta."

"Vâng." Cổ Duệ lấy điện thoại dặn dò luật sư.

"Cô ấy đang làm gì?"

"Quý tiểu thư đến bệnh viện kiểm tra rồi ạ."

Ánh nắng chiếu lên cửa sổ, Cổ Duy Thâm vuốt màn hình di động, như nghĩ ngợi gì đó rồi mới nói, "Đến bệnh viện."

Nghe vậy, Cổ Duệ khẽ chau mày.

Khi Quý Sênh Ca xuống lầu thì vừa lúc có kết quả. Bác sĩ nhìn kĩ phim chụp, đầu gối cô không bị gãy hay nứt xương, đúng là khá may mắn vì không cần nằm viện. Tuy nhiên, bác sĩ khuyên cô nên nằm trên giường nghỉ ngơi vài ngày.

Đi giúp việc cầm theo túi thuốc, cẩn thận dìu Quý Sênh Ca đến trước cửa bệnh viện. Không biết có chuyện gì mà phía trước người xúm lại xem rất đông. Đi giúp việc nói: "Tôi đi gọi tài xế lái xe đến, cô chờ ở đây một lát."

"Được."

Trước khu khám bệnh là bãi đất trống, lúc này rất nhiều người vây quanh hóng chuyện.

"Các người nhìn kia! Người phụ nữ kia đứng lên rồi!"

"Trời đất quý thần ơi, không phải cô ta muốn nhảy lầu chứ?"

"Trời ạ! Tai nạn chết người đây!"

Nhìn theo ánh mắt của mọi người, có thể thấy rõ trên tầng thượng khu nội trú là một bóng dáng gầy yếu mỏng manh. Quần áo bệnh nhân của người kia bị gió thổi bay phát phới, khuôn mặt vốn được chăm sóc tốt lúc này trông thật tái nhợt và tiêu tụy.

Quý Sênh Ca rẽ đám đông, co chân phải đang bị thương khó khăn tiến lên trước.

"Xe cảnh sát đâu?"

"Chưa tới."

"Ôi, người phụ nữ kia điên rồi!"

Mất bị ánh nắng chiếu thẳng nên không thể mở được, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm người phụ nữ gần như lơ lửng trên sân thượng, tim run rẩy không ngừng.

Khu nội trú có ba tầng, tuy không quá cao nhưng nếu nhảy xuống từ đó thì cũng chỉ có chết hoặc thương tật vĩnh viễn.

"Đình Đình! Đình Đình, con mau xuống đi, đừng làm mẹ sợ!"

Người nhà cô ta xông lên phía trước, người phụ nữ trung niên mặt cắt không còn một giọt máu đang khóc không thành tiếng. Bệnh viện nhanh chóng cử người đến đưa bọn họ lên tầng.

Người phụ nữ đứng trên mái nhà, hai mắt trống rỗng. Chợt tầm mắt cô ta đảo qua đám đông phía dưới, dường như phát hiện gì đó nên biểu cảm khuôn mặt trở nên kích động.

"Cô... cô...." Ôn Đình nâng tay lên, âm thanh khăn khăn bị tiếng gió át hẳn.

Cách đó không xa, Quý Sênh Ca gần như có thể khẳng định, người Ôn Đình nhìn chăm chăm là cô. Thậm chí, cô có thể nghe rõ giọng nói mờ mịt hư vô của cô ta từ xa vọng lại.

Quý Sênh Ca cúi đầu, nơi nào đó trong lòng chợt nhói một cái.

Phanh!

Đám đông bỗng chốc la hét chói tai. Quý Sênh Ca cố gắng ngẩng mặt, muốn xem có chuyện gì xảy ra nhưng trước mắt chợt tối sầm như bị thứ gì che mất.

"Nhắm mắt lại."

Mùi thuốc lá thoang thoảng quen thuộc, chớp mũi Quý Sênh Ca dán vào áo khoác của anh, hai mắt bị anh dùng tay che lại.

Hốc mắt bỗng nóng lên, cô cắn chặt môi dưới.

Xe cảnh sát hú còi từ xa đi tới, âm thanh hỗn tạp vang lên không ngừng, còn đám đông lúc này hết sức lộn xộn. Cố Duy Thâm một tay ôm người trong lòng, đưa cô rời khỏi cổng bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Xóa tên

Editor: Cynlia

Tây Phủ Doanh tọa lạc ở vị trí phồn hoa, trong khuôn viên biệt thự độc lập là đài phun nước như thác đổ.

Trong phòng khách, Quý Sênh Ca thư thái ngã lưng trên sofa đệm da, cả người được bao phủ bởi cảm giác ấm áp. Cô rũ mắt, tay khẽ vuốt ve chiếc váy đen trên người.

Sáng nay khi cô mở mắt thì đã thấy chiếc váy này ở đầu giường. Vì quần áo cũ hôm qua không thể mặc lại, cô cũng không hỏi nhiều, lập tức mặc luôn quần áo mới.

Váy dài mềm mại, ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối sưng to của mình, gương mặt hiện lên chút ngán ngạo.

Người đàn ông nghe điện thoại xong bước vào, quần tây vừa vặn ôm trọn hai chân thon dài. Quý Sênh Ca không ngẩng đầu, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một đôi mắt thâm thúy.

"Cô ấy..."

Hai mắt Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm mũi chân, kim nén cảm giác xúc động dâng lên trong lòng. "Cô ấy sao rồi?"

"Đang cấp cứu."

Cố Duy Thâm xoay người ngồi xuống sofa, tay nâng cằm cô, "Chuyện của Ôn Đình không liên quan đến cô, không cần tự dẫn vật làm gì."

"Không liên quan ư?" Quý Sênh Ca cong môi, đáy mắt lóe lên chút ý cười, "Chuyện này từ lúc bắt đầu kết quả đã định sẵn, anh em các người tranh chấp thì người khác không thể nào tránh khỏi họa."

"Đề đạt được mục đích, Cố Tái Thành không tiếc hi sinh Ôn Đình. Còn tam thiếu thì sao?" Quý Sênh Ca mở to đôi mắt ngập nước, ánh mắt mang theo vài phần tìm tòi nhìn người đàn ông.

Cố Duy Thâm híp mắt, đang định nói gì đó thì di động trong túi rung lên. Anh nhìn dây số trên màn hình, đành tránh đến ban công nghe điện thoại.

Trên ban công, người đàn ông dựa người lên lan can phía trước, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn lên thì vừa lúc thấy bóng lưng thẳng tắp của anh. Cô hơi nhui mày, lần thứ hai ngã người về sau ghế.

Cả người lại bắt đầu nóng lạnh thất thường, mí mắt Quý Sênh Ca dần trĩu nặng. Cô đưa tay sờ trán, không khỏi cười khổ. Sao lại nóng nữa rồi?

Không bao lâu, Cố Duy Thâm cất điện thoại rồi trở lại phòng khách. Nhìn người đang cuộn tròn trên sofa, anh khom lưng sờ mặt cô, cảm giác hâm hấp nóng.

Khi bác sĩ chạy đến biệt thự thì Quý Sênh Ca đã bắt đầu phát sốt, cũng may chỉ là sốt nhẹ. Sau khi được tiêm một mũi, cô mơ mơ màng màng nghe được giọng nói rất gần của người đàn ông, nhưng do tác dụng của thuốc nên không rõ anh nói gì.

Thân thể mềm như bống không chút sức lực, cả người dường như đang bồng bềnh trên dòng nước ấm áp. Quý Sênh Ca cảm giác như mình đang mơ, nhưng hình như cũng không phải mơ.

Vì xuất hiện trước mắt cô là một khuôn mặt, chân thật đến mức chỉ cần cô vươn tay là có thể chạm đến hơi ấm ấy. Cô cố gắng đuổi theo nhưng dường như luôn chậm một bước, không có cách nào bắt kịp.

Bước chân dần thả chậm, cô nhìn hình bóng phía trước mỗi lúc một xa dần, không kìm được lớn tiếng gọi. Nào ngờ một người phụ nữ đột nhiên lao đến, tóc tai rối bù chặn trước mặt cô.

Cảnh tượng lập tức chuyển đến tầng thượng bệnh viện. Khuôn mặt Ôn Đình trắng bệch, đôi con ngươi đỏ như máu trùng lớn nhìn cô. Khi Ôn Đình vươn tay về phía này, trong đôi mắt kia là sự hận thù không thể che giấu, cô ta gào lên: "Rõ ràng tối hôm đó cô đã thấy!"

A!

Quý Sênh Ca bật dậy, bàn tay gắt gao nắm chặt chân, bà vai không kìm được run rẩy.

Gương mặt dữ tợn trước mắt dần biến mất, hô hấp dồn dập lúc này mới vũng vảng trở lại. Nhìn phòng ngủ xa lạ mà trống trải, trái tim kịch liệt nảy lên trong lồng ngực cũng phần nào bình ổn.

Ngoài cửa sổ, bầu trời âm u, chẳng biết chừng lại sắp mưa cũng nên. Cứ đến thu là thành phố Vân Giang lại mưa không ngớt. Quý Sênh Ca xốc chân, chân trái thử dùng lực đến trước cửa sổ.

Xoạch xoạch ——

Mưa nhỏ giọt tí tách, cô ngơ ngẩn nhìn chân trời mù khói xa xa, tay đưa lên như muốn hứng mưa.

Nhiệt độ hơi thấp, nước mưa ngưng kết thành hơi nước đọng trên cửa kính. Quý Sênh Ca chớp mắt, ngón trỏ vẽ gì đó trên lớp hơi nước đọng lại.

Ngón tay cô miêu tả từng nét, nhìn cái tên mình viết ra trong vô thức thật lâu, sau đó mới lấy tay xóa sạch dấu vết.

Thế giới của một người, yên tĩnh đến đáng sợ, hướng chỉ nơi này lại không phải nhà cô. Ngày hôm qua cô bỗng dưng phát sốt, tuy hôm nay đã đỡ hơn nhưng cơ thể vẫn không có chút khí lực nào.

Vết nước trượt dài trên cửa kính, cô nhìn chằm chằm chỗ trống mình vừa lau đi, không nhìn được nhũn nhũn. Có lẽ do vừa mới ốm dậy nên cô mới có thể làm ra chuyện như vậy.

Quý Sênh Ca cầm lấy điều khiển từ xa tùy tiện bật một kênh, ít ra âm thanh từ TV sẽ khiến cô có cảm giác tốt hơn một chút. Nội dung tin tức dần thu hút sự chú ý của Quý Sênh Ca.

Đặc biệt là khi đoạn video mà người dân quay được xuất hiện, ánh mắt cô chưa từng rời khỏi màn hình.

"Hôm qua, cư dân mạng truyền tay nhau một đoạn video làm dấy lên nhiều lo ngại từ công chúng. Trong video, có thể thấy rõ thiên kim của xí nghiệp Ôn thị, Ôn Đình, đã vô tình rơi xuống từ tòa nhà cao tầng bệnh viện. Việc này được nghi là do áp lực từ những lời đồn đoán, gièm pha đã kích thích cô ấy, dẫn đến..."

Bóng người rơi từ mái nhà xuất hiện trên TV, hung hăng nện xuống lòng Quý Sênh Ca một cái. Hai tay cô nắm chặt, lòng bàn tay chỉ còn cảm giác lạnh lẽo.

Ngày đó cô hẹn gặp Ôn Đình, một người vẫn sống sờ sờ, cũng vì muốn tìm cách thoát khỏi mớ bòng bong.

Cô biết rất rõ lúc đó trên đường có camera theo dõi. Cô ý chộc gợn Ôn Đình vì cô biết tội danh người có thể lớn, cũng có thể nhỏ, cô chỉ không muốn bị động, càng không muốn bị người ta chèn ép.

Chỉ là....

Quý Sênh Ca thờ dài, khuôn mặt trắng bệch của Ôn Đình trong mơ dường như lại xuất hiện trước mắt. Cô cúi đầu nhìn đầu gối, vết thương sưng to bằng nắm tay.

Ngón tay vừa chạm vào đã lập tức rút về.

Người thông minh như Cố Duy Thâm chắc chắn đã sớm nhìn thấu ý đồ của cô, nên cô cũng chẳng cần giấu diếm làm gì. Chiêu khổ nhục kế này là để xoa dịu con giận trong lòng anh, chỉ cần anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô lúc này, chắc cũng hả giận phần nào chứ?

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, Cố Duy Thâm trên người là sơ mi trắng cùng quần tây đen bước vào.

Người phụ nữ tựa đầu bên cửa sổ, da thịt tái nhợt không sức sống, gương mặt tỉnh xảo kia như phát ra ánh sáng. Cố Duy Thâm khẽ nheo mắt, anh đã nói rồi, người phụ nữ này chính là loại hại nước hại dân.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Mỹ nhân kế tam thiếu không ăn, vậy khổ nhục kế tam thiếu ăn không? Ha ha ha ~

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Không đoán được

Editor: Cynlia

Tiếng bước chân phía sau dần rõ ràng, Quý Sênh Ca vẫn dựa vào cửa sổ không động đậy, mãi đến khi bàn tay ấm áp của người đàn ông dừng trên vai cô, "Sao dậy sớm vậy?"

"Tôi không có thói quen ngủ nướng." Lúc mở miệng, thanh âm có vẻ khàn khàn, cô theo bản năng khẽ tăng hắng.

Dù trong phòng ngủ là điều hòa ấm áp, cơ thể cô vẫn rất lạnh. Cố Duy Thâm liếc nhìn chiếc chăn nhon của cô, nói: "Cô ta không chết, người đã được cứu rồi."

Nghe vậy, lúc này Quý Sênh Ca mới quay đầu lại, hai mắt sáng lên.

Lớn lên trong một đại gia tộc như Cố gia, Cố Duy Thâm không còn cách nào khác phải bước trên con đường tranh đoạt giỗ tanh mưa máu. Từ nhỏ, anh đã quá quen với những việc tôi lừa anh gạt như vậy rồi, nhưng đối với người phụ nữ bình thường mà nói thì vẫn khó lòng tiếp thu nổi.

"Đây là do Cố Tái Thành tạo nghiệt, một mớ rối như tơ vò nên để anh ta tự mình giải quyết." Người đàn ông đưa tay xoa đầu cô, nhẹ như không thốt ra một câu.

Khỏe miệng Quý Sênh Ca thoáng qua ý cười, kẻ đầu sỏ gây nên vụ Ôn Đình đương nhiên là Cố Tái Thành, nhưng anh cũng không thể phủi sạch trách nhiệm thể được. Ép Ôn Đình đến mức tuyệt vọng, Cố Duy Thâm cũng có phần đẩy!

Có lẽ, cũng bao gồm cả cô nữa.

Nơi nào đó trong lòng lại lặng lẽ chùng xuống, Quý Sênh Ca cúi gằm mặt. Cũng may vẫn còn sống, miễn còn sống là tốt rồi.

"Cô không tin tôi?" Thấy cô không buồn đáp lời, mảy kiếm của Cố Duy Thâm khẽ nhú lại.

"Không phải." Quý Sênh Ca lắc đầu, "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu ngày nào đó tôi cũng bị bức đến đường cùng, liệu tôi có dũng khí nhảy lầu không?"

"A."

Người đàn ông phía sau cong môi cười, "Cô sẽ không."

"Sao tam thiếu dám khẳng định chắc chắn vậy?"

Khuôn mặt gầy yếu của Quý Sênh Ca tựa bên cửa sổ trông có cảm giác nhợt nhạt, khác hẳn với vẻ tươi sáng xinh đẹp thường thấy ở cô. Nhưng chính dung mạo có vẻ yếu đuối này lại càng hấp dẫn người khác.

Cố Duy Thâm đưa tay xoa mặt cô, đầu ngón tay khẽ lướt trên làn da mềm mại co giãn, anh chậm rãi cúi mặt, môi mòng gần sát vành tai cô, "Cô không khóc vậy đâu."

Khi nói chuyện, hơi thở cực nóng của người đàn ông dừng trên hai má, Quý Sênh Ca nghiêng mặt, không ngờ chớp mắt lại suýt qua môi mòng của anh.

Cô như nín thở, lại nghe anh nhàn nhạt cười, "Tôi nghĩ lúc đó, cô nhất định sẽ ôm chặt đùi người ta."

"....."

Người đàn ông này mở miệng ra chỉ toàn móc vói mỉa hả? Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra để kéo giãn khoảng cách, "Nếu thật sự có ngày đó, tôi nhất định sẽ nhớ kĩ lời tam thiếu."

Động tác không cẩn thận lại chạm đến đầu gối, nhói một cái. Quý Sênh Ca hít sâu, nghiêm túc nhìn anh, "Tam thiếu thật sự không định cân nhắc việc hợp tác với Hoàn Cẩm sao?"

"Vậy cô nói xem, vì sao Lệ Tinh phải hợp tác với Hoàn Cẩm?" Cố Duy Thâm rút một điều thuốc, ánh mắt hứng thú nhìn cô.

Ồn định lại tâm tình, Quý Sênh Ca mới mở lời, "Tuy Hoàn Cẩm không còn được như trước nhưng danh tiếng và lai lịch trong ngành cũng không cần phải nói nhiều. Tam thiếu vừa mới tiếp nhận Lệ Tinh, việc muốn làm nhất lúc này chắc hẳn là cắt đứt mọi mạng lưới quan hệ của anh trai. Mà Hoàn Cẩm bối cảnh sạch sẽ, lại không có chỗ dựa, rất phù hợp với điều kiện của tam thiếu."

"Tiếp tục." Cố Duy Thâm rút thuốc, biểu cảm bình tĩnh. Tay trái nhẹ nắm thành quyền, Quý Sênh Ca không vòng vo đánh vào trọng điểm, "Dựa vào tình hình trước mắt, tam thiếu chỉ có thể hợp tác với Hoàn Cẩm."

"Ha ha."

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô, miệng phun một vòng khói trắng, "Thì ra cô không chỉ có tham vọng lớn mà còn mười phần tự tin."

Tay phải anh kẹp thuốc lá, ngón tay dừng trên chớp mắt cô, "Ai nói với cô tôi chỉ có thể cùng Hoàn Cẩm hợp tác?"

Đôi mắt trong suốt sạch sẽ của Quý Sênh Ca nhìn anh, môi đỏ khẽ nhếch, "Hoàn Cẩm sẽ vĩnh viễn đứng về phe tam thiếu."

Ánh mắt cô biểu hiện rõ sự khiêm tốn, không thể không nói, cô thật sự khá thông minh. Ít nhất biết xem xét tình thế trước mắt để nắm chắc trong lòng bàn tay.

Dụi thuốc lá, Quý Sênh Ca cầm lấy túi thuốc, kéo cô đến bên giường, lại nâng đầu gối phải đang bị thương lên gác trên đùi anh.

"Để tôi tự làm." Quý Sênh Ca vờn tay nhưng bị anh né tránh.

"Tam thiếu..."

"Đừng nhúc nhích."

Váy dài trên người bị Cố Duy Thâm vén lên đùi, Quý Sênh Ca ngượng ngùng túm váy lại một chỗ.

Khi thuốc mỡ lạnh lẽo tiếp xúc với đầu gối sưng to, Quý Sênh Ca không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. Cô hạ mi, vừa lúc nhìn thấy ngón tay với khớp xương thon dài của người đàn ông.

Ngón tay cô cũng rất dài, khi còn nhỏ, các giáo viên đều nói bàn tay như vậy không chơi nhạc cụ thì phí vô cùng. Đáng tiếc, không ai quan tâm đến việc này, dần dần, mơ ước của cô đều bị hiện thực tàn nhẫn đánh tan.

"Bác sĩ nói thế nào?" Người đàn ông mở miệng, nhìn hai tay Quý Sênh Ca chống bên sườn, "Không gãy, cũng không nứt xương, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể hồi phục."

Vừa rồi khi cô nói những lời này, hình như anh không nghe vào tai hả?

"Cô rất thích suy đoán tâm tư người khác." Cố Duy Thâm đột nhiên ngược mắt, ánh mắt sắc bén dồn ép Quý Sênh Ca.

Không kịp tránh ánh nhìn thâm thúy của anh, Quý Sênh Ca hơi nhú mày, "Phải hiểu rõ tâm tư người khác mới biết được bản thân muốn gì, không phải sao?"

Tay trái người đàn ông nâng lên, bàn tay quanh quẩn bên hông cô, "Vậy cô đoán xem, hiện tại tôi muốn gì?"

"Aiz..."

Quý Sênh Ca theo bản năng nhún vai, "Cái này không dễ đoán chút nào."

"Vậy để tôi nói cho cô." Người đàn ông nghiêng người, áp sát thân hình bên dưới, "Tôi muốn cô."

"....."

Suy nghĩ khác hẳn người thường kiểu này. Quý Sênh Ca coi như bái phục. Khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, cô không nhìn được nuốt nước bọt, "Muốn tôi cũng không khó, chỉ là thứ tôi muốn, tam thiếu tình nguyện cho sao?"

Ngón tay Cố Duy Thâm dừng trên đôi môi đỏ, "Vậy phải xem, cô có đáng để tôi cho không đã."

Trong mắt hai người là hình bóng của nhau, Quý Sênh Ca nhẹ nhàng lảng tránh ánh mắt anh. Mà Cố Duy Thâm lại nhìn rõ dục vọng của mình trong đôi mắt trong suốt ấy.

Đây là dục vọng của một người đàn ông đối với một người phụ nữ.

Cái gì gọi là đáng giá?

Quý Sênh Ca cong môi. Đàn ông Cố gia tuyệt đối không thể trêu chọc, Ôn Đình chính là một ví dụ điển hình. Cô không muốn bị người ta ăn đến mức xương cũng không còn!

Dùng xong bữa trưa, Cố Duệ tự mình lái xe đưa Quý Sênh Ca về. Chân phải cô bị thương nên lúc leo cầu thang không khác gì đánh vật.

Ngày đó khi cô rời khỏi nhà, khắp tường đều là mấy hình vẽ kỳ dị lung tung. Hôm nay vừa về thì phát hiện toàn bộ hành lang đã được sơn lại.

Mở cửa nhà, căn phòng sạch sẽ ngăn nắp, thậm chí thoang thoảng trong không khí là mùi hương tươi mát vô cùng. Cô bước vào nhìn quanh, quả nhiên mỗi góc phòng đều được dọn dẹp cẩn thận.

Quý Sênh Ca chậm rãi ngồi xuống sofa, chưa kịp cởi áo khoác thì di động đã đổ chuông. Cô nhìn số gọi đến, nhấn nút nhận, "Ba."

"Sênh Ca à, ba có tin tốt muốn báo với con." Giọng điệu Quý Nhân hưng phấn, "Vừa rồi bên Lệ Tinh gọi điện báo, chúng ta chỉ cần trả một trăm vạn phí tuyên truyền cho giai đoạn trước công chiếu, còn bảo quan trọng là thành ý hợp tác giữa hai bên."

Ánh mắt Quý Sênh Ca dừng trên đầu gối phải, "Đúng là tin tốt."

"Nghe nói mấy ngày nay con ốm à?" Quý Nhân tò vè quan tâm, "Có nặng lắm không?"

"Đầu gối hơi sưng, cần nghỉ ngơi mấy ngày."

"Vậy con cứ tĩnh dưỡng cho tốt đi, chờ thân thể hồi phục thì đến công ty làm. Ba đã cho người sắp xếp lại văn phòng của con."

"Cảm ơn ba."

Buồng di động, đáy mắt Quý Sênh Ca xẹt qua một tia châm biếm

Những người nóng lạnh thất thường này, cô không hơi đâu quan tâm, chỉ cần Cố Duy Thâm bên kia hạ hỏa là được.

Có điều, đột nhiên lại dễ dàng đồng ý việc hợp tác giữa Lệ Tinh và Hoàn Cẩm, rốt cuộc anh đang suy tính gì?

Lời editor: Mấy ngày nay mình cứ có cảm giác bẽ tắc í, lúc edit cũng cố gắng chau chuốt từ ngữ này nọ mà vẫn thấy câu văn không được mượt lăm, lại không biết sửa chỗ nào. Mọi người đọc thấy đoạn nào dùng từ chưa đúng hay câu cú lộn xộn thì nhắc mình nhé, vì mình chưa có kinh nghiệm nhiều nên rất mong các bạn nhiệt tình đóng góp. Cảm ơn mọi người □□□.

HẾT CHƯƠNG 18.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đồ Lừa đảo

Editor: Cynlia

Sau vài ngày nghỉ ngơi, vết sưng ở đầu gối cô dần biến mất, song màu tím bầm trên da mãi vẫn không tan hoàn toàn.

Sáng sớm rời giường, sau khi vệ sinh sạch sẽ, Quý Sênh Ca đứng giờ ra khỏi cửa. Từ đây đến công ty không quá xa, ngồi tàu điện ngầm mất khoảng hơn hai mươi phút.

Hôm nay tàu điện ngầm đặc biệt đông người chen chúc, cô nép sát người vào góc cửa, cố gắng thu hai chân lại vì sợ người khác đạp phải. Tranh thủ thời gian nhàn rỗi, cô lên mạng xem tin tức.

"Tân Phiến" của Lệ Tinh chuẩn bị công chiếu, đủ các bài PR tràn ngập trên các kênh phương tiện, xôn xao đến mức chiếm lĩnh các tiêu đề truyền thông, thậm chí màn hình TV nhỏ trên tàu điện ngầm cũng không ngừng chiếu trailer bộ phim. Chiêu bài tuyên truyền khủng như vậy, chẳng trách người ta vẫn khen Lệ Tinh có thực lực.

Quý Sênh Ca cắt điện thoại vào túi, thấy sân ga gần trong tầm mắt, mày đẹp khẽ nhăn. Từ ngày được Cố Duệ đưa về nhà, Cố Duy Thâm không hề liên lạc với cô nữa.

Ba ngày độc quyền công chiếu thực chất không thể mang lại cho cô lợi ích lâu dài. Cô rất rõ, nếu muốn đứng vững ở Hoàn Cẩm, nếu muốn trở thành đứa con gái được ba tin tưởng, cô vẫn còn phải đi một con đường rất dài.

Rời khỏi ga tàu điện ngầm, băng qua đường lớn trước mặt là cao ốc điện ảnh Hoàn Cẩm. Quý Sênh Ca đứng ngay vạch qua đường, chậm rãi ngẩng đầu. Ánh mặt trời hết sức chói chang, khiến cô phải đưa tay che mắt.

Rốt cuộc mây đen xám xịt giăng đầy trời cũng biến mất, khoe miệng cô nhoeo một nụ cười, theo dòng người băng qua đường.

Đến Hoàn Cẩm, sau khi Quý Sênh Ca quẹt thẻ công tác thì trực tiếp vào thang máy.

Đình!

Thang máy dừng ở tầng năm, hôm nay Quý Sênh Ca mặc một chiếc áo khoác màu xám bạc kết hợp với váy đen bó sát, càng tôn lên vẻ thướt tha của dáng người, trên chân lại là đôi giày cao gót nhung cùng màu áo, điểm xuyết cho bộ trang phục.

"Quý tiểu thư, cô tới rồi."

Thư ký thấy cô xuất hiện thì lập tức ra đón. Quý Sênh Ca gật đầu, gương mặt điềm lệ nhiễm ý cười.

Bước chân cô rất nhanh khiến thư ký nhất thời không theo kịp. Cửa phòng phía trước đóng chặt, cô đưa tay vịn chốt cửa.

Thư ký muốn ngăn cản nhưng cô đã đẩy cửa trước rồi.

"Chào buổi sáng."

Văn phòng rộng rãi sạch sẽ lại chan hòa ánh nắng mặt trời. Quý Sênh Ca híp mắt, "Sao cô lại ở đây?"

"Tôi đi làm chứ sao." Chiếc ghế phía sau bàn làm việc xoay lại, Quý Mỹ Âm đặc ý nâng cằm, "Tàu điện ngầm đúng là không nhanh bằng ô tô nhỉ."

"Nhị tiểu thư."

Thư ký đứng trước cửa tò vò lúng túng, "Quý tiểu thư, văn phòng của cô chuyển đến cách vách rồi."

"Ai phân phó?"

"Thưa cô, là Quý tổng."

Ánh nắng tươi đẹp ngoài cửa sổ bỗng trở nên chói mắt vô cùng. Quý Sênh Ca hạ mi, khóe miệng khẽ cong, "Tôi biết rồi."

Cô duỗi tay cầm chậu dây leo rồi xoay người trực tiếp vào căn phòng cách vách.

Tuy chỉ cách một bức tường nhưng căn phòng này rõ ràng nhỏ hơn nhiều. Hơn nữa, trong phòng chỉ có một khung cửa sổ rất nhỏ, đừng nói là ngắm cảnh, ngay cả mở cửa thôi cũng khó rồi.

Còn chiếc bàn làm việc kia lại càng nhỏ một cách đáng thương, chỉ mới đặt một chiếc notebook mà đã chiếm hơn phân nửa diện tích bàn.

Quý Sênh Ca ôm chậu cây trước ngực, nhìn mãi chẳng thấy chỗ nào trống để bày biện cây cảnh.

"Thấy thế nào?"

Quý Mỹ Âm khoanh tay dựa vào cửa, cười mỉm nói: "Căn phòng này do tôi tự tay chọn, tự tay bài trí, có thích không?"

Đặt chậu hoa tại góc bàn, Quý Sênh Ca giương mắt nhìn cô ta, "Nếu cô đã có lòng như vậy, tôi đây nhất định sẽ tận dụng nó thật tốt."

Nhìn gương mặt xinh đẹp của Quý Sênh Ca, lửa giận trong lòng Quý Mỹ Âm cuộn cuộn, "Nghe ba nói cô đã giành được quyền phân phối độc nhất vô nhị kia, rốt cuộc cô có bản lĩnh gì mà dám phản được với Lệ Tinh?"

"Tôi có bản lĩnh gì thì sau này cô tự khắc sẽ biết." Quý Sênh Ca kéo ghế, mỉm cười ngồi xuống.

Quý Mỹ Âm vừa muốn đốp chát thêm đôi câu nữa, chợt thoáng nhìn thấy người đi tới, lập tức trung ra đáng vẻ ngoan ngoãn, "Ba, chào buổi sáng."

"Mỹ Âm của chúng ta đi làm sớm vậy sao." Quý Nhân thấy đứa con thứ đi làm đúng giờ thì có vẻ rất bất ngờ.

"Thấy chị đến công ty làm, Mỹ Âm đương nhiên cũng muốn giúp ba."

"Mỹ Âm ngoan."

Quý Sênh Ca đứng dậy, dường như không hề thấy một màn cha con tình cảm trước mắt, biểu cảm nhàn nhạt, "Ba."

"Khỏe rồi sao?" Quý Nhân quan tâm hỏi.

"Vâng."

"Vậy thì tốt." Quý Nhân tiến tới vỗ vai con gái, nói: "Ngày mai là buổi công chiếu đầu tiên, các rạp lớn của chúng ta đều kín suất chiếu rồi."

"Chúc mừng ba."

"Đây cũng là công lao của con."

Trên mặt Quý Nhân không kìm được vẻ tươi cười, "Sênh Ca à, ba cũng lớn tuổi rồi, sau này có hai chị em con bên cạnh ba thì Hoàn Cẩm chúng ta coi như có người nối nghiệp."

"Ba." Quý Mỹ Âm đứng lúc ôm lấy cánh tay ba mình, làm nũng nói, "Tuy Mỹ Âm không thông minh bằng chị nhưng con sẽ nỗ lực học tập, chuyện chị làm được, con nhất định cũng có thể!"

"Mỹ Âm ngày càng hiểu chuyện."

Đội đôi cha con kia đi xa, Quý Sênh Ca mở máy tính.

Truy cập vào hệ thống quản lý vé của Hoàn Cẩm, quả nhiên tình hình bán vé trong ba ngày tới hết sức khả quan. Tuy rạp có rất nhiều suất chiếu nhưng mỗi suất đều kín chỗ.

Quý Sênh Ca thả lỏng một hơi, đồng thời cũng hơi tiếc nuối. Biết thế cô đã mất dây dỗi đến bảy ngày độc quyền phân phối cho rồi!

Kéo ghế, Quý Sênh Ca đứng dậy đi rót nước, lại không ngờ bàn làm việc quá thấp khiến chân cô đứng lúc va phải góc bàn.

"A!"

Đầu gối đang bị thương bỗng bị va đập, Quý Sênh Ca cong lưng suýt rơi nước mắt. Chờ đến lúc cơn đau vơi bớt, cô mới dám vén váy nhìn đầu gối, may mà không quá nghiêm trọng.

Từ lâu, cô đã không còn oán trách ba bất công, cũng chẳng buồn đau lòng nữa. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng nhận được tình cảm ấm áp nào trong căn nhà kia, cho nên chỉ có cô mới biết đau lòng cho bản thân mình.

Sáng hôm sau, sau khi Quý Sênh Ca ghé công ty quyết thể thì một mình đến rạp chiếu phim xem xét tình hình.

Hôm nay là ngày đầu công chiếu "Tân Phiến" của Lệ Tinh, công ty điện ảnh Hoàn Cẩm với tư cách là nhà phân phối độc quyền nghiêm nhiên thu hút sự chú ý của truyền thông. Rất nhiều phóng viên từ nhiều đài truyền hình đến đưa tin và phỏng vấn, mà dàn diễn viên chính của bộ phim cũng tham dự buổi lễ công chiếu này.

Trước cửa rạp là đám đông người hâm mộ tay cầm băng rôn tuyên truyền theo tới tận đây. Những tấm bảng phát sáng hai chữ "Phong Thái" hết sức bắt mắt, đi kèm là một loạt hình vẽ trái tim thể hiện tình yêu cuồng nhiệt.

Đột nhiên, đám đông vây kín bỗng la hét chói tai, Quý Sênh Ca chặt vật chen chúc trong vòng vây của đám người, cố nheo mắt nhìn xem nhưng vì quá đông người nên chẳng thấy gì cả.

Nam chính của "Tân Phiến" được công chiếu hôm nay là Phong Thái. Một năm gần đây, anh đã đạt được một số thành tựu nhất định sau khi về dưới trướng Lệ Tinh.

Nghe nói sở dĩ Phong Thái có thể phát lên được hoàn toàn là nhờ mắt nhìn người độc đáo của Cố Duy Thâm.

Quý Sênh Ca lùi lại vài bước để tránh bị các fan quá khích xô đẩy. Các fan nữ hiện nay đặc biệt đáng sợ, dù loại mánh khỏe theo chân thần tượng. Nhưng cũng chính sự điên cuồng của các cô đã mở ra trước mắt những nam thần con đường thành công trải đầy hoa hồng.

Muốn đứng vững trong cái vòng này, điều Hoàn Cẩm còn thiếu là những nghệ sĩ đất giá như vậy!

Ong ong ong ----

Tiếng chuông di động trong túi réo rất, Quý Sênh Ca nhìn số gọi đến thì ngay người trong chột lất. Cô cầm di động tìm một nơi yên tĩnh rồi mới nhận cuộc gọi.

"Alo."

"Cô đang ở đâu?"

Trong điện thoại vang lên âm thanh trầm thấp của người đàn ông, Quý Sênh Ca nhăn mày, "Tam thiếu tìm tôi có việc gì?"

"Mời cô đi xem phim cùng, như thế có tính là có việc không?"

Quý Sênh Ca nhích miệng, "Tôi đang ở văn phòng, chiều nay còn có cuộc họp."

"Đồ lừa đảo."

Cách điện thoại, Quý Sênh Ca nghe được giọng cười trầm của đối phương, đột nhiên tim như muốn nhảy dựng lên.

"Tôi thấy cô rồi."

Quý Sênh Ca lập tức ngược mắt, hoảng hốt tìm kiếm, quả nhiên bên kia đường lớn là chiếc limousine đang đậu sẵn.

Cố Duy Thâm ngả lưng vào ghế, ánh mắt thâm thúy như xuyên thấu cửa kính nhìn về phía này, cười nói: "Lại đây."

Người đàn ông đột ngột cúp điện thoại khiến Quý Sênh Ca không có cách nào từ chối nữa. Cô cúi đầu băng qua đường lớn, bước nhanh về phía chiếc xe.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hung hăng chiếm tiện nghi

Editor: Cynlia

Thành phố Vân Giang có không ít các cụm rạp trải rộng khắp nơi, trong đó Hoàn Cẩm chiếm hai mươi hai rạp. Nếu dựa trên số liệu thống kê từ các thành phố lớn cả nước, hơn năm trăm rạp chiếu phim là sản nghiệp của Hoàn Cẩm, chứng tỏ công ty này từng có một thời huy hoàng.

Rạp chiếu phim lớn nhất của Hoàn Cẩm tọa lạc tại trung tâm thành phố, vì buổi lễ công chiếu hôm nay nên giờ phút này nơi đây đã bị vây kín chặt như nêm. Cùng khu vực còn có hai rạp chiếu phim khác. Chiếc limousine dừng trước cửa một rạp chiếu, cửa xe mở ra, người đàn ông xuống xe nhìn Quý Sênh Ca đang co người một cách bất thường, cười nói: "Sợ gì chứ? Đây là nơi công cộng."

Những lời này như liều thuốc an thần của Quý Sênh Ca, khiến cô yên tâm hơn nhiều. Cô cầm túi đi đằng sau người đàn ông, cả một đường đều cúi đầu như sợ bị ai phát hiện.

Mười phút trước khi phim chiếu thì nhân viên bắt đầu soát vé. Người đàn ông đứng trước quầy soát vé hứng thú dạt dào, nhìn hàng dài người đứng đợi vào rạp nói liên không dứt, từ đây có thể thấy các suất chiếu chật kín đến mức nào.

"Đi thôi." Thấy Quý Sênh Ca ngăn ra đó, Cố Duy Thâm xoay người, một tay kéo cô đến sát anh, hai người đi song song nhau.

Khi anh nghiêng người vô tình để lộ ngũ quan sắc bén, lập tức khiến mấy người phụ nữ gần đó trầm trồ cảm thán. Thấy anh đi vào rạp số 6, không ít cô gái nắm chặt vé phim trong tay tiếc nuối giậm chân, sớm biết gặp được trai đẹp cực phẩm thì dù có cướp cũng phải cướp về vào rạp số 6!

Ánh sáng mờ mờ trong rạp chiếu tối tăm, màn hình đang phát một đoạn quảng cáo. Ghế dựa màu xanh được phân chia rõ ràng thành từng dãy một, Quý Sênh Ca hỏi người đàn ông bên cạnh, "Đây số mấy?"

Cố Duy Thâm cười cười, trực tiếp kéo cô đến dãy số 9, sau đó chọn hai vị trí trung tâm hàng ngồi vào. Thường thì dãy chính là hai vị trí có thể trải nghiệm phim tốt nhất trong rạp.

Thấp thóm ngồi xuống, Quý Sênh Ca đưa mắt ngó nghiêng bốn phía, phát hiện không còn ai khác vào rạp. Hai người họ xếp hàng soát vé đầu tiên nên hẳn là những người khác sẽ vào nhanh thôi. Bộ phim này về một khía cạnh nào đó khá giống cuộc đời cô nên cô vốn cũng định tan việc sẽ đến đây xem.

Hai phút trước khi chiếu phim vẫn chẳng thấy người nào vào rạp chiếu. Quý Sênh Ca cảm thấy kì lạ, bèn ghé mắt nhìn sang bên cạnh, "Sao chỉ có mỗi hai chúng ta?"

Người đàn ông chống lại ánh mắt dò xét của cô, lấy trong túi áo khoác một sấp vé phim, cười nói: "Hôm nay rạp phim nhà cô công chiếu ngày đầu, tôi như vậy có được tính là đóng góp tích cực vào doanh thu không?"

Đóng góp vào doanh thu phòng vé suy cho cùng cũng là lời cho Cố gia bọn họ, Quý Sênh Ca muốn rời đi nhưng không ngờ cửa rạp đã đóng kín, trước mặt bắt đầu vang lên đoạn nhạc dạo.

Phim cứ đúng giờ mà chiếu, năm ngón tay nắm chặt túi xách của cô thoảng chốc buông lỏng, dứt khoát ngồi xuống theo dõi bộ phim trước mắt.

Màn hình cực đại lúc sáng lúc tối, ánh sáng mờ mờ ảo ảo hắt lên mặt Quý Sênh Ca, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng trở nên kinh diễm. Cố Duy Thâm thấy túi xách của cô đặt bên cạnh thì chậm rãi cong môi.

Bộ phim "Tân Phiến" này thuộc thể loại thanh xuân vườn trường. Nam chính Phong Thái cao lớn anh tuấn, lúc lên phim chính là khí chất cao ngạo người lạ chó gần. Mà nữ chính lại là mẫu thỏ trắng đáng yêu hài hước điển hình, đối với nam chính nhất kiến chung tình nên mãnh liệt theo đuổi. Hai người quen biết từ thời cấp ba, đúng kiểu tình cảm đơn thuần lại ngay thơ hiện đang rất hot.

Gần đây mấy đề tài kiểu này cực kỳ phổ biến, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm nam chính lạnh lùng trên màn hình, ánh mắt lóe lên sự hoảng hốt, phảng phất như chính cô cũng đang chìm đắm vào

những đoạn kí ức vụn vặt từ rất lâu rồi.

Mãi đến lúc bên hông bị ép sát, cả người rơi vào vòng ôm ấm áp thì cô mới giật mình lấy lại tinh thần.

"Cô đang nghĩ gì đấy?"

Ghế dựa trong rạp không quá lớn, nửa người trên của Quý Sênh Ca tựa vào ngực người đàn ông, chính xác là bị anh ấn ngồi trên đùi. Cô quay mặt trốn tránh, nói: "Tôi đang nghĩ, nếu Hoàn Cẩm cũng có nghệ sĩ nam xuất sắc như thế thì tốt biết mấy."

Bàn tay Cổ Duy Thâm quần quít bên hông cô, nhẹ vuốt ve. Quý Sênh Ca đẩy vai anh ra, thấp giọng nhắc nhở, "Tam thiếu, chỗ này là rạp chiếu phim"

"Ừ, đây là rạp nhà cô."

"....."

Người đàn ông này luôn có bản lĩnh làm trái với lẽ thường, khiến Quý Sênh Ca cũng bất phục. Cô nhìn lên phòng chiếu từ trên cao kia, tăng thêm lực gẩy gựa. Có người trên đó.

"Đừng nhúc nhích."

Người đàn ông giữ chặt vai cô, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy nửa người trên chợt lạnh, ngay sau đó ngón tay thon dài mạnh mẽ của người đàn ông men theo vạt áo tiến vào.

Sắc mặt cô nháy mắt cứng đờ, không dám tin trông mắt với anh.

"Đây là cỡ gì?"

Quý Sênh Ca không hiểu anh hỏi gì, chỉ thấy mắt anh dán chặt trên ngực mình, "C hay D?"

Tím cô như muốn nhảy lên, Quý Sênh Ca cố nén cơn giận, ".....D"

"Tôi không tin." Người đàn ông phớt lờ ánh mắt kinh ngạc kia, ngón tay một đường hướng thẳng lên trên.

"Tam thiếu!"

Quý Sênh Ca kêu một tiếng, lập tức vùng vẫy bả vai để tránh thoát.

Nhưng hai tay cô đều bị giam cầm, căn bản trốn không thoát, "Anh điên rồi phải không?"

Ánh mắt trong suốt như nước hồ thu của cô tràn ngập kinh hoàng nhưng Cổ Duy Thâm không có ý định dừng tay. Anh thắng người dậy, cởi áo khoác ngoài rồi phủ lên, vừa khéo che được người phụ nữ trong lòng ngực.

Bất kể là nhìn từ góc độ nào thì người trong lòng anh đều không thể lộ ra dù chỉ một chút.

Mọi chuyện đột ngột khiến Quý Sênh Ca không kịp trở tay. Cô muốn kêu lại không thể kêu, muốn tránh lại chẳng thoát được, bởi vì quá mức khẩn trương mà thân thể nhẹ nhẽo run rẩy.

Ánh sáng từ màn hình sau lưng vừa lúc hắt lên khuôn mặt với ngũ quan thâm thúy của người đàn ông, hai mắt Quý Sênh Ca mơ màng, lại nhìn đôi môi mông của anh.

Cô nín thở, vòng ôm trước ngực dần buông lỏng, đầu ngón tay ấm áp của người đàn ông chuẩn xác rơi xuống.

"A, hóa ra thật sự là cỡ D."

Giọng thì thầm gần trong gang tấc, Cổ Duy Thâm nhìn chằm chằm hai má phỉm hồng của cô. Xúc cảm thực sự quá tuyệt, so với tối hôm đó chẳng khác chút nào.

Phim chỉ xem được một nửa thì Cổ Duy Thâm đã cho người đánh xe đến, Quý Sênh Ca đành ngồi vào xe.

Trước cửa rạp là một toán mười mấy người tụ họp, Quý Mỹ Âm cầm trong tay vé phim, hỏi: "Sao những người đó còn chưa tới đủ, hôm nay là ngày đầu tiên công chiếu phim của nhà tôi, ai dám không tới cô vũ?"

"Hôm nay Quý nhị tiểu thư đến xem phim, ai ăn gan hùm mà không tới cô vũ chứ!"

"Ha ha ha....."

Nhìn xuyên qua đám đông, khỏe mắt Quý Mỹ Âm đột nhiên trầm xuống. Cô ta đẩy đám người đang vây quanh đi đến ven đường, chỉ thấy chiếc limousine kia đã nổ máy rời đi, biển xe đuôi 999.

Số đuôi xe liền kề như thế cũng hiếm gặp, cô ta dường như thoáng thấy người phụ nữ lên xe là Quý Sênh Ca.

Khoang xe ấm áp hòa hợp, Cổ Duy Thâm liếc người đang cúi gằm mặt, khỏe miệng lại nhếch lên. Anh nhướn mày nhìn phong cảnh bên ngoài, không mặn không nhạt mở miệng, "Vết thương trên đùi cô thì sao, có muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?"

Quý Sênh Ca lắc đầu, lúc ô tô lướt qua bệnh viện thành phố, cô nhìn chằm chằm mái nhà khu nội trú một lúc rồi nói: "Vụ Ôn Đình đâm tôi, tôi không có ý định truy cứu nữa."

"Nghĩ kĩ rồi?"

"Ừ."

Vụ việc kia Ôn Đình vốn không phải đầu sỏ, hướng hồ hoàn cảnh của cô ta cũng đủ thảm rồi. Nếu có thể, Quý Sênh Ca không muốn tuyệt đường sống của người khác.

Cổ Duy Thâm không nói gì nhưng cô đoán, vở kịch này hẳn là có thể hạ màn.

Không lâu sau, Quý Sênh Ca trở lại Hoàn Cẩm. Cô vừa ra khỏi thang máy thì cánh tay đã bị người giữ chặt, "Chị Quý, sao chị không nghe điện thoại?"

Cam Giai vẻ mặt kích động chờ cô, Quý Sênh Ca mở túi xách, phát hiện bảy giờ điện thoại để chế độ im lặng. Cô âm thầm thở hắt, nghĩ thầm hẳn là lúc ở rạp không cần thận ấn nhầm.

"Có việc gì sao?"

"Lệ Tinh vừa gọi điện báo cho em, ngày mai lại qua đó thử vai."

Lại thử vai?

Quý Sênh Ca mấp máy môi, cảm giác ngực như có lửa nóng thiêu đốt rất khó chịu. Cô lấy tay nhẹ ấn lên ngực. Thế này là sao? Chiếm được tiện nghi của cô mới sẵn lòng cho cô lợi ích?!

HẾT CHƯƠNG 20.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cố tình phá rối

Editor: Cynlia

Đo tới qua thức khuya đến hai giờ nên sáng nay khi rời giường, Quý Sênh Ca phát hiện hai mắt thâm quầng, cô phải chườm ít đá mới đỡ hơn một chút. May mắn thay da cô vốn đẹp, không cần mỹ phẩm dưỡng da mà vẫn trắng nõn mịn màng.

Dùng bữa sáng qua loa, cô sửa soạn quần áo thật kĩ càng. Hôm nay phải đưa nghệ sĩ đến Lệ Tĩnh thử vai, tối qua cô đã cẩn thận nghiên cứu thông tin về các ứng cử viên tham dự buổi casting, phát hiện rất nhiều người được công ty cử đến thử vai đều là tân binh, hiếm lắm mới thấy nghệ sĩ giàu kinh nghiệm. Tuy các công ty điện ảnh lớn đều muốn hợp tác với Lệ Tĩnh song đối với một vai phụ nhỏ nhỏ như nữ số 3, phẩm là nghệ sĩ có chút danh tiếng thì chẳng ai muốn nhận. Bình thường tần suất xuất hiện trước công chúng của Cam Giai coi như không quá tệ, mấy năm nay cũng đóng được không ít phim, mà về ngoài cô ấy lại xuất chúng, buổi thử vai này chắc chắn là một cơ hội tốt.

Mở tủ giày, Quý Sênh Ca lấy ra một đôi cao gót màu đen hồng. Gót giày ước chừng khoảng tám centimet, mang trên chân cô lập tức tôn lên đường cong mảnh khảnh nơi cổ chân.

Chỉ cần lần thử vai này không có gì sai sót, cô tin tưởng Cam Giai có thể được chọn.

Ra khỏi cửa, Quý Sênh Ca nhìn đồng hồ, lập tức gọi điện thoại cho Cam Giai. Lúc này đang là giờ cao điểm buổi sáng, cô chỉ sợ đến trễ nên muốn Cam Giai ngồi xe công ty trực tiếp đến Lệ Tĩnh, còn cô ngồi tàu điện ngầm, hai người hẹn gặp tại Lệ Tĩnh.

Tám giờ sáng, đường lớn rộng rãi hoàn toàn tắc nghẽn bởi dòng xe nườm nượp. Sau khi Cam Giai chuẩn bị cẩn thận thì mới xuống tầng, đứng đợi tài xế trước cao ốc Hoàn Cẩm cùng trợ lý.

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng phía trước tòa nhà, tài xế mở cửa xe phía sau, "Nhị tiểu thư."

Quý Mỹ Âm cầm túi không nhanh không chậm xuống xe. Sáu giờ sáng đã phải rời giường, đối với vị tiểu thư trước kia ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao mà nói, quả thật rất khó thích ứng. Cô ta nhận không được đánh cái giấc, bàn tay vỗ nhẹ khuôn mặt.

"Nhị tiểu thư, chào buổi sáng."

Quý Mỹ Âm xoay người, ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh đẹp của Cam Giai, "Cô là..."

Cô ta vừa đến Hoàn Cẩm được mấy ngày, tâm tư hoàn toàn không đặt lên công việc nên không hiểu gì về nghệ sĩ công ty.

"Tôi là Cam Giai."

Khi nói chuyện, Cam Giai tiến lên nửa bước, tươi cười lấy lòng, "Thì ra nhị tiểu thư xinh đẹp như vậy, chẳng trách ngày nào Quý tổng cũng khen ngợi."

Ai mà chẳng thích nghe lời nịnh nọt lấy lòng, ánh mắt Quý Mỹ Âm đảo một vòng trên người cô ấy, nói: "Cô là nghệ sĩ công ty à, bình thường ai quản lý cô?"

"Công ty sắp xếp chị Quý quản lý tôi."

"Chị Quý?" Quý Mỹ Âm nhún mày.

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của cô ta, Cam Giai lập tức giải thích: "Gần đây công ty muốn hợp tác cùng Lệ Tĩnh trong dự án điện ảnh Hạ Tuế, nên công việc của tôi đều do chị Quý phụ trách, hôm nay sẽ qua bên đó thử vai."

Nghe được lời này, ánh mắt Quý Mỹ Âm tối sầm. Tối qua nghe ba kể, hôm nay Quý Sênh Ca sẽ đưa nghệ sĩ đi dự casting, nếu thành công thì hai bên có thể hợp tác.

"Thì ra là vậy." Quý Mỹ Âm cười cười, liếc nhìn Cam Giai cùng trợ lý của cô ấy, giọng điệu đột ngột thay đổi, "Hai người sắp muộn giờ rồi, ngồi xe tôi đi kéo không kịp."

Xe công ty vẫn chậm chạp không đến, Cam Giai đang sốt ruột lại nghe Quý Mỹ Âm ngó lời như thế, "Nhị tiểu thư, thế này không phù hợp lắm"

"Cố gì không được chứ?" Quý Mỹ Âm giữ chặt cánh tay Cam Giai, kéo cô ấy đến trước cửa xe, tùm tùm mở miệng, "Nếu đã đến thử vai thì đương nhiên không thể trễ giờ, nhanh lên xe đi."

Cô ta không cho phép chần chừ, đẩy mạnh Cam Giai vào ghế sau, lại đưa trợ lý lên xe cùng.

"Cảm ơn nhị tiểu thư." Hạ cửa sổ, Cam Giai cảm kích nói.

"Không cần cảm ơn." Quý Mỹ Âm cong môi, không dấu vết dạn dỏ vài câu với tài xế.

Xe hơi trắng khởi động rồi đi, Quý Mỹ Âm đứng trước cao ốc cười lạnh. Đùng tùng giành được quyền phân phối của Lệ Tĩnh là hay ho lắm, chỉ cần cô còn ở đây, Quý Sênh Ca đừng mong ngóc đầu lên nổi!

Tám giờ bốn mươi, Quý Sênh Ca đứng giờ xuất hiện tại sảnh lớn của Lệ Tĩnh. Cô tìm khắp nơi mà vẫn chưa thấy bóng dáng Cam Giai đâu. Từ Hoàn Cẩm đến đây lộ trình xe chỉ có hai mươi phút, cô ấy đáng lẽ phải tới rồi chứ.

Vốn Hoàn Cẩm cách Lệ Tĩnh không xa nhưng tài xế lại đề nghị đi đường vòng để đảm bảo vì sợ đường lớn tắc nghẽn vào giờ cao điểm. Cam Giai tính toán thấy kịp bên gạt đầu đồng ý.

Nhưng ai biết, con đường vòng này lại kẹt xe.

"Giai Giai, chúng ta bị muộn rồi." Trợ lý trở mặt kinh hoàng.

Cam Giai nhìn con đường kẹt cứng ngoài kia, sắc mặt khó coi, "Bác tài xế à, có thể đi đường khác không?"

"Đã đến nước này rồi thì không thể vòng lại được nữa." Tài xế đưa tay chỉ về phía dòng xe, "Hai người xem, phía trước có tai nạn giao thông."

Nghe vậy, lòng Cam Giai rối cuộc cũng chùng xuống. Di động trong túi đồ chuông, người gọi đến dĩ nhiên là Quý Sênh Ca nhưng lúc này sao cô ấy dám nghe máy đây?

Điện thoại không gọi được, người lại mãi chẳng thấy đâu, Quý Sênh Ca đứng trước sảnh Lệ Tinh, mắt thấy các công ty khác đều đang đưa nghệ sĩ lên tầng chuẩn bị, mà cô từ đầu đến cuối vẫn không nhận được tin tức từ Cam Giai.

Đôi tay rũ bên người nắm chặt thành quyền, sắc mặt Quý Sênh Ca dần lạnh lẽo. Từng giây từng phút trôi qua, chỉ còn cách thời gian thử vai đúng năm phút đồng hồ.

Cửa sổ sát đất trong sảnh Lệ Tinh sáng bóng lại trong suốt, Quý Sênh Ca mím môi đứng trước cửa sổ, ánh mắt lảng lạng dõi theo điểm nào đó, dây thần kinh khắp người chưa hề được thả lỏng.

Ngay cầu thang cách đó không xa, Cố Duy Thâm hai tai đút túi nhìn chăm chăm bóng dáng trước cửa sổ.

"Mấy giờ rồi?" Anh nhẹ giọng hỏi.

Cố Duệ đứng đằng sau anh, "Còn năm phút nữa, nghệ sĩ Hoàn Cẩm vẫn chưa tới, chỉ sợ không kịp rồi. Tam thiếu, anh có muốn..."

"Dặn bên dưới, trễ lượt không chờ."

"Vâng."

Cố Duy Thâm xoay người, Cố Duệ vội nhấn nút thang máy. Anh ta trộm liếc biểu cảm trên mặt người đàn ông nhưng không phát hiện chút thay đổi nào. Mấy năm nay nhờ tam thiếu quản lý Lệ Tinh, hiệu suất của công ty đã tăng gấp đôi. Có lẽ người ngoài đều nói tam thiếu từ nhỏ đã được ưu ái, phía sau có Cố lão gia chống lưng, nhưng anh ta biết rõ, tam thiếu đối với công việc xưa nay đều nghiêm túc cẩn trọng, cũng chưa từng xem đó như trò đùa.

Kim giây đảo qua bao nhiêu vòng, tâm trạng Quý Sênh Ca cũng theo đó mà lên xuống từ chút một. Cô gắt gao nhìn chăm chăm đồng hồ, rất muốn khiến nó dừng lại, ngặt nỗi cô không có khả năng đó.

Chẳng mấy chốc đã đến giờ, cô đang suy nghĩ có nên lên tầng giải thích không thì cửa kính phía trước chuyển động, một giọng nói quen thuộc từ xa truyền đến, "Chị... chị Quý!"

Cam Giai thờ hồng hộc chạy đến, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, tảng đá đè nặng trước ngực lập tức buông lỏng.

HẾT CHƯƠNG 21.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nhào vào ngục

Lời Cynlia: Đạo này bận quá mọi người ạ, hôm nay đăng bù ba chương luôn hihi.

Editor: Cynlia

Sau khi cửa thang máy khép lại, sắc mặt Quý Sênh Ca sa sầm, "Tại sao tới trễ?"

Thấy cô lạnh mặt bày ra bộ dáng nghiêm cần, Cam Giai cắn môi, "Do kẹt xe, trên đường đi gặp phải tai nạn giao thông."

"Tài xế không đi theo tuyến đường chỉ dẫn ư?" Hôm qua Quý Sênh Ca đã đích thân dặn kĩ tài xế.

"Em không ngồi xe công ty."

Ánh mắt sắc như dao của Quý Sênh Ca phóng tới, Cam Giai nháy mắt cúi đầu, "Em ngồi xe của nhị tiểu thư."

Ho khê, Cam Giai nhỏ giọng giải thích, "Sáng nay em gặp nhị tiểu thư trước cửa công ty, cô ấy nói sợ em muộn giờ nên nhờ tài xế của mình đưa bọn em đến đây."

Nghe vậy, Quý Sênh Ca lập tức hiểu rõ hoàn toàn. Cô hít thở sâu, đè nén lửa giận đang cuộn cuộn dưới đáy lòng.

Đỉnh!

Thang máy dừng lại, Quý Sênh Ca bước nhanh ra ngoài, các công ty điện ảnh khác đều luân phiên ra vào phòng thử vai. Cô đi vài bước bỗng không thấy bóng dáng Cam Giai đâu thì không khỏi xoay người.

"Em làm sao vậy?"

Để chạy một đường hồng hộc đến Lệ Tinh, Cam Giai đã dùng hết sức lực, khiến chiếc giày bên phải bị gãy gót, "Giày em hư rồi."

Trợ lý vẫn đang trên đường tới đây, thấy sắp đến lượt mình, Quý Sênh Ca liếc nhìn chân Cam Giai, sau đó cời đôi cao gót của mình ra rồi đưa đến trước mặt Cam Giai, "Mang của chị đi."

"Chị Quý." Cam Giai cảm động vô cùng, mọi việc hôm nay đều là lỗi của cô.

"Nhanh, còn phải dặm lại lớp trang điểm của em nữa."

Trước mặt là những nữ diễn viên đang xếp hàng đợi đến lượt, Cam Giai nhanh chóng mang giày. Quý Sênh Ca lấy phấn nền và son môi, cẩn thận trang điểm lại cho cô ấy.

"Đến lúc đó đừng quá lo lắng, không được sai lời thoại, nhưng quan trọng nhất là phải chú ý điều khiển cảm xúc và biểu cảm, tuyệt đối không được diễn quá lố."

Nghe Quý Sênh Ca kiên nhẫn dặn dò, Cam Giai ngẩng mặt, đáy mắt như chất chứa điều gì đó, "Chị Quý, em muốn nổi tiếng."

Động tác chợt khựng lại, Quý Sênh Ca nhìn thẳng vào đôi mắt cô ấy, nhẹ cong môi cười, "Muốn nổi tiếng không sai, nhưng thực lực của em còn chưa đủ, lúc này chị vẫn muốn em giấu kĩ tham vọng của mình."

"Em hiểu rồi." Chẳng mấy chốc đã trang điểm xong, khuôn mặt cô gái đẹp đến mức chỉ một cái nhăn mày cũng khiến người khác không kìm được mà yêu thương.

"Điện ảnh Hoàn Cẩm."

Nhân viên công tác bước đến dẫn đường, Cam Giai hít sâu một hơi, nụ cười nhẹ để lộ đôi má lúm đồng tiền, "Em vào đây."

"Được."

Quý Sênh Ca đứng yên tại chỗ, nhìn bước chân Cam Giai khi rời đi tràn ngập tự tin. Cô không nhìn lầm, cô gái này thật sự có tham vọng. Mà tham vọng của cô ấy rất giống cô.

Nhưng tham vọng mà họ muốn thực hiện được dường như vẫn còn thiếu một chỗ dựa.

Hai chân dần nhiễm lạnh, Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm đôi chân trần của mình, khẽ nhủ mảy.

Trước mặt cô đứng là có một chỗ dựa hết sức vững chắc nhưng cô không dám chọc đến, biết sao được, bối cảnh trăm năm hiển hách của Cố gia luôn khiến người ta phải dè chừng. Nếu muốn mượn tay người này để dẫn dắt những kẻ khác thì liệu cô có tự tổn hại mình không?

Sau khi thử vai xong, Cam Giai rời khỏi phòng ghi hình. Trợ lý chỉ vừa mới tới, Quý Sênh Ca không nhiều lời đưa các cô rời đi. Hai ngày sau, bên phía Lệ Tinh thông báo, Cam Giai thử vai thành công, thuận lợi giành được một suất nữ phụ số 3 trong bộ Hạ Tuế sắp tới.

"Sênh Ca, ba đúng là không nhìn nhầm con." Hai tay Quý Nhân nắm chặt, hưng phấn đi tới đi lui trước bàn.

Quý Sênh Ca nhàn nhạt cười, "Vẫn là nhờ ba nhìn người chuẩn, tự mình chọn Cam Giai tham dự casting."

"Có gì đặc biệt chứ?" Quý Mỹ Âm ngồi ghé hừ lạnh, "Không phải chỉ là nữ số 3 thôi sao, cảnh diễn ít đến đáng thương."

"Nói bậy."

Quý Nhân nhủ mảy, xoay người đến trước mặt con gái, "Chỉ cần Hoàn Cẩm chúng ta tham dự quá trình quay Hạ Tuế thì tên sẽ được ghi nhận trên thành phẩm. Người ngoài nhìn vào đều sẽ nghĩ Hoàn Cẩm chúng ta có quan hệ không bình thường với Lệ Tinh, rất nhiều nghệ sĩ sẽ nghe danh mà đến, sau này cơ hội hợp tác lại càng thêm rộng mở."

Nghe ba phân tích đầu ra đây, Quý Sênh Ca cười mà không nói.

"Nếu thật sự lợi hại như vậy, con muốn quản lý người kia." Quý Mỹ Âm lại giờ trò ôm tay bo làm nũng, "Ba, cô Cam Giai kia rất xinh đẹp, cho con quản lý cô ấy đi."

"Con quản lý?"

"Đúng vậy." Quý Mỹ Âm gật đầu, "Con cực khổ nhiều năm đèn sách như vậy là muốn giúp đỡ ba quản lý nghệ sĩ mà."

Quý Sênh Ca chậm rãi nâng mắt, khi nhìn thấy vẻ do dự trên mặt ba mình thì không khỏi chau mày.

"Cũng có lý." Quý Nhân suy tính một hồi, ánh mắt lại dừng trên người Quý Sênh Ca, "Sênh Ca, ngày mai khai máy, để Mỹ Âm đi theo con đi."

"Ba." Quý Sênh Ca mấp máy môi, "Chuyện này vẫn luôn do con phụ trách, nếu có người đột nhiên nhảy vào, chỉ sợ công việc không được thống nhất."

"Sao lại thế được?" Quý Nhân cười mím, "Mỹ Âm là em gái con, chúng ta đều là người một nhà cả."

"Ba....."

"Được rồi, quyết định vậy đi" Quý Nhân cắt đứt lời con gái lớn, lại đến trước mặt con gái nhỏ dặn dò, "Ngày mai vào nhóm phải nghe theo sắp xếp của chị con, Lệ Tinh là đối tác quan trọng của chúng ta, không thể để xảy ra sơ suất nào."

"Ba yên tâm." Khuôn mặt Quý Mỹ Âm tràn ngập vẻ hưng phấn.

Thấy mọi chuyện đã định, sắc mặt Quý Sênh Ca sa sầm. Không ai hiểu rõ Quý Mỹ Âm hơn cô, cô ta chắc chắn không có ý tốt.

Người mới tham gia khai máy thì việc quan trọng nhất là tạo dựng được các mối quan hệ. Trước đó Quý Sênh Ca đã biếu quà cho mọi người, giờ đây lại phải dẫn theo Cam Giai mang quà biếu từng người một.

Ấn tượng đầu tiên phải luôn tốt đẹp.

Trong tòa nhà cao tầng của Lệ Tinh, ngoài các thiết bị công nghệ được hiện đại hóa thì công ty còn bỏ vốn lớn đầu tư vào một vài trường quay trong nhà để sau này không cần lặn lội đến các phim trường lớn ngoại thành nữa, chỉ cần đứng tại chỗ cũng quay xong phim.

"Action!"

Đạo diễn cầm loa phóng thanh hô diễn, đứng trên núi giả là một chàng trai mặc trường bào xanh, bóng lưng thẳng tắp trong bóng đêm, hình bóng xanh ngọc kia cho người khác cảm như không thuộc về nhân thế.

"Hạ Tuế" mà Lệ Tinh lên kế hoạch quay là một bộ phim cổ trang, nam chính tiếp tục thu hút người khác bằng phong thái thực thụ của diễn viên chính. Mỗi lần anh ta xuất hiện, trong trường quay luôn chật kín người chen chúc xô đẩy nhau, kể cả khi không có cảnh quay thì bọn họ cũng chẳng buồn rời đi, tất cả đều muốn ngắm người bằng xương bằng thịt cho đã hai mắt.

"Phong Thái này thực sự rất soái." Quý Mỹ Âm ngửa cổ nhìn xem, biểu cảm mơ màng.

Cam Giai đang cầm kịch bản cũng thờ đầu góp vui, cười tùm tùm nói: "Rất nhiều người đều nói góc nghiêng của Phong Thái rất giống Diêm ảnh đế, hôm nay tôi mới có cơ hội đứng gần nhìn, đúng là giống thật!"

Xung quanh có không ít người lên tiếng phụ họa, "Đúng vậy, năm đó Diêm ảnh đế tuyên bố rời ngành giải trí không biết đã làm tan vỡ bao trái tim thiếu nữ, rất nhiều người mê điện ảnh đều náo loạn khóc lóc không ngừng, có người còn nhảy lầu tự tử đấy."

"Ôi, nếu không vì sự việc hai năm trước, Diêm ảnh đế cũng sẽ không giải nghệ như vậy."

"Đúng rồi, Diêm ảnh đế không phải là nghệ sĩ nổi tiếng một thời của Hoàn Cẩm sao, các cô có tin tức của anh ấy không?"

Đang yên ắng lãnh lại nhắc đến chuyện xưa, Quý Mỹ Âm cười gượng, liếc mắt nhìn người bên cạnh.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Quý Sênh Ca không nhìn ra cảm xúc gì. Giấy lát, cô đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đứng trên núi giả kia, chậm rãi cong môi.

Góc nghiêng quả thực hơi giống.

"Ôi, tam thiếu tới!"

"Nhanh nhanh, tam thiếu ở bên này này!"

Toàn bộ đoàn phim sôi sục, người đàn ông một tay dứt túi tiền vào, ngũ quan sắc sảo thâm thúy rất có khí chất. Chẳng sợ một đám nam thần bên trong, anh vẫn như cũ khiến người ta không thể rời mắt.

Cố Duy Thâm dường như chỉ tình cờ đi ngang qua trường quay mà thôi, phía sau anh vẫn luôn là Cố Duệ đi theo bảo vệ.

Mặc cho đám người thay đổi phương hướng, Quý Sênh Ca vẫn đứng yên một chỗ, chỉ để lộ dáng người thấp thoáng. Cô muốn lui về phía sau thì chợt nghe người xung quanh kêu lên những tiếng đầy kinh hãi.

Quý Sênh Ca nhướn mày nhìn xem, chỉ thấy thân thể Quý Mỹ Âm đột nhiên vấp ngã, cả người chuẩn xác nhào vào lồng ngực Cố Duy Thâm.

Đang lúc mọi người tưởng sẽ được thưởng thức tiết mục ôm ấp yêu thương, Cố Duy Thâm sắc mặt thản nhiên như không đuổi tay đẩy Cố Duệ đến trước mình, coi anh ta như tấm khiên chắn bảo.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Ha ha ha, tam thiếu cứ điềm nhiên hăm hại Cố Duệ nhỏ bé của chúng như vậy có phải hơi quá đáng rồi không ~

HẾT CHƯƠNG 22.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô ta to bằng cô không?

Editor: Cynlia

Trong trường quay, thời gian như ngưng đọng giây lát, không thể nghe rõ âm thanh xung quanh. Ánh mắt đám đông đều đồng loạt hướng về phía người phụ nữ sắp ngã nhào kia.

Cố Duệ phản ứng rất nhanh, khi anh ta cảm giác đầu vai hơi nặng thì đã lơ mờ nhận ra điều không bình thường, nhưng người đàn ông phía sau là Cố Duy Thâm, anh ta tuyệt đối không dám tránh.

Vậy nên lúc người phụ nữ trước mặt ngã xuống, không sai không lệch tựa vào ngực Cố Duệ. Thân thể phụ nữ có cảm giác mềm mại kì lạ, nhưng anh ta lại chán ghét đưa tay đẩy ra theo bản năng.

Thân thủ của Cố Duệ không phải kiểu công phu mèo cào, anh ta vừa ra tay thì mọi người lập tức nghe được Quý Mỹ Âm kêu toáng, "A!"

Bịch ——

Người phụ nữ nũng nịu ngã đập lưng xuống đất, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau đến há hốc mồm song không ai dám tiến lên đỡ người dậy.

Chặc chặc.

Nhìn người phụ nữ đang đau đến nhe răng trợn mắt trên mặt đất, Cố Duy Thâm lắc đầu cười. Cố Duệ bé bóng nhà anh ngày càng bạo lực, có phải tiểu trai tân đều khó hiểu như vậy không?

Chẳng biết ai không nhịn được cười thành tiếng, kéo theo tràng cười to của mọi người. Cam Giai cười đến đau bụng, nhưng vì nể tình quen biết nên vẫn đưa tay đỡ Quý Mỹ Âm dậy.

Cách đó không xa, Cố Duy Thâm vẫn bất động thanh sắc một tay cầm túi, như thể người vừa mới ra tay không phải anh.

Quý Sênh Ca nâng mi, khi chạm phải ánh mắt sắc bén của người đàn ông thì xoay người đi ra ngoài.

Vài phút sau, trong trường quay đồng loạt vang lên tiếng thở dài tiếc nuối. Khó khăn lắm tam thiếu mới ghé qua một chuyến, bọn họ còn chưa nhìn đã đâu.

Ngày đầu khai máy, Quý Sênh Ca hao tổn tâm tư muốn tạo ấn tượng tốt đẹp về Hoàn Cẩm, không ngờ lại bị hành vi ngu xuẩn của Quý Mỹ Âm phá hỏng hoàn toàn.

Cô hiện tại cảm thấy nhưc đầu vô cùng, muốn đi rửa mặt nhắm hạ hỏa. Ra khỏi trường quay quẹo trái là toilet, Quý Sênh Ca đẩy cửa bước vào, góc tường đối diện bày một chậu cây trúc cảnh lá xanh tốt.

Thân trúc thon dài trồng trong nước, phiến lá xanh biêng biếc lấp lánh dưới ánh sáng. Màu xanh đẹp mắt khiến tâm tình Quý Sênh Ca thoáng chốc tốt lên. Cô mở vòi nước, đứng trước bồn rửa tay.

Cửa toilet di chuyển, theo sau là một người đi vào. Ban đầu cô không quá để ý, đợi đến lúc người này tiến sát mới đột nhiên ngẩng mặt.

"Anh....."

Người đàn ông toàn thân tây trang thủ công phẳng phiu đang khoanh tay trước ngực đứng sau Quý Sênh Ca, cách cô đứng một nắm tay.

"Cô ta là em cô?" Hai tròng mắt đen u ám của Cố Duy Thâm xuyên qua tấm gương phản chiếu vào đáy mắt, Quý Sênh Ca hít thở sâu, "Anh có thể xem như không phải."

Cùng cha khác mẹ, hai chị em vốn chẳng có mấy tình cảm thân thiết.

"Thì ra khẩu vị Quý gia các người lại nặn như vậy." Cố Duy Thâm cong môi, bỗng đưa tay đặt lên vai phải Quý Sênh Ca.

Nóng tay thon dài rần rờ lướt nhẹ trên đầu vai vài cái, sắc mặt Quý Sênh Ca căng cứng nhưng cũng không trốn tránh.

"Tam thiếu có việc gì sao?" Cô thấp giọng hỏi.

Nóng trở Cố Duy Thâm dừng lại trên bả vai cô một lát rồi thu lại, "Có chuyện muốn hỏi cô một chút."

Nghe thấy anh bảo có việc, Quý Sênh Ca rút khăn giấy lau khô tay rồi xoay mặt về phía đối phương, "Việc gì thế?"

"Cô ta to bằng cô không?"

"....."

Quý Sênh Ca bị anh làm cho ngây ngốc, ngờ ngẩn một hồi mới hiểu hàm ý câu hỏi, gương mặt lập tức nóng lên.

"Ha ha." Ngón tay Cố Duy Thâm lặng lẽ hướng lên trên, cuối cùng dừng lại trước ngực cô, "Tôi đoán, chắc chắn là không."

Của cô một tay khó mà nắm trọn, coi như là cực phẩm trong cực phẩm

Chỗ sâu nhất trong lòng mang theo sự xấu hổ và lửa giận quay cuồng, Quý Sênh Ca một tay đẩy bàn tay đang phủ trên người mình, cười nói: "Nếu tam thiếu muốn biết thì có thể tự mình sờ thử."

Người ta còn hận không thể bỏ nhào vào ngực anh, cơ hội tốt quá còn gì.

Trước đây thường nghe ai nói phàm là phụ nữ xinh đẹp đều mềm mại lợi hại, Cố Duy Thâm bĩu môi, nhìn cô cười: "Đáng tiếc, tổ chất cô em gái kia của cô quá kém, tôi không có hứng thú." (Mình đoán ý là tam thiếu chê Quý Mỹ Âm ngực nhỏ ấy.)

Người đàn ông này vẫn luôn gọi việc biến mấy lời đùa giỡn lưu manh thành những lời nghệ thuật đầy thâm ý, Quý Sênh Ca lạnh lùng trừng mắt với anh, "Vấn đề của tam thiếu quá cao siêu, người bình thường không trả lời được. Nơi này là toilet nữ, nếu tam thiếu có nhu cầu thì ra khỏi đây đi thẳng là tới nơi, không tiễn."

Chắc, thật sự không thể trêu được cái miệng nhỏ nhắn này!

Lúc Cố Duy Thâm đẩy cửa ra thì sừng sững bên ngoài là một khuôn mặt đen sì. Anh đến trước bồn rửa sạch tay, liếc mắt về phía Cố Duệ đứng sau, mày ngã ngón, "Cậu nói cậu không "nhỏ", sao lại không nắm bắt cơ hội "giải phóng" nó đi, miếng bánh đến trước miệng cũng không thèm."

Khuôn mặt lạnh như tiền của Cố Duệ ngược lên, liếc nhìn cửa toilet nữ, giọng điệu không nóng không lạnh, "Thứ nhất, tôi không "nhỏ"."

Từ "nhỏ" kia như được Cố Duệ nghiêng răng mà nói, khuôn mặt tuấn tú giận đến tím tái.

"Ha ha!"

Người đàn ông lau khô tay rồi ném giấy vào thùng rác, "Thứ hai thì sao?"

"Thứ hai, tôi đang tức giận" Cố Duệ cúi đầu nhìn một lượt quần áo trên người, chỉ muốn cời ra ngay lập tức. Anh ta không thích tiếp xúc thân mật với người lạ, nhất là loại phụ nữ này!

Cố Duy Thâm nhếch miệng cười rồi xoay người rời khỏi. Thấy anh cất bước, dù có uất hận đến mức nào thì Cố Duệ cũng đành thu lại móng vuốt. Từ khi sáu tuổi anh ta đã đi theo bên người Cố Duy Thâm, bọn họ làm bạn ngọt ngào hơn hai mươi năm, đối với anh ta mà nói, người đàn ông này là ông chủ, cũng là người thân.

Sau khi người đàn ông kia rời đi, Quý Sênh Ca đợi vài phút rồi mới ra khỏi toilet. Thấy hành lang bên ngoài không một bóng người, cô thở phào nhẹ nhõm, rào bước nhanh về phía trường quay.

Quý Mỹ Âm nào chịu nổi một môi, đương nhiên đã chạy về than khổ với ba rồi. Cô vẫn ở lại phụ trách chuyện của Cam Giai, hai người nhỏ giọng nghiên cứu kịch bản, ngay cả khi đây chỉ là một vai diễn nhỏ không đáng nhắc tới, cô vẫn xem đó như con đường sống của mình. Cơ hội bày sắn trước mắt, phàm là người thông minh sẽ tuyệt đối không bỏ qua.

Trở lại văn phòng trên tầng cao nhất, Cố Duy Thâm cời áo khoác, tiện tay vắt lên ghế. Anh lại liếc người đàn ông đối diện một lần nữa, cười nói: "Còn chưa tức giận đủ à?"

Tiểu tử này ngày càng khó ớ!

Cố Duệ bĩu môi, trong giọng nói còn phảng phất sự không vui, "Lão Quý Nhân kia là con cáo già, ngay cả Diêm ảnh để do một tay mình bồi dưỡng cũng không tiếc hi sinh thì có gì ông ta không dám làm? Tam thiếu, vì sao lại muốn hợp tác cùng Hoàn Cẩm?"

"Hon nữa, hai cô con gái nhà họ Quý kia....." Cố Duệ nói được một nửa, sắc mặt lại sa sầm, hung hăng ném áo khoác trên người xuống.

"A."

Cố Duy Thâm cười khê, "Hám lợi quên tình nghĩa thật ra cũng chẳng đáng ngại, chỉ cần cho ông ta chút lợi ích, ông ta sẽ biết điều an phận thôi. Đừng nói một Quý Nhân, ngay cả mười Quý Nhân cũng không thể gây ra được sóng gió gì dưới mí mắt tôi."

Rút một liều thuốc, Cố Duy Thâm đứng trước cửa sổ dõi mắt về phía tầng không trống trải nơi phương xa, "Cố Tái Thành cài vào Lệ Tĩnh rất nhiều tai mắt nên tôi muốn diệt cỏ tận gốc. Tuy hiện tại Hoàn Cẩm nghèo tài nguyên nhưng sẽ là một quân cờ ngoan ngoãn."

Thật không?

Cố Duệ nhẹ máng trong lòng, lời tam thiếu nói nghe quá già. Không phải Hoàn Cẩm là quân cờ tốt mà cái chính là muốn ngủ với con gái Quý gia, hơn nữa ngủ đến nghiện rồi. (Sao anh nói chuẩn thế:)))))

Đương nhiên, những lời này anh ta chỉ dám giấu trong bụng, thỉnh thoảng lời ra chửi thầm một chút.

Điện thoại trên bàn vang lên tiếng chuông gọi đến, Cố Duệ liền đi đến nhận máy, "Alo."

Giây lát, anh ta cảm ông nghe, nói: "Tam thiếu, Ngu tiểu thư gọi đến."

Cố Duy Thâm nghiêng người, dụi tắt thuốc lá trong tay rồi tiếp điện thoại, "Thế nào, mấy ngày nay chơi vui không?"

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nữ trong trẻo dễ nghe, khi Cố Duy Thâm nói chuyện ngữ điệu rất nhẹ, khúc môi cũng cong thành vòng cung trông thật dịu dàng. Con gái út nhà họ Ngu danh gia vọng tộc vang khắp Vân Giang, xuất thân cao quý, từ nhỏ đã được cha mẹ cùng anh em trong nhà cưng như cưng trứng. Người phụ nữ như vậy mới xứng với vị trí Cố tam phu nhân tương lai.

Cố Duệ khom lưng nhặt áo khoác, trước khi ra khỏi phòng còn cẩn thận đóng cửa. Về phần Quý tiểu thư kia, đẹp thì có đẹp nhưng lòng dạ không đơn giản, so với tam thiếu còn kém xa lắm.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Nam xứng nữ xứng đều đã lên sàn, các người nói xem ai sẽ ra mắt trước đây ~

HẾT CHƯƠNG 23.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Không chừa mặt mũi

Editor: Cynlia

"Hạ Tuế" của Lê Tinh chính thức được ấn định ngày quay. Tám giờ sáng, Cam Giai cùng trợ lý đến trường quay đúng giờ. Cô có tổng cộng ba mươi mấy cảnh quay, nhưng chỉ sáu cảnh là có lời thoại. Hôm qua Quý Sênh Ca đã dặn cô, có thể phát lên hay không phụ thuộc hoàn toàn vào sáu cảnh này.

Từ khi bước vào Hoàn Cẩm đến nay, danh tiếng của Cam Giai dường như vẫn giậm chân tại chỗ. Thanh xuân đẹp nhất của người con gái chỉ vài năm ngắn ngủi, cô hiểu rất rõ điều đó, nếu lần này không thể nổi tiếng thì sau này đừng mơ.

Cũng vì hành động "không chứa mặt mũi" của Quý Mỹ Âm, cả đoàn phim đều không có ấn tượng tốt với Hoàn Cẩm. Hôm nay Cam Giai hành xử hết sức khiêm tốn, sau khi nhập đoàn liền đến chào hỏi phó đạo diễn, từ đây mới biết cảnh của cô phải đến chiều mới quay được. Không còn cách nào khác, tuyến nữ phụ số 3 đều phải chịu thiệt thòi như vậy.

"Đồ xinh đẹp ê tiện!"

Bỗng một âm thanh kì quái vang bên tai khiến Cam Giai ngẩn đầu, đối diện cô là một lồng chim vàng treo trên khung sắt.

"Ồ, này nói tiếng người được hả?"

Thấy con vẹt lông xanh xanh đỏ đỏ bị khóa trong lồng, Cam Giai tò mò đến trừu nó, "Mày vừa nói gì thế? Mày nói tiếp đi!?"

Con vẹt cúi đầu mổ nhẹ lồng, sau lại phát ra tiếng, "Đồ xinh đẹp ê tiện! Đồ xinh đẹp ê tiện!"

"Ha ha ha."

Nghe rõ lời vẹt quang quác kêu, Cam Giai tìm tìm cười bước đến gần. Vật nhỏ này lại có thể bắt chước tiếng người, cô nhìn không được đưa tay sờ thử, nhưng ngón tay còn chưa chạm vào con vẹt thì có người đã hô to.

"Này! Không được chạm vào Tiểu Tám!"

Cam Giai theo bản năng xoay người, chỉ thấy người đàn ông cao gầy một thân trang phục diễn còn chưa kịp thay, ánh mắt lóe lên tia phẫn nộ nhìn cô, "Cô là ai? Dám chạm vào Tiểu Tám nhà tôi, muốn chết hả!"

Lúc nói chuyện, Phong Thái tiện tay cời trường bào trên người ném về phía cô.

Nhìn thấy có gì bay đến, Cam Giai định xoay người tránh. Hai chân cô lùi về sau, không ngờ lại vô tình va phải mặt sau khung sắt. Lồng chim lập tức rơi xuống, vừa lúc kéo ngã khung sắt đập mạnh vào lồng chim.

"Tiểu Tám!"

Chiếc lồng chim vàng bị đập lõm trong nháy mắt, khiến giọng điệu của Phong Thái cũng biến hóa. Anh vội chạy tới, đáng tiếc con vẹt đã máu thịt lẫn lộn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến Cam Giai chỉ biết ngơ ngẩn nhìn chằm chằm con vẹt chết yểu, mặt cắt không còn giọt máu.

"Mẹ nó ——"

Phong Thái bùng nổ, định nhào qua đó nhưng bị nhân viên xung quanh kịp thời giữ lại, "Anh Thái, anh bình tĩnh đã, tuyệt đối không thể nhất thời kích động!"

Chẳng mấy chốc, đoàn phim nháo nhào cả lên, xưa nay Phong Thái vốn nổi danh là tiểu bá vương, giờ thói làm khó người khác đã là chuyện cơm bữa, nay nhìn thấy con chim yêu quý của mình chết thảm như vậy, anh kích động đến mức muốn ăn thịt người.

Quý Sênh Ca vừa vào đoàn phim thì nhìn thấy cảnh này. Sắc mặt Cam Giai trắng bệch, khuôn mặt xinh đẹp giờ đầy giàn giụa nước mắt, "Anh Thái, tôi xin lỗi, tôi không cố ý đâu! Thực sự xin lỗi anh....."

"Mẹ nó, có cảm miệng cho tôi!" Phong Thái siết chặt tay chi thẳng cô ấy, "Hại chết Tiểu Tám của tôi, xem tôi có lột da cô không! Các người mau thả tôi ra, buông tay!"

Vài người đàn ông hợp lực vây quanh Phong Thái, sợ anh thực sự ra tay với Cam Giai. Dù gì vẫn là một cô gái, lại là diễn viên của đoàn phim, nếu tin tức nam thần đang hot Phong Thái ẩu đả với bạn diễn tại phim trường bị tung ra thì không biết sẽ chấn động đến mức nào.

Trên văn phòng cao nhất, đằng sau bàn làm việc rộng lớn, người đàn ông một tay chống cằm ngồi trên ghế xoay. Tin tức trên màn hình trước mặt còn chưa xem xong thì đã bị một bóng dáng hốt hải xông vào phòng quấy rầy.

"Tam thiếu, phim trường xảy ra chuyện lớn rồi." Phó đạo diễn thở hồng hộc chạy đến.

"Chuyện gì?"

"Con vẹt của Phong Thái bị người ta dè chết, cậu ta nổi máu ngang ngược làm ầm lên, không thèm nghe ai nói, đạo diễn cũng khuyên không được!"

Cố Duy Thâm khẽ cười, còn có người dám trêu chọc tên kia sao, "Ai động vào con vẹt của anh ta?"

"Là nữ phụ số 3 mới đến." Mặt phó đạo diễn đã đen sì, "Điện ảnh Hoàn Cẩm này to gan thật, ai cũng dám đi chọc giận."

Ngón tay xương khớp rõ ràng của người đàn ông gõ nhẹ mặt bàn, biểu cảm lạnh nhạt, "Phong Thái đang ở đâu?"

"Đã đi rồi." Phó đạo diễn mặt ừ mảy chau trả lời, "Anh Thái nói, nếu diễn viên của Hoàn Cẩm còn bển mắng đến studio thì anh ta không quay bộ này nữa!"

Cố Duệ liếc người đàn ông nhàn nhã dựa vào ghế, thấy khóe miệng anh gọn lên nụ cười. Sau khi phó đạo diễn rời khỏi phòng, anh ta mới tiến lên một bước, "Tam thiếu, anh có muốn gọi Phong thiếu gia không?"

"Nếu việc này không được sắp xếp ổn thỏa, yêu cầu bọn họ quay lại từ đầu." Cố Duy Thâm tắt TV, ngón tay mở khóa màn hình điện thoại nhưng cũng không có ý định gọi cho ai.

Cố Duệ không đoán được anh định làm gì, chỉ có thể yên lặng đứng một bên.

Ba ngày liên tiếp, Phong Thái không hề đến trường quay. Cả đoạn phim đều thấp thòm chờ đợi, riêng Cam Giai bị đạo diễn mắng đến sói trán thì chạy một mạch về Hoàn Cẩm.

Vốn dĩ đã khai máy thuận lợi, ai ngờ chưa đến hai ngày lại nổ ra chuyện động trời, khiến Quý Nhân nổi trận lôi đình. Quý Mỹ Âm nhìn ai người đang ngồi nghe mắng kia, thậm chí phào nhẹ nhõm. May là cô không đến đoàn phim nữa, nếu không cũng chịu chung số phận rồi.

Sau khi rời văn phòng, hai mắt Cam Giai đỏ ừng. "Chị Quý, đều là lỗi của em cả, em sẽ tự mình nhận lỗi với Phong Thái, cũng sẽ tự bồi thường cho anh ta!"

"Còn sợ Phong Thái không tìm thấy em hả?" Mối dò của Quý Sênh Ca mím chặt, "Em định ra mặt giải quyết thế nào? Chỉ càng thêm dầu vào lửa thôi!"

"Nhưng....." Hai mắt Cam Giai nhòa lệ, "Nếu anh ta không chịu bỏ qua, em cũng không thể quay tiếp bộ này nữa."

Hít thở sâu, Quý Sênh Ca cố kìm nén lửa giận, nói: "Mấy ngày này em ngoan ngoãn chờ ở nhà cho chị, không được đi đâu hết, cũng tuyệt đối không được gặp ai, đợi tin tức của chị."

"Chị Quý."

Cam Giai ước tức bấu môi, gương mặt đầm nước mắt, "Em thật sự không có ý đâu."

Đổi đáp qua loa, Quý Sênh Ca sầm mặt rồi đi. Con vẹt kia cũng không phải chủng loại quý hiếm gì cho cam, dù mấy ngày nay cô tìm đủ mọi cách liên hệ với Phong Thái, đối phương đều từ chối gặp mặt.

Gần xanh trên trán giật giật, Quý Sênh Ca cầm cốc nước tựa lưng vào ghế, hóp hai ngón nước lạnh mới hạ hỏa. Tên Phong Thái này cũng quá khiêu ngạo mà, không phải là một con chim thôi sao?!

Hôm sau, phía Lê Tinh phát thông báo, vì sai lầm lần này của Hoàn Cẩm dẫn đến việc chậm trễ tiến độ quay "Hạ Tuế", Hoàn Cẩm phải chịu toàn bộ chi phí phát sinh đến khi đóng máy. Đến đây, Quý Nhân hoàn toàn nổi điên, đồng thời hạ lệnh rằng nếu không thể mau chóng giải quyết chuyện này, ông ta sẽ đích thân lòi Cam Giai đến Lê Tinh để Phong Thái tùy ý xử lý.

Cuối thu ở thành phố Giang, ráng chiều rực đỏ như muốn nhuộm nửa bầu trời. Quý Sênh Ca đứng trước cao ốc Lê Tinh, bóng dáng lẻ loi chìm trong ánh hoàng hôn rực rỡ.

Thấy phía trước là chiếc limousine từ xa đi đến, cô cất bước đến gần.

Cửa xe mở ra, để lộ người đàn ông khoác vest xám. Quý Sênh Ca vội tiến lên, "Tam thiếu."

Cố Duy Thâm ngược khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt dừng trên mặt cô, "Cô đang chờ tôi à?"

"Tôi có lời cần nói với tam thiếu." Quý Sênh Ca cúi đầu, mũi chân khẽ chà trên mặt đất.

"Quý tiểu thư, cô biết có miếng để làm gì không?"

"Nói chuyện."

"Ngoài nói chuyện, còn để ăn cơm nữa."

"....."

Cố Duy Thâm đưa tay vuốt phẳng nếp nhăn trên áo, "Lên xe đi."

Do dự một lát, Quý Sênh Ca khom lưng ngồi vào xe. Cô đã cân nhắc rất lâu, nếu muốn giải quyết chuyện của Phong Thái thì vẫn phải tìm Cố Duy Thâm thôi, nghệ sĩ do một tay anh dẫn dắt, chắc hẳn anh sẽ có cách giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Muốn anh ra mặt một lần

Editor: Cynlia

Trong nhà hàng Tây sang trọng giữa lòng thành phố, trên tầng cao nhất là căn phòng vuông vức với bốn bề đều được ngăn cách bởi những tấm kính thủy tinh, dù ngồi ở đâu thì vẫn có thể thu hết cảnh sắc dưới kia vào mắt.

Quý Sênh Ca ngồi trước bàn ăn được trải khăn tơ tằm, cả người chỉ cảm thấy không tự nhiên. Cô vốn chẳng sợ độ cao, nhưng lọt vào tầm mắt cô lúc này là những tòa nhà cao ngất chọc trời, chỉ cần khẽ đảo mắt một chút thôi cũng có cảm giác cả người đang lơ lửng trong cõi thần tiên [1].

[1]: Nguyên văn là 琼楼玉宇, một thành ngữ Trung Quốc chỉ những nơi tráng lệ, siêu thực.

Nơi cao lạnh lẽo thế này, cô vốn không có cơ hội trải nghiệm thường xuyên nên không tránh khỏi việc thiếu cảm giác an toàn.

"Muốn uống loại rượu nào?"

Nghe người đàn ông ngồi đối diện trầm giọng mở lời, Quý Sênh Ca thu lại tâm tình, "Cho tôi ly nước lọc là được."

Cố Duy Thâm nhướn mày nhìn cô, "Xem ra ý thức phòng vệ của cô cũng không tồi."

Mặc anh trêu chọc, Quý Sênh Ca chẳng buồn đáp lại, chỉ cầm cốc nước trước mặt lắc nhẹ nhưng không uống. Không phải ý thức phòng vệ của cô tốt, mà là lòng người hiểm độc.

Thức ăn rất nhanh đã được dọn lên, nhà hàng này vốn đứng đầu top các nhà hàng ở thành phố Vân Giang, đầu bếp ở đây đều được mời từ Pháp về.

Nhân viên phục vụ mở nắp đĩa bạc, đặt món hầm trước mặt người đàn ông.

Súp gà hầm đậm đà lại được trang trí đẹp mắt, một bàn đầy ắp thức ăn, từ thịt kho Đông Pha [2], tôm say rượu [3], salad trộn đến một vài món cô còn không biết tên.

[2]: Thịt kho Đông Pha

[3]: Tôm say rượu (hay còn gọi là tôm túy quyền) là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc.

Quý Sênh Ca ngăn ra, đây rốt cuộc là sao? Nhà hàng Pháp lại phục vụ món Trung Quốc, đúng là kiêu ngạo!

"Tam thiếu, thức ăn đều đã sẵn sàng." Thái độ người phục vụ hết sức cung kính, Cố Duy Thâm đảo mắt nhìn một bàn hương sắc đầy đủ, gạt đầu tò ý vừa lòng.

Vừa rồi không thấy anh gọi món nên Quý Sênh Ca đoán anh hẳn là khách quen của nhà hàng.

Sau khi nhân viên rời đi, nhiệt độ trong phòng không hề thay đổi, người đàn ông ưu nhã im lặng cúi đầu ăn súp. Quý Sênh Ca chăm chú nhìn một lúc cũng không tìm được chút khiếm khuyết nào, tâm

trạng liền bồn chồn không yên.

Đến gặp anh tối nay cũng không phải để dùng bữa.

"Tam thiếu....."

"Ông nội tôi vẫn thường dạy, lúc ăn và ngủ không nên nói chuyện." Cổ Duy Thâm cảm thía, ánh mắt chưa từng rời khỏi bộ chén đĩa của mình.

Bị anh chặn họng, Quý Sênh Ca chỉ có thể cúi đầu dùng bữa. Cô biết rõ anh cố ý, lại không có tư cách bắt bẻ anh.

"Ba cô đối xử với cô thế nào?"

Người đàn ông đối diện đột nhiên lên tiếng, khiến Quý Sênh Ca sực nữa sặc canh. Cô vừa lau miệng vừa rửa cằm, vừa rồi không phải anh bảo lúc ăn và ngủ không được nói chuyện sao, bây giờ là ai đang nói hả?

Người đàn ông hỏi, đương nhiên là muốn cô trả lời. Quý Sênh Ca chớp mí, một cảm xúc không tên lóe lên trong đôi mắt, "Chẳng thế nào cả. Dù tốt hay xấu thì tôi cũng có thể tự lo cho bản thân."

"Cô vẫn chưa trả lời tôi." Cổ Duy Thâm buông đũa, rút khăn giấy tao nhả lau tay.

Thấy chiêu tránh nặng tìm nhẹ này không dùng được với anh, Quý Sênh Ca thờ dãi, hai tay nắm chặt trước gối, "Lúc nhỏ, tôi chỉ có thể mặc lại đồ cũ của Quý Mỹ Âm, cho dù tôi cao hơn cô ta hơn nửa cái đầu, cho dù mặc quần lúc nào cũng hở một đoạn bắp chân, ngón chân tôi cũng chưa bao giờ duỗi thẳng được."

Ngừng một lúc, cô mỉm cười nhìn người đàn ông đối diện, "Tam thiếu nghĩ như vậy có được xem là tốt không?"

Người đàn ông cảm ly rượu lắc nhẹ, khiến chất lỏng mờ hoặc sánh thành một đường cong, "Không giống cô chút nào, cô không phải kiểu người dễ bị ức hiếp."

"Muốn không bị ức hiếp thì phải có bản lĩnh, mà tôi của hiện tại vẫn chưa đạt đến bản lĩnh đó." Quý Sênh Ca ngẩng mặt, ánh mắt một màu u ám, "Đối với chuyện của Phong Thái, là Hoàn Cẩm chúng tôi sai, muốn công khai xin lỗi cũng được, bởi thường thiệt hại cũng được, anh ta muốn thế nào liền thế ấy, chỉ cần cho chúng tôi một cơ hội."

"Tôi không phụ trách mấy việc này." Cổ Duy Thâm buông ly rượu, vô thức dôi ánh mắt lên đôi chân của Quý Sênh Ca. Anh nhớ rõ ngón chân trắng như ngó sen của cô, rất mềm người.

Quý Sênh Ca mấp máy môi, "Tiếp tục kéo dài cũng chẳng có ích gì đối với Lệ Tĩnh. Hạ Tuế đã được lên lịch quay từ trước, nếu chậm trễ không kịp tiến độ thì phải giải quyết thế nào?"

"VẬY CŨNG LÀ TRÁCH NHIỆM CỦA HOÀN CẨM CÁC CÔ." Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông nghiêm ý cười, khiến lòng Quý Sênh Ca rét run. Cô biết, cô không có tư cách ra điều kiện với anh.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã gần 8 giờ tối. Quý Sênh Ca xách túi đi đằng sau người đàn ông, từ góc độ này có thể nhìn thấy bóng lưng anh rắn rỏi thẳng tắp.

Cô chưa từng mơ mộng trời cao, cùng lắm chỉ cần anh ra mặt một lần, sao lại khó khăn thế chứ!

Cổ Duy Thâm vừa ra đến cửa thì đúng lúc xe trở tới. Tài xế ban nãy đã rời đi, lúc này đích thân Cổ Duệ lái xe đến đón. Anh ta mở cửa, liếc mắt phát hiện Quý Sênh Ca đứng đằng sau thì giật mình thấy rõ.

"Tam thiếu."

Động tác khom lưng của người đàn ông thoáng chốc khựng lại, Quý Sênh Ca nắm chặt hai tay thành quyền, "Có người sinh ra đã ngậm thìa vàng, cơm áo không lo, thân phận cao quý, trước mắt biết bao con đường đều có thể tùy ý lựa chọn. Tam thiếu hiển nhiên chính là người như vậy, anh có đủ bản lĩnh quyết định tương lai của vạn người, khiến họ vui buồn lẫn lộn."

Đèn đường trên cao chiếu rọi chói mắt, Quý Sênh Ca theo bản năng nheo mắt lại, giọng nói mơ hồ, "Tôi chỉ muốn anh ra mặt một lần, một lần duy nhất."

Gió lạnh cuối thu ulla về, lúc này Cổ Duy Thâm đứng trước cửa xe, không vội xoay người mà đưa tay cài nút áo khoác cẩn thận, mới khom lưng ngồi vào ghế.

Bộp!

Cổ Duệ đóng cửa, nhanh chóng khởi động xe rồi đi. Chiếc limousine vững vàng chạy thẳng một đường, bỏ lại Quý Sênh Ca cúi đầu đứng bên vỉa hè, đáy lòng là cảm giác trống rỗng không tên.

Cô không biết liệu Cổ Duy Thâm có để vào tai những lời vừa rồi, càng không biết điều gì đang chờ cô phía trước.

Trong khoang xe ấm áp, hai tay Cổ Duệ nắm chặt vô lăng, nhìn người đàn ông phía sau qua kính chiếu hậu, chỉ thấy anh vẫn luôn hướng mắt ra ngoài cửa, môi mím chặt.

"Hai ngày nay Phong Thái làm gì?" Cổ Duy Thâm chợt mở miệng, giọng nói trầm thấp.

"Ở nhà ngủ."

"À."

Cổ Duy Thâm cong môi, trong đôi mắt đen sâu kín không nhìn ra cảm xúc, "Nói với cậu ta, 8 giờ sáng mai tôi chờ cậu ta ở phòng trang điểm."

"Vâng." Cổ Duệ lấy di động gọi một cuộc điện thoại. Từ khi ký hợp đồng vào hai năm trước, Phong Thái không ít lần tùy hứng làm bậy, lần này chỉ có thể trách Hoàn Cẩm xui xẻo mà thôi.

HẾT CHƯƠNG 25.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cảm ơn

Editor: Cynlia

8 giờ sáng, trong phòng trang điểm của Lệ Tĩnh là bầu không khí căng thẳng tột cùng. Phong Thái trùng mắt với trợ lý bên cạnh, vẻ mặt vừa nghiêm khắc vừa phần nộ.

Vì lý pha cả phê quá nóng mà nam trợ lý bị mắng đến lên bờ xuống ruộng, chỉ thiếu điều bật khóc thành tiếng.

Cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, người đàn ông mặc tây trang đen, hai chân thon dài được ống quần ôm lấy, theo bước chân nhẹ nhàng của anh về nên đường cong mềm người.

Trên mặt đất là ly cà phê bị ném vỡ tan, Cố Duyệt bèn dẫn nhân viên nhanh chóng thu dọn, tránh để người khác giẫm vào bị thương.

"Sáng sớm uống cà phê không tốt cho dạ dày, mau đổi thành trà sữa."

"Vâng, tam thiếu." Trợ lý xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn qua gương, Phong Thái thấy người đàn ông đi về phía mình, khí thế kiêu ngạo lập tức giảm đi không ít.

Một tay gác lên ghế dựa, Cố Duyệt Thâm tùy ý bắt chéo chân ngồi xuống. "Phong thiếu gia tính tình càng lúc càng lớn lối."

"Anh đến đây là muốn cầu tình [1] giúp Hoàn Cẩm?" Phong Thái nhưn mảy, khuôn mặt trắng trẻo với ngũ quan tuấn tú đủ để xếp vào hàng ngũ tiểu thụ tươi [2] đang hot.

[1]: xin tha, nói đỡ

[2]: tiểu thụ tươi: là cụm từ Cbiz dùng để gọi các nam thần trẻ tuổi mới nổi

"Không tình mà cầu." (ý là anh đến đây nói giúp Hoàn Cẩm nhưng không vì tình cảm)

"Xem ra chỉ có anh hiểu em." Phong Thái bĩu môi.

Nhà họ Phong con cháu không nhiều nên ông cụ Phong đối với người con trai duy nhất này hết mực cưng chiều. Vốn Phong gia không đồng ý cho con trai báo bối gia nhập showbiz, nhưng Phong Thái từng dọa nếu không để anh ta đóng phim, anh ta sẽ bỏ nhà ra đi. Ông Phong không lay chuyển được con trai nên cuối cùng đành nhượng bộ, cũng vì vậy mới có một Phong Thái không kiêng nể gì ai, không hề ngại mình tính cách bá đạo.

Bản chất anh ta tốt xấu lẫn lộn, mấy năm nay gây ra không ít rắc rối, đều là Cố Duyệt Thâm âm thầm đứng sau giúp anh ta dọn dẹp mọi yên ổn được đến giờ. Nhưng nếu cứ thế này mãi thì sẽ dẫn đến họa ngầm nên phải chấn chỉnh anh ta một chút.

"Hôm nay cậu nói rõ cho tôi, muốn náo loạn đến khi nào?" Cố Duyệt Thâm nheo đôi mắt đã lộ ra vài tia lạnh lẽo.

Phong Thái ngẩn ra, "Khi nào người của Hoàn Cẩm cắt đi thì em sẽ quay lại đoàn phim."

"Sau khi người của Hoàn Cẩm đi rồi, tiếp theo sẽ là chuyện gì nữa đây?" Cố Duyệt Thâm mỉm môi mỏng. "Có phải chỉ cần là người Phong thiếu không vừa mắt thì phải cắt khỏi địa cầu?"

Nghe được giọng anh có gì đó không đúng, Phong Thái phản bác, "Những người đó hại chết Tiểu Tâm của em, món nợ này không thể giải quyết đơn giản thế được."

"Nếu đã là báo bối thì sao không để nó ở nhà, mang đến phim trường làm gì?"

"Tiểu Tâm sợ cô đơn."

Cố Duyệt Thâm châm một điếu thuốc, ánh mắt chậm rãi tới lại, "Hạ Tuế đã lên lịch quay hết rồi, không thể vì một mình cậu mà làm chậm tiến độ của cả đoàn phim."

Ngón tay kẹp thuốc lá của anh hướng về người đàn ông đối diện, "Cậu cho rằng, không ai thay được vị trí nam chính này của cậu sao?"

"Em....." Khóe miệng Phong Thái khẽ giật, không dám giấu diếm nữa. Lúc nào anh ta cũng vậy, đôi khi biết mình quá tùy hứng nhưng tuyệt đối không bao giờ nhận sai.

Cố Duyệt nhìn Phong Thái đang cúi đầu, lông mày lập tức nhíu chặt. Mấy năm nay, số lần Phong thiếu gia náo loạn đếm không xuể, nhưng tam thiếu hiếm khi nào nặng lời như lần này.

"Chị cậu đã dặn không cho cậu nuôi chim rồi." Cố Duyệt Thâm gây tàn thuốc rơi xuống đất, nói tiếp: "Bệnh suyễn không phải chuyện đùa, tật xấu thích tùy hứng đến khi nào mới chịu sửa?"

"Chỉ cần đừng động đến em thì sao cũng được."

Cố Duyệt Thâm bắt đầu đi lắc đầu, với tính khí ngang ngang như ông vua con này của anh ta, sớm muộn gì cũng gặp rắc rối!

"Anh rể."

Người đàn ông ngồi trước bàn trang điểm xoay người nhìn thẳng anh, "Em sẽ quay lại phim trường, nhưng vì nể mặt anh thôi."

Nghe Phong Thái xưng hô như vậy, Cố Duyệt Thâm cũng không sửa lại, chỉ dụi tắt thuốc lá trong tay rồi vỗ nhẹ vai Phong Thái, "Tôi biết."

"Vậy còn được." Phong Thái hừ nhẹ, nói tiếp: "Người của Hoàn Cẩm phải xin lỗi em và Tiểu Tâm, còn phải lập đàn cầu siêu cho Tiểu Tâm, an ủi Tiểu Tâm trên trời linh thiêng."

"....."

Cố Duyệt Thâm không kìm được ý muốn đánh người, thẳng thóc này có thể dùng như vậy được không!

Mặc cho một đêm không an giấc, hôm sau Quý Sênh Ca vẫn rời giường đứng giờ. Thời tiết dần chuyển lạnh, Quý Sênh Ca chọn một chiếc áo khoác giữ ấm để mặc. Cô vừa mở cửa đã gặp hàng xóm đi đồ rác.

"Quý tiểu thư, chào buổi sáng."

Quý Sênh Ca gật đầu, qua khe cửa đang mở nhìn thấy sân nhà được lát gỗ đồ mới tinh của bà ta. Lần trước nhà bị vỡ ống nước tràn qua cả nhà hàng xóm, cô bận bịu đến mức quên luôn chuyện này rồi, "Nhà bác thay sân mới rồi à?"

"Thay được một thời gian rồi." Người phụ nữ trung niên tùm tùm cười, "Người bạn kia của Quý tiểu thư thật hào phóng, cho tôi luôn chi phí thay sân."

"Bạn tôi?"

"Phải phải, chàng trai trắng trẻo tinh khôi, tây trang giày da bóng lộn ấy, vừa nhìn là biết có tiền rồi."

Nghe bà ta miêu tả, Quý Sênh Ca đoán hẳn là Cố Duyệt. Cô chớp mí, "Bác còn giữ hóa đơn thay sân không?"

"Còn chứ."

Người hàng xóm quay vào nhà, rất nhanh đã trở lại, "Ờ hóa đơn này tôi vẫn giữ kĩ đến giờ."

Quý Sênh Ca nhìn số tiền bên trên rồi cất hóa đơn vào ví, sau đó mới khóa kĩ cửa xuống lầu.

Loại chung cư cũ kỹ này, kẻ có tiền nào mà thêm ở chứ. Người phụ nữ trung niên đứng trước cầu thang, dõi theo bóng dáng xuống tầng của Quý Sênh Ca, không nhận được hừ vài cái. Thời buổi này ấy mà, có một khuôn mặt xinh đẹp là gần như có tất cả, chỉ cần ngoắc tay một cái là cả đám đàn ông sẵn sàng tiêu tiền cho bạn!

Sau khi Quý Sênh Ca đến văn phòng không lâu, phía Lệ Tinh liền gọi điện thông báo, chiều nay Cam Giai có thể trở về đoàn phim để chuẩn bị quay tiếp "Hạ Tuế". Tâm trạng đang treo lơ lửng ngay lập tức bình thường trở lại, Quý Sênh Ca nhanh chóng gọi cho Cam Giai.

2 giờ chiều, Quý Sênh Ca cùng Cam Giai nhập đoàn. Phong Thái mặc trang phục thường ngày ngồi trước bàn dài, sắc mặt sa sầm thấy rõ.

Giữa bàn bày một bài vị bằng gỗ, Quý Sênh Ca vừa nhìn bốn chữ "chìm yêu Tiểu Tám" kia, suýt nữa đã phá lên cười.

Cả đoàn phim không ai dám hé răng, Quý Sênh Ca hít sâu một hơi, nhìn Cam Giai tiến lên phía trước.

"Anh Thái, thật sự rất xin lỗi." Tay Cam Giai cầm bát trà, thấp người quỳ trước mặt Phong Thái, sau đó quay sang bài vị dâng hương.

Cảnh tượng hết sức khôi hài, khiến nhiều người xung quanh không kìm được che miệng cười trộm. Mọi người đều rõ tính tình Phong Thái thế nào nên càng không ai dám trêu chọc.

Kính trà tạ lỗi, khom lưng dâng hương, Cam Giai không hề chần chừ làm hết từ đầu đến cuối. Đạo diễn bước đến khuyên nhủ một hồi, lúc này Phong Thái mới mở miệng, "Được rồi, chuyện này kết thúc ở đây."

Cam Giai nhìn về phía Quý Sênh Ca, tặng cô một nụ cười nhẹ nhõm.

Sau khi nhân viên công tác mang đàn tề rời đi, cả đoàn phim lập tức tiến vào trạng thái làm việc nghiêm túc, muốn đền bù gấp bội cho mấy ngày chậm trễ tiến độ vừa qua.

Cam Giai được đưa đến phòng hóa trang, chỉ còn Quý Sênh Ca cầm di động rời khỏi trường quay. Cô ngẩng mặt, nhìn thang máy phía trước dẫn lên tầng cao nhất.

Chỉ trong giây lát, cô gửi một tin nhắn, nội dung chỉ vồn vện hai chữ: Cảm ơn.

Tin nhắn gửi được vài phút vẫn không có người hồi đáp. Quý Sênh Ca cắt điện thoại rồi xoay người trở lại đoàn phim.

Cam Giai vẫn chưa trang điểm xong, nhân viên công tác của đoàn phim nhân lúc đó bèn đưa cho cô lịch quay của diễn viên. Cô mở ra xem, thấy cuối tuần này phải ra nước ngoài một chuyến.

Mọi người xung quanh đang không ngớt lời bàn tán, sỡ dĩ đoàn phim phải ra nước ngoài quay trước là muốn thuận tiện cho lịch trình của Tô Yên. Quý Sênh Ca ngồi đó, sau khi trả lại tờ thông báo thì không nhận được cười lạnh.

Ảnh hậu nổi tiếng của Lệ Tinh hiện tại – Tô Yên – từng là ngôi sao do một tay Hoàn Cẩm nâng đỡ. Có lẽ nhiều người đã sớm quên, nhưng Quý Sênh Ca vĩnh viễn nhớ rõ, cô ta đã phát lên bằng cách nào.

HẾT CHƯƠNG 26.

Lời Cynlia: Sorry mọi người nhiều lắm, chương này tui đăng bên wordpress thứ bảy tuần trước rồi, đăng ra là chủ nhật tui đăng bên wattpad mà bu lu quá nên quên mất:(((

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Phá hỏng chuyện tốt

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Cynlia

Cách thành phố Vân Giang khoảng hai tiếng đồng hồ lái xe là một phim trường mới xây. Năm ngoái, Lệ Tinh đã rót một khoảng kinh phí khổng lồ vào việc xây dựng, chia phim trường thành năm khu vực. Hiện tại, có ba khu vực đã được đưa vào sử dụng là khu vực cho phim cổ trang, phim lịch sử và phim hiện đại. Phần còn lại theo kế hoạch sẽ được xây riêng cho phim khoa học viễn tưởng, dự kiến sẽ là phim trường mô phỏng vũ trụ tiên tiến nhất cả nước.

Sau khi đoàn phim đến phim trường, các nhân viên nhanh chóng sắp xếp chỗ nghỉ cho bọn họ. Hoàn Cẩm được giao cho hai phòng, Cam Giai cùng trợ lý ở chung, rất biết ý nhường phòng đơn còn lại cho Quý Sênh Ca. Hiện nay rất nhiều nữ minh tinh đều y vào nhan sắc trẻ trung mà xem thường người đại diện, song qua mấy ngày dẫn dắt Cam Giai, Quý Sênh Ca nhận thấy cô ấy thật sự là người khiêm tốn hiểu chuyện.

Sửa soạn qua loa, tất cả diễn viên bắt đầu nhập đoàn. Tường vây xung quanh cao ngất, sau khi vào hoàng thành, trải dài trước mắt là con đường dẫn vào cung điện.

Quý Sênh Ca nín thở trong nháy mắt, có một khắc, cô thậm chí còn không phân biệt được mình đang ở đâu. Cảnh quang ở đây so với bên ngoài một trời một vực, lớp gạch ngói lợp mái mang đến cảm giác vô cùng chân thật, hơn hẳn trường quay bình thường.

Cam Giai chỉ có hai cảnh, nếu không có gì thay đổi thì chưa đến một ngày là quay xong. Cô ấy đã thuộc lâu lời thoại từ lâu, chỉ là hai cảnh này đều phải diễn chung với Phong Thái. Trước đây lúc Quý Sênh Ca nhìn thấy kịch bản, khẳng khẳng muốn Cam Giai giành cho được vai diễn nhỏ cũng vì điểm này. Tuy nữ ba không có đất diễn mấy, song có cơ hội diễn chung với nam chính thì không còn gì tuyệt vời hơn.

"Chị Quý, em thấy hơi lo." Cam Giai vừa mới thay trang phục diễn, khuôn mặt nhỏ xụ thành một đống.

Quý Sênh Ca cười, "Vi Phong Thái sao?"

"Vâng." Cam Giai nuốt nước bọt, "Lần trước đề chết chìm của anh ta, anh ta suýt chút đã lộ da em. Nếu hôm nay còn bị em đâm kiếm, có khi nào anh ta....."

Cam Giai khoa tay múa chân làm động tác cắt cổ, sắc mặt trắng bệch. Đưa cho Cam Giai một chai nước, Quý Sênh Ca ngồi xuống bên cạnh, "Không phải vừa khéo sao, lần trước anh ta làm em mất mặt, hôm nay em cầm kiếm đâm anh ta một nhát, cơ hội xả giận tốt thế còn gì."

"Em nào có lá gan đó chứ." Cam Giai lắc đầu như trống bỏi [1], "Chỉ mong tâm trạng vị tổ tông này tốt một chút, để em thuận lợi hoàn thành cảnh quay."

[1]: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh (theo Wikipedia).

Đối với vấn đề này, thật ra Quý Sênh Ca không quá lo lắng. Tuy Phong Thái tính cách quái đản, kĩ thuật diễn xuất của anh ta lại không hề tệ. Cô từng xem một vài bộ anh ta đóng, bất kể là đọc thoại hay điều khiển cảm xúc, Phong Thái đều xử lý rất tốt, hiển nhiên phải tốn không ít công sức rèn luyện mới có được danh tiếng ngày hôm nay.

"Chị Yên tới."

Một người trong đoàn phim bỗng lên tiếng, khiến mọi người đồng loạt quay đầu nhìn xem. Phía trước là người phụ nữ mặc váy dài phóng khoáng màu xanh lá, tóc đen dài đến eo, trong tay là thanh kiếm bạc hết sức bắt mắt.

Trong "Hạ Tuế", Tô Yên thuộc tuyến nhân vật đặc biệt, không phải nữ chính. Cô ta vào vai nữ hiệp chuyên trừ gian giết bạo giúp kẻ yếu, đất diễn không nhiều nhưng rất đáng xem.

Quý Sênh Ca thu lại ánh mắt, ai cũng bảo nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, nhưng đôi khi diễn chỉ đơn thuần là diễn thôi. Có vài người chỉ cần khoác lên mình trang phục diễn là có thể đổi trắng thay đen, từ đầu đến chân nguy trang thành một dáng vẻ khác.

"Chị Yên, cảnh của chị phải đến chiều mới quay được, không cần đến sớm vậy đâu." Phó đạo diễn vội ra đón người, vừa cung kính vừa nịnh nọt lấy lòng.

Tô Yên trang điểm cầu kì, cặp mắt phượng hơi xếch lên trông rất quyến rũ. Ánh mắt cô ta đảo một vòng, rất nhanh nhận ra Quý Sênh Ca trong đám người đằng kia.

"Mới mấy ngày không đến mà đoàn phim lại đón thêm không ít người mới rồi." Đi đằng sau Tô Yên là bà già trợ lý, cô ta chỉ vừa nghiêng người một chút, người trợ lý lập tức dựng sẵn ghế dài để cô ta nằm.

Đối với đãi ngộ của mình tính số một, mọi người đã thấy nhiều nên không mấy ngạc nhiên, huống chi nghe nói Tô Yên còn có chỗ dựa.

Nếu Tô Yên đã xuất hiện thì cảnh của những người khác tự khắc phải dời lại sau, cho dù là Phong Thái cũng phải xếp sau hai cảnh này. Đến gần giữa trưa, sau khi Tô Yên hoàn thành xong xuôi cảnh quay, đạo diễn bèn dựng ngón cái tỏ ý vuốt mòng ngựa [2].

[2]: *nịnh nọt lấy lòng*

Trợ lý đi đằng trước mở đường, Tô Yên vừa đi vừa tháo trang sức trên đầu xuống. Chỉ có một lối ra duy nhất, Quý Sênh Ca không còn đường lui nên đành phải nghiêng người tránh sang một bên.

Bóng dáng người phụ nữ khoác váy lụa xanh lá rơi vào đáy mắt, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, vừa lúc đối diện với ánh mắt của Tô Yên. Nhưng chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi, cô ta đã xoay người rồi khỏi.

Thấy mọi người không ai để ý đến cảnh này, Quý Sênh Ca cong môi, không quá bận tâm.

Cam Giai quay hai cảnh rất thuận lợi. Đúng như Quý Sênh Ca đoán, Phong Thái trước giờ kiêu ngạo nhưng đối với diễn xuất vẫn rất chuyên nghiệp, anh ta diễn cùng Cam Giai chỉ một lần là đạt.

"Qua!"

Đạo diễn vừa lòng gật đầu, tươi cười nhìn Cam Giai, "Không tồi."

"Cảm ơn đạo diễn."

Vào đoàn được mấy ngày, lần đầu tiên Cam Giai không bị mắng. Sau khi kết thúc, Quý Sênh Ca và cô ấy đều thở phào một hơi, vốn muốn về phòng nghỉ ngơi nhưng Cam Giai lại định ở lại dợt thử với diễn viên khác nên cô đành quay lại vào sáng mai.

Hiếm khi rảnh rỗi, Quý Sênh Ca quyết định tải phim điện ảnh về máy để xem.

"Này, cô biết gì chưa? Sở dĩ anh Thái ngang ngược như vậy là cậu có chị đấy."

"Không phải anh ta là con một nhà họ Phong ư?"

"Chị họ anh ta cơ, thiên kim thứ tư của Ngu gia, đồng thời cũng là Cố tam phu nhân tương lai đấy."

"Ôi! Thảo nào anh ta kiêu ngạo thế, chẳng thèm nề mặt ai....."

Một vài diễn viên trẻ còn mặc trang phục diễn ngồi trên ghế dài, thì thào tán gẫu về mấy tin bất quá. Quý Sênh Ca vòng qua cái trụ gỗ màu đỏ hướng về phía lối ra phim trường. Lần đầu tiên cô đến đây nên không quen đường lắm, sau khi rời khỏi phim trường, cô mất một lúc lâu mới về được khách sạn.

Sắc trời âm đạm dần, vì không biết đường nên Quý Sênh Ca đi nhầm cửa sau. Lúc gần vào đến đại sảnh thì khước mắt cô chợt lướt qua cái gì đó.

Cách đây không xa, một chiếc siêu xe đang đỗ trước cửa, vốn khách sạn này thường xuyên tiếp đón đoàn phim nên xuất hiện siêu xe ở đây cũng không quá mới mẻ. Có điều, chiếc xe kia không có biển số khiến Quý Sênh Ca không kim được nhìn thêm vài lần.

Cô đẩy cửa sau vào mới phát hiện nơi này không lắp thang máy, chỉ có thang bộ. Đại khái là lười vòng đi vòng lại sang cửa chính, phòng cô lại ở tầng năm nên leo cầu thang bộ cũng chẳng tốn mấy sức.

"Yên nhi, em tiểu yêu tinh này, có phải còn chưa thỏa mãn, hửm?!"

"Em không muốn để anh đi đâu, đêm nay ở lại đây được không....."

"Vậy em định cầu xin tôi thế nào?"

Phía sau cầu thang vang lên tiếng thì thào to nhỏ, giọng nữ kia Quý Sênh Ca không lạ gì, nhưng giọng người đàn ông thì cô chưa từng nghe thấy. Cô thật sự không muốn phá hỏng chuyện tốt của người ta, nhưng dường như ông trời rất thích trêu ngươi cô thì phải.

Ai đó vô ý thức vứt lon nước rỗng xuống cầu thang, vừa lúc Quý Sênh Ca không để ý giẫm phải, tạo ra tiếng động hết sức chói tai. Cô hít một ngụm khí lạnh, muốn xoay người chạy trốn nhưng đã muộn.

Đôi nam nữ đang thủ thủ sau cầu thang lập tức im bật, ngay sau đó Tô Yên mặt lạnh bước ra, ánh mắt tối sầm dừng trên khuôn mặt Quý Sênh Ca.

"Sao lại là cô?"

Lúc này cô nói gì cũng sai càng thêm sai. Quý Sênh Ca cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm rào bước nhanh về lên cầu thang, cũng chưa từng quay đầu lại.

Chạng vạng, tài xế dừng xe trước nhà tổ Cố gia. Cố Duệ mở cửa cho người đàn ông không nhanh không chậm kia xuống xe.

"Tam nhi, sao giờ con mới về?" Cố phu nhân Nghiêm Như dường như đã chờ trước cửa từ lâu, bộ dạng nóng lòng như lửa đốt, "Ông nội nói con không về thì không ai được động dũa, ba con ôm bụng rỗng cả nửa ngày rồi đây."

Cô thể dọn khỏi nhà tổ Cố gia, Cố Duy Thâm xem như là trường hợp duy nhất. Ai cũng trách ông cụ Cố quá bất công, cưng chiều cháu trai vô đối, không ít người còn suy đoán chủ nhân tương lai của Cố gia chỉ có thể là tam thiếu mà thôi.

Cố Duy Thâm vội sai bước lên bậc tam cấp, mỉm cười ôm lấy vai mẹ mình, "Con vừa họp xong."

Từ khi đứa nhỏ này tiếp quản Lệ Tĩnh thì lúc nào cũng vui đầu vào công việc, càng ít khi về nhà. Nghiêm Như rất không nỡ nhìn con trai bận rộn tới ngày, thậm chí phải nhanh bắt anh kết hôn mới được, có như thế anh mới an ổn ở nhà.

HẾT CHƯƠNG 27.

Lời Cynlia: Hello mọi người, lâu quá rồi không up thêm chương mới, không biết còn ai nhớ truyện không:((

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Tìm được tang vật

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Cynlia

Đại sảnh nhà tổ Cố gia được lát toàn bộ bằng gạch đá xanh theo phong cách cổ xưa từ thời Minh – Thanh. Cơ ngơi này do cụ tổ Cố gia thời đầu một tay gây dựng, đến tay ông cụ Cố Minh Thiện hiện giờ đã là đời thứ ba, sau này chắc chắn sẽ truyền cho con cháu đời thứ tư.

Cố Minh Thiện là một trong ba người con trai của cụ tổ, năm đó anh em náo loạn một màn tranh giành quyền thừa kế, người em thứ đã sớm có người kế vị, chỉ có người em út không may mất sớm. Thân là con trai trưởng Cố gia, Cố Trường Dẫn có ba người con là Cố Tài Thành, Cố Dĩ Ninh và Cố Duy Thâm, từ khi thành gia lập nghiệp đến nay vẫn tiếp quản Cố thị. Em họ ông (Cố Trường Dân), Cố Vinh Kiệt, đứng ra là con trai của chú hai, cũng sinh được một trai một gái, hiện cả hai đang phụ trách quản lý công việc bên xí nghiệp Cố thị.

Trên bàn ăn tròn là các món hương vị phong phú, khi Cố Trường Dẫn thấy con trai xuất hiện bên không nhịn được quở trách vài câu, "Sao con về trễ vậy, có biết ông nội chờ con này giờ rồi không?"

"Ba, con vừa họp xong."

"Lại viện cớ."

Cố Tài Thành đứng dậy, một tay ấn Cố Duy Thâm ngồi xuống ghế, "Ba, tam nhi thật sự vừa có cuộc họp, lúc con rời Lệ Tĩnh em ấy vẫn đang xem báo cáo."

Cố Trường Dẫn còn muốn nói gì nữa thì ông cụ Cố đã sầm mặt, "Con giáo huấn đủ chưa, không định để ta ăn cơm hả?"

Cố Trường Dẫn mím môi, đành cúi đầu, "Vâng, con không nói nữa."

"Hừ."

Thấy con trai im lặng, Cổ Minh Thiện nhìn đứa cháu bảo bối của mình, cung chiêu nói: "Tam nhi, con cũng thật là, sau này có mở hộp thì phải báo với ông nội một tiếng, đừng để cả nhà đói bụng theo con."

"Vâng ạ." Cổ Duy Thâm cảm động, trước tiên gấp thức ăn cho ông nội. Ông cụ Cổ lập tức mặt mày hớn hờ, đầu còn về gì là khó chịu hay câu gắt thường thấy nữa.

Từ trước đến nay, Cổ Tái Thành đã chứng kiến một màn như vậy không biết bao lần. Lúc nhỏ làm vỡ bình hoa cổ, làm cạn nước hồ cá vàng, cho ngựa quý của ông nội uống thuốc xổ, bao lần Cổ Duy Thâm nghẹn ngào khóc lóc, thế nhưng chỉ cần anh giả vờ khóc lóc rồi nhào vào lòng ông nội làm nũng, ông ấy sẽ lập tức xem anh như bảo bối mà che chở trong lòng ngực!

Đều là cháu trai Cổ gia, lại còn là cháu đích tôn nhưng vì sao anh ta mãi chẳng bao giờ được cưng chiều như thế?

"Di Ninh lại không về à?" Nghe ông cụ Cổ đột ngột hỏi, Nghiêm Như chỉ có thể thành thật trả lời, "Ngày mai lão nhị có phiên tòa nên mấy ngày nay vẫn bận rộn suốt ạ."

"Cổ gia lại có một nhị thiếu chẳng thèm để tâm đến cái nhà này." Cổ Minh Thiện có vẻ không hài lòng.

"Ông nội, cuối tuần này con đến trại nuôi ngựa với ông nhé." Cổ Duy Thâm cố ý chuyển đề tài, ông cụ cũng cười cười, không nói gì thêm. Hiện tại sản nghiệp của Cổ gia hết sức không lỏ, đòi hỏi con cháu phải đồng lòng chèo lái mới có thể vững mạnh phát triển lâu dài được. Cũng may còn có Tái Thành và Duy Thâm, ông cũng coi như được an ủi phần nào.

"Ông nội, trời trở lạnh rồi, con đã đặt cho ông một cái ghế sưởi ấm [1], khi nào ông đau lưng có thể dùng ghế để mát xa một chút." Cổ Tái Thành hiểu thuận đề nghị.

[1]: Ghế sưởi ấm:

Ông cụ Cổ nhìn anh ta, sắc mặt có vẻ ôn hòa, "Tái Thành à, hôn sự với Ôn gia là ông nội nhìn nhầm, con đừng để bụng làm gì. Chờ hết năm nay, ta sẽ giúp con tìm một nhà tốt hơn."

"Mấy việc này cứ để ông nội và ba quyết định là được rồi ạ." Cổ Tái Thành cúi đầu ăn cơm, biểu hiện hết sức điềm nhiên.

Bên ngoài là con sói giương nanh múa vuốt, về nhà lại nguy trang thành bộ đáng bé ngoan vô tội, Cổ Duy Thâm cong môi, "'Anh cả, anh thích mẫu người vợ như thế nào, nói em nghe với, em cũng muốn học tập."

Cổ Tái Thành ngược mắt, vừa lúc nhìn thấy ý cười trong đáy mắt Cổ Duy Thâm, anh ta hạ mi, nói: "Chỉ cần mọi người thấy tốt, anh không có ý kiến gì cả."

Chặc chặc chặc.

Suýt chút nữa Cổ Duy Thâm không kìm được bật cười rồi. Đột nhiên anh muốn ký hợp đồng với Cổ Tái Thành quá, nhân tài như anh ta chỉ cần bồi dưỡng một chút thì tương lai ảnh đế không còn xa vời!

.....

Sau khi về phòng, Quý Sênh Ca tắm rửa thay quần áo. Áo lông trắng phối với quần jean xanh, chớp mắt trở lại đáng yêu thiếu nữ thanh thuần.

Cam Giai gửi một tin nhắn WeChat, báo cô chờ cô ấy ba mươi phút, sau đó hai người cùng đi ăn bữa tối. Sau hai cảnh quay hôm nay, Quý Sênh Ca càng chắc chắn một điều, Hoàn Cẩm cần một nghệ sĩ như Cam Giai, mà cô ấy cũng sẽ phát lên nhanh chóng!

Da cô vốn rất đẹp, chỉ cần trang điểm nhẹ là đủ. Quý Sênh Ca cất son môi vào túi, khi ánh mắt lướt qua một cái gối màu đỏ thì hơi khựng lại.

Cô đang định cầm lên xem thì chuông cửa lại vang lên.

Đặt túi xách lên bàn, Quý Sênh Ca ra mở cửa, lòng chợt thấy nao nao.

Bên ngoài có khá nhiều người, trong đó Tô Yên đứng ở giữa. Nhân viên công tác Lê Tinh bước đến, nói: "Chị Yên làm mất một vật, chúng tôi đã xem hết các phòng trong đoàn phim rồi, chỉ còn mỗi bên này là chưa tìm"

"Là thứ gì thế?"

"Tôi không tìm được vòng cổ của mình." Tô Yên cong môi cười, vẩy dài Chanel trên người cô ta tinh tế sang trọng.

Quý Sênh Ca mở cửa phòng, "Vào đi."

"Cảm ơn cô đã phối hợp."

Diện tích phòng không lớn, liếc mắt một cái là có thể bao quát hết cả phòng, nhân viên công tác đảo mắt một vòng rồi xoay người ra ngoài.

"Khoan đã."

Tô Yên dựa người trước cửa, chỉ về một hướng, "Anh chưa tìm trong túi xách cô ta."

"Đó là vật dụng cá nhân."

"Nếu không có gì khuất tất thì vật dụng cá nhân cũng có thể xem thử."

Nhân viên công tác thấy Quý Sênh Ca gật đầu, bày ra vẻ xin lỗi rồi cầm lấy túi xách của cô, "Làm phiền cô."

Kéo khóa túi, một vài vật dụng được đổ xuống bàn. Hộp trang điểm, tai nghe, dây sạc, còn có ví tiền, tất cả đều rất bình thường.

"Kìa là hộp gì?" Tô Yên lại lần nữa lên tiếng.

Nhân viên công tác mở chiếc hộp, biểu cảm lập tức thay đổi, "Này, đây là...."

Gói nhung màu đỏ bao quanh trang sức bạc tròn bóng, Tô Yên nhìn chiếc vòng ngọc kia, môi đỏ lập tức cong lên.

"Chiếc vòng này giống hệt tấm hình tôi cho các anh xem lúc nãy phải không?"

"Đúng vậy."

Quý Sênh Ca nhíu mày, "Cô có ý gì?"

Ngoài cửa, người tụ tập càng lúc càng nhiều, Cam Giai cùng trợ lý chen vào đám đông, vừa vào đã thấy Quý Sênh Ca và Tô Yên mặt đối mặt nói chuyện.

"Chiếc vòng cổ này là tác phẩm nổi tiếng cuối cùng của bậc thầy trang sức người Pháp sinh thời, toàn thế giới chỉ có năm chiếc, trị giá hơn bảy con số."

Tô Yên khoanh tay trước ngực, "Quý tiểu thư, đừng nói với tôi chiếc vòng này là cô mua đấy."

Quý Sênh Ca theo bản năng liếc mắt nhìn, chiếc vòng này cô mang lâu như vậy mà đến giờ mới biết giá trị của nó.

"Chị Yên, làm thế nào bây giờ?" Nhân viên công tác không ngờ lại tìm thấy vật nên không dám làm theo lệ thường.

"Còn hỏi sao? Đương nhiên phải mời cảnh sát đến giải quyết."

"Bảo cảnh sát đi."

Mọi việc diễn ra quá nhanh, không cho Quý Sênh Ca thời gian suy nghĩ.

Cô nhìn chăm chăm dung nhan tinh xảo của Tô Yên, đáy mắt dần lóe lên ý cười.

Đã tìm được tang vật nên càng thu hút nhiều người vây xem. Cam Giai muốn đến gần nhưng lại bị nhân viên công tác cản lại, nói phải đợi cảnh sát đến.

Bữa tối dùng được một nửa thì Cố Duệ bắt chợt tiến vào phòng ăn. Cố Duy Thâm cũng không có biểu hiện khác thường, mãi đến lúc đưa ông cụ Cố về phòng, anh mới xuống lầu.

"Sao thế?"

"Phim trường lại có chuyện rồi."

Nếu không phải việc quan trọng thì Cố Duệ sẽ không thỉnh linh xuất hiện lúc mọi người dùng cơm. Cố Duy Thâm rút một điều thuốc, "Nói đi."

Sau khi kể lại vắn tắt sự việc, Cố Duệ lên quan sát biểu cảm của anh, "Lúc này, Quý tiểu thư đã bị đưa đến đồn cảnh sát."

Thuốc lá trong tay lóe lên những đốm lửa đỏ nho nhỏ, Cố Duy Thâm khẽ híp mắt, nói: "Đồn cảnh sát nào?"

HẾT CHƯƠNG 28.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Có chút quan hệ

Editor: Cynlia

Nhiệt độ về đêm rất thấp, Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn đồng hồ, lúc này đã hơn hai giờ sáng. Cô ngồi dựa lưng vào ghế, dù hai tay được ủ trong lớp áo khoác nỉ nhưng tay chân vẫn lạnh đến cứng ngắc.

Trong phòng thăm vấn, trừ bàn ghế thì không còn vật dụng nào khác. Sau khi cảnh sát lấy khẩu cung thì cô vẫn luôn ngơ ngẩn ngồi đây. Cửa phòng không khép, khiến từng cơn gió đêm lùa vào mang theo hơi lạnh buốt giá. Dựa vào kết quả kiểm định chiếc vòng ngọc trai, cô thể thấy Tô Yên nói không sai. Chiếc vòng này đúng là xuất xứ từ bộ sưu tập trữ danh của bậc thầy thiết kế người Pháp, đắt đến mức người thường tuyệt đối không tưởng tượng nổi. Nhưng Quý Sênh Ca cũng không nói dối, chiếc vòng này quả thật là của cô.

Nói đúng hơn, đây là món quà người khác tặng cô.

Hai bên giằng co hồi lâu, Quý Sênh Ca không đưa ra được bằng chứng xác thực nên chỉ có thể tiếp tục chờ cảnh sát điều tra được bằng chứng.

Trong túi không có đồng nào, cô bị đưa thẳng từ phim trường đến đây, lúc đi rất vội nên không kịp mang theo túi xách, đi động cũng chẳng biết để đâu rồi.

Từng phút trôi qua, ngoài cửa liên tục vang lên tiếng bước chân nhưng không có ai vào phòng. Tiếng động khá lớn từ hành lang truyền đến, cô nghiêng tai nghe thử, từ các cuộc ầu đã đêm khuya đến mấy tên trộm thừa dịp đêm tối len vào nhà, thậm chí còn có vợ chồng cãi nhau âm ỉ đòi tự sát.

Đi động không ở bên người, kể cả muốn gọi điện thoại cũng chẳng có cơ hội. Nhưng nếu có thể gọi điện, cô phải tìm ai? Ngực ản ản khó chịu, Quý Sênh Ca đan hai tay ôm mặt. Không biết khi nào mới có thể ra khỏi chỗ này, hiện tại cô bị cho là nghi phạm, bị giam ở đây.

Trong lòng nổi lên từng cơn bất an, Quý Sênh Ca nhìn bên ngoài cửa sổ, thấy màn đêm xa xăm dần xé một lỗ hổng, lộ ra ánh sáng nhạt của buổi bình minh.

Hơn 9 giờ sáng, Tô Yên trang điểm cẩn thận xuống lầu. Người trợ lý xách theo túi đồ đi phía sau cô ta, "Chị Yên, buổi phỏng vấn lát nữa kéo dài khoảng một tiếng, sau khi kết thúc chúng ta còn phải đến phim trường."

"Dời cảnh quay đến chiều cho tôi, tối qua tôi không ngủ được." Tô Yên vừa đi vừa lấy từ trong túi một chiếc kính râm, ngày thường cô ta đã có quảng thâm dưới mắt, tối qua còn ỏn ào một trận nên hôm nay quảng thâm càng rõ ràng.

"Được ạ." Trợ lý biết tâm trạng cô ta không tốt, rất thức thời không muốn bị ăn mắng.

Tài xế đã đậu xe trước tòa nhà, trợ lý xách túi bỏ vào cốp rồi mở cửa xe, "Chị Yên, lên xe đi."

Tô Yên khom lưng ngồi vào xe, trợ lý vừa định đóng cửa thì cửa xe bị người khác giữ chặt. Trợ lý xoay người nhìn, lập tức buông tay, đứng lui về bên cạnh.

Người đàn ông cong chân ngồi vào ghế sau, Tô Yên ngược mắt, vừa lúc đối diện với khuôn mặt tuấn tú của anh.

"Tam thiếu, sao anh lại tới đây?"

Tầm lưng thẳng tắp của người đàn ông dựa vào ghế, Tô Yên chỉ cảm thấy trong khoang xe tràn ngập không khí căng thẳng, những ngón tay cầm túi khẽ siết chặt.

"Nghe nói tối qua chị Yên ngủ không ngon?" Cố Duy Thâm hờ hững cười.

Cửa xe vẫn mở, Cố Duệ mặt lạnh tanh đứng trông coi bên cạnh, khiến tài xế và trợ lý không dám đến gần.

"Cảm ơn tam thiếu quan tâm." Tối qua phim trường náo loạn không nhỏ, mấy việc âm ỉ thế này không phải hiếm gặp, nhưng lần đầu tiên Tô Yên thấy Cố Duy Thâm chủ động hỏi thăm.

"Có phải lịch trình bận rộn khiến chị Yên không có thời gian nghỉ ngơi?"

Tô Yên nhún mày, "Tối qua xảy ra chút chuyện nhỏ, có người tay chân không sạch sẽ làm cả đêm tôi không chợp mắt được."

"Chuyện nhỏ?" Ngón tay với khớp xương rõ ràng của Cố Duy Thâm khẽ nhịp trên đầu gối.

Tô Yên chợt phát hiện thái độ của anh không bình thường. Trước đây trong Lễ Tình từng xôn xao vài lời bàn tán, có người đồn rằng việc giao vai nữ số 3 của "Hạ Tuế" cho Hoàn Cẩm có ẩn tình gì đó. Cô ta đã lăn lộn trong vòng này bao năm, đối với một số việc như thế hết sức nhạy cảm.

"Tôi nghe nói còn mời cảnh sát đến điều tra, có vẻ nào nhiệt lắm mà." Cố Duy Thâm châm một điếu thuốc, ánh mắt nhìn Tô Yên dần trở nên u ám, "Chị Yên thật sự làm mất đồ sao?"

Hiểu được hàm ý trong lời nói của anh, Tô Yên không dám nói thẳng, chỉ có thể uyển chuyển, "Quý tiểu thư kia có quen biết tam thiếu à?"

"Có chút quan hệ." Ánh mắt sắc như chim ưng của Cố Duy Thâm mang theo ý cười thâm sâu, bộ dạng này của anh thật không giống ngày thường, khiến người ta không có cách nào đoán được anh đang nghĩ gì.

Đàn ông Cố gia trời sinh đều tuấn tú chết người. Tô Yên cảm thấy khó tin, không thể tưởng tượng nổi Quý Sênh Ca lại móc nối được với Cố tam thiếu gia?!

"Thì ra là thế," Tô Yên trung lên khuôn mặt tươi cười, nói: "Nếu tam thiếu đã ra mặt, vậy nhất định chuyện này có gì đó hiểu lầm rồi."

Cố Duy Thâm xoay người định xuống xe, tay phải kẹp thuốc lá chống trên mép cửa, nhìn Tô Yên bên trong, cười nói: "Lâu rồi không gặp chú hai, giúp tôi hỏi thăm chú thật tốt."

Nghe vậy, trong lòng Tô Yên như có thứ gì lộp bộp rơi xuống.

Cố Duệ đóng cửa xe, theo sau Cố Duy Thâm nhanh chóng rời đi.

Từ lúc bị đưa tới đồn cảnh sát đến nay mới hơn mười ba tiếng đồng hồ, Quý Sênh Ca không ngờ mình lại được thả sớm như vậy. Người cảnh sát phụ trách vụ việc kể lại, Tô Yên vừa đến đây làm rõ, chiếc vòng cổ tối qua phát hiện được không phải của cô ta, vì hai chiếc vòng giống nhau như đúc nên mới gây ra hiểu lầm không đáng có.

Hiểu lầm?

"Đây là vòng cổ của cô, vật quý như vậy phải giữ cẩn thận đấy." Sau khi cảnh sát yêu cầu Quý Sênh Ca ký tên, hoàn thành tốt mọi thủ tục thì lấy chiếc vòng cổ đưa cho cô.

Quý Sênh Ca dùng sức nắm chặt vòng cổ trong tay.

Trước cửa đồn cảnh sát, Tô Yên mặc váy dài đỏ trông bắt mắt vô cùng. Bên cạnh cô ta không có trợ lý, dường như đang cố tình chờ cô.

"Thấy thế nào?" Tô Yên nhếch môi.

Quý Sênh Ca cất vòng cổ vào túi áo ngoài, thấp giọng cười lạnh, "Nếu muốn hãm hại tôi thì sao lại thu tay sớm thế? Thủ đoạn như vậy thật không phù hợp với người như chị Yên đây."

Tô Yên cười cười, bước đến gần, "Dù đồ Diêm Dự tặng vòng cổ, lại bỏ được lên giường Cố Duy Thâm, thủ đoạn của Quý tiểu thư đúng là khiến tôi mở rộng tầm mắt!"

"Cô không có tư cách nhắc đến tên anh ấy." Quý Sênh Ca lập tức biến sắc.

"Ha ha."

Tô Yên ghé sát mặt, môi đỏ dẹt bên tai Quý Sênh Ca, chậm rãi nhả từng chữ, "Tôi là người đã giẫm lên Diêm Dự cao cao tại thượng kia thì sao? Quý Sênh Ca, anh ta cũng khiến tôi thành cái dạng gì? Còn đến lượt cô bắt bình vì anh ta chắc?"

Hai năm trước, giới giải trí ở Vân Giang trải qua một phen sóng to gió lớn, ảnh đế đang nổi Diêm Dự khi ấy muốn dùng quy tắc ngầm hạ được nữ nghệ sĩ mới vào nghề, sau đó việc người này có sở thích uống rượu cần thuốc cũng bị đào lên, hình tượng ảnh đế sau một đêm bỗng chốc sụp đổ. Tuy cuối cùng hết thấy những lời đồn đoán đều được chứng thực là không có căn cứ, nhưng anh ta lại tuyên bố rút khỏi ngành giải trí, rời xa chốn thị phi.

Ven đường có một chiếc limousine đến gần, Quý Sênh Ca nhìn chiếc xe từ từ dừng bên vỉa hè. Ngắm lại cũng đứng, không mấy người có thể khiến Tô Yên thu tay.

Tô Yên đứng trên bậc thang, cười đầy hàm ý nhìn theo bóng dáng Quý Sênh Ca.

Hít thật sâu, hay tay Quý Sênh Ca rút túi, bước từng bước một xuống bậc thang. Không thấy Cố Duy Thâm đâu, chỉ có Cố Duệ sắc mặt lạnh tanh nghìn năm như một.

Mở cửa xe, Quý Sênh Ca khom lưng ngồi vào.

Chiếc limousine một đường băng băng khuất bóng, để lại Tô Yên dõi mắt theo thân xe xa dần, môi đỏ cong thành đường vòng cung. Nếu Quý Sênh Ca thật sự có Cố Duy Thâm là chỗ dựa, con đường sau này của cô ta sẽ không dễ dàng rồi.

HẾT CHƯƠNG 29.

Lời Cynlia: Nốt chương cuối cùng của tuần nhà, tuần sau có chương mới không thì hên xui

Chương 30: Món nợ ân tình

Editor: Cynlia

Xe băng băng chạy thẳng một đường, mãi đến khi logo của truyền thông Lệ Tinh xuất hiện trước mắt, bàn tay đang siết chặt của Quý Sênh Ca mới nới lỏng.

Cố Duệ đậu xe, đưa Quý Sênh Ca vào thang máy chuyên dụng, không quan tâm đến ánh mắt của người khác mà trực tiếp nhấn nút lên tầng cao nhất.

"Tam thiếu ở trong đó." Cố Duệ dừng chân trước cửa văn phòng.

Ở đây nhiều người như vậy, anh sẽ không hành động quá phận đâu. Cứ định ninh thế, Quý Sênh Ca đẩy cửa bước vào.

Diện tích căn phòng này rất lớn, đối diện với cô là cửa sổ sát đất trong suốt khiến người ta không thể dời mắt. Người đàn ông tay đút túi đưa lưng về phía cô, ánh mắt lạc về phương nào.

Quý Sênh Ca bước lên trước vài bước, khung cảnh qua lớp cửa kính ngày càng gần, bốn phía là cao ốc san sát nhau, khiến cô bỗng có ảo giác như đang lơ lửng.

Lúc này anh đang tập trung suy nghĩ, hẳn là không thích bị làm phiền. Quý Sênh Ca chỉ thấp giọng gọi một tiếng.

Ánh mặt trời chói chang khiến cô không thể ngẩng đầu đối mặt, đôi mắt nhìn chằm chằm mũi chân.

"Cô có từng mong tưởng gì không?" Người đàn ông không xoay người, vẫn đứng trước cửa sổ như cũ.

Quý Sênh Ca mím môi, "Đã từng."

Khi còn bé, thế giới của cô quá trống trải, chỉ có nỗi cô đơn bầu bạn với cô. Sau này lớn lên, cô thích xem phim điện ảnh, thích nghiền ngẫm từng tính cách nhân vật, còn luôn lên đến trường quay để xem anh ấy đóng phim. Kể từ đó, cô cảm thấy cuộc sống của mình không còn ảm đạm.

Những mộng mơ thời niên thiếu thường không thực tế, thậm chí có phần kỳ lạ, nhưng cô vẫn từng mơ mộng đầy thôi. Cô muốn quay một bộ phim điện ảnh cho anh ấy, một bộ phim trong lòng cô.

"Đã từng?" Cố Duy Thâm liếc mắt, thấy cô cúi gằm mặt, "Vậy hiện giờ thì sao?"

Quý Sênh Ca cười lạnh, "Hiện giờ tôi chỉ tự hỏi, sao lúc nào tôi cũng chọc đến người khác."

Người đàn ông quay lại, bước đến sofa ngồi xuống, anh khẽ nâng cằm, nhìn cô hỏi: "Vậy cô nói xem, vì sao lại chọc đến Tô Yên."

Tuy trước kia Tô Yên là nghệ sĩ dưới trướng Hoàn Cẩm, song khi đó Quý Sênh Ca vẫn chưa vào công ty, cô và Tô Yên đáng lẽ không liên quan gì đến nhau mới phải.

Quý Sênh Ca đứng đối diện sofa, sắc mặt dần tối lại, "Tôi qua tôi bắt gặp Tô Yên cùng người đàn ông khác..... cái đó."

"Cái gì?" Khóe miệng người nào đó hơi cong, cổ tình ra vẻ không hiểu.

Quý Sênh Ca giương mắt, nhìn thấy ý cười thấp thoáng trong mắt anh, gương mặt nóng lên, "Tam thiếu, chuyện này không phải trọng điểm."

Cố Duy Thâm ngoắc tay với cô, Quý Sênh Ca thấy thì do dự một lúc, cuối cùng vẫn ngồi xuống cạnh anh.

"Tô Yên nhắc đến vòng cổ nào?"

Người đàn ông vừa đề cập, tay trái Quý Sênh Ca theo bản năng tìm đến túi xách, nắm chặt khóa kéo, "Vòng ngọc trai."

Cô chậm rãi cúi đầu, khéo léo chuyển đề tài, "Chắc chắn Tô Yên tưởng tôi thấy gì nên mới cho tôi một lời cảnh cáo. Thật ra cô ta suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi vốn không biết gì cả!"

Nghe có vẻ khá hợp lý. Cố Duy Thâm mặc áo sơ mi trắng, thân hình cao lớn với đường cong cơ bắp được ôm sát bởi chất vải thượng hạng. Anh dời ánh mắt dừng trên ngực cô, "Cô ta hẳn là ghen tị với ngực cô."

"....."

Quý Sênh Ca nuốt chút nữa hộc máu, cô khẽ cắn cánh môi, lúc nhìn thấy nụ cười ma mĩnh của người nào đó thì có chút hốt hoảng.

"Muốn biết người đàn ông kia là ai không?"

Cô vừa định lắc đầu thì Cố Duy Thâm đã mở miệng, "Là chú hai của tôi."

Quý Sênh Ca tròn mắt, Cố Duy Thâm thấy thế thì cong môi, nói: "Nếu sau này không chịu nghe lời, tôi sẽ mách với chú hai, khiến ông ta giết cô để diệt khẩu."

".....Tam thiếu."

"Sợ sao?" Cố Duy Thâm đưa tay xoa bả vai cô, nhếch miệng. "Hay là cô cứ nói mình là người phụ nữ của tôi đi, bọn họ sẽ không dám động đến cô."

Quý Sênh Ca cúi thấp mặt, ngón tay anh lượn lơ trên xương quai xanh của cô, cảm giác ngứa ngứa, "Tôi cũng không dám."

Biết rõ anh chỉ nói đùa, nhưng sao Quý Sênh Ca vẫn không nhịn được run rẩy. Người chú hai kia của Cố Duy Thâm phong lưu thành tính, chưa giữ người phụ nữ nào bên người quá lâu. Hai năm trước Tô Yên kết thúc hợp đồng với Hoàn Cẩm thì lọt vào mắt Lệ Tinh, hóa ra chỗ dựa sau lưng lại là ông ta!

"Cảm ơn tam thiếu đã giúp tôi." Quý Sênh Ca nhanh nhay quay về đề tài lúc trước, không muốn đi quá xa.

"Định cảm ơn tôi thế nào đây?"

Người đàn ông như có như không nhàn nhạt cười, Quý Sênh Ca nhìn thẳng vào mắt anh, "Tam thiếu muốn tôi cảm ơn thế nào?"

"Ha ha." Cố Duy Thâm cười rộ lên, đầu ngón tay lướt qua má cô, "Nhớ kỹ, cô thiếu tôi một món nợ ân tình, chờ tôi nghĩ ra rồi sẽ đòi cô."

".....Được." Quý Sênh Ca đồng ý, dù sao bọn họ cũng làm đến bước kia rồi, còn gì phải sợ nữa.

Không lâu sau, Quý Sênh Ca từ tầng cao nhất đi xuống. Cửa thang máy mở ra, cô chưa kịp ra ngoài thì đã có người vào trước, "Chị Quý, chị về rồi!"

Cam Giai mừng rỡ kéo tay cô ra khỏi thang máy, "Chị về khi nào thế? Mọi chuyện giải quyết xong xuôi rồi ư?"

Quý Sênh Ca không muốn nói nhiều nên chỉ trả lời qua loa vài câu. Cam Giai thấy sắc mặt cô không tốt lắm, "Em còn định xin đạo diễn nghỉ để đến đồn cảnh sát một chuyến, nếu không có việc gì thì tốt quá."

Cô ấy cầm tay Quý Sênh Ca, cười nói: "Túi của chị để ở chỗ em, để em đi lấy."

Quý Sênh Ca cảm kích nói cảm ơn, xoay người về đoàn phim chờ cô ấy. Cam Giai gọi điện dặn dò trợ lý mang túi xách đến.

Cửa thang máy trước mặt chậm rãi khép lại, ánh mắt Cam Giai hơi tối. Vừa rồi chị Quý dùng thang máy kia, chỉ có thể là đi thể từ tầng cao nhất xuống.

Vật dụng trong túi không thiếu thứ gì, Quý Sênh Ca lấy di động ra xem, quả nhiên không có cuộc gọi nào từ người nhà.

Tâm trạng cô không tốt, sau khi dặn dò trợ lý phải chăm sóc Cam Giai cẩn thận thì đánh xe về nhà.

"Ba."

Quý Mỹ Âm vội đẩy cửa bước vào, "Tối qua Quý Sênh Ca bị đưa đến đồn cảnh sát thẩm vấn, nhưng kỳ lạ là sáng sớm nay chị ta lại bình an rời khỏi đồn."

Quý Nhân buông bút trong tay nhìn con gái, "Con muốn nói gì thì nói đi."

"Buổi công chiếu hôm đó, con nhìn thấy Quý Sênh Ca ngồi vào xe của một người đàn ông."

"Ai?"

Nhắc đến chuyện này, Quý Mỹ Âm lại buồn bực. Cô ta đầu môi, "Con không thấy rõ, nhưng người đó có biển số xe đuôi 999."

Nghe vậy, Quý Nhân trầm ngâm. Nếu Mỹ Âm không nhìn nhầm thì đó chẳng phải là biển số xe của Cố Duy Thâm sao?

"Hừ! Quý Sênh Ca chắc chắn đã tìm được chỗ dựa rồi, nếu không dựa vào bản lĩnh của cô ta thì sao có thể đàm phán được quyền phân phối độc quyền kia chứ, lại còn giành được vai nữ ba."

"Không được nói bậy!" Sắc mặt Quý Nhân sa sầm.

Quý Mỹ Âm nóng nảy giậm chân, ồn ào nói: "Ba, ba chờ đi. Con nhất định phải tìm ra người đàn ông kia là ai!"

"Mỹ Âm."

Thấy con gái đẩy cửa bỏ đi, Quý Nhân cũng không đuổi theo. Hiện giờ Hoàn Cẩm không còn được như trước, nếu muốn đứng vững trong cái vòng này thì chỉ có thể tìm một chỗ dựa. Ông ta cũng muốn nhìn xem, Sênh Ca này có thể tìm được chỗ dựa nào hay không?!

HẾT CHƯƠNG 30.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cô cũng qua đây đi

Editor: Cynlia

Khi trời vừa hừng sáng, Quý Sênh Ca phơi những chiếc áo cuối cùng lên giá treo. Đại khái là do hôm qua đi ngủ hơi sớm nên trời còn chưa sáng cô đã tỉnh lại, còn rảnh rỗi giải quyết sạch sẽ việc nhà chóng chắt.

Những tia nắng dần ló dạng sau màn mây, Quý Sênh Ca đứng trên ban công, đưa bàn tay hứng ánh bình minh phía chân trời ửng hồng. Cảnh tượng quá mức đẹp để khiến cô không kim lòng được, bèn lấy điện thoại ghi lại khoảnh khắc này. Tuy hiệu quả không bằng máy ảnh DSLR [1] nhưng nền ảnh lại khá rõ, khi nhìn vào ảnh chụp, chỉ thấy quả cầu lửa xa xa như được khảm trong lòng bàn tay, có cảm giác như mặt trời mọc lệch.

[1]: loại máy cơ chuyên dụng cho chụp ảnh.

Quý Sênh Ca chậm rãi cong môi, xoay người vào nhà. Hôm nay dậy khá sớm nên cô có thời gian làm bữa sáng phong phú để bồi bổ cho bản thân.

Sữa bò, bánh mì nướng kiểu Pháp ăn kèm với trứng ốp la và thịt xông khói, tráng miệng bằng trái cây trộn. Nguyên liệu không quá phong phú nhưng một người ăn thì lại dư dả.

Bức tường đối diện treo một bức ảnh trắng đen, Quý Sênh Ca bung ly sữa tươi cười nhìn bức ảnh, "Mẹ, chào buổi sáng." Sau đó cô lại cúi đầu yên lặng dùng điểm tâm.

Người phụ nữ trong ảnh là mẹ cô, trong trí nhớ của cô, ký ức về mẹ hết sức mờ nhạt. Song mỗi ngày cô đều nhìn ảnh mẹ để cố nhớ lại, sợ một ngày nào đó mình sẽ quên mất khuôn mặt của mẹ.

Người trong nhà kể với cô, mẹ vừa qua đời sau khi sinh cô không lâu, ba đã cưới người phụ nữ khác về, còn sinh cho cô một đứa em gái. Từ đó, cô như thành người thừa trong căn nhà kia.

Nếu ngày cả cô cũng quên mất mẹ, liệu còn ai nhớ đến bà trên cõi đời này đây?

Quý Sênh Ca ăn bữa sáng hết sức thong thả. Mỗi sáng mở mắt, cô đều tự nhắc nhở chính mình phải sống thật tốt, không chỉ vì bản thân cô mà còn thay phần mẹ nữa.

Áo khoác ni đen phác họa đường cong hoàn mỹ, Quý Sênh Ca đánh một lớp son mỏng, khiến cả người như bừng sáng hẳn. Làn da cô vốn trắng đến mức trong suốt, phấn son dày cộm chỉ càng làm

hông vẻ đẹp của cô mà thôi, ngược lại trang điểm nhẹ một chút lại vừa khéo tôn lên dung nhan điểm lệ.

Những người phụ nữ khác dành cả đời theo đuổi cái đẹp, mà cô trời sinh đã được phú cho nhan sắc hoàn mỹ, hơn nữa còn là nét đẹp không cần phải cố chứng tỏ mới thấy được. Trên thế giới này có vô số mỹ nhân, nhưng vẻ đẹp hiếm có thì rất ít, mà Quý Sênh Ca lại may mắn thuộc số ít này.

Tiến độ quay "Hạ Tuế" khá thuận lợi, đất diễn của Cam Giai không nhiều, sau khi hoàn thành hai ngoại cảnh thì những cảnh còn lại chỉ cần diễn ở trường quay là được. Ngoại cảnh lớn nhất cuối phim, mấy ngày nay cô ấy chẳng có gì để làm.

"Chị Quý." Cam Giai mặc trang phục diễn đi đến đưa cho cô một ly cà phê, cười tủm tỉm nói: "Hai ngày nay mọi người đều truyền tai nhau, nói chị Yên có tình nhắm vào Hoàn Cẩm chúng ta nên chắc chắn sẽ tìm chị gây sự."

Quý Sênh Ca cảm ly cà phê đang nóng, kéo ghế cho Cam Giai, "Không được hùa theo bọn họ nói lung tung, em đang là nghệ sĩ mới của Hoàn Cẩm, phải tránh rắc rối với người ta."

"Vâng ạ." Cam Giai ngoan ngoãn gật đầu.

Ở đời ai mà chẳng thích người ngoan ngoãn hiểu chuyện, hiện tại Cam Giai vẫn chưa mấy tiếng tăm nhưng Quý Sênh Ca tin cô ấy chỉ thiếu một cơ hội!

Gần trưa, đoàn phim bắt đầu phát cơm. Người trợ lý chạy đi xếp hàng, còn Quý Sênh Ca đứng dậy vận động xương cốt, tiện đường ra ngoài mua đồ uống.

Gần Lễ Tinh có khá nhiều quán cà phê, Quý Sênh Ca gọi vani latte mà cô yêu thích, còn gọi thêm đồ uống dễ mang về cho cả đoàn. Từ sau khi nhập tổ, các cô đã gây ra không ít rắc rối, cô không muốn mọi người tiếp tục có ấn tượng xấu về Hoàn Cẩm.

Xách cà phê trở về, xuyên qua cửa kính, Quý Sênh Ca nhận ra bóng dáng quen thuộc nên sai bước qua đó.

"Trợ lý Cố."

Phía sau có tiếng bước chân, Cố Duệ xoay người, cau mày, "Quý tiểu thư."

Đại sảnh nhiều người qua lại, Quý Sênh Ca mở ví lấy một tấm thẻ ngân hàng đưa cho anh ta, "Tiền thay sản cho hàng xóm phải để tôi trả mới phải, mặt mã là sáu số 0, cảm ơn trợ lý Cố đã giúp đỡ."

Cố Duệ quét mắt nhìn thẻ ngân hàng trong tay cô, khuôn mặt lạnh nhạt vẫn không có biểu cảm gì, "Không cần khách sáo."

Thấy anh ta nhận thẻ, Quý Sênh Ca như trút được gánh nặng rồi đi. Cô hiểu Cố Duệ tuyệt đối sẽ không tốt bụng cho cô mượn tiền nhưng cô không muốn làm rõ, người đàn ông kia hẹp hòi muốn chết!

Trên tầng cao nhất, Cố Duy Thâm nhưn mày nhìn tấm thẻ ngân hàng màu xanh, "Đây là cái gì?"

"Quý tiểu thư trả tiền." Cố Duệ đứng trước bàn, thành thật chuyển lời của Quý Sênh Ca, "Cô ấy nói số tiền này phải để cô ấy bỏ ra mới đúng."

Ánh mặt trời ngoài cửa tươi đẹp, Cố Duy Thâm chậm rãi vươn tay, đầu ngón tay gõ nhẹ mặt bàn, "Cô ấy còn nói gì nữa không?"

Cố Duệ nghĩ một lát, "Cô ấy cảm ơn tam thiếu đã giúp đỡ, mặt mã là sáu số 0."

Ngón tay thon dài của người nào đó vẽ vài đường lên mặt bàn, chọt đưa tay kẹp lấy tấm thẻ ngân hàng kia. Hình như lần nào cô cũng muốn phui sạch quan hệ với anh, cứ như bọn họ thật sự chỉ là hai người xa lạ.

Chạng vạng, Quý Sênh Ca lái xe về nhà. Hôm nay Cam Giai xong việc sớm nên cô cũng có thể về sớm nghỉ ngơi. Buổi chiều cô nhận được điện thoại của ba, ông ta bảo mấy ngày độc quyền phân phối thu được lợi nhuận không nhỏ. Nghe giọng nói kích động của ba bên kia đầu dây, số lợi nhuận này hẳn có thể bù cho khoản thâm hụt của Hoàn Cẩm.

Cuối cùng ba cô còn bằng lòng hỏi về việc tối qua cô bị đưa đến đồn cảnh sát, chỉ là Quý Sênh Ca nhận ra trong giọng nói của ông ta không có chút lo lắng nào.

Cháo đang nấu trong nồi sôi ùng ục, Quý Sênh Ca lấy lại tinh thần, rửa sạch rau vừa thái rồi chuẩn bị bắc nồi xuống.

Động bên cạnh đột nhiên đổ chuông, cô nhìn dây số không thể quen thuộc hơn, động tác chột khựng lại.

Tiếng chuông réo rất hết sức chói tai, Quý Sênh Ca lau khô tay, nhấn nút nhận cuộc gọi, "Alo."

"Tôi đang ở Kim Khuyết, cô cũng qua đây đi."

Nghe được giọng nói trầm thấp quen thuộc của người đàn ông, Quý Sênh Ca khẽ cắn môi: "Tam thiếu, tối nay tôi bận."

"Bận việc gì?"

"Tôi có hẹn với bạn."

Cách một chiếc điện thoại, Quý Sênh Ca nghe rõ tiếng cười từ cổ họng Cố Duy Thâm, "Vai nữ ba sắp quay xong rồi nhì?"

"Tam thiếu....."

"8 giờ, nếu tôi không thấy cô xuất hiện, ngày mai cảnh của nữ ba sẽ bị cắt hết."

"....."

Tút TUT TUT...

Đột nhiên bị cúp máy khiến Quý Sênh Ca căn bản không kịp trở tay. Cô nhìn đồng hồ treo tường, tắt bếp đang nấu dở rồi cảm áo khoác và đi ra cửa.

HẾT CHƯƠNG 31.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 32: Không được cỏi ra

Editor: Cynlia

Gọi xe đến Kim Khuyết, Quý Sênh Ca đi một mạch đến trước tòa nhà. Cô vừa bước lên bậc thang vừa cân nhắc xem phải thuyết phục thế nào để nhân viên phục vụ cho cô vào, nếu cứ lằng nhằng thì sợ trễ giờ mất.

"Chào buổi tối, xin hỏi cô có thể hội viên của Kim Khuyết không?"

Quý Sênh Ca bị ngăn lại trước cửa câu lạc bộ. Cô nhìn chăm chăm những vị khách quần áo sang trọng chính tể bên trong, nhìn lại mình còn chưa kịp thay quần jean và giày thể thao, sắc mặt lập tức trở nên gượng gạo.

"Mời cô cho tôi xem thẻ hội viên một chút." Người phục vụ một lần nữa lên tiếng, nhìn Quý Sênh Ca bằng ánh mắt dò xét và nghi ngờ.

"Quý cô này là khách của tam thiếu." Cố Duệ tay rút túi đi đến, nói một câu giải đúng chỗ ngứa.

Khuôn mặt nhân viên phục vụ kia nháy mắt trở nên nhiệt tình, "Thì ra là bạn của tam thiếu, mời cô đi lối này."

Hiện thực tàn khốc vậy đấy, có người chỉ cần nhờ khuôn mặt là có thể qua cửa, nhưng cũng có người chẳng cần lộ mặt, chỉ cần một cái tên thôi cũng đủ rồi.

Bên trong Kim Khuyết [1] được trang hoàng như chính cái tên của nó. Quý Sênh Ca chỉ liếc mắt một cái là thấy một màu vàng rực rỡ, ngay cả vách thang máy cũng lấp lánh ánh kim

[1]: "Kim khuyết" có nghĩa là lâu đài vàng

Cố Duệ đứng bên cạnh, ánh mắt sáng như đuốc nhìn mặt kính. Quý Sênh Ca khẽ liếc anh ta, "Tam thiếu tìm tôi có việc gì thế?"

Không gian trong thang máy vừa nhỏ hẹp vừa chật chội, khiến âm thanh duy nhất của Quý Sênh Ca trở nên hết sức ngượng ngập.

Quả nhiên người bên cạnh anh thì tác phong cũng giống anh như đúc. Quý Sênh Ca cụp mắt, không tiếp tục bắt chuyện nữa. Tên Cố Duệ này rất cố chấp, không nên trông mong anh ta sẽ nói mấy lời khách sáo với cô!

Thang máy dừng ở tầng mười, Cố Duệ ra ngoài trước, Quý Sênh Ca theo sát anh ta, nội thất ở đây càng hoành tráng hơn so với tầng dưới, cả tầng được chia thành nhiều phòng bao riêng.

Cố Duệ đến trước căn phòng lớn nhất đẩy cửa vào. Cánh cửa mạ vàng mở ra, bên trong vang lên âm thanh chuyện trò to nhỏ. Cố Duệ đứng trước cửa, giọng điệu vẫn lạnh như băng, "Quý tiểu thư, mời vào."

Quý Sênh Ca hít sâu một hơi, cắn răng bước vào. Đi qua huyền quan [2], âm thanh trò chuyện của những người đàn ông ngày một rõ ràng, cô nghe được tim mình đập thình thịch.

[2]: Huyền quan là một thuật ngữ trong phong thủy dùng để chỉ khoảng cách giữa cửa chính và phòng khách hoặc là một căn phòng lớn.

Đèn chùm pha lê treo trên trần nhà, phản chiếu ánh sáng bạc lên bức tường bên cạnh, Quý Sênh Ca chỉ liếc mắt liền nhìn thấy trước mặt cô là mấy người đàn ông ngồi xung quanh chiếc bàn, tay phải kẹp bài, cười nói, "Hồng trung [3]"

[3]: Tên một thẻ bài trong mạt chược

"Phổng!" [4]

[4]: ở chương 10 mình có đề nguyên bản Hán Việt của từ này là Bỉnh do không biết, giờ mình sửa lại nhé. Sorry mọi người vì cái sự mù tịt về mạt chược của mình(((. Mà khổ cái chương này toàn thuật ngữ về mạt chược thôi, nên nếu có ai phát hiện chỗ nào chưa đúng thì đừng ngại nói mình nha.

"Ai da, đêm nay lục thiếu lại định chung tiền cho tam thiếu nữa sao?"

"Chung tiền em gái cậu! Mau ngậm miệng quạ đen lại cho tôi!"

"Ha ha ha, lục thiếu thua nhiều quá nên nóng nảy rồi."

Mấy người đàn ông cười đùa, dường như không chú ý đến Quý Sênh Ca đang đứng trước cửa. Cô cầm túi bước lên hai bước, khẽ gọi, "Tam thiếu."

Tiếng giục bài trước phòng im bặt, mọi người dừng động tác, đồng loạt ngước mắt, khi thấy Quý Sênh Ca thì không giấu được vẻ kinh ngạc.

"Quý cô đây là....." Có người tò mò mở miệng.

Người đàn ông đưa lưng về phía Quý Sênh Ca, tay kẹp một điếu thuốc, bóng lưng nghiêm cẩn mà thẳng tắp, dù không nhìn rõ diện mạo người này, Quý Sênh Ca vẫn biết là ai.

Đối diện anh, Yến Nam Thuần nhìn người trước mặt mình, lập tức cười, "Ồ, tôi từng gặp em gái này rồi!"

"Ha ha ha, lục thiếu mau giải thích rõ xem nào."

Trong phòng bao lại vang lên tiếng cười đùa ầm ĩ, lúc này Quý Sênh Ca mới để ý bên cạnh mấy người đàn ông đều có các người đẹp trang điểm cầu kỳ bầu bạn, riêng vị trí cạnh Cố Duy Thâm thì trống không.

Quý Sênh Ca trực tiếp ngồi xuống cạnh anh. Cô cúi đầu nhìn đồng hồ, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, "Tam thiếu, trên đường hơi kẹt xe một chút."

Anh bảo 8 giờ, Quý Sênh Ca theo lời anh đúng 8 giờ xuất hiện. Lúc này Cố Duy Thâm mới nhướn mày, quét mắt nhìn cô, "Xếp bài đi."

Trong trường hợp này, Quý Sênh Ca không dám ném mặt mũi Cố Duy Thâm nên đành cời áo khoác, với tay qua ngực anh, cầm lấy mớ bài trắng ngà xếp thành chồng.

Ngón tay Quý Sênh Ca rất dài, xương ngón tay cân xứng đẹp mắt. Cố Duy Thâm vừa hút thuốc vừa dõi mắt theo ngón tay cô.

Sau khi xếp xong bài, Quý Sênh Ca nhìn người đàn ông bên cạnh, "Xong rồi."

"Cò chơi đi."

"Hả..."

Quý Sênh Ca nhỏ giọng, "Tôi không biết chơi mạt chược."

Người nào đó gầy nhẹ tàn thuốc, "Muốn tôi lặp lại lần nữa?!"

Từ nhỏ đến lớn Quý Sênh Ca đã học chơi mạt chược không biết bao lần, nhưng kỳ lạ là cô không thể phân biệt được cái gì là tự nhất sắc, cái gì là đại tam nguyên [5], cuối cùng bị xoay vòng vòng đến chóng mặt nên đành bỏ cuộc.

[5]: Tên các loại ù bài lớn

Bọn họ chơi bài không tính tiền mặt, chỉ tính lợi ích, cô không biết một ván bao nhiêu, nếu thua.....

"Nhanh lên."

Người đàn ông bên cạnh bắt đầu không kiên nhẫn, Quý Sênh Ca cắn môi dưới, bắt đầu tính toán nước đi.

Các thẻ bài không liên nhau [7] khiến Quý Sênh Ca toát mồ hôi lạnh.

[7]: Thuật ngữ trong mạt chược gọi là "xuyên"

Đêm nay phòng bao có khá nhiều người, đặc biệt là sau khi Quý Sênh Ca xuất hiện, mọi người đều thầm đoán quan hệ giữa cô và Cố Duy Thâm không đơn giản.

Yến Nam Thuận có vẻ rất hưng phấn, nhìn chằm chằm thẻ bài vừa mới đánh, chép miệng nói: "Tam ca, hay mình chơi lớn đi, một ván phân định thắng bại?"

Những người khác không dám xen vào, Cố Duy Thâm dụi thuốc lá, liếc nhìn mặt bài trên bàn, "Được."

"Nghe tam ca nói chưa, các cậu phải cho tôi tí mặt mũi đấy, ván này ông đây sẽ lấy lại vốn!"

Yến Nam Thuận cười nham nhở, chớp mắt nhìn Quý Sênh Ca đối diện, "Bài của tam ca thế nào?"

Nhìn bài trước mắt nhưng Quý Sênh Ca đang nhớ lại ba mình sau khi mở bài thường nói một câu, "Thiên hạ đại loạn."

Quý Sênh Ca không biết chơi mạt chược nhưng cô cũng hiểu, mười ba thẻ bài này không liên nhau.

"Ha ha ha....."

Một câu pha trò làm thay đổi không khí trong phòng bao, Cố Duy Thâm cong môi, quay đầu nhìn người bên cạnh, ánh mắt vừa dờn xuống thì sắc mặt chợt sa sầm.

Sau khi Quý Sênh Ca có áo khoác, trên người chỉ còn mỗi chiếc áo len, cô đi rất vội nên không kịp thay quần áo. Đáng người chỗ lồi chỗ lõm muốn không nổi bật cũng khó, lúc này áo lông trắng bó sát để lộ đường cong của bộ ngực.

Làm gì có người đàn ông nào cưỡng lại được dáng người ma quỷ như vậy?

Cầm lấy áo khoác vắt trên ghế, Cố Duy Thâm trườn lên vai cô.

Điều hòa trong rất ấm áp, Quý Sênh Ca kinh ngạc ngẩng đầu, "Tam thiếu, tôi không lạnh."

Cô muốn bỏ áo khoác ra nhưng lại thấy Cố Duy Thâm sầm mặt, "Không được cởi."

Quý Sênh Ca chỉ có thể bất đắc dĩ thu tay lại.

Chặc chặc!

Yến Nam Thuận suýt chút cười thành tiếng, sao tam ca nhà anh ta lại nhỏ nhen thế chứ?!

Ván bài bắt đầu, mọi người nhanh chóng lên tinh thần. Quý Sênh Ca nhìn chằm chằm bài trước mắt, ngón tay bốc một thẻ Lục Văn [8].

[8]: thuộc hàng Văn (筒). Một hàng Văn gồm 9 quân Văn, từ 1 đến 9 là Nhất Văn, Nhị Văn,...Cửu Văn. Ngoài ra còn có hàng Sách (索) và hàng Vạn (萬), mỗi hàng gồm 9 quân cũng được gọi tên tương tự. Mỗi một mặt bài như thế đều có 4 quân, như vậy một bộ bài mạt chược có 36 quân Văn, 36 quân Sách, 36 quân Vạn (và rất nhiều quân khác nữa:))))). Ở chương 10 mình không biết nên dịch sai "Cửu Văn" thành "chín ống" ấy, xin phép sửa lại nhen.

Cố Duy Thâm một tay khoác lên lưng ghế phía sau cô, một tay tùy ý đặt trên đầu gối. Anh nghiêng nửa người về phía cô, ghé sát tai cô thì thầm, "Cứ chơi đi, tiền thắng cho cô."

Dừng một chút, anh lại dán môi mỏng vào vành tai nhỏ nhắn, "Thua cũng cho cô nốt."

Cạch!

Bàn tay đang cầm bài ngay lập tức mềm nhũn, cô không dám tin nhìn anh.

HẾT CHƯƠNG 32.

Lời Cynlia: Mình comeback rồi đâyyyyy. Sorry mọi người nhiều lắm vì cả tháng nay lặn mất tăm do việc học quá bận rộn(((Chương này và chương sau toàn thuật ngữ mà theo mình thấy là khá khó hiểu đối với một đứa không biết cả tiếng Trung lẫn mạt chược, mình phải mất hơn hai tuần để tìm hiểu về mạt chược, nắm sơ sơ quy tắc cũng như tên các thẻ bài rồi mới dám đăng chương này lên, nên mọi người hãy vote nhiệt tình để mình có động lực xiu nha kkk.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 33: ù nhầm

Editor: Cynlia

"Đồng phong." [1]

[1]: thuộc bộ "Tài phao" gồm Tứ phong: Đông, Nam, Tây, Bắc và ba quân Trung, Phát, Bạch.

"Phổng!"

"Tám phán." *

"Coong!" *

(*Những thuật ngữ này khó mà giải thích ngắn gọn được, nên nếu ai muốn tìm hiểu thêm về mặt chữ học thì mình để sẵn link ở phần comment nha.)

Yến Nam Thuận đẩy bốn thẻ bài lên bàn, đắc ý nhìn người đối diện, "Tam ca tìm được một chân chơi thay không tệ."

Nghe được lời trêu chọc của anh ta, gương mặt Quý Sênh Ca nóng lên. Trình mặt chữ học của cô còn non kém, lúc đánh bài không theo quy luật nào cả.

"Đến cô kia."

Có người lên tiếng nhắc nhở, Quý Sênh Ca quét mắt nhìn mặt bài, hoàn toàn mù mờ không biết nên đánh quân nào. Cô vô thức liếc người đàn ông bên cạnh, tầm mắt vừa vịn dừng trên xương hàm của anh, "Tôi đánh con này được không?"

Tay trái của Cố Duy Thâm dừng trên thẻ bài, đôi mắt sâu thẳm không chút gọn sóng. Anh bất động, hiển nhiên cũng không định tiếp ứng cho cô.

Đầu óc trì trệ, Quý Sênh Ca không nhìn kĩ mà tiện tay đánh một thẻ bài.

"Phổng!"

Người đối diện đột nhiên kêu lớn khiến cô rụt cổ, lòng bàn tay Quý Sênh Ca toát một lớp mồ hôi mỏng, bỗng nhiên cô chỉ muốn bỏ chạy khỏi nơi này.

Chỉ có điều, người đàn ông bên cạnh cô khí thế mạnh mẽ, trốn được đêm nay liệu có trốn được ngày mai?

Quý Sênh Ca buồn bực dẫu môi, không phải chỉ là trò tiêu khiển của nam nữ già trẻ nhân dịp trà dư tửu hậu thôi sao? Có thể khó đến mức nào chứ?

Phòng bao ấm áp như xuân khiến cả người Quý Sênh Ca lấm tấm mồ hôi, cô quyết định cởi áo khoác sau một hồi đấu tranh tư tưởng.

Bốp!

Mu bàn tay bị vỗ nhẹ, Quý Sênh Ca bất giác liếc mắt, chỉ thấy Cố Duy Thâm nheo mắt nhìn cô, "Xoa bài."

Một câu nhắc nhở của anh tựa như đòi sự chú ý của Quý Sênh Ca, cô bốc một thẻ bài, sau khi lật xem thì đưa cho Cố Duy Thâm, "Tam thiếu, anh xem."

Chỉ cần người đàn ông này mách cho cô vài nước, chắc cô vẫn còn cơ hội chứ nhỉ.

"Ừ." Cố Duy Thâm nhìn cô lật bài, khóe miệng như có như không nhếch lên, "Vận may của Quý tiểu thư đến thần tiên cũng chẳng cứu được."

Này!

Suýt chút nữa Quý Sênh Ca đã nổi khùng lên, không giúp thì thôi, còn sợ người khác không biết anh không muốn giúp sao?

Những người ngồi quanh bàn bài đêm nay đều thuộc loại khôn khéo, Quý Sênh Ca hoàn toàn không hi vọng mấy người này sẽ tốt bụng giúp cô, dù sao cô cũng chẳng quen ai ở đây. Tuy đã từng gặp Yến Nam Thuận một lần nhưng giờ phút này anh ta chỉ nóng lòng muốn gỡ gạc chút mặt mũi, chắc chắn sẽ không nhường cô nước nào.

Nào cô xoay như chong chóng. Quý Sênh Ca bắt đầu tính toán, một ván của bọn họ trị giá bao nhiêu? Sáu hay bảy con số...

"Người đẹp Lâm, em xoa bài đi." Bàn tay không đứng đắn của Yến Nam Thuận sờ soạng vòng eo của người phụ nữ bên cạnh, cô ta lập tức rướn người bốc bài thay anh ta. "Lục thiếu thấy thế nào?"

"Chắc chắn, bài đẹp lắm."

Không nói thì thôi, Yến Nam Thuận vừa dứt lời, sắc mặt Quý Sênh Ca liền trở nên khó coi. Cô cắn môi dưới, nắm ngón tay vì lo lắng mà siết chặt, cả người như đứng bên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Còn Cố Duy Thâm vẫn cúi đầu chăm thuốc, mím môi nhìn bài của cô, thật đúng là ngửa mặt.

Cứ thế, mỗi lần ra một quân Quý Sênh Ca đều nom nớp lo sợ, cả người căng thẳng. Những người khác đều ăn mặc mát mẻ, chỉ có cô vì khoác thêm áo ngoài mà áo lông cao cổ bên trong đã ướt đầm một mảng.

Cái gì tới cũng sẽ tới thôi.

"Ù!" (là thắng rồi í)

Ngón cái của Yến Nam Thuận vịn về thẻ bài, kích động kêu to, "Ông đây ù rồi, ha ha ha."

Nghe vậy, mọi người đều lắc đầu, cuối cùng vận may của lục thiếu cũng đến, kiểu này chắc chắn thắng không ít.

Đáy lòng vang lên từng tiếng "lộp bộp", Quý Sênh Ca run tay, suýt chút đã làm rơi thẻ bài.

"Xòe bài xem nào."

Trên ghế sofa mềm mại, Cố Duy Thâm nhẹ giọng mở miệng, còn Yến Nam Thuận mặt mày hưng phấn, đẩy bài mình lên bàn, cười nói: "Tam ca, cậu còn muốn kiểm bài của tôi à!"

Đêm nay Yến lục thiếu ù bài gây nên một trận xôn xao. Cố Duệ mở cửa bước vào, khi đi đến trước bàn thì vừa lúc thấy Cố Duy Thâm kéo ghế, "Ai nói cậu ừ?" Ngón tay Cố Duy Thâm lướt trên mặt bài của anh ta, đáy mắt hiện lên ý cười.

"Sao lại không ừ?" Yến Nam Thuận buông mảy nhán trong ngực, lúc nhìn kĩ thì lập tức ngẩn người.

"Ai da, lục thiếu ù nhầm rồi!"

Quý Sênh Ca ngược mắt, vừa nghiêng người nhìn trận bài trước mắt thì trong đầu thoáng qua một suy nghĩ.

May quá!

"Đệt!" Yến Nam Thuận nhìn chằm chằm bài mình, khuôn mặt tuấn tú xanh mét, "Hai phán của tôi sao lại thành ba phán rồi."

"Ha ha ha, chắc chắn là đêm nay lục thiếu phải căng mắt quá mức nên hoa mắt rồi."

"Cút đi, thị lực của ông đây tốt lắm đấy."

Cố Duy Thâm xoay người cầm lấy áo khoác, nói: "Tiền tháng đêm nay cậu phải chia cho mọi người."

"Chia thì chia." Yên Nam Thuận phồng má, giọng điệu căm tức, "Nhưng ông đây không phục!"

"Lục thiếu, anh ù đã nhầm thì phải tay trắng quay về vạch xuất phát mới đúng."

"Cậu cảm ơn cho tôi!"

Mọi người cười đùa ầm ĩ, Cố Duy Thâm mặc áo khoác, lúc tay trái lướt qua góc bàn thì lặng lẽ vứt một thẻ bài xuống. (Thì ra anh mới là phượng lưu mạnh trọng sắc khinh bạn =.=)

Cố Duệ đứng sau chứng kiến mọi hành động của anh.

"Đi thôi." Có Cố Duy Thâm lên tiếng, những người khác cũng không ỡn ào nữa. Anh cất bước ra ngoài, còn Quý Sênh Ca lập tức cầm túi theo sau. Vào khoảnh khắc xoay người đó, cô lại quét mắt về phía bàn mặt chược. Quân bài ù nhầm của Yên Nam Thuận vẫn còn ở đó, cô cong môi, nhớ lại mình cũng thường ù nhầm như vậy.

Lúc Yên Nam Thuận ra đến nơi thì thấy còn mỗi Cố Duệ đứng đợi thang máy, bóng lưng kia thẳng tắp lạnh lùng.

Anh ta ngậm thuốc lá đứng cạnh Cố Duệ, cười trừ chọc, "Hiếm khi thấy tam ca bỏ cậu đi trước."

Cố Duệ đưa tay ấn nút thang máy, trên khuôn mặt vẫn là vẻ lạnh nhạt thường ngày.

Đình!

Cửa thang máy mở ra, cổ tay Quý Sênh Ca bị người đàn ông nắm lấy, hoàn toàn không thể gỡ ra được.

Cô còn định mở miệng phản đối nhưng Cố Duy Thâm không cho cô cơ hội. Thang máy một đường đi thẳng xuống bãi đỗ xe phía sau Kim Khuyết. Lúc Cố Duy Thâm kéo cô ra ngoài từ cửa số 2 thì một đám nhà giàu cũng bước vào.

"Mỹ Âm, chúng ta lên tầng mấy?"

"Tầng sáu."

Quý Mỹ Âm quay đầu, nhìn chằm chằm cánh cửa kính lay động bên kia. Người phụ nữ vừa bước ra ngoài chắc chắn là Quý Sênh Ca.

Đêm nay cô ta mượn thẻ của ba đưa bạn bè đến Kim Khuyết chơi, sao Quý Sênh Ca lại ở đây được?

Câu lạc bộ này phải có thẻ hội viên mới vào được, hơn nữa phí làm thẻ tuyệt đối không phải là số tiền Quý Sênh Ca có thể chi nổi.

"Các cậu lên trước đi."

Quý Mỹ Âm lấy thẻ hội viên đưa cho bạn, đẩy cửa số 2 chạy ra ngoài nhưng không thấy bóng dáng vừa rồi đâu nữa.

Trời về đêm, ánh đèn điện chớp lóe không đủ soi sáng bãi giữ xe. Quý Mỹ Âm do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn cắn răng bước vào bãi giữ xe. Cô chắc chắn không nhầm, người phụ nữ kia chính là Quý Sênh Ca.

HẾT CHƯƠNG 33.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tam thiếu nghiêm túc sao?

Editor: Cynlia

Trong khoang xe chật chội, cả người Quý Sênh Ca bị giam giữa vô lăng và lồng ngực rộng lớn của người đàn ông.

Tiền không được mà lùi cũng chẳng xong, cô chỉ có thể cam chịu ngồi yên trong lòng Cố Duy Thâm, vì căng thẳng mà hô hấp trở nên gấp gáp.

"Tam thiếu." Giọng Quý Sênh Ca run rẩy.

Ngón trỏ người đàn ông vịn vào môi cô, "Cô cười hay tôi cười đây?"

Nhìn hàng siêu xe đậu sát cạnh bên, Quý Sênh Ca cắn môi dưới, "Chỗ này lúc nào cũng có người đi qua."

"Được rồi, để tôi cười vậy."

Người đàn ông cười mỉm, không buồn để ý đến biểu cảm lo lắng của cô. Tay anh cùng lúc kéo khóa áo của Quý Sênh Ca, cổ tay xoay một cái, thuận thực cởi áo khoác đặt lên tay lái.

Áo ngoài bị cởi ra, Quý Sênh Ca theo bản năng đưa tay bảo vệ trước ngực. Vì không gian trong khoang xe quá nhỏ mà đùi ngọc kề sát vòng eo rắn chắc của người đàn ông, còn nửa người trên cũng sắp dính chặt lên người anh, "Muốn tôi ra tay sao?" Hai mắt Cố Duy Thâm híp lại, nhân lúc cô chưa đáp lời vươn tay phải về phía trước.

"Không....."

Quý Sênh Ca còn chưa dứt lời, hai tay che trước ngực đã bị gỡ ra. Ngay sau đó trước mắt cô tối sầm, áo khoác vừa mới cởi được trùm lên đầu cô.

"Đừng!"

Cảm giác khó thở bao trùm, khiến Quý Sênh Ca suýt kêu thành tiếng. Cô vô thức lắc đầu, muốn thoát khỏi cảm giác như bức bách này.

"Đừng nhúc nhích."

Người đàn ông nói như ra lệnh, áo lông trắng trùm kín cả khuôn mặt cô, tuy không đến nỗi ngạt thở nhưng hô hấp hết sức khó khăn.

Bốn phía tối tăm, ánh đèn đường qua cửa kính hắt lên bờ vai người phụ nữ, ánh mắt kia dần trượt xuống, cuối cùng dừng trước ngực cô.

Bàn tay to của người đàn ông siết chặt eo cô, vòng tay chỉ cần khép hờ cũng có thể giam cô trong lồng ngực.

Chắc chắn ——

Trong lòng Cố Duy Thâm không kìm được tiếng thở dài, người phụ nữ nhỏ nhắn lại mềm mại, đầy đặn lại non nớt, dường như cô có mọi thứ khiến người ta điên cuồng. Người phụ nữ như vậy mới có thể khiến đàn ông "hàng đêm hoan ca".

"Đây thì thành công quá nhỉ?" Cố Duy Thâm cúi đầu, lúc nói chuyện khoe miệng mang theo ý cười không rõ.

Khuôn mặt Quý Sênh Ca vùi sau áo khoác nên cô hoàn toàn không thể thấy rõ biểu cảm của anh. Cô muốn kéo áo khoác xuống nhưng lại bị tay anh giữ chặt.

Thị giác so với xúc giác nhạy cảm hơn nhiều. Ánh mắt Cố Duy Thâm dừng trên ngực cô, da thịt trắng nõn khiến anh cảm thấy đôi chút không chịu được, những cảm xúc mâu thuẫn đan xen.

Hai tay Quý Sênh Ca không thể nhúc nhích, dù hai mắt bị che kín, cô vẫn nhạy cảm nhận ra người đàn ông này dần tăng thêm lực đè xuống.

"Đừng..."

Giọng điệu như rên rỉ khiến chính cô nghe mà cũng nổi da gà.

Đột nhiên, cô cảm giác trước ngực bị buông lỏng.

Cơ bắp toàn thân nháy mắt căng cứng, nửa người Quý Sênh Ca vô thức lùi về sau, lại vô tình đè lên còi xe.

Tít ——

Tiếng còi xe vang lên chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh bên trong bãi đỗ. Quý Mỹ Âm mang theo túi xách đang thò đầu nhìn xung quanh, mãi vẫn không tìm được chiếc xe nào có biển số đuôi 999.

Chợt nghe tiếng còi bên tai, Quý Mỹ Âm nghiêng đầu nhìn xem. Âm thanh truyền từ bên kia, cô ta nhui mày, lập tức bước về phía phát ra tiếng động. Đập vào mắt cô ta là chiếc limousine đậu ngay hàng đầu. Cô ta nhìn chằm chằm biển xe, ba số đuôi là 999.

Trong xe thấp thoáng bóng người.

"Này! Ai đấy?"

Bảo vệ cầm đèn pin soi phía này, vừa đi vừa lớn tiếng, "Chiếc xe kia sao vậy? Có ai trong đó không?"

Hiển nhiên, bảo vệ cũng bị tiếng còi thu hút. Quý Mỹ Âm bước lên vài bước, có vẻ nóng lòng muốn đến gần hơn.

Phía trước là ánh đèn chói mắt hướng về mình, Cố Duy Thâm phản ứng nhanh, lập tức kéo áo lên đã bị vén lên quá nửa xuống, lại chụp lấy áo khoác quấn quanh người cô.

Lúc Quý Sênh Ca trở về ghế phụ thì tay chân vẫn mềm nhũn. Cô muốn nhấc tay nhưng phát hiện mình dường như không còn chút sức lực nào. Quần áo trên người còn chưa kịp sửa sang, nhìn bóng người càng ngày càng đến gần, cô vội chôn mặt sau áo khoác.

Bùm!

Chiếc limousine vội vàng nổ máy, nhân viên bảo vệ còn chưa ra đến nơi thì đã bị ánh đèn ô tô chiếu thẳng vào mắt, chỉ có thể đưa tay che mắt.

Két!

Cố Duy Thâm đánh tay lái, giẫm chân ga đến mức tối đa, xe chóp mắt lao khỏi bãi. Bánh xe ma sát với mặt đất gây ra tiếng động chói tai, phóng thẳng ra ngoài.

"Làm cái trò gì đấy?"

Tài xế không kìm được sự giận dữ, hung hăng mắng, "Tiểu tử káo toét, ý có tiền muốn làm gì thì làm chắc?"

Nhìn chiếc xe lao như chớp ra cửa, Quý Mỹ Âm vội bước về phía này, "Bác này, cho hỏi người vừa rời đi là ai thế?"

"Làm sao tôi biết được." Bảo vệ vẫn chưa nguôi giận, chỉ vào bãi đất trống phía trước mặt, "Tôi mà biết là người nào thì nhất định sẽ đánh gãy chân hắn!"

Bảo vệ khom lưng nhặt đèn pin rơi dưới đất, hầm hừ bỏ đi.

Chiếc limousine khuất dạng khiến Quý Mỹ Âm tức đến giậm chân. Suýt chút nữa, chỉ chút nữa thôi là đuổi kịp Quý Sênh Ca rồi!

Trên đường trở về, hai tay Quý Sênh Ca vẫn luôn nắm chặt cổ áo khoác, vì dùng sức mà gân xanh nổi trên mu bàn tay.

Cố Duy Thâm liếc cô một cái, thấy cô từ đầu đến cuối vẫn quay đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ, bờ vai kia dường như đang run rẩy.

Ánh đèn đường nhập nhòa lọt qua cửa kính, Quý Sênh Ca nhìn hình bóng mình phản chiếu qua lớp kính thủy tinh, hít một hơi thật sâu, đôi mắt đỏ au cố gắng nén nước mắt.

Không lâu sau, xe dừng lại. Cô nắm chặt áo khoác, cúi gằm mặt hỏi, "Tam thiếu, anh thật sự nghiêm túc với tôi sao?"

Giọng cô có vẻ khàn hơn thường ngày, Cố Duy Thâm hít một hơi, "Không phải."

Quý Sênh Ca gật đầu, chậm rãi ngược mắt, cuối cùng nhìn chằm chằm vào đôi môi mỏng của anh, nói: "Tôi còn nợ tam thiếu một ân tình."

Dứt lời, cô đẩy cửa xe, không hề quay đầu rời đi. Quý Sênh Ca bước đi rất nhanh, cô vòng tay ôm lấy bả vai, bóng lưng dường như cứng đờ.

Cố Duy Thâm ngồi trong xe không nhúc nhích, chăm chăm dõi theo cô, mãi đến khi bóng dáng kia khuất dạng.

Tít!

Đột nhiên, Cổ Duy Thâm đập mạnh vào còi xe, bóng dáng ra về kiên cường của cô như một ngọn lửa thiêu đốt lòng anh.

----- Lời nói ngoài lề -----

Tam thiếu, cậu nghe chưa, cậu mà cứ thích gì làm nấy, coi chừng về nhà bị ba đánh gãy chân đấy, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 34.

PR giúp bạn tốt Thánh Yêu của tôi, tác phẩm mới《 Trảm Nam Sắc 》

Ai cũng nói Cận lão cứu ở Lục Thành ý có chút nhan sắc mà cả ngày tự cao tự đại. Luận về vẻ ngoài, người đàn ông này mang một vẻ đẹp "như hoa", chỉ bước đi bình thường cũng toát lên một loại khí chất "trêu hoa ghẹo nguyệt."

Phụ nữ thấy anh thì không mời mà nhào đến, anh chỉ cần nhếch đuôi mắt một cái, sẽ luôn có người tưởng anh liếc mắt đưa tình với họ. Mà mỹ nam hạng nhất này không biết vì sao lại bị "chém" dưới tay một cô gái nhỏ.

.....

Bản về thâm tình, trên đời này chỉ sợ không ai qua được Cận Ngụ Đình.

Cổ Tân Tân vẫn luôn biết rõ điểm này, vì người đàn ông vốn có sắc đẹp hạng nhất kia lại tự dựng trong lòng một bức tường cao chót vót, ngoại trừ cô thì người khác đừng hòng tới gần.

Cô gả vào Cận gia, cả ngày phải đối mặt với người anh chồng âm hiểm và người chị dâu thần kinh không bình thường, cô cho rằng tình yêu đẹp nhất cũng chỉ thế này mà thôi.

Lại không ngờ có một ngày, anh sẽ giận tím mặt gào lên với chị dâu, "Nếu không phải năm đó lão cứu vừa mắt cô, cô cũng sẽ không thành người điên!"

Lời Cynlia: Bộ này đã được nhà Bát nương làm xong từ đầu năm nay rồi, truyện nhà chị ấy là bản dịch xịn lắm nên ai thích thì có thể ghé ủng hộ Bát nương nè. Mà phải nói mình có duyên với hai bà tác giả này ghê, hồi lâu đọc Trảm nam sắc thấy thấy Thánh Yêu PR cho Vạn lần sung vợ, lướt văn án bên nhà Bát nương hấp dẫn quá mà hong ai edit nên mình ôm luôn, giờ lại gặp bà tác giả nhà mình PR đạo cho Trảm nam sắc, kể cũng ngộ hen)))

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lần Sung Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Tam ca

Editor: Cynlia

Phòng tắm một mặt mờ hơi nước, Quý Sênh Ca ra khỏi phòng tắm, nghiêng người đứng trước gương, quả nhiên sau lưng có một mảng đỏ. Cô vòng tay ra sau, đầu ngón tay khẽ chạm vào vết sưng đỏ, đôi lông mày chợt nhúu chặt.

Tay lái ô tô cứng như vậy, cô nhớ lại trong khoang xe khi đó, lưng bị người nào đó đè chặt trên vô lăng, chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại lập tức truyền thẳng từ vết sưng.

Dù cô không được chiều chuộng từ bé, trời lại phú cho cô làn da đẹp đáng ghen tị, không phải da kiểu thịt quý nhưng lại non mềm trắng nõn, bình thường chỉ cần chỉ cần xây xát nhẹ cũng đủ khiến da cô xanh tím mấy ngày.

Trong nhà không có thuốc mỡ, Quý Sênh Ca không muốn phải lê thân xác một mòi ra ngoài mua. Cô sấy khô tóc rồi về phòng ngủ, vén chăn chui vào giường.

Vết sưng trên lưng cọ xát với đệm tạo cảm giác nóng rát, khiến cô đành giữ nguyên tư thế nằm nghiêng cả đêm.

Đêm nay không có bóng trăng, Quý Sênh Ca tắt đèn ngủ, quay mặt về phía cửa sổ. Nhìn luồng sáng mờ ảo len qua rèm cửa, cô chớp mắt, không buồn ngủ chút nào.

Chẳng ai muốn từ nhỏ phải trưởng thành trong nghịch cảnh, nhưng cô không còn cách nào khác. Nếu muốn sống sót, cô chỉ có thể cố gắng đứng vững ở khe nứt chông chênh của cuộc đời. Thế mà người đàn ông kia lại có tình cảm thêm vài nét đứt vào cuộc sống đã quá tồi tệ khó khăn của cô.

Sáng hôm sau, Quý Sênh Ca dậy sớm ra cửa. Vào khoảnh khắc bước trên đôi cao gót, cô tự nhắc nhở chính mình, mọi chuyện hôm qua đều qua rồi, chỉ cần lật sang trang khác là có thể xem như chưa có gì xảy ra.

"Hạ Tuế" dần chuyển sang giai đoạn hậu kỳ, Quý Sênh Ca đang tính toán xem có cơ hội nào để Cam Giai được lên sóng sau khi bộ phim này kết thúc. Ngôi sao mới nổi cần nhất là tranh thủ cơ hội mà thừa thắng xông lên, nhưng cơ hội này cũng không dễ giành lấy chút nào.

"Cắt!" Đạo diễn cảm kích bản ra hiệu dừng diễn, đồng thời hưng phấn vỗ bả vai Phong Thái, có vẻ rất tán thưởng diễn xuất chắc tay của cậu.

Hiếm diễn viên nào được như Phong Thái, tuổi còn trẻ nhưng diễn xuất không phải dạng vừa. Vậy mới nói, cậu có thể nổi tiếng như hiện giờ không đơn giản chỉ dựa vào giá trị nhan sắc mà còn cần thực lực. Mắt nhìn người của tam thiếu quả nhiên không lệch đi đâu được, nếu duy trì được phong độ này, chẳng bao lâu nữa Phong Thái sẽ trở thành ảnh đế trẻ tuổi.

"Giai Giai, sao em lại khóc?" Trợ lý rút khăn giấy đưa sang. Cam Giai mặc trang phục diễn ngồi trên ghế, chống cằm nhìn người đàn ông trên núi già đằng xa, "Chị không thấy anh ta diễn rất cảm động sao?"

Trợ lý đỏ mặt lắc đầu, hết thấy sự chú ý của cô ấy đều dừng trên khuôn mặt kia, làm gì có tâm trạng để ý đến kỹ thuật diễn xuất chứ!

Quý Sênh Ca đang mãi suy nghĩ tận đâu thì bị âm thanh trò chuyện của các cô kéo về, cô nhìn Phong Thái đang hóa trang, ánh mắt dừng lại trên góc nghiêng của anh, rất nhanh lại cúi đầu.

"Khi nào đến cảnh quay của em?"

"Khả năng cao là phải chờ đến tối."

"Nhị tiểu thư tới."

Quý Sênh Ca lấy đi động từ túi xách, đúng lúc thấy Quý Mỹ Âm đang đi về phía này. Sau lần nhào vào ngực người ta không thành, mấy ngày sau Quý Mỹ Âm không xuất hiện nữa, hôm nay lại định âm mưu gì đây?

"Nhị tiểu thư." Cam Giai đứng dậy, nhường ghế của mình cho cô ta, "Cô ngồi đây đi."

"Cảm ơn." Mỹ Âm kéo ghế ngồi xuống, sắc mặt không được tốt lắm.

"Chị ra ngoài gọi điện một lát." Quý Sênh Ca chẳng buồn để ý cô ta, cầm di động ra khỏi trường quay.

Nhìn thấy cô rời đi, Quý Mỹ Âm lạnh lùng cong môi, "Hôm qua mọi người kết thúc công việc rất sớm sao?"

"Đúng là sớm hơn mọi ngày," Cam Giai thành thật trả lời, "Chị Quý còn bảo tôi về nhà ngủ bù để dưỡng da thật tốt, khỏi phải mang kính râm che quảng thâm."

Quý Mỹ Âm sầm mặt, nếu như vậy, người phụ nữ xuất hiện ở Kim Khuyết hôm qua chắc chắn là cô ta!

Trong đại sảnh sáng bóng của Lệ Tinh, sau khi Quý Sênh Ca cúp điện thoại mới trở về. Tay trái vừa gọt cao thì phía sau lưng chợt đau nhói, cô không lập tức về trường quay mà vào toilet trước.

Khóa cửa, Quý Sênh Ca vén áo lên cao, đưa tay sờ vết đỏ trên lưng, so với hôm qua đã đỡ hơn nhiều rồi. Lúc cô ra đến cửa lại bất ngờ chạm mặt Quý Mỹ Âm.

Quý Sênh Ca mở vòi nước rửa tay. Xương ngón tay cô cân xứng, vừa tinh tế lại thon dài, trông cực kỳ đẹp mắt, tựa như gương mặt kia của cô, trời sinh đã điểm lệ.

"Tôi qua cô ở đâu?" Khuôn mặt xinh đẹp do trời phú, dù Quý Mỹ Âm có ganh ghét đến mấy cũng không bì được.

"Ở nhà ngủ."

"Nói láo!" Quý Mỹ Âm giận đến tái mặt, "Tôi qua tôi đã thấy cô."

"Cô thấy tôi ở đâu cơ?"

"Kim Khuyết."

Trong lòng thoáng kinh ngạc, sắc mặt Quý Sênh Ca khẽ thay đổi, "Một nơi như Kim Khuyết sao đến lượt tôi tới chứ?"

"Hừ!" Quý Mỹ Âm nheo mắt, "Đương nhiên cô không thể đến đó một mình rồi, tôi thấy cô đi cùng một người đàn ông."

Hai tay đang rũ bên người lập tức siết chặt, Quý Sênh Ca quay đầu nhìn cô ta, "Còn có đàn ông nữa à? Tôi cũng khá tò mò, không biết là người đàn ông phương nào?"

"Là....."

Khuôn mặt Quý Mỹ Âm nghen đỏ, nếu cô ta thấy rõ là người đàn ông nào thì còn phải đứng đây nói mấy lời vô nghĩa với Quý Sênh Ca sao?

"Không kể được đúng không?"

Rút khăn giấy lau tay, ánh mắt Quý Sênh Ca lạnh lẽo, "Quý Mỹ Âm, thu lại bộ dáng giận dữ ghê tởm này trước mặt tôi đi. Trong nhà này, ai ngấm nổi về mặt của cô thì đến trước mặt người đó mà diễn!"

"Quý, Sênh, Ca!"

Không để ý đến lửa giận bùng bùng trước mắt, Quý Sênh Ca xoay lưng bỏ đi. Khoảnh khắc mở cửa ra khỏi toilet, Quý Sênh Ca thầm thở phào một hơi. May là Quý Mỹ Âm chưa nhìn thấy anh, nếu không...

Chạng vạng tối mới đến cảnh quay của Cam Giai. Giữa trưa Quý Mỹ Âm đã lái xe bỏ đi, cũng may cô ta không chụp được bằng chứng gì nên không dám nói bậy.

Quý Sênh Ca nhờ bạn tốt tìm hiểu một chút, lúc này hai người đứng trong đại sảnh Lệ Tinh nhỏ giọng trò chuyện. Đàm Tư là bạn thời đại học của cô, hiện đang công tác tại truyền thông Lệ Tinh, lúc cần chỉ có thể tìm cô ấy xin giúp đỡ.

Đàm Tư tiết lộ với cô hai tin tức, một là "Hạ Tuế" sẽ lên sóng trước Giáng sinh, hai là sau khi quay xong bộ này, Phong Thái sẽ tham gia một chương trình truyền hình thực tế.

"Chương trình thực tế này rating rất cao, tam thiếu sắp xếp cho Phong Thái tham gia để lăng xê cho Hạ Tuế sắp chiếu." Đàm Tư làm việc tại Lệ Tinh hai năm, chức vụ không thấp.

Quý Sênh Ca nhún mày, cô từng xem chương trình kia rồi, đúng là khá hấp dẫn.

"Sênh Ca, cậu nhìn xem." Đàm Tư hưng phấn kéo tay bạn tốt, dẫn cô đến trước cửa sổ sắt đất nhìn ra bên ngoài, "Ngu tiểu thư kia."

Trước cao ốc Lệ Tinh, một người phụ nữ đứng dưới ánh đèn. Cô ấy mặc bộ quần áo giản dị màu trắng, tóc dài rũ bên hông, dường như cô ấy đã đợi ở đó một lúc rồi, thỉnh thoảng còn nhón chân nhìn ra đằng xa.

Đứng ở vị trí của Quý Sênh Ca vừa khéo có thể nhìn thấy góc nghiêng của người phụ nữ. Chiếc mũ lưỡi trai trên đầu càng khiến khuôn mặt của cô ấy có vẻ nhọn hơn.

Một chiếc limousine từ xa đi đến, cuối cùng dừng trước tòa nhà Lệ Tinh. Cổ Duệ mở cửa xe, người đàn ông bên trong sai bước ra ngoài, bóng dáng màu trắng kia lập tức nhào qua.

"Tam ca."

Người phụ nữ mở miệng, giọng nói như ngọc rơi trên đĩa [1]. Cố Duy Thâm đưa tay, người phụ nữ chạy như bay bỏ nhào vào ngực anh, "Em đến lâu chưa?"

[1]: phép so sánh chỉ giọng nói thánh thót dễ nghe.

HẾT CHƯƠNG 35.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chủ nhân biển số xe

Editor: Cynlia

Ánh hoàng hôn buông xuống nhuộm một nửa bầu trời trong rắng chiều đỏ rực, cảnh tượng khiến bóng dáng màu trắng kia càng có vẻ sáng sủa đẹp mắt. Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ đang mở, âm thanh trò chuyện như có như không vọng đến chỗ cô.

"Em đến lâu chưa?"

"Không lâu lắm, định gọi điện cho anh nhưng thư ký nói anh có việc bận." Ngu Uyển ngẩng mặt, mũi lưỡi trai che khuất ánh sáng trước mặt cô ấy, "Tam ca, em sợ quấy rầy anh."

Cố Duy Thâm thấy chớp mũi cô ấy đó ừng vì lạnh, đưa tay xoay vành mũ của cô ấy ra sau đầu, "Lần sau em có thể gọi điện báo với Cố Duệ."

"Em biết rồi." Ngu Uyển nghiêng đầu như tựa vào vai anh, điệu bộ làm nũng, "Chuyến đi chơi này em tìm được chiếc đàn piano tốt lắm, mai em sẽ dẫn người mang qua."

"Đừng rồi, sao không thấy Tiểu Thái đâu? Em có mua quà cho nó nữa."

"Phong thiếu gia đi quay ngoại cảnh rồi ạ, buổi chiều vừa xuất phát." Cố Duệ trả lời.

Ngu Uyển cong môi, vẫy tay với Cố Duệ, "Cố Duệ, tôi cũng mua quà cho anh đó."

"Cảm ơn Ngu tiểu thư." Tuy Cố Duệ vẫn lạnh lùng như thường song rõ ràng đối với Ngu Uyển cung kính vài phần.

Trước cửa cao ốc Lệ Tinh người đến người đi, Cố Duy Thâm nhìn đồng hồ, dắt Ngu Uyển về phía trước, "Đi thôi, anh đưa em về nhà trước."

"Vâng."

Đợi đến khi Cố Duy Thâm ngồi vào xe, Cố Duệ mới đưa tay đóng cửa.

Chỉ vài phút mà trước cao ốc đã có kha khá người tụ tập. Mọi người nhìn chiếc xe khuất dạng, xôn xao bàn tán về thân phận của người phụ nữ vừa rời. Đàm Tư cũng không nhịn được muốn tám nhảm vài câu, bèn ghé tai thì thầm với Quý Sênh Ca.

Đàm Tư huyền thuyên một lúc nhưng Quý Sênh Ca nghe không lọt câu nào. Ngược lại, hai tiếng "tam ca" dịu dàng của người phụ nữ kia như lời nguyện vọng văng vẳng bên tai cô.

Cùng là hai từ đơn giản nhưng "tam ca" và "tam thiếu" lại vạch rõ đâu là thân quen, đâu là xa cách.

Khi xe chạy vào sân nhà tổ Cố gia, trời đã tối hẳn. Cố Duy Thâm sai bước lên bậc thang, vừa lúc gặp Cố phu nhân mỉm cười ra đón, "Lại vừa họp xong à?"

Anh tiến lên phía trước, thân thiết ôm mẹ mình, "Con vừa từ Ngu gia về, trên đường hơi kẹt xe thôi."

"Con thật là, gặp Tiểu Uyển sao không đưa con bé về đây ăn cơm?" Nghiêm Như hơi cau mày nói.

Sân nhà lát gạch lưu ly sáng bóng dưới ánh đèn phòng khách, Cố Duy Thâm nhàn nhạt cười, "Cố phu nhân à, mẹ ngày càng thiếu kiên nhẫn."

"Phàm là chuyện của con thì sao mẹ bình tĩnh được đây?" Nghiêm Như cầm tay con trai đi về phía bàn trà, chỉ vào đó, "Chiều nay Tiểu Uyển đến thăm nhà ta, còn mang rất nhiều quà nữa, ông nội bảo con bé ở lại con bé cũng từ chối, thì ra là đến gặp con."

"Tam nhi, hai nhà Cố - Ngu chúng ta đã sớm liên hôn rồi, mấy năm nay ông nội đều cố ý tác hợp cho con và Ngu Uyển, tuy không thể hiện ra mặt nhưng người hai nhà đều ngầm hiểu ý nhau." Nghiêm Như không cần quá nhiều lời, đưa con trai bảo bối này của bà chắc chắn hiểu rõ phải trái, lợi hại.

"Con ngồi đây đợi anh hai con đi, nó bảo tối nay về nhà ăn cơm đây." Hai đứa con trai đều về khiến trong lòng Nghiêm Như vui như mở cờ, tự mình xuống bếp chuẩn bị cơm tối.

Nhà tổ Cố gia chìm trong sắc trời mờ tối, chỉ có ánh sáng chiếu dọc theo mái hiên khiến nó như đang treo một dãy đèn lồng đỏ rực. Cố Duy Thâm đứng ở hành lang rút một điều thuốc.

Trăm năm Cố gia lừng lẫy ở Vân Giang, gốc rễ vững chắc, không mấy gia tộc có thể xếp ngang hàng với Cố gia, Ngu gia là một trong số ít đó. Cố Minh Thiện cũng chiều cháu trai bảo bối, lâu nay vẫn mong hai nhà Cố - Ngu liên hôn, nên con gái duy nhất của Ngu gia là Ngu Uyển nghiêm nhiên lọt vào mắt xanh của ông cụ Cố.

Quen biết từ nhỏ, làm bạn thuở thiếu thời, nói ra thì anh và Ngu Uyển có thể coi như thanh mai trúc mã. Cố Duy Thâm chậm rãi phun từng vòng khói trắng, hào môn liên hôn suy cho cùng cũng chỉ vì lợi ích. Cuộc hôn nhân như vậy có thể nói là đơn giản nhất, cũng vững chắc nhất.

Phía trước có ánh đèn xe lóe lên, người đàn ông mặc tây trang đen tuyền bước đến, vóc dáng cao lớn ngang ngửa Cố Duy Thâm, chỉ là người này có khuôn mặt trông đặc biệt khó gần, cặp mắt sâu thẳm kia rất đen, cũng rất lạnh lùng.

Cố Duy Thâm kẹp thuốc lá trong tay, môi mỉm cười cong, "Anh hai, mẹ nhờ em hỏi anh khi nào định kết hôn?"

Người đàn ông khuôn mặt vô cảm bước vào cửa lớn, tùy tiện cởi áo vest, "Nhanh thanh toán phí luật sư năm nay của Lệ Tinh đi."

"Hả?" Cố Duy Thâm ngừng ra, "Cái gì mà thanh toán, không phải anh nói năm nay được miễn sao?"

Khóe miệng Cố Dĩ Ninh cong lên, "Trên đời này không có bữa cơm trưa nào miễn phí."

"Anh lật lọng."

"Tam thiếu, thỏa thuận không phải trên giấy tờ thì không có hiệu lực pháp lý, anh có thể thu phí cổ vấn của Lệ Tinh bất cứ lúc nào."

Cố Duy Thâm khẽ neho mắt, "Ai không biết văn phòng luật kia của anh nhận vô số vụ kiện, anh cũng đâu thiếu tiền, chút phí cổ vấn này tính toán làm gì."

"Không thiếu tiền và không tính toán là hai việc khác nhau."

"Anh keo kiệt quá rồi."

Cố Dĩ Ninh xoay người lên lầu, lúc đi ngang qua Cố Duy Thâm thì dừng một lúc, "Số tài khoản ngân hàng sẽ báo cho em, nếu không muốn vi phạm hợp đồng thì nhớ thanh toán đúng hạn."

"Này!"

Cố Duy Thâm xù lông, nén giận trừng mắt với người đàn ông đi xa, kêu lớn, "Cố Dĩ Ninh, anh nói thật đấy à?!"

Trong nhà chỉ có người anh trai này mới nắm thóp được Cố Duy Thâm. Từ nhỏ đến lớn, anh hai suốt ngày trung ra bộ dáng không nóng không lạnh, ngay cả Cố Duệ khuôn mặt ngàn năm băng giá

kia cũng không dám đến gần anh ấy.

Trong một cửa hàng bảo trì giữa trung tâm thành phố.

Nhân viên bộ phận bảo trì cầm tờ danh sách trên tay, đứng trước căn nâng xe xem xét, "Quý tiểu thư đừng lo lắng quá, xe của cô không có vấn đề gì, chỉ cần sơn lại dầu xe là được."

Quý Mỹ Âm thờ phào một hơi, "Khi nào có thể đến lấy xe?"

"Chiều mai đi."

"Hôm nay luôn không được sao?"

Nhân viên sửa chữa lắc đầu, "Hôm nay không kịp, nhanh nhất là ngày mai."

Trên giàn nâng là chiếc xe hơi mới màu trắng, nhìn qua có vẻ xa xỉ. Đây là con xe quý mà Quý Nhân mới mua đầu năm, hôm nay Quý Mỹ Âm lên lấy chạy thử, ai ngờ xui xẻo khiến thân xe bị xước.

Đêm nay chắc chắn sẽ bị ba mắng cho một trận rồi, Quý Mỹ Âm buồn bực xoay người, lại vô tình liếc qua một biển số xe. Cô ta lập tức tròn tròn mắt sững sờ, chỉ vào chiếc xe đang được bảo dưỡng, "Đó là xe của ai vậy?"

Chiếc limousine mang biển xe đuôi 999 mà Quý Mỹ Âm tìm thấy ngày nay.

"Quý tiểu thư, đó là xe của tam thiếu."

"Tam thiếu nào cơ?"

"Vân Giang này ngoài Cố gia tam thiếu thì làm gì còn tam thiếu nào."

Quý Mỹ Âm tròn tròn mắt, trong lòng bỗng cảm thấy hốt hoảng. Sao có thể chứ? Quý Sênh Ca không bối cảnh lại tiếp cận được Cố Duy Thâm?

HẾT CHƯƠNG 36.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Editor: Cynlia

Taxi dừng trước cửa biệt thự, Quý Sênh Ca trả tiền, chần chờ một lúc mới bước đến cổng lớn.

"Đại tiểu thư."

Người giúp việc đặt dép lê trước mặt, Quý Sênh Ca đổi giày đi vào thì đã thấy ba mình ngồi trên sofa phòng khách.

"Về rồi à."

"Ba."

Cởi áo khoác đưa cho người giúp việc, Quý Sênh Ca đến cạnh Quý Nhân, "Ba tìm con có việc gì sao?"

"Ba gọi con gái về ăn cơm cũng được coi là có việc chứ?" Sắc mặt Quý Nhân ôn hòa hiếm thấy khiến Quý Sênh Ca thoáng sững sờ. Trong ấn tượng của cô, ba rất ít khi cười với cô như vậy.

Một tui xách, cô lấy ra một tập tài liệu, nói: "Đây là kế hoạch cụ thể của Hạ Tuế, dự kiến sẽ lên sóng trước giáng sinh."

"Ba cũng vừa nhận được tin, chắc phải chuẩn bị sớm mới được."

Quý Sênh Ca "văng" một tiếng, sau đó lấy ra một tờ giấy khác đưa cho ba, "Chương trình thực tế giữa mình tính này rating rất cao, nếu Cam Giai có thể giành được một suất thì sẽ có lợi cho việc quảng bá tên tuổi của cô ấy."

Quý Nhân nhìn tên chương trình, hơi cau mày, "Chương trình này khó mà cạnh tranh nổi một suất."

"Đúng là không dễ." Quý Sênh Ca gật đầu, "Nhưng con đánh giá cao Cam Giai, cô ấy xứng đáng để chúng ta đầu tư."

"Cứ vậy đi." Quý Nhân cất tờ giấy vào túi, "Ba tin tưởng ánh mắt của con, ngày mai ba sẽ cho người sắp xếp một chút, lâu rồi Hoàn Cẩm không có nghệ sĩ nữ nào nổi bật, Cam Giai có thể thấy là một mầm non cần được bồi dưỡng."

Hiếm khi cô và ba có cùng quan điểm, Quý Sênh Ca ngược mắt, lại thấy hai mẹ con Quý Mỹ Âm và Phương Vân Bội dặt tay nhau xuống lầu.

"Sênh Ca về rồi à, cà nhà ăn cơm thôi."

Quý Nhân đứng dậy đi đến phòng ăn, Phương Vân Bội khoác tay chồng, ghé vào tai ông ta nói gì đó, chỉ thấy hai người nhìn nhau cười.

Thấy cha mẹ rồi đi, Quý Mỹ Âm cười lạnh, "Nghe nói ban đầu Lệ Tĩnh không đồng ý cho Cam Giai vào vai nữ ba. Chị à, chị làm thế nào mà tranh thủ được giúp cô ta vậy?"

Giọng điệu không nặn không nhặt nghe rất chói tai, Quý Sênh Ca nhìn vào mắt cô ta, "Cô có ý gì?"

"Không có gì đâu," Quý Mỹ Âm nhún vai, "Chẳng qua tôi thấy cửa Lệ Tĩnh cao như vậy lại có người vào được dễ quá."

Hiểu được hàm ý mỉa mai kia nhưng lúc này Quý Sênh Ca không thể đứng đây tranh cãi với cô ta được.

"Hai chị em các con còn đứng đây làm gì, mau đến đây ăn cơm."

Phuong Vân Bội vẫy tay với các cô, cười tủm tỉm nói: "Hôm nay đầu bếp hầm canh, còn có món Sênh Ca thích ăn nữa."

Thức ăn trên bàn hết sức phong phú, chắc chắn đã được chuẩn bị công phu. Quý Sênh Ca cúi đầu dùng bữa, lắng lắng chờ đợi diễn biến tiếp theo.

Quả nhiên không lâu sau Phuong Vân Bội mở miệng, "Sênh Ca à, con trai bạn tốt của di trạc tuổi con, thằng bé tuần tú lịch sự lắm. Trước đây nhà bọn họ sở hữu vài mảnh đất, không ngờ mấy năm nay giá nhà ở Văn Giang tăng vọt giúp bọn họ kiếm được không ít tiền, con biết bất động sản Phuong thị không?"

"Con có nghe nói."

Quý Sênh Ca buông đũa, Phuong Vân Bội đẩy một tấm ảnh đến trước mặt cô, "Con trai lớn của Phuong gia vừa về nước, chuẩn bị tiếp quản sản nghiệp của gia đình."

"Con nhìn ảnh này đi."

Quý Sênh Ca không nhìn ảnh chụp mà liếc ba mình. Quý Nhân khề ho khan, "Ý của di con là, con cũng không còn nhỏ, nên kết giao với vài người bạn mới."

"Đúng vậy." Phuong Vân Bội nói tiếp, "Cậu Phuong vừa thấy ảnh của con thì lập tức đồng ý gặp mặt, chỉ cần con gật đầu, di có thể giúp các con sắp xếp thời gian hẹn."

Quý Mỹ Âm vừa định lên tiếng, lại bị Phuong Vân Bội liếc mắt cảnh cáo nên đành ngậm miệng ngồi một bên.

"Sênh Ca." Quý Nhân rút khăn giấy lau miệng, thấy Quý Sênh Ca vẫn cúi đầu như cũ thì ánh mắt lập tức trầm xuống, "Con không muốn gặp mặt là vì có đối tượng khác?"

"Không phải đâu ạ." Quý Sênh Ca chậm rãi ngược mắt, đôi mắt trong suốt có vẻ bình tĩnh, "Nếu là con trai bạn thân của di thì không có vấn đề gì cả."

Nhìn con gái ra vẻ thản nhiên, Quý Nhân không khỏi nghi ngờ phỏng đoán lúc trước. Có lẽ ông ta nghĩ nhiều rồi, người đàn ông như Cố Duy Thâm làm gì đến lượt Quý gia bọn họ trào cao chứ.

"Được, vậy để tối nay di gọi cho bên đó." Thấy Quý Sênh Ca gật đầu, lông mày đang nhíu chặt của Phuong Vân Bội thoáng chốc giãn ra.

Sau khi ăn tối, tài xế đưa Quý Sênh Ca trở về. Quý Mỹ Âm đẩy cửa xông thẳng vào phòng mẹ mình, "Sao mẹ lại giúp Quý Sênh Ca xem mắt?"

"Nói nhỏ thôi." Phuong Vân Bội đóng cửa lại, ấn con gái ngồi xuống trước bàn trang điểm, "Ba con đang gọi điện trong thư phòng, lỡ ông ấy nghe được thì sao."

"Hừ!" Quý Mỹ Âm tức giận, "Mẹ, có phải mẹ hồ đồ rồi không, không phải con đã nói với mẹ cô ta có quan hệ với Cố Duy Thâm sao, mẹ còn giới thiệu cô ta cho con trai Phuong gia làm gì?"

"Con bé ngốc, đúng là chẳng biết gì cả." Phuong Vân Bội cười nhạt, tiện tay cầm lược chải tóc cho con gái, "Cố gia kia là gia tộc lớn cỡ nào, muốn leo là leo được sao?"

Nghe ý tứ của mẹ, Quý Mỹ Âm lập tức nhớ đến ngày đó, cô ta chủ động nhào vào ngực Cố Duy Thâm nhưng lại bị anh không chút nể nang khiến cô ta bẽ mặt, "Ý mẹ là...."

"Mẹ giới thiệu Quý Sênh Ca cho con trai cả Phuong gia, nếu nó và Cố Duy Thâm không có gì thì nó gả vào Phuong gia, thuận lợi trở thành Phuong thiếu phu nhân, đến lúc đó nhà ta cũng được lợi không ít, ba con chắc chắn sẽ cảm ơn mẹ."

"Không thể được!" Quý Mỹ Âm sầm mặt, "Con không cho phép cô ta trào lên đầu con gái!"

"Trời ạ, con gấp gì chứ." Phuong Vân Bội cúi đầu nhìn khuôn mặt tức giận của con gái, cười nói: "Gần đây thái độ của ba con đối với nó hòa hoãn hơn trước rất nhiều. Nếu tiếp tục mặc nó muốn làm gì thì làm mới là để nó leo lên đầu chúng ta, bây giờ gả nó đi coi như nhờ được tâm bệnh."

Thấy con gái vẫn còn vẻ khó hiểu, Phuong Vân Bội cong môi, "Giả sử đúng như lời con nói, Quý Sênh Ca và Cố Duy Thâm thực sự có gì đó thì lại càng tốt. Nghe nói cậu cả Phuong gia rất trọng thể diện, nếu Quý Sênh Ca dây dưa không dứt với người đàn ông khác, làm sao Phuong thiếu có thể nuốt trôi cục tức này đây?"

Ánh mắt Quý Mỹ Âm sáng lên, "Mẹ, mẹ nói chí phải."

"Aiz."

Phuong Vân Bội khề vuốt ve khuôn mặt con gái, "Yên tâm đi, con là bảo bối của mẹ, mẹ sẽ không để Quý Sênh Ca cướp đi bất cứ thứ gì thuộc về con."

Quý Mỹ Âm nghe xong thì thở phào yên tâm.

Sáng hôm sau, Quý Sênh Ca vừa vào văn phòng thì Quý Nhân đã dặn người đưa cho cô một tờ giấy.

Sáu giờ tối nay tại nhà hàng tây Bá Tước.

Cửa sổ nhỏ hẹp không thể nhìn thấy gì bên ngoài, Quý Sênh Ca khoanh tay tựa trước cửa sổ, trong không gian âm u không có lấy một tia sáng mặt trời, cô chậm rãi vo tờ giấy trong tay rồi ném vào thùng rác.

Thực tế tàn nhẫn vậy đấy, thân là con gái Quý gia lại có ngày này, một thân một mình không ai quan tâm. Đã từng có người thỏa mãn khát vọng của cô, không để cô sợ hãi, không để cô bận lòng, vì cô che mưa chắn bão, nhưng người kia, có lẽ chẳng bao giờ trở về bên cô nữa.

Chạng vạng, tại nhà hàng tây Bá Tước giữa trung tâm thành phố.

Mấy năm nay Quý Sênh Ca đã hình thành thói quen lúc nào cũng đến sớm trước giờ hẹn.

Do đã đặt chỗ trước nên nhân viên phục vụ dẫn cô đến vị trí sát cửa sổ. Nhà hàng tây này nằm trên tầng hai mươi tám, ngồi trước cửa sổ có thể thu hết cảnh đêm phồn hoa ở Văn Giang vào mắt.

"Tiểu thư, cô muốn gọi đồ uống gì không?" Người phục vụ lịch sự hỏi.

Quý Sênh Ca lắc đầu, "Không, cảm ơn."

Người phục vụ xoay lưng rời đi. Quý Sênh Ca cúi đầu nhìn đồng hồ, đúng là cô tới hơi sớm.

Nhân viên đẩy cửa lớn trước nhà hàng, người đàn ông mặc tây trang tối màu bước vào, bên ngoài còn khoác thêm áo bành tô xanh nhạt. Anh tiện tay cởi áo khoác, động tác đơn giản nhưng lại khiến người ta không thể ngờ lơ.

Cố Duy nhận lấy áo khoác của người đàn ông, ánh mắt lạnh nhạt liếc một vòng, lúc bất chợt nhìn thấy bóng dáng trước cửa sổ thì khề nhàu mày.

Nhà hàng châu Âu này rất nổi tiếng, lúc này thành phố lên đèn, đèn đường nối tiếp thành từng dãy san sát nhau, nhìn qua có cảm giác như sao trời lóe sáng trong đêm đen.

Bóng dáng cô đơn dưới ánh đèn lọt vào mắt Cố Duy Thâm. Cô nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên người là chiếc váy dài trắng đơn giản.

"Tam thiếu, Ngu tiểu thư tới rồi." Cố Duệ lên tiếng nhắc nhở. Cố Duy Thâm thu lại ánh mắt, xoay người vào phòng riêng.

HẾT CHƯƠNG 37.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cái tát

Edit: Cynlia

Nhà hàng châu Âu được trang trí hết sức thanh nhã. Đối diện cửa sổ sát đất đặt những chiếc bàn ăn trắng, cho phép thực khách có thể ngắm cảnh đẹp ngoài trời.

Bóng đêm rệu rã, chỉ có ánh đèn neon thấp sáng cả thành phố càng thêm vẻ lóa mắt mê hoặc lòng người. Ngồi trên tầng hai mươi tám nhìn xuống, cảnh vật bên dưới như thu nhỏ thành những con kiến tí hon.

"Tam ca, anh uống rượu gì?"

Âm thanh trong trẻo chấm dứt suy nghĩ miên man của người đàn ông. Cố Duy Thâm nhìn menu đồ uống, nói: "Em chọn đi."

Ngu Uyển thấy lòng mày anh hơi nhú, cười cười: "Tuy nhà hàng này đặc biệt nổi danh lúc về đêm, rượu cũng không quá xuất sắc. Hay là uống rượu của em luôn đi?"

"Được." Thấy Cố Duy Thâm gật đầu, Ngu Uyển liền dặn người mang rượu vang đỏ đến.

Ánh đèn ngoài cửa sổ rơi vào đáy mắt tựa như biển sao trời. Ngu Uyển chống cằm nhìn về phía xa xa, môi đỏ khẽ cong, "Nghe nói nhà hàng này thường có người đến xem mắt hay cầu hôn, bình thường rất khó đặt chỗ trước."

Phụ nữ hầu hết đều rất cảm tính, nếu bạn trai có thể tỉ mỉ bố trí một màn cầu hôn ở đây, cô ấy nghĩ sẽ chẳng có ai đại mà từ chối.

Nghĩ đến đây, Ngu Uyển liếc nhìn người đàn ông đối diện, thấy anh đang cúi đầu suy nghĩ gì đó mà có vẻ thất thần.

"Ngu tiểu thư, rượu của cô đây." Nữ nhân viên cầm chai vang đỏ bước lên.

Cố Duệ nhận lấy bình rượu, tự mình bật nắp.

Chất lỏng quý hiếm rũ tràn vào ly thủy tinh tạo thành đường gợn sóng nhỏ. Cố Duy Thâm lắc ly rượu trong tay, thưởng thức hương rượu.

"Rượu không tệ."

"Em cũng thấy vậy," Ngu Uyển nhàn nhạt cười, "Lúc về em còn có ý vọng một đường đến Bordeaux [1], tiếc là không còn nhiều lắm."

[1]: Một vùng thuộc miền tây nam nước Pháp, nơi sản sinh những loại rượu vang đỏ nổi tiếng bậc nhất thế giới.

Rượu vang đỏ nhập khẩu có một loại hương vị chan chất quần quanh đầu lưỡi, Cố Duy Thâm không thích rượu ngọt quá mức, giống như Ngu Uyển trước mắt đây, phóng khoáng lại khéo léo hiểu lòng người. Bọn họ thân thuộc hơn bạn bè bình thường, nhưng lại chưa đến mức yêu đương mờ ám. Nhà họ Ngu gia giáo nghiêm khắc, hơn nữa Ngu Uyển lại là con gái duy nhất trong nhà, nên đối với cô ấy, Cố Duy Thâm luôn phải suy tính cẩn thận.

Mà Ngu Uyển trước nay không bao giờ quá phận, cô ấy luôn dung hòa thời gian, sở thích giữa mình và Cố Duy Thâm, bọn họ ở cùng một chỗ có thể nói là hòa hợp đúng mực. Mà hai chữ "đúng mực" này vừa hay lại là phẩm chất một tam thiếu phu nhân tương lai nên có.

"Tam thiếu." Cố Duệ đặt tô sứ trắng trước mặt Cố Duy Thâm rồi mở nắp hầm.

Đây là món canh gà hầm sâm biển mà Cố phu nhân ở nhà cho người mang đến, vì Cố Duy Thâm có thói quen uống một bát canh trước bữa ăn. Khi còn nhỏ tam thiếu rất kén ăn nên gầy vô cùng, khiến Cố phu nhân lo lắng không thôi. Sau này nghe thầy thuốc đông y dặn phải ăn canh trước để dưỡng dạ dày, mỗi ngày Cố phu nhân đều hầm canh bồi bổ cho con trai, dưỡng lâu thành thói.

Canh hầm theo kiểu Trung Quốc mang một loại hương vị đậm đà, tràn ngập khắp căn phòng. Ngu Uyển uống một ngụm canh, dựng ngón cái với anh, "Tay nghề của bác gái là số một."

Cố Duy Thâm cười cười, cũng không nhiều lời. Thật ra anh uống canh này đến phát ngán rồi, chẳng qua không muốn phụ tấm lòng của mẹ mà thôi.

Gần 6 giờ, một người đàn ông bước vào. Người nọ không ngờ Quý Sênh Ca lại đến trước, thấy cô ngồi bên cửa sổ thì vội bước nhanh đến.

"Quý tiểu thư?"

Quý Sênh Ca ngẩng mặt, nhìn người đàn ông đứng trước bàn mặt mày tuấn tú, cả người diện tây trang xanh đậm, tay còn ôm một bó hoa tươi.

"Xin chào, tôi là Quý Sênh Ca."

Đưa tay kéo ghế, Quý Sênh Ca mỉm cười đứng dậy.

Ánh mắt người đàn ông từ đầu đến cuối vẫn dính trên người cô. Quý Sênh Ca thấy hoa tươi trong tay anh ta, nhàn nhạt cười, "Hoa rất đẹp."

Người đàn ông chợt lấy lại tinh thần, đỏ mặt mở miệng, "Tôi là Phương Triền."

Ngừng một lát, anh ta đưa bó hoa cho cô, "Hoa tươi mới xứng với mỹ nhân, không ngờ Quý tiểu thư còn xinh đẹp hơn so với trong ảnh."

"Cảm ơn." Quý Sênh Ca nhận lấy bó hoa hồng đỏ rực kiều diễm, đặt hoa lên ghế bên cạnh rồi ngồi xuống.

Người phục vụ mang thực đơn đến, Phương Triển lịch sự gọi món dựa trên khẩu vị của Quý Sênh Ca.

Trong áo túi áo khoác của người đàn ông lộ ra một góc khăn lụa, trang phục có vẻ đã được tỉ mỉ lựa chọn.

Quý Sênh Ca cầm dao nĩa cắt thức ăn trên đĩa.

"Bình thường Quý tiểu thư có sở thích gì?"

"Tôi thích xem phim."

"Trùng hợp thật, tôi cũng thích xem phim, hay là hôm nào tôi mời cô đi xem phim nhé?"

Quý Sênh Ca chỉ cười mà không đáp. Cô không muốn lần đầu tiên gặp mặt đã từ chối khiến người ta khó xử, dù gì anh ta cũng khiêm tốn lễ nghĩa, được dạy dỗ đàng hoàng.

Ánh đèn lồng lấy phản chiếu lên cửa sổ sát đất, Cố Duy Thâm ném thử món bít tết chín bảy phần kèm nước sốt đậm đà, khế nhũ mây, "Có hạt tiêu không?"

"Có thừa tam thiếu." Nữ phục vụ đứng bên cạnh vội trả lời, "Anh chờ một lát."

Lúc nói chuyện, nữ nhân viên còn trộm ngắm Cố Duy Thâm, sau đó mới đỏ mặt ra khỏi phòng bao.

Ngu Uyển buông điện thoại, thong thả đứng lên, "Em đi trang điểm lại một chút."

Liếc đi động đặt trên bàn của cô, Cố Duy Thâm lắc đầu. Đúng là không hiểu nổi phụ nữ, đăng một tấm hình lên vòng bạn bè cũng phải dặm lại lớp trang điểm.

Đánh một lớp son môi mòng, khuôn mặt Ngu Uyển lập tức bừng sáng hẳn. Cô ấy vừa ra đến cửa toilet thì đúng lúc gặp nữ phục vụ cảm lo tiêu đi đến.

"Ngu tiểu thư."

Ngu Uyển dừng chân, ánh mắt chậm rãi đảo một vòng trên người cô ấy, "Ngẩng mặt lên."

Nữ phục vụ nghe thế bèn ngẩng mặt, "Bốp" một cái, khuôn mặt cô ấy bị đánh lệch sang một bên.

"Ai cho cô liếc trộm anh ấy, hả?" Sắc mặt Ngu Uyển sa sầm.

(Ui ui lộ bộ mặt độc ác của nữ phụ điển hình rồi nè:)). Từ giờ trừ những đoạn độc thoại nội tâm của Ngu Uyển, còn lại mình sẽ để "cô ta" cho đúng chất nữ phụ phản diện nha.)

Nữ phục vụ ăn một cái tát liền ôm mặt, cúi đầu gấu đi đôi mắt đỏ ửng, không dám hó hé nửa lời.

Trở lại phòng bao, Ngu Uyển selfie một tấm rồi đăng lên vòng bạn bè.

"Bít tết của em nguội ngắt rồi kia." Cố Duy Thâm thấp giọng nhắc nhở.

"Được rồi." Ngu Uyển buông điện thoại, hết sức chuyên chú dùng bữa. Không lâu sau có người mang tiêu đến, nhưng đã đổi thành nam phục vụ thái độ cung kính.

Sau bữa tối, Ngu Uyển sánh vai bên Cố Duy Thâm ra khỏi phòng bao.

Cố Duệ mang áo khoác cho hai người, Cố Duy Thâm ga lăng nhận lấy áo khoác của Ngu Uyển trước rồi đưa cho cô ta.

"Cảm ơn tam ca." Ngu Uyển đang mặc áo khoác thì chợt thấy có người đi về phía cô ta.

"Ngu tiểu thư."

"Phương thiếu."

Phương Triển vừa kết thúc giao dịch với Ngu Uyển, không ngờ lại gặp cô ta ở đây. Cách đây không lâu Ngu Uyển muốn mua bất động sản, Phương Triển đích thân tư vấn cho cô ta.

Liếc thấy người đàn ông bên cạnh Ngu Uyển, anh ta rõ ràng hơi ngăn người, "Tam thiếu, anh cũng ở đây à."

Sắc mặt Cố Duy Thâm lãnh đạm, anh ngẩng mặt, ánh mắt lướt qua vai Phương Triển nhìn về phía bóng dáng cách đó không xa.

"Phương thiếu đến dùng bữa một mình sao?" Trong lúc chờ thang máy, Ngu Uyển bèn hỏi thêm vài câu.

"Không." Phương Triển cong môi, chỉ về phía cửa sổ, "Tôi đi cùng bạn."

"Bạn gái à."

Bóng dáng xinh đẹp yên tĩnh bên cửa sổ, tuy chỉ thấy mỗi góc nghiêng, Ngu Uyển vẫn nhận ra người phụ nữ kia rất đẹp.

"Tam thiếu, khi nào rảnh chúng ta tán gẫu tiếp." Phương Triển niềm nở đưa một tấm danh thiếp.

Cố Duy Thâm lia mắt một cái, Cố Duệ liền nhận lấy.

Cửa thang máy mở ra, anh để Ngu Uyển vào trước. Anh hơi quay đầu, vừa lúc bắt gặp Phương Triển bước nhanh về phía Quý Sênh Ca gần cửa sổ.

HẾT CHƯƠNG 38.

Lời Cynlia: Ôi dạo này tự thấy mình chăm quá:D

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Chủ động giúp đỡ

Edit: Cynlia

Nhiệt độ bên ngoài nhà hàng rất thấp. Quý Sênh Ca ôm hoa hồng đứng ở ven đường bắt taxi.

8 giờ tối tại Vân Giang ánh đèn lập lờ, hai bên đường là dây dài các cửa hàng san sát nhau, khung cảnh xem chừng rất náo nhiệt, thậm chí còn có không ít người đi ngang qua cô tò mò ngoái đầu nhìn lại.

Trong đêm tối rét lạnh, một đóa hồng đỏ rực có vẻ đặc biệt bắt mắt, nhưng người phụ nữ ôm bó hoa trước ngực lại càng cảm thấy lạnh hơn so với hoa tươi, cảnh tượng như vậy chắc chắn thu hút sự chú ý của người qua đường.

Lúc này đã qua giờ cao điểm nên trên đường không có mấy chiếc taxi.

Vài phút sau, một chiếc Mercedes màu bạc dừng bên cạnh Quý Sênh Ca, người đàn ông bên trong nhìn thẳng vào cô, "Thật ngại quá, đây là đường một chiều nên tôi phải đánh xe một vòng mới đến được."

Phương Triền xoay người mở cửa ghế phụ, "Quý tiểu thư, cô lên xe đi."

Quý Sênh Ca không ngờ anh ta lại vòng về, hơi cau mày, "Phương tiên sinh, tôi tự mình bắt xe cũng được."

Trước mặt chợt xuất hiện một chiếc taxi, tiếc là bên trong còn chờ khách, tài xế không hề có ý định giảm tốc độ.

"Giờ này khó bắt taxi lắm, tôi vẫn nên đưa cô về thì hơn."

Xung quanh người người qua lại, thỉnh thoảng còn có người liếc nhìn họ một cái. Quý Sênh Ca khịt mũi, ôm chặt hoa trong ngực, "Vậy làm phiền Phương tiên sinh rồi."

"Không phiền." Phương Triền cúi tay che chắn đỉnh đầu của Quý Sênh Ca, động tác hết sức lịch thiệp.

Điều hòa trong xe ấm áp, Quý Sênh Ca đặt hoa trên đùi rồi cài dây an toàn.

Xe chạy rất ổn định, Phương Triền tay cầm vô lăng, mắt thỉnh thoảng liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp của người bên cạnh, "Nghe nói Hoàn Cẩm cũng đầu tư vào dự án Hạ Tuế của Lệ Tinh."

Phương gia gây dựng sản nghiệp nhờ bất động sản, không hiểu biết mấy về ngành giải trí, nhưng hôm nay anh ta lại chủ động nhắc đến đề tài này, chứng tỏ đã bỏ công tìm hiểu Quý Sênh Ca từ trước.

"Đúng là Hoàn Cẩm có phần trong dự án Hạ Tuế, hai bên còn hợp từng hợp tác." Quý Sênh Ca trả lời nước đôi.

"Bao giờ phim lên sóng thế?"

"Chắc là trước Giáng sinh."

"Thời điểm khá tốt, có gì cần tôi nhất định sẽ chủ động giúp đỡ."

Quý Sênh Ca có thể nhận ra người đàn ông bên cạnh luôn cố tìm đề tài bất chuyện. Cô hơi cong môi, thấy anh ta quẹo trái thì vội lên tiếng, "Đừng quẹo, anh chạy thẳng giúp tôi."

Phương Triền dường như hơi sững sốt, nhưng vẫn nghe theo cô cho xe chạy thẳng.

Không lâu sau, xe dừng trước cổng một tiểu khu xưa cũ. Cô tháo dây an toàn, "Đến nơi rồi, cảm ơn Phương tiên sinh."

Khu vực này thuộc khu nội thành cũ, Phương Triền nhìn bốn phía, nghi hoặc hỏi, "Quý tiểu thư không ở Quý gia sao?"

Quý Sênh Ca ôm bó hoa, gật đầu với anh ta, "Trước giờ tôi vẫn sống một mình."

Dứt lời, cô xuống xe, trước khi đóng cửa còn nói với Phương Triền, "Phương tiên sinh, tạm biệt."

Đêm nay cô đồng ý để Phương Triền đưa về nhà là vì muốn làm rõ mọi chuyện, tuy cô là con gái Quý gia nhưng lại là đứa con gái không được yêu thương.

Người phụ nữ phía trước ngày một xa dần, ánh đèn đường lúc sáng lúc tối tạo thành cái bóng đồ dài theo mỗi bước đi của cô.

Bóng dáng cô đơn kia khuất sau màn đêm hiu quạnh, trong nháy mắt kích thích ham muốn bảo vệ của đàn ông.

Huống chi nhan sắc của Quý Sênh Ca đủ khiến người ta mê muội.

Hôm sau, Quý Sênh Ca đến Lệ Tinh từ sớm. Sau cảnh quay cuối cùng của Cam Giai, bộ phim chuẩn bị tiến vào giai đoạn đóng máy.

"A!"

Vừa vào trường quay, Quý Sênh Ca đã bị tiếng hét chói tai làm cho ngơ ngẩn tại chỗ. Một thân người bắt chợt ngã xuống rất nhanh, khiến mọi người chỉ kịp hô lên kinh hoàng.

Cam Giai mặc trang phục diễn, bên hông và sau lưng là sợi dây thép treo thông lỏng, không biết vì lý do gì mà cô ấy lại trượt xuống từ độ cao nguy hiểm.

Sắc mặt Quý Sênh Ca biến đổi, cô đẩy đám người vọt vào trong.

Trên đỉnh đầu chợt có bóng đen rơi nhanh xuống, vừa lúc Phong Thái đứng dưới chân núi già, cậu theo bản năng đưa tay đỡ được người kia.

"Không!"

Cam Giai chỉ cảm thấy dưới móng đau nhức, hai vai và đầu được một người ôm vào ngực. Khuôn mặt còn chưa hết vẻ kinh hoàng, khi nhìn thấy người đỡ mình thì lại càng sững sốt, "Anh...anh Thái."

"Cô không sao chứ?" Phong Thái ngồi xổm trên mặt đất, tay phải sờ cổ Cam Giai, "Có thấy choáng đầu không? Xương có đau không?"

Cam Giai lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng ngồi dậy từ trong ngực cậu, "Tôi không sao."

Quý Sênh Ca chạy về phía Cam Giai, "Có đụng đầu vào đâu không?"

Cam Giai xoa tay, thấy mọi người xung quanh đang nhìn mình lo lắng. "Chị Quý, em không bị va vào đâu hết, may mà có anh Thái đỡ được em."

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Quý Sênh Ca thờ phào một hơi. Cô quay đầu, đúng lúc thấy Phong Thái đã đứng lên sửa sang lại trường bào trên người.

Nhân viên phụ trách cấp treo có vẻ rất sợ hãi, vội chạy về phía này xem xét, cũng may Cam Giai không bị thương. Vừa rồi anh ta sơ sẩy trượt tay một cái, suýt chút nữa là lớn chuyện rồi.

Tính Cam Giai vốn ôn hòa nên cô ấy không trách cứ gì nhiều. Thấy cô ấy không sao, Quý Sênh Ca đương nhiên sẽ không làm lớn chuyện.

Trong phân cảnh cuối cùng này, Cam Giai và Phong Thái sẽ phải trực tiếp diễn chung với nhau. Đó là cảnh nữ ba đỡ thay nam chính một nhát kiếm, đẹp đẽ mà thê lương chết trong lòng ngực anh. Cảnh này chỉ có vài ba câu thoại, cái chính là phải thể hiện được tình cảm mãnh liệt của nhân vật.

Quý Sênh Ca đứng trước màn hình máy quay, nhìn khỏe mắt Cam Giai nhỏ một giọt nước mắt trong suốt thì kinh ngạc không thôi. Có lẽ trong tương lai không xa nữa cô ấy có thể đứng trên đỉnh cao danh tiếng!

"Chị Quý, di động của chị đồ chuông một lúc rồi kìa." Trợ lý cầm điện thoại đưa cho cô, Quý Sênh Ca xem xong cảnh cuối cùng mới rời khỏi trường quay.

"Ba."

"Sênh Ca à, chương trình con muốn Cam Giai tham dự, đối phương đã đồng ý rồi."

"Nhanh thế à?"

"Vốn bên kia hơi khó thương lượng, nhưng nhờ Phương thiếu ra mặt nên chúng ta mới giành được cơ hội..."

Nghe vậy, Quý Sênh Ca nhún mày, cô cho rằng sau khi cô nói bóng nói gió vào tối qua thì Phương Triền sẽ không muốn qua lại với cô nữa.

"Vâng, con biết rồi."

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca trở lại trường quay. Sau khi hoàn thành cảnh quay lớn cuối cùng, Cam Giai còn phải hoàn thiện một vài phân đoạn nhỏ lẻ nữa.

Lúc ra khỏi Lệ Tinh thì trời đã tối hẳn. Tài xế đưa Cam Giai về trước, còn Quý Sênh Ca đứng bên đường bắt xe.

Chiếc Mercedes chậm rãi dừng lại, Phương Triền mở cửa bước xuống, "Quý tiểu thư."

Sự xuất hiện đột ngột của người đàn ông không khiến Quý Sênh Ca kinh ngạc, "Sao anh lại đến đây?"

"Tôi đến đón cô." Phương Triền cười dịu dàng, "Không biết tôi có vinh hạnh cùng Quý tiểu thư ăn một bữa cơm không?"

Quý Sênh Ca cong môi, khỏe miệng treo một nụ cười nhàn nhạt.

Chẳng mấy chốc chiếc Mercedes khởi động rời khỏi Lệ Tinh.

"Tam thiếu."

Trước cửa Lệ Tinh, cánh tay giữ cửa xe của Cố Duệ đã hơi mời.

Người đàn ông dường như lấy lại tinh thần, khom lưng ngồi vào xe.

Chiếc limousine hòa vào dòng xe trên đường. Cố Duệ nhìn Cố Duy Thâm qua kính chiếu hậu, thấp giọng nói: "Chương trình thực tế về ngôi sao kia vừa đưa danh sách dân cast đến, Cam Giai của Hoàn Cẩm cũng có tên. Hôm nay Phương đại thiếu gia có ý vận dụng quan hệ thêm người vào phút cuối dù trước đó đã lên danh sách cả rồi."

"Ông cụ Phương có ý muốn Phương đại thiếu gia kết hôn càng sớm càng tốt, nhanh chóng thành gia lập nghiệp."

Người đàn ông tựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần, "Cố Duệ, hôm nay cậu nói nhiều thật đấy."

Khoang xe lập tức trở nên yên tĩnh, Cố Duy Thâm chậm rãi đưa tay xoa nhẹ hai bên huyệt thái dương.

Phương Triền đứng không, nghe cái tên đã thấy đáng ghét!

_____ Lời nói ngoài lề _____

Trong lòng Cố Duệ ngậm ngùi: Tam thiếu, hôm nay anh không cho tôi nói thì sau này đừng hỏi tôi nha!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Bạn gái

Edit: Cynlia

"Hạ Tuế" của Lệ Tinh sắp công chiếu nên các hoạt động quảng bá phim diễn ra rầm rộ. Quý Sênh Ca đến trạm tàu điện ngầm, màn hình tinh thể lớn khổng lồ ở hai bên không ngừng phát đoạn clip giới thiệu những phim sắp chiếu, tuy phim vẫn chưa ra rạp nhưng không vì thế mà kém nhiệt hơn.

(*Do có một ít nhầm lẫn nên mình đã sử dụng từ "lên sóng" cho "Hạ Tuế" ở những chương trước và có thể đã khiến các bạn hiểu lầm "Hạ Tuế" là phim truyền hình. Nay mình xin đính chính lại "Hạ Tuế" là phim điện ảnh nha.)

Giai đoạn hậu truyền hoàn toàn là để lảng xê cho diễn viên Lệ Tinh. Do đất diễn của Cam Giai quá ít nên cô ấy không có cơ hội tham dự họp báo. Quý Sênh Ca bèn tranh thủ giúp cô ấy nhận quảng cáo, nhận đại ngôn [1], các hoạt động cộng đồng, thậm chí còn quyền tặng từ thiện cho rất nhiều trẻ em tại trại trẻ mồ côi dưới danh nghĩa của Cam Giai.

[1]: hiểu nôm na là lời mời trở thành đại sứ thương hiệu cho một nhãn hàng nào đó.

Sau khi chương trình về mình tinh nổi tiếng lên sóng, lượng fan trên Weibo của Cam Giai tăng lên mấy vạn. Mỗi mùa có tám nghệ sĩ tham dự, trong đó bốn nghệ sĩ cố định và bốn khách mời thay đổi liên tục.

Vì Cam Giai có cơ hội xuất hiện trong hai mùa nên Quý Sênh Ca bỏ không ít công chăm chút cho cô ấy, từ tạo hình đến trang phục, rồi phải nói gì khi lên show, thái độ, cử chỉ sao cho đúng mực.

Show quay theo kiểu cuốn chiếu, tập hôm nay sẽ được lên sóng vào tối thứ sáu tuần sau. Vì thời tiết không cho phép nên ekip không quay ngoại cảnh mà dời địa điểm đến sân vận động. Buổi chiều bắt đầu tiến hành dựng show nên từ tầng năm đến tầng bảy đều bị hạn chế ra vào, tránh để người không có phận sự trà trộn vào ekip. Sau khi Quý Sênh Ca nhận thẻ công tác, nhân viên mới để cô vào trong.

"Chị Quý." Một vài nghệ sĩ còn đang thay trang phục, riêng Cam Giai nhờ tới sớm nên đã chuẩn bị xong xuôi.

Quay gameshow khác với đóng phim điện ảnh, các nghệ sĩ không phải hóa trang hay "diễn" nhiều mà chỉ đơn giản xuất hiện để khán giả nhớ mặt. Cũng vì khán giả hiện tại dần chán ngấy mấy tình tiết khóc lóc sụt nướ trong các bộ phim truyền hình dài tập nên các chương trình tạp kỹ cho ngôi sao ngày càng thu hút người xem vì quý tụ nhiều trai xinh gái đẹp.

"Hôm nay da em đẹp đấy."

"Tôi qua em đi ngủ từ tám giờ, nếu không có quần thâm thì chết."

Mở túi xách, Quý Sênh Ca lấy phần trang điểm cho cô ấy, "Gameshow không có kịch bản nên em nhớ phải tùy cơ ứng biến."

"Vâng." Cam Giai chớp mắt, "Em sợ sợ sẩy đắc tội với người ta quá."

Quý Sênh Ca sửa lại cổ áo cô ấy, "Chị tin em, không sao đâu."

Lúc đầu công ty đổi quản lý, trong lòng Cam Giai vẫn có chút không vui. Thế nhưng trong quá trình tiếp xúc, cô ấy dần nhận ra Quý Sênh Ca tuy còn trẻ nhưng EQ lại rất cao, hơn nữa luôn hết lòng lắng xê cô ấy nói tiếng, hiệu quả thì không cần phải nói. Nếu cứ tiếp tục phát huy, cô ấy tin rằng chẳng mấy chốc mình sẽ phát lên!

"Anh Thái tới rồi, mọi người đi chuẩn bị đi."

Một nhóm người tiến vào cửa, Phong Thái mặc thường phục màu đen, theo sau là tận ba người trợ lý, quả không hổ là đai ngọc của ngôi sao đang hot.

Phía Bắc thành phố Văn Giang có một trang trại nuôi ngựa thuộc quyền sở hữu của ông cụ Cổ mấy năm gần đây. Cổ Minh Thiện rất thích nuôi ngựa, rất nhiều giống ngựa quý đều quy tụ trong trang trại của ông.

Có điều, trang trại này không mở cửa cho người ngoài mà chỉ Cổ gia mới có quyền sử dụng.

Phía rào chắn bằng gỗ bọc quanh trường đua theo hình vòng cung, người đàn ông mặc trang phục cưỡi ngựa màu đen, đầu đội mũ bảo hộ, một tay siết chặt dây cương, người hơi cúi về phía trước còn hai chân kẹp chặt thân ngựa.

Con ngựa trắng tuyết phi như bay trên đường đua, trên lưng là người đàn ông với tư thế mạnh mẽ hiên ngang, dường như thấy chưa đủ nhanh, hai chân anh ra sức kẹp lấy bụng ngựa, khiến người ngoài nhìn vào chỉ cảm thấy một loại khí chất phóng khoáng tự nhiên.

Không lâu sau, Cổ Duy Thâm ghim chặt dây cương, nghiêng người nhảy xuống lưng ngựa. Tài nghệ cưỡi ngựa của ba người cháu trai nhà họ Cổ đều do ông cụ Cổ đích thân chỉ dạy, cả ba đều đạt đến trình độ thượng thừa.

"Ông nội, Cầu Tuyết có về là lạ." Cổ Duy Thâm cời mũ bảo hộ, tiện tay ném cho Cổ Duệ.

Anh đi đến trước mặt con ngựa, vỗ nhẹ lên lưng nó, cười nói, "Mây đủ lông đủ cánh rồi, có muốn tao tìm vợ cho không?"

Cổ Duệ đưa khăn lông đến, Cổ Duy Thâm lau tay rồi xoay người ngồi xuống cạnh ông nội.

Ai ai cũng trách ông cụ Cổ thiên vị, ngay cả chính ông cũng cảm thấy như vậy. Cổ Minh Thiện cong môi cười, đúng là ông cưng đứa cháu này nhất, thích nhìn nó ngoan ngoãn vâng lời ông, yêu chiều nó trong lòng bàn tay, hiện tại còn muốn nó kế vị mình.

Cổ Tái Thành vừa cúp điện thoại trở về, đúng lúc thấy Cổ Duy Thâm nói cười vui vẻ với ông nội. Anh ta kéo ghế ngồi gần, "Mấy ngày nữa là sinh nhật ông, cháu đã đặt xong khách sạn rồi."

Nghe vậy, Cổ Minh Thiện lắc đầu, "Cũng có phải đại thọ đâu, không cần tiệc tùng rình rang làm gì. Bình thường Cổ gia chúng ta còn chưa đủ phô trương sao, lúc nào nên khiêm tốn thì phải khiêm tốn."

"Ý ông là sao ạ?"

"Tổ chức ở nhà thôi," Cổ Minh Thiện cười, liếc nhìn đứa cháu bảo bối, "Trừ người nhà thì chỉ mời thêm một vài công ty hợp tác với Lệ Tinh, còn lại thì thôi đi."

Sắc mặt Cổ Tái Thành vẫn bình thường, "Vậy để cháu đi sắp xếp."

"Ừ."

Ông cụ Cổ đứng dậy, Cổ Duy Thâm thuận thế đỡ lấy ba vai ông, hai người sóng vai đi về phía trại nuôi ngựa, ông một câu cháu một câu, người khác căn bản không có cơ hội xen vào.

Những năm trước vào dịp mừng thọ, ông nội đều mở tiệc chiêu đãi đối tác làm ăn của tập đoàn Cổ thị, nhưng năm nay chỉ mời riêng đối tác của Lệ Tinh. Ánh mắt Cổ Tái Thành tối dần, sắc mặt thay đổi.

Trước giờ ông nội vốn bất công, hiện tại đã bắt đầu tính toán lót đường cho Cổ Duy Thâm rồi.

Ngồi trong hậu trường quay gameshow, tận mắt nhìn các nghệ sĩ thể hiện tài ăn nói, Quý Sênh Ca có cảm giác không nói nên lời.

Di động trong túi vẫn "tùng" liên tục, cô khẽ cau mày nhìn WeChat. Gần đây Phương Triền rất hay nhắn tin cho cô, mỗi ngày hơn mười tin nhắn hỏi thăm, khiến cô phải đau đầu nghĩ cách ứng phó. Rất nhanh lại có âm báo từ điện thoại, cô chuyển sang chế độ im lặng, không muốn để ý đến.

Hơn 7 giờ tối, quần chúng tập trung hóng hớt bên ngoài sân vận động đều bị giải tán sạch sẽ. Các nghệ sĩ lục tục ra về, sau khi để tài xế đưa Cam Giai về nhà, cô mới ra khỏi cửa chính.

Cửa cảm ứng mở ra, Quý Sênh Ca đổi mắt về phía trước, chỉ thấy đối diện cô là một bóng dáng khá quen mắt.

"Tam thiếu, tôi là Phương Triền, lần trước ở nhà hàng Pháp chúng ta đã gặp nhau rồi."

"Anh đến gặp nghệ sĩ à? Tôi đến đón bạn gái."

Nghe được ba chữ "bạn gái" [2], Quý Sênh Ca nhanh chóng mím chặt môi. Người đàn ông đang đưa lưng về phía này chợt xoay người, khiến cô không kịp trốn, chỉ có thể chống lại ánh mắt u ám của anh, "Tam thiếu, anh cũng ở đây à."

[2]: nguyên văn trong tiếng Trung là 女朋友

Cô ở trường quay suốt cả chiều mà chẳng biết Cố Duy Thâm đến đây từ bao giờ.

"Sênh Ca, em đây rồi." Phương Triền chờ một lúc lâu, thấy Quý Sênh Ca bước ra thì nhanh nhẩu tiến lên.

Cố Duệ mở cửa xe, người đàn ông chợt nghiêng mặt, "Phương Triền phải không?"

Phương Triền vội gật đầu, "Đúng vậy."

Cố Duy Thâm cong môi mỉm cười, "Tôi nhớ rõ."

"...."

Chiếc limousine đỗ phía trước, đằng sau là xe của Phương Triền. Cố Duệ khởi động xe, Cố Duy Thâm rút một điều thuốc rồi châm lửa, chợt vỗ lên vai Cố Duệ ngồi ghế trước.

Cố Duệ ngẩn ra, bàn chân định giẫm ga khựng lại.

Vì xe phía trước chắn ngay cổng ra nên những chiếc đằng sau không có cách nào di chuyển. Có người liên tục bấm còi, nhưng khi nhìn thấy biển số xe thì những tiếng còi lập tức im bật.

"Sao tam thiếu chưa đi nhỉ?" Phương Triền thử liếc mắt nhìn, chiếc xe kia đậu sát rạt xe anh ta nên anh ta không thể nhích thêm chút nào.

Người đàn ông ngồi trong chiếc limousine, tay trái kẹp điều thuốc gác trên cửa xe. Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm ngón tay thon dài của anh, mí mắt phải giật giật.

Một lúc lâu sau, Cố Duy Thâm ném đầu mẫu thuốc lá ra ngoài cửa sổ, "Lái xe."

(Tam thiếu không bảo vệ môi trường gì hết trơn:))

Chiếc limousine rời bãi đỗ, lúc này một hàng xe đằng sau mới nối đuôi nhau di chuyển.

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu già, cậu lại ngứa da rồi hả?

Thế này đi, cậu khen "mẹ đẹp" một tiếng, mẹ đây sẽ suy xét cho cậu phúc lợi, ha ha ha~

HẾT CHƯƠNG 40.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Trăm năm Cố gia

Edit: Cynlia

Quý Sênh Ca dành cả buổi sáng chọn trang phục. Sắp tới sẽ phải thu tập tiếp theo của gameshow, Cam Giai cần mấy bộ quần áo mà cô thì vẫn chưa chọn được phụ kiện ưng ý.

Cửa văn phòng bị đẩy từ bên ngoài, Quý Nhân cầm một cái túi màu trắng bước vào, khuôn mặt không giấu được vẻ vui sướng, "Sênh Ca, con nghỉ làm một hôm đi, mau về nhà sửa soạn một chút."

"Sửa soạn gì thế ạ?" Quý Sênh Ca chọn được hai bộ quần áo, bèn đánh dấu lại.

"Đêm nay có tiệc mừng thọ của ông cụ Cố, chúng ta sẽ đến chúc mừng."

"Ông cụ Cố?"

"Đúng vậy, Cố lão gia Cố Minh Thiện." Quý Nhân kéo ghế ngồi xuống, lấy ra một tấm thiệp mời mạ vàng, "Nghe nói tiệc năm nay được tổ chức tại gia, khách mời chỉ giới hạn trong vòng đối tác làm ăn của Lệ Tinh thời, thế mà vừa hay lại có nhà chúng ta, đúng là không dám tin!"

Tấm thiệp mời bé cỡ bàn tay, khiêm tốn bất ngờ. Quý Sênh Ca mở ra xem, thấy chữ viết trên thiệp tinh tế, bên dưới còn mời cả gia đình đến chung vui.

"Chắc con không cần tham dự đâu nhỉ?" Quý Sênh Ca buông tấm thiệp, lòng vẫn còn nghi ngờ. Đã bao giờ ba muốn cô xuất hiện tại mấy bữa tiệc như thế, dù sao dòng chữ "mang theo người nhà" kia vốn không bao gồm cô con gái lớn này.

"Đi chứ, đương nhiên phải đi rồi." Đặt chiếc túi lên bàn, Quý Nhân cười nói, "Những người xuất hiện tối nay toàn là giám đốc công ty điện ảnh có tiếng, con đi làm quen một chút, mở rộng quan hệ mới có lợi cho Hoàn Cẩm sau này, sao có thể không đi được."

Ông ta đẩy chiếc túi đến trước mặt cô, nói: "Quần áo của con đã được chuẩn bị hết rồi, nhớ trang điểm thật đẹp, không được để ba mất mặt đâu đấy."

Nhìn chiếc túi trắng in tên nhãn hiệu nổi tiếng, Quý Sênh Ca cụp mắt, "Vâng, con sẽ sửa soạn kỹ."

"Thế mới được chứ."

Quý Nhân thờ phào một hơi. Lúc vừa nhận được thiệp mời, đúng là ông ta không định để Quý Sênh Ca tham dự. Nhưng vừa rồi Phương thiếu gọi điện hỏi thăm, còn cho người đưa bộ trang phục này đến, ông ta đương nhiên không dám từ chối Phương Triền.

Váy dài trắng ôm sát người, chiều dài tay váy vừa vặn ôm lấy một nửa cánh tay mảnh khảnh, Quý Sênh Ca kéo khóa váy, nhìn mình trong gương, không nhận được nhoen miệng cười.

Kiểu dáng đúng là gu của cô, không quá hờ hang mà vừa đủ để phác họa đường cong hoàn mỹ. Phụ nữ nào mà chẳng thích đẹp, huống chi cô trời sinh đã xinh đẹp hơn người.

Lớp trang điểm vừa phải rất tương xứng với chiếc váy trắng cô đang mặc, đôi môi kiêu diễm đánh son đỏ tươi, dung nhan thanh lệ. Mấy ngày nay khí trời vẫn còn ẩm nhưng cũng sắp sang đông, cô bèn mang theo một chiếc áo khoác trắng bằng lông, nói gì thì nói, sức khỏe vẫn quan trọng nhất.

Tài xế đã chờ sẵn dưới lầu, Quý Sênh Ca khom lưng ngồi vào xe. Ánh đèn neon xẹt qua cửa sổ, hắt lên người phụ nữ dựa lưng vào ghế, ngũ quan tinh xảo ẩn dưới bóng đêm, không nhìn rõ biểu cảm.

Xe tiến vào phía nam khu Bát Bài, phẳng phai như đã xuyên qua một thời đại khác. Khung cảnh trước mắt không phải những dãy cao ốc san sát nhau, cũng không có sự phồn hoa náo nhiệt, cách đó không xa là dãy đèn lồng đỏ treo thành hàng nơi biệt thự, dường như cũng là ánh đèn soi lối duy nhất trong đêm đen.

Quý Sênh Ca nghe nói, khu vực này không thuộc phạm vi quy hoạch của đô thị nên cho dù thành phố Vân Giang có phát triển thế nào đi chăng nữa thì nét xưa cũ của nơi đây vẫn sẽ được gìn giữ. Vậy nên mới nói, có thể sống ở đây không phải chỉ có tiền là đủ mà còn cần bối cảnh gia tộc lâu đời.

"Đại thiếu thư, tới rồi."

Vì xe bên ngoài không thể vào trong nên tài xế đành dừng trước cổng lớn. Quý Sênh Ca cầm xác tay, mở cửa xuống xe.

Xung quanh biệt thự đồ không ít siêu xe, cô cúi đầu chỉnh lại lễ phục trên người, chắc chắn mọi thứ bình thường mới cất bước vào bên trong.

"Sao giờ chị mới tới? Ba đợi chị lâu lắm đó!" Quý Mỹ Âm mặc váy dài đỏ, trừng mắt nhìn người đã đến muộn còn ung dung chậm rãi là Quý Sênh Ca.

Váy dài trắng bó sát để lộ đường cong thân thể, lễ phục vốn nhạt nhòa song khoác lên người Quý Sênh Ca lại không thể phù hợp hơn. Đôi môi đỏ rực tôn lên đường nét xinh đẹp trên gương mặt.

Quý Mỹ Âm mím môi đến mức trắng bệch, bình thường những buổi tiệc thế này ba sẽ không để Quý Sênh Ca có cơ hội lộ diện, hôm nay bị làm sao vậy không biết?

Gót chân giẫm lên bậc thang cuối cùng, Quý Sênh Ca đến bên cạnh Quý Nhân, "Ba, trên đường bị kẹt xe."

"Không sao, chúng ta cũng vừa mới đến." Quý Nhân nhìn đứa con gái lớn, cười nhẹ. Nhan sắc đứa con gái này của ông ta đúng là không thể xem thường, thế mới có thể lọt vào mắt xanh của con trai nhà họ Phương.

Phương Vân Bội liếc bộ lễ phục trên người Quý Sênh Ca, nhãn hiệu không rõ chút nào.

"Đi thôi, mau vào trong."

Quý Nhân lấy ra thiệp mời rồi bước về phía lối vào. Phương Vân Bội một bên khoác tay chồng, một bên thì thầm với Quý Mỹ Âm mấy câu dễ dàng.

Quý Sênh Ca đi cuối, khoảnh khắc bước vào cửa lớn đại sảnh, khung cảnh rực rỡ đập vào mắt cô.

"Wow, căn phòng này đẹp quá, còn rộng nữa!"

Bên tai vang lên giọng cảm thán kinh ngạc của Quý Mỹ Âm, Quý Sênh Ca khẽ mím môi, thật ra trong lòng cũng sùng sốt không kém. Dãy biệt thự này của Cố gia được thiết kế theo phong cách Minh-Thanh, cột chạm trổ, lợp ngói lưu ly xanh biếc, mỗi một chi tiết đều chứng tỏ địa vị tôn quý của chủ nhà.

Trăm năm Cố gia, quả là trăm nghe không bằng một thấy.

Trên bục cao, người đàn ông lười biếng tựa người vào lan can, trong tay kẹp một điếu thuốc lá. Khách khứa lục tục xuất hiện, anh tùy ý quét mắt một vòng, chỉ thấy đa số là những gương mặt xa lạ.

Danh sách khách mời đêm nay do một tay Cố Tái Thành lo liệu. Các CEO của những công ty được mời này chỉ vừa hợp tác với Lệ Tinh, bối cảnh còn non kém, nền móng không đủ sâu, mà những gia tộc có bối cảnh lại xuất hiện không nhiều.

Cố Duy Thâm cúi đầu hút thuốc, môi mím khẽ cong. Danh sách khách mời đêm nay anh chưa từng nhìn qua, mời ai cũng như nhau thôi, chỉ là Cố Tái Thành này tâm tư quá sâu.

Biệt thự có một bãi sân trống, giờ phút này được bao phủ bởi bức tường bằng hoa. Trong thời tiết se lạnh lập đông mà vẫn có thể nhìn thấy cảnh đẹp ý vui thế này, chỉ có thể là Cố gia.

Đàn ông tây trang chỉnh tề, còn phụ nữ lại muốn màu muốn vẽ, song nhìn chung mọi người đều chọn màu trắng, trông lóa mắt lạ thường. Cố Duy Thâm dụi thuốc, hai tay đút túi đi về hướng sảnh trước.

Quý Nhân đưa vợ đi mời rượu, hình như nhìn thấy người quen nên thân thiết đến chào hỏi. Phương Vân Bội kéo con gái theo, nhân cơ hội giới thiệu với mọi người.

Bỏ lại sau lưng tiếng cười nói chói tai, hai tay Quý Sênh Ca nắm áo choàng, xoay người đi về phía tường hoa. Dù loại hoa rực rỡ như gấm, khiến người ta yêu thích không thôi, ngón tay cô vuốt ve cánh hoa, ánh mắt lướt qua tường hoa nhìn thấy người đàn ông đứng trên bục cao.

Đôi mắt anh u ám tựa đêm đen, dường như cũng đang nhìn cô, Quý Sênh Ca còn chưa kịp phản ứng thì bà vai đã bị vỗ nhẹ.

"Sênh Ca, tôi tìm em này giờ."

Phương Triển nâng ly rượu đi tới, ánh mắt không rời khỏi người Quý Sênh Ca.

HẾT CHƯƠNG 41.

Lời Cynlia: Hiu hiu đêm khuya mắt ngủ bèn lòi lạp ra edit nốt chương này ☐. Nói chứ mọi người đừng thức khuya như mình nha, vừa hại sức khoẻ mà da xấu nữa ☐

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Sàm sỡ

Edit: Cynlia

Phuong Triền nhưn mây, âm thầm đánh giá Quý Sênh Ca rồi lại luyến tiếc dời mắt, "Xem ra lễ phục rất hợp với em"

Hoa đăng sáng rực một vùng sảnh trước biệt thự, Quý Sênh Ca không kim được nhúu mày. Vốn cô đã thấy ngờ ngợ, nào có chuyện ba chuẩn bị lễ phục cho cô, còn muốn cô tham dự bữa tiệc, chỉ là không ngờ người đứng sau sắp xếp lại là Phuong Triền.

"Cảm ơn Phuong thiếu đã quan tâm."

"Đừng khách sáo." Phuong Triền chủ động tiến đến sát cạnh Quý Sênh Ca, ánh mắt dịu dàng như nước, "Sênh Ca, đêm nay em rất đẹp, đẹp hơn bất kì người phụ nữ nào ở đây."

Quý Sênh Ca nhàn nhạt cười, không có ý đáp lại. Cô đưa tay vuốt tà váy dài, cả người chợt có cảm giác không được tự nhiên. Lúc cất mắt, cô đã nhìn thử giá chiếc váy này, nếu biết là của Phuong Triền, đánh chết cô cũng không mặc.

Người đàn ông nâng tay phải, muốn thuận thể khoác lên vai Quý Sênh Ca, không ngờ lại bị cô nghiêng người tránh đi.

"Ba đang tìm tôi, tôi xin phép đi trước đây." Sắc mặt Quý Sênh Ca vẫn thản nhiên, dường như không để ý đến biểu cảm xấu hổ và cánh tay cứng đờ giữa không trung của Phuong Triền.

Cô xoay người đi ra đằng sau bức tường hoa. Cách đó không xa, bậc thang cao cao trống trơn, hình bóng ban nãy đã sớm biến mất.

Phía sau một lần nữa vang lên tiếng bước chân, Phuong Triền đi vài bước đã đuổi kịp Quý Sênh Ca, sắc mặt vẫn dịu dàng như cũ, "Đi chung đi."

Cô chưa kịp từ chối thì Phuong Triền đã lướt qua cô đi về phía Quý Nhân, "Chào bác trai."

Dừng một chút, anh ta lại gật đầu với Phuong Vân Bội, "Bác gái."

"Ồ, cậu Phuong." Phuong Vân Bội nhìn người đàn ông trước mặt, lập tức trung ra dáng vẻ tươi cười, "Đã sớm nghe danh cậu Phuong khiêm tốn lễ nghĩa, anh tuấn hơn người, nào ngờ so với anh chụp còn đẹp hơn."

"Bác gái quá khen."

Nghe bọn họ trò chuyện rôm rả, Quý Sênh Ca lặng lẽ sa sầm sắc mặt. Mới lần đầu gặp mặt đã một tiếng "bác trai", hai tiếng "bác gái", Phuong thiếu này đúng là thật biết hạ mình!

Diện mạo của Phuong thiếu không được coi là quá xuất sắc nhưng cũng thuộc dạng anh tuấn. Mà bối cảnh của Phuong gia ở Vân Giang tuy rằng không đủ sâu, song mấy năm nay kiếm được không ít từ việc kinh doanh bất động sản, nếu Quý Sênh Ca có thể gả cho Phuong Triền...

Quý Mỹ Âm mỉm cười, nhìn thái độ ân cần lấy lòng của Phuong Triền, cô ta thầm hỏi hận.

"Sênh Ca, lại đây." Ba đã mở miệng, Quý Sênh Ca đành phải đi qua.

Nhẹ đẩy con gái đứng bên cạnh Phuong Triền, Quý Nhân tủm tỉm cười, "Cậu Phuong à, Sênh Ca nhà chúng tôi bị chiều hư rồi, tính tình đôi khi hơi trẻ con, mong cậu Phuong đừng để bụng."

"Không đâu ạ." Phuong Triền nhìn chăm chăm người đẹp bên cạnh mình, mở miệng nói đỡ, "Sênh Ca tốt lắm, bọn cháu ở cùng nhau rất hòa hợp."

"Vậy là tốt rồi." Quý Nhân liên tục gật đầu, nhìn ánh mắt si mê của Phuong Triền đối với con gái, nụ cười trên miệng lại càng rộng hơn. Tuy Phuong gia không có tài nguyên ở mảng giải trí nhưng nếu có thể tận dụng được nguồn tài lực của Phuong gia, dĩ nhiên trong tương lai Hoàn Cẩm có thể thuận lợi phát triển hơn nhiều.

"Tam thiếu tới!"

Trong đám đông có người hô lớn, mọi người đều dừng lại công việc đang dở, ánh mắt đồng loạt hướng về phía trước.

Người đàn ông đối diện với ánh mắt của đám đông chậm rãi đi tới, trên người là bộ tây trang thủ công phẳng phiu đúng mực, cổ áo sơ mi trắng không thắt caravat mà cài hai nút trên cùng.

Do tính chất bữa tiệc là tại gia nên Cố Duy Thâm không cần ăn mặc quá trình trọng. Một tay đút túi, anh đi ngang qua khu sân trống trong biệt thự, bên cạnh là một bóng dáng xinh đẹp duyên dáng.

Hai nhà Cố - Ngu vốn thân thiết, mà đôi trai tài gái sắc này còn là bảo bối hai nhà cùng chiều nhất, trong mắt người ngoài thì đây chính là duyên trời tác hợp. Mấy năm gần đây, tin đồn về việc Cố - Ngu liên hôn tràn lan trên mặt báo, tất cả đều đang chờ, chờ một ngày hai bên tuyên bố kết hôn, về nên giai thoại quyền lực tại Vân Giang.

Ngu Uyển khoác lên mình bộ lễ phục đen vừa xa hoa vừa tinh xảo, thắt lưng bản to bằng pha lê bên hông theo bước chân mà phản chiếu ánh sáng lóa mắt. Cô ta tươi cười hiểu chuyện đứng bên cạnh Cố Duy Thâm, dáng vẻ thực nữ điển hình.

"Tam ca." Ngu Uyển vươn tay, cố ý nắm lấy một góc áo vest của người đàn ông. Sau đó cô ta nhón chân, thì thầm gì đó bên tai anh.

Cố Duy Thâm cũng thuận thể cúi đầu, khoe miệng cong lên nụ cười dịu dàng.

Hình ảnh đẹp mắt như vậy lọt vào mắt của tất cả những người ở đây, hiển nhiên là hành động phát cầu lương [1] khiến người ta ghen tị. Quý Mỹ Âm nhìn chăm chăm thắt lưng giá trị xa xỉ bên hông Ngu Uyển, môi mỉm cười. Cô đương nhiên không thể so sánh với tiểu thư Ngu gia, nhưng cỡ như Quý Sênh Ca thì đứng hồng treo lên đầu cô!

[1]: các cặp đôi yêu đương thường khoe khoang tình cảm bằng những hành động thân mật, và các FA thường gọi đó là cầu lương (thức ăn cho cầu (độc thân)).

Ngoài đám đông, ánh mắt Quý Sênh Ca chợt chạm phải cái nhìn lạnh lẽo. Cô không kim được rung mình một cái, vừa lúc nhìn thấy Cố Duy Thâm thẳng người dậy, kéo ra khoảng cách với Ngu Uyển.

"Tam thiếu."

Cố Duy Thâm trở thành mục tiêu mời rượu của mấy người đàn ông nhiệt tình. Bất kì người nào tham gia bữa tiệc đêm nay cũng đều muốn tiếp cận Cố Duy Thâm, đừng nói là được trò chuyện với anh vài ba câu, cho dù có cơ hội lộ diện thôi cũng tốt lắm rồi.

"Ngu tiểu thư, lễ phục của cô hôm nay đẹp quá."

"Đúng đúng, chiếc thắt lưng này nữa, pha lê bắt mắt ghê."

Một nhóm phụ nữ cũng bước đến, vây xung quanh Ngu Uyển. Cô ta là thiên kim Ngu gia, đương nhiên trong cái vòng luẩn quẩn này có không ít người muốn tận dụng cơ hội làm quen.

Chỉ trong chớp mắt, khách khứa đã phân thành hai nhóm rõ rệt. Đàn ông đều muốn đến gần Cố Duy Thâm, còn phụ nữ cũng tự khắc lấy Ngu Uyển làm trung tâm, khiến không khí trở nên hơi kì lạ.

Quý Sênh Ca cụp mắt nhìn chăm chăm mũi chân. Vì không biết tiệc rượu lại bắt đầu lâu như vậy nên cô không mặc áo khoác, nhiệt độ càng ngày càng giảm dần, chỉ mỗi áo choàng lông mỏng trên vai thôi thì không đủ để giữ ấm.

"Sênh Ca, tôi qua bên kia chào hỏi tam thiếu một chút." Phương Triền cầm lấy ly rượu hòa vào nhóm người.

Nhìn đám đông tụ tập trước mắt, Quý Sênh Ca chỉ cảm thấy nhàm chán. Một đám người vây lấy một người đàn ông, xun xoe những lời nịnh nọt lấy lòng mà vẫn không được người ta để ý, có ý nghĩa gì không?

"Tam thiếu."

Thấy Phương Triền nâng ly rượu bước lên, anh chậm rãi ngừng đầu, "Phương thiếu."

"Không dám," Phương Triền không ngờ Cố Duy Thâm lại nhớ mình, sắc mặt lập tức thay đổi, "Anh cứ gọi thẳng tên tôi là được."

Cố Duy Thâm tùy tay cầm một ly rượu, chạm ly với anh ta.

Đầu tiên là chào hỏi rồi cùng ly, Phương Triền chợt có cảm giác thụ sủng nhược kinh [2]. Anh ta không có thời gian nghĩ nhiều, vội vàng nâng ly, uống một hơi cạn sạch.

[2]: đột nhiên được yêu thương, quan tâm mà trở nên lo sợ.

Cố Duệ nhưn mảy, ánh mắt quét qua người Phương Triền rồi lại nhanh chóng cúi thấp mặt.

"Tam thiếu, anh đang bận như vậy, tôi không làm phiền nữa."

Nãy giờ có biết bao nhiêu người kính rượu nhưng tam thiếu không uống, chỉ cần chạm ly cùng anh cũng đủ rồi. Phương Triền hưng phấn không thôi, anh ta cầm ly rượu xoay người bước xuống, bỗng cảm thấy bá vai bị ai đẩy mạnh một cái.

Trọng tâm không vững, thân thể loạng choạng ngã nhào về phía trước, Phương Triền theo bản năng duỗi tay. Trong lúc hoảng hốt, anh ta bèn túm chặt thứ trước mắt để không bị ngã.

"A ——"

Một tiếng hét thất kinh phá vỡ sự yên tĩnh của bữa tiệc, Quý Sênh Ca kinh ngạc ngừng mặt, chỉ thấy Phương Triền bị một người phụ nữ nắm lấy áo vest, còn bà ta đang la lối ầm ĩ, "Sâm sỡ, cậu ta sâm sỡ tôi!"

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu à, nhìn sự nhỏ mọn của cậu kia! Chắc chắc chắc ~

HẾT CHƯƠNG 42.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Muốn tôi mở cửa không?

Edit: Cynlia

Mọi người nhanh chóng đến xem. Áo vest của Phương Triền bị người phụ nữ kia túm chặt, nút áo đã bị kéo đến mức sắp bung ra, anh ta ra sức giữ lại, không ngờ người phụ nữ này lại dùng nhiều lực đến thế.

"Muốn chạy hả?" Hai mắt bà ta tròn tròn, gương mặt dữ tợn run lên bần bật, vóc dáng cao lớn vạm vỡ kia có thể hạ đo ván không ít đàn ông, "Đã giờ thôi sâm sỡ còn muốn quit, đừng hòng!"

Mặt Phương Triền đỏ bừng, thật muốn đánh người mà, "Đầu óc bà có vấn đề à? Tôi suýt ngã nên mới phải vịn vào bà một chút thôi."

Thấy Quý Sênh Ca đang đi về hướng này, lòng Phương Triền càng thêm nôn nóng, "Buông tay! Bà buông tay cho tôi!"

"Còn lâu!"

Khách khứa càng tụ tập đông, người phụ nữ càng bạo dạn. Bà ta hất cằm kiêu ngạo, dùng năm ngón tay túm áo Phương Triền đến mức nhăn nhúm, "Tôi còn chưa lập gia đình, không thể để sự trong sạch bị cậu cướp đi như vậy được!"

"Bà....bà..." Phương Triền tức đến mức không nói nên lời.

Quý Sênh Ca đứng lẫn trong đám đông, nhìn người phụ nữ có tình chuyện bé xé ra to, mảy khề nhịu lại.

Một nam một nữ không ngừng to tiếng trước khuôn viên biệt thự. Cố Tái Thành nhìn đồng hồ, mím môi len vào nhóm người.

Bên ngoài đám đông, Ngu Uyển nghiêng đầu nhìn Phương Triền phía xa, nghi hoặc nói: "Phương thiếu không giống loại người như vậy."

Tay Cố Duy Thâm kẹp một miếng thuốc lá, chậm rãi nhả một vòng khói lượn lờ trong bóng đêm, "Biết người, biết mặt, khó biết lòng."

Ngu Uyển lắc đầu thờ dãi, "Thật ra em cũng không thân với anh ta, chẳng qua trước đây muốn mua nhà nên mới liên lạc vài lần."

Cố Duệ nhìn Phương Triền chặt vật trong đám người, không kim được mím chặt môi. Vừa rồi tam thiếu ra tay rất nhanh, nhưng ánh mắt của anh ta cũng không phải để trung.

Đầy đám đông đang đứng xem trò vui, Cố Tái Thành tiến lên, "Chuyện gì thế này?"

"Đại thiếu, cậu đòi công bằng giúp tôi đi, người đàn ông này sâm sỡ tôi!"

"Ai sâm sỡ bà? Đã nói là tôi vô ý bị ngã nên mới phải vịn vào bà mà."

"Không biết xấu hổ, cậu sâm sỡ tôi còn nói!"

Thình thoảng có tiếng cười phát ra từ đám đông, mọi người càng xem càng thấy hứng thú. Nghe được giọng của con trai, tổng giám đốc Phương cố chen vào đám người, "Tiểu Triền, có chuyện gì thế?"

"Ba!" Phương Triền nhìn thấy cứu tinh, suýt chút đã bật khóc, "Người phụ nữ này có chứng hoang tưởng, khẳng khẳng nói con sàm sỡ bà ta!"

Cha của người phụ nữ kia cũng chạy tới, nhìn những ánh mắt chờ xem trò vui xung quanh, ông ta lập tức bước lên kéo con gái lại.

Tiệc mừng thọ sắp bắt đầu, Cố Tái Thành không có thời gian nhìn bọn cãi nhau, cố tỏ ra mềm mỏng hết sức có thể, "Tổng giám đốc Phương, ông đến đây nói chuyện một lát."

Tổng giám đốc Phương nghe vậy thì bước đến, Cố Tái Thành cúi đầu, nói: "Càng làm âm ỉ càng không tốt, chỉ bằng để Phương thiếu xin lỗi người ta một tiếng, có tội ra mặt."

"Ba, con không sàm sỡ bà ta!" Phương Triền liếc nhìn vóc dáng cao lớn thô kệch của người phụ nữ, còn khuôn mặt đầy nếp nhăn kia nữa, ít nhất cũng phải hơn bốn mươi tuổi.

"Đại thiếu, sự việc hôm nay, Phương thiếu phải cho con gái tôi một lời giải thích thỏa đáng."

Bên kia không chịu nhượng bộ, Cố Tái Thành nhìn đồng hồ, sắc mặt lập tức sa sầm, "Hôm nay là tiệc mừng thọ ông nội tôi, nếu có gì rắc rối, Cố gia chúng tôi sẽ không nể mặt ai cả."

Nghe vậy, tổng giám đốc Phương biến sắc, "Tiểu Triền, mau xin lỗi Trương tiểu thư đi."

"Ba..."

"Nhanh lên!"

Phương Triền không còn cách nào khác là nói câu "xin lỗi" với vẻ rất không cam lòng. Cục diện rồi rầm dần được bình ổn lại, dẫu sao thì đêm nay cũng là tiệc mừng thọ của ông cụ Cố, không ai dám quá phận làm càn. Tổng giám đốc Trương kéo tay con gái nói nhỏ hai câu, mọi việc được dàn xếp ổn thỏa.

Mọi người thấy thế cũng bắt đầu tản đi, Quý Sênh Ca nhìn thấy Phương Triền đi về phía mình thì xoay người vòng qua tường hoa, đáng vẻ muốn trốn tránh.

"Sênh Ca."

Không ngờ, Phương Triền lại vòng qua bên kia, vừa lúc chặn đầu Quý Sênh Ca, "Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi, em nghe tôi giải thích đã."

Quý Sênh Ca lùi về sau nửa bước, "Anh không cần giải thích."

"Tôi bị người khác chơi xỏ, bắt đắc dĩ mới phải vịn vào người phụ nữ kia, không phải sàm sỡ như bà ta nói đâu."

Quý Sênh Ca nhìn vào mắt anh ta, "Ai chơi xỏ anh?"

Phương Triền ngăn người, tự hỏi một lát rồi trả lời, "Chắc chắn là những người đi mời rượu cùng với tôi rồi, bọn họ thấy tam thiếu uống rượu của tôi nên mới nảy sinh ganh ghét."

Nơi nào đó trong lòng chợt run lên một cái, Quý Sênh Ca nhếch môi.

Bụp ——

Khung cảnh trước mắt chợt tối sầm, ánh đèn hoa đăng trong phút chốc tắt ngúm, may mà chỉ ngắn ngủi hơn mười giây, đèn sáng lại như cũ nên không khiến mọi người hoảng loạn.

Phương Triền thờ phào nhẹ nhõm, nghiêng người nhìn sang bên cạnh thì chợt phát hiện Quý Sênh Ca đã biến mất.

Tất cả các toilet trên tầng một đều mở cửa phục vụ cho khách khứa đến dự tiệc. Quý Mỹ Âm đang dậm lại lớp trang điểm thì đột nhiên cúp điện khiến cô ta sợ đến mức lao ra ngoài, nhưng đèn nhanh chóng sáng lại.

Cách đó không xa có tiếng đóng cửa rất khẽ, dường như còn có vạt váy trắng thấp thoáng lướt qua. Quý Mỹ Âm dụi mắt, tưởng mình bị hoa mắt, cô ta cảm ví vào toilet, tiếp tục dậm nốt lớp trang điểm còn dở.

Lưng chống lên cửa gỗ cứng rắn, trái tim đập thình thịch trong lồng ngực Quý Sênh Ca vẫn chưa khôi phục bình thường. Từ lúc trước mắt một màn đen thui đến lúc bị đưa đến phòng nghỉ này, tất cả chỉ vờn vờ vài chục giây. Cô ngẩng mặt nhìn chăm chăm người nào đó.

Ngũ quan sắc sảo của người đàn ông bị bóng đêm che phủ, anh hơi nhấc tay, giam Quý Sênh Ca trong lồng ngực, "Anh ta là bạn trai cô?"

Quý Sênh Ca nhúm mày, "Tam thiếu, đây là chuyện riêng của tôi."

"Ha ha."

Cố Duy Thâm cúi mặt, môi mòng như có như không dán sát vào vành tai mềm mại, "Gu thẩm mỹ của cô kém thật."

"..."

Ngu Uyển bắt gặp người quen trước cầu thang biệt thự, "Phương thiếu, đây là nhà chính của Cố gia, người ngoài không thể tự tiện vào."

"Ngu tiểu thư, tôi đi tìm bạn gái."

"Bạn gái?"

"Vừa rồi chúng tôi còn đang nói chuyện, thế mà không hiểu sao sau khi cúp điện lại không thấy cô ấy đâu nữa."

Diện tích nhà tổ Cố gia rất lớn, người tới đây lần đầu không phân biệt được Bắc Nam cũng là chuyện bình thường. Ngu Uyển nhìn đồng hồ, nói: "Nếu vậy để tôi đưa anh đi tìm thử xem sao."

Trên hành lang tầng một không một bóng người. Ngu Uyển lắc đầu, "Phương thiếu, bạn gái anh chắc không có ở đây đâu."

Phương Triền đang định nói tiếp thì thấy Quý Mỹ Âm bước ra từ toilet.

"Nhị tiểu thư, cô cũng đi tìm Sênh Ca à?"

"Chị không đi cùng anh sao?"

"Không."

Sắc mặt Quý Mỹ Âm chợt thay đổi, có lẽ không phải cô ta hoa mắt rồi.

"Tôi mới vừa thấy chị đi về hướng đằng kia."

Nhìn theo ngón tay của cô ta, không có lối ra, chỉ có một phòng nghỉ. Ngu Uyển nhủ mảy, nhấc chân qua đó.

Cốc cốc cốc ——

Lướt qua Ngu Uyển, Phương Triền sột ruột gỗ cửa, "Sênh Ca, em ở bên trong à?"

Cánh cửa rung lên, cả người Quý Sênh Ca bị giam giữa cửa và lồng ngực của Cố Duy Thâm. Cô tự nhủ mình không thẹn với lương tâm, song giọng nói của Quý Mỹ Âm bên ngoài lại cực kỳ rõ ràng.

Cô ta cố ý dẫn người đến đây, chắc hẳn đã nhìn thấy gì đó rồi.

"Tam thiếu."

"Suyt ——" Cố Duy Thâm đặt tay lên môi cô.

Anh khóa trái cửa, đôi mắt đen u ám như xoáy sâu vào mắt Quý Sênh Ca, "Muốn tôi mở cửa không?"

Tìm Quý Sênh Ca đập điên cuồng.

HẾT CHƯƠNG 43.

Lời Cynlia: Spoil sương sương chương tới:

"Quý Sênh Ca."

Trên đầu vang lên tiếng gọi thật khê, cô bất giác ngược lên, đúng lúc anh thuận thế cúi đầu.

Đôi môi ấm áp của anh quấn lấy môi cô, Quý Sênh Ca chỉ biết trừng to hai mắt, bên tai nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ...

——

Cả nhà thấy kích thích hơn ☐

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Giúp cô thoát thân

Edit: Cynlia

Quý Sênh Ca hiểu rõ hơn ai hết, sau khi mở cánh cửa này ra, cô sẽ phải đối mặt với những gì. Chấn chấn mình sẽ bị người ta phi nhỏ, còn Cố Duy Thâm tuyệt nhiên không phải chịu bất kì lời chỉ trích nào.

Đây chính là thực tế, cô muốn không phục cũng khó.

"Tam thiếu."

Quý Sênh Ca hạ giọng, sợ bên ngoài nghe được động tĩnh, "Ngu tiểu thư cũng ở bên ngoài."

Trong phòng nghỉ không bật đèn, ánh sáng duy nhất là ngọn đèn yếu ớt hắt từ ngoài cửa sổ vào. Cố Duy Thâm hơi cúi đầu, chăm chú ngắm đôi mắt đen nhánh của Quý Sênh Ca lúc này ẩn chứa sự lo lắng xen lẫn hoảng loạn, càng làm mắt cô có vẻ xinh đẹp vô thực hơn, thật khiến người ta động lòng.

Người đàn ông cong môi, vẫn là giọng nói trầm thấp quen thuộc, "Thật đúng lúc, càng nhiều người càng náo nhiệt."

Rầm rầm rầm ——

Phương Triền không kim được đập mạnh vào cửa, giọng điệu ngày càng gấp gáp, "Sênh Ca, em có trong đó không?"

Tiếng động ồn ào lập tức quấy nhiễu tâm trạng của người đàn ông. Quý Sênh Ca thấy anh cau mày, ngay sau đó giả vờ đặt trên bàn gần đấy bị hất đổ xuống đất.

Soạt.

Âm thanh không quá lớn nhưng đủ để ba người bên ngoài nghe được.

"Sênh Ca, có phải em không? Sao em không nói gì? Em không sao chứ?" Hiển nhiên, Phương Triền cũng phát hiện tiếng động bên trong căn phòng, giọng càng cao hơn.

"Liệu có phải chị bị nhốt bên trong không?" Quý Mỹ Âm nhìn chòng chọc cánh cửa đang khóa chặt, rắp tâm thêm dầu vào lửa. Nếu cô ta không nhầm, ngoài Quý Sênh Ca thì còn một người nữa cũng vào trong!

Ngu Uyển nghiêng tai lắng nghe, dường như cũng nghe được động tĩnh gì đó.

"Tôi đi tìm người lấy chìa khóa mở cửa."

"Cảm ơn Ngu tiểu thư."

Quý Sênh Ca nghe không sót âm thanh nào, cô ngừng mặt, nhìn gương mặt góc cạnh của người đàn ông gần trong gang tấc, "Tam thiếu, tôi đâu có đắc tội với anh."

Hai tay cô dùng sức đẩy bả vai Cố Duy Thâm, chẳng những không lay chuyển được anh, ngược lại còn phải trơ mắt nhìn anh áp sát thêm một chút.

Quý Sênh Ca kìm chế cơn giận, vùng người tránh khỏi, thế nhưng phía sau cô là cánh cửa, không có chút khe hở nào.

"Nếu đắc tội với tôi, hôm nay cô đã không bị đề ở đây." Giương mặt Cố Duy Thâm ghé rất sát, khi anh nói chuyện, hơi thở nóng bỏng phả vào chóp mũi Quý Sênh Ca.

Cô vô thức cắn môi dưới, muốn cự lại nhưng không dám chọc giận anh.

"Sân nghiệp của Phương gia cũng không là gì, sao có thể lọt vào mắt xanh của Quý tiểu thư nhỉ?" Giọng điệu quái gở của Cố Duy Thâm vang lên, Quý Sênh Ca nghe được tiếng bước chân ngoài kia lúc xa lúc gần, dường như bọn họ đang nhìn xem xung quanh còn lối vào nào khác không.

"Phương gia nhỏ nhưng lại có thứ ba tôi muốn." Quý Sênh Ca mím môi, giọng nói thấp dần, "Tôi là con gái Quý gia, tương lai thế nào không phải do Quý gia quyết định sao?"

Nghe vậy, khóe mắt Cố Duy Thâm giãn giãn, "Cô hiểu gì về Phương Triền không?"

"Tôi không cần hiểu anh ta." Thấy ngực anh ngày càng ép sát, Quý Sênh Ca không còn giấu được sự giận dữ trong giọng điệu, "Tam thiếu, anh thả tôi ra được chưa?"

"Phương Triền không hợp với cô đâu."

Quý Sênh Ca giương mắt, ánh nhìn lạnh lẽo chống lại ánh mắt anh, "Cảm ơn tam thiếu nhắc nhở."

Đột nhiên, Quý Mỹ Âm reo lên vui vẻ, "Ngu tiểu thư, cô lấy được chìa khóa rồi à?"

"Ừ."

Yết hầu liên tục lên xuống, Quý Sênh Ca mím môi, "Đêm nay là sinh nhật ông cụ Cố, tôi không muốn rước thêm thị phi đâu, tam thiếu nhất định phải kéo tôi xuống nước sao?"

Mỗi một câu của cô sắc bén như dao. Cố Duy Thâm chợt cười, đêm nay là sinh nhật ông nội, anh cũng không muốn gây thêm phiền toái.

Bên hông bỗng nhiên bị siết chặt, Quý Sênh Ca còn chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo đến cửa sổ. Cố Duy Thâm mở cửa kính, vỗ nhẹ vai cô, "Nhảy xuống đi."

Đây là tầng một, bụi cây bên ngoài cửa sổ cao chừng nửa thân người. Quý Sênh Ca chau mày, váy dài ôm sát người cô, muốn nhấc chân cũng khó chứ đừng nói đến nhảy cửa sổ.

"Sắp mở được cửa rồi đấy, cô không vội nữa à?"

"Váy chật quá, tôi không nhấc chân lên được."

Cố Duy Thâm đảo mắt nhìn bốn phía, kéo chiếc ghế sofa lại gần, để cho một chân Quý Sênh Ca giẫm lên. Sau đó, hai tay anh giữ chặt eo cô, ôm cô vào ngực.

Một chân Quý Sênh Ca đặt lên sofa, trọng tâm không vững, sợ tới mức không dám cử động. Cô đạp lên ghế, còn Cố Duy Thâm đứng sau lưng, độ cao vừa khéo khiến vị trí vòng eo kề sát lồng ngực người đàn ông.

Cách một lớp vải mỏng, độ ẩm từ thân thể đàn ông bủa vây lấy Quý Sênh Ca.

Cả người cô cứng đờ, dường như còn nghe được tiếng anh hít sâu, nhưng rất nhanh hai tay Cố Duy Thâm dùng sức, mạnh mẽ nâng eo Quý Sênh Ca lên, nhấc cô ra ngoài cửa sổ.

Thân thể treo bên ngoài khoảng không, hai chân lơ lửng, Quý Sênh Ca thử hướng mắt xuống dưới, thực ra cách mặt đất cũng không cao lắm. Khuỷu tay Cố Duy Thâm tì vào bệ cửa sổ, lực cánh tay lớn đến kinh người, kể cả khi đang treo thêm một cơ thể nhưng hai tay anh vẫn không mấy may run rẩy.

"Quý Sênh Ca."

Trên đầu vang lên tiếng gọi thật khê, cô bất giác ngước lên, đúng lúc anh thuận thế cúi đầu.

Đôi môi ấm áp của anh quần lấy môi cô, Quý Sênh Ca chỉ biết trừng to hai mắt, bên tai nghe tiếng chìa khóa tra vào ổ.

Cô đành phải cắn khước miệng anh.

Bịch!

Người đàn ông buông tay ra, hai chân Quý Sênh Ca đáp xuống đất an toàn. Trên đầu có tiếng cửa sổ đóng lại, ngăn cách mọi âm thanh bên ngoài.

Quý Sênh Ca đặt tay lên ngực, lại ngẩng đầu nhìn cửa sổ phía trên, thấy đèn trong phòng đã sáng.

Cô kéo áo khoác rồi vòng qua lùm cây đi ra. Trước mặt là một bóng đen, cô vô thức dừng chân, lại thấy khuôn mặt lạnh như băng của Cố Duệ.

Lúc này... đúng là có hơi xấu hổ. Quý Sênh Ca liếc sắc mặt lạnh nhạt kia, xoay người đi xa.

Tay nắm bị vặn, Ngu Uyển đẩy cửa bước vào, liếc một cái đã thấy Cố Duy Thâm bước ra từ phòng tắm.

Phương Triền theo sát phía sau, lúc đối mặt với Cố Duy Thâm thì không giấu được vẻ sùng sốt, "Tam thiếu."

Khi Quý Mỹ Âm nghe được hai chữ "tam thiếu", ánh mắt cô ta thoáng vẻ lạnh lùng. Quả nhiên hai người bọn họ có quan hệ!

Người đàn ông nhàu mày nhìn nhóm người ngoài cửa.

Ngu Uyển buông chìa khóa, lập tức đến gần, "Phương thiếu tới tìm bạn gái, sao tam ca lại ở đây?"

Diện tích căn phòng không lớn, Ngu Uyển chỉ cần đảo mắt một vòng quanh phòng tắm cũng thấy là không có ai.

"Áo sơ mi bị bẩn nên anh sửa sang lại chút." Nghe giọng điệu điềm nhiên như không của Cố Duy Thâm, Ngu Uyển liếc mắt, đứng là áo sơ mi có vết bẩn.

Cố Duy Thâm nhướn mắt, nhìn thấy Phương Triền liền nở nụ cười ẩn ý, "Phương thiếu làm gì mà đề lạc mắt bạn gái thế?"

Phương Triền ngớ người, không biết đối đáp ra sao.

Lúc này, Ngu Uyển đến bên cạnh Cố Duy Thâm, "Tam ca, ông nội Cố muốn xuống lầu."

Cố Duy Thâm cho tay vào túi, sai bước ra ngoài. Ngu Uyển theo sát anh, lúc ra đến cửa, cô ta bỗng phát hiện chiếc ghế sofa đặt ngay cửa sổ.

Mãi vẫn không tìm được người, Phương Triền đành đi tìm Quý Nhân. Quý Mỹ Âm đen mặt trở về, nhìn thấy xa xa là Quý Sinh Ca đang đứng cạnh bà.

"Sinh Ca, thì ra em ở đây à." Phương Triền tiến lên vài bước, "Tôi còn tưởng em lạc đường nên tìm em suốt."

Quý Sinh Ca cười nhạt, còn chưa kịp mở miệng thì đã thấy mọi người sôi nổi hẳn lên.

"Ông cụ Cố xuống rồi kìa!"

HẾT CHƯƠNG 44.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sing Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Bị ức hiếp

Edit: Cynlia

Mọi người xôn xao hướng về phía bục cao.

Đêm nay Cố Minh Thiện mặc một bộ trường bào [1] kiểu dáng Trung Quốc, tuy đã gần tám mươi nhưng hoàn toàn không có dáng vẻ của một lão già chậm chạp, ngược lại còn rất minh mẫn.

[1]: nếu như sườn xám là trang phục truyền thống của phụ nữ Trung Quốc thì trường bào là trang phục truyền thống của đàn ông Trung Quốc.

Ông cụ Cố ngồi nghiêm trang trên chiếc ghế gỗ đỏ, đằng sau là con trai trưởng Cố Trường Dẫn đứng cùng vợ và ba người con. Bên phải ông cụ là người cháu trai kiêm em họ của Cố Trường Dẫn - Cố Vinh Kiệt. Vợ và con gái Cố Vinh Kiệt đứng sau ông ta.

Về cơ bản, hầu hết các thành viên Cố gia đều đã lộ diện. Dường như tâm trạng ông cụ Cố rất tốt, ông dặn cấp dưới tặng bao lì xì cho toàn bộ khách khứa có mặt ở bữa tiệc.

Quý Sinh Ca và bà mình lần trong đám người, cô ngẩng đầu, ánh mắt vô thức hướng về những người đàn ông Cố gia. Thiên hạ đồn không sai tạo náo, đàn ông Cố gia diện mạo nổi tiếng xuất chúng. Cố Trường Dẫn anh tuấn sáng sủa, ba người con đứng bên cạnh dường như được thừa hưởng vẻ đẹp xuất chúng của ông, trong đó Cố Duy Thâm đặc biệt giống ba mình.

Cách đó không xa, Cố Vinh Kiệt tuy đã ngoài năm mươi nhưng vẫn bảo đường rất tốt. Quý Sinh Ca cong môi, chẳng trách người chú hai này của Cố Duy Thâm lại nổi danh phong lưu đến vậy, thì ra là cũng có chút vốn liếng.

Thần là con trai trưởng, Cố Trường Dẫn chủ động cùng vợ bước lên kính trà, ba người con phía sau cũng lần lượt tiến đến chúc thọ ông cụ.

Bởi vì đứng khá xa nên Quý Sinh Ca khó mà thấy rõ được diện mạo của từng người. Cô đã gặp Cố Tái Thành, còn Cố Dĩ Ninh là lần đầu diện kiến, tuy chỉ nhìn từ xa song cô vẫn có cảm giác người đàn ông kia rất lạnh lùng.

"Ông nội, tam nhi chúc ông thân thể khỏe mạnh, thọ tỷ Nam Sơn [2]."

[2]: Câu thơ "phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn" thường là lời chúc thọ của bề dưới dành cho ông bà, cha mẹ, người từ 60, 70 tuổi trở lên.

"Ngaoan."

Người cháu có tiếng là được ông cụ Cố cưng chiều, Cố Duy Thâm, bưng trà tiến lên, ông cụ không đành lòng để anh quỳ xuống, liền nhét bao lì xì thật lớn vào tay anh.

"Ông nội Cố, Tiểu Uyển chúc ông sinh nhật vui vẻ ạ." Ngu Uyển cung kính dâng trà đến tay ông cụ, ông bèn đưa cho cô ta một hộp gấm màu đỏ.

Mọi người đều thầm xuyết xoa, quả từ tay ông cụ Cố tất nhiên không thể tầm thường rồi. Ngu Uyển nâng niu chiếc hộp đỏ, cười tủm tỉm đến bên cạnh Cố Duy Thâm.

"Ông bác [3], chúc ông thân thể khỏe mạnh, phúc như Đông Hải."

[3]: cách xưng hô với anh trai của ông nội mình.

Phía trước đột ngột vang lên một giọng nam, mọi người đồng loạt nhìn theo, trong chớp mắt tất cả đều thay đổi sắc mặt. Người đàn ông sai bước lên bục cao, thân hình thon dài, anh ta vừa định kính trà thì đã bị ông cụ Cố ngăn lại.

"Không cần kính trà, cầm bao lì xì đi đi."

"Ông bác, vì sao người ngoài đều có thể kính trà còn cháu lại không được?" Giọng nói người đàn ông không cao không thấp nhưng đủ để mọi người ở đây nghe rõ.

Quý Sinh Ca tiến lên nửa bước, tò mò nhón chân nhìn xem. Góc nghiêng của người kia rất rõ ràng, ngũ quan so ra khá giống với những người đàn ông khác trong Cố gia.

Không khí hòa hợp trong phút chốc trở nên xấu hổ, Cố Duy Thâm dứt tay vào túi bước lên, mặt đối mặt với người kia, "Cố Ngao, hôm nay là sinh nhật ông nội, tốt hơn hết là cậu nên biết điều chút đi."

"Tam thiếu, tôi còn chưa đủ biết điều sao?"

Cố Duy Thâm khề híp mắt, khuôn mặt tuấn tú ẩn chứa địch ý, "Cố Duệ."

"Vâng."

Cố Duệ duỗi tay, "Cố thiếu, mời."

"Ha."

Người đàn ông bỗng cười một tiếng giễu cợt, ánh mắt trừng Cố Duệ như muốn phóng ra lửa, "Mày là cái thá gì? Một con chó không hơn không kém cun cút bên cạnh Cố Duy Thâm, loại như mày mà cũng muốn động vào tao?"

Sắc mặt Cố Duy Thâm sa sầm, kéo Cố Duệ đến bên cạnh mình, "Cậu ấy không động được đến cậu thì tôi động. Nói đi, cậu muốn tôi "động" cậu thế nào?"

"Láo xược!"

Thấy ông cụ Cổ đứng bật dậy, Cổ Vinh Kiệt vội túm chặt bả vai Cổ Ngao, quở mắng, "Tiểu Ngao, con về trước đi, không được làm loạn ở đây!" (Cổ Ngao là con trai Cổ Vinh Kiệt.)

Tiếng thì thầm bàn tán vang lên không ngớt trong đám đông. Quý Sênh Ca không biết người này là ai. Đường như mọi người cũng hơi kiêng kị nên không ai dám tỏ ra quá nhiều lời.

Nhìn Cổ Ngao xoay người bỏ đi, Cổ Vinh Kiệt thờ phào nhẹ nhõm, lập tức tiến lên, "Bác cả, thẳng thóc Tiểu Ngao này không hiểu chuyện, bác đừng tức giận làm gì."

Rất nhiều đôi mắt đều đang xem trò vui, giọng điệu Cổ Minh Thiện lạnh lùng, "Nó bị anh chiều hư rồi, càng ngày càng hỗn láo! Vinh Kiệt, anh phải nhớ kĩ, ngày nào tôi còn sống ở Cổ gia thì đừng ai nghĩ đến việc chống đối!"

"Bác cả, con sẽ dạy dỗ Tiểu Ngao thật tốt."

"Hừ!"

Cổ Minh Thiện mỉm cười vào nhà, rõ ràng sự việc vừa rồi khiến ông mất hứng hẳn. Cổ Trường Dẫn sầm mặt đến cạnh em họ mình Cổ Vinh Kiệt, thấp giọng nói vài câu, một lát sau Cổ Vinh Kiệt cùng vợ con cũng rời khỏi bữa tiệc.

Tiệc mừng thọ đang yên đang lành lại xuất hiện một khúc nhạc đệm phá hỏng không khí tốt đẹp. Bên kia bục cao, hình ảnh Cổ Duy Thâm diu ông cụ Cổ lọt vào mắt Quý Sênh Ca.

Không lâu sau, tất cả khách khứa đều biết ý lần lượt ra về.

Trăm năm Cổ gia bối cảnh lừng lẫy nhưng cũng ngầm chứa nhiều xích mích khó tháo gỡ giữa những mối quan hệ. Đối với những gia tộc hiển hách, chuyện lục đục nội bộ vốn thường như cơm, cho dù là anh em sớm chiều chung đụng dưới một mái nhà cũng có thể vì quyền mà ngầm ngầm mưu hại lẫn nhau.

Trước cửa lớn biệt thự Cổ gia, từng chiếc siêu xe lần lượt rời khỏi sân. Quý Nhân dẫn Phương Vân Bội và Quý Mỹ Âm đi trước, còn mình Quý Sênh Ca đứng ở ven đường chờ tài xế đến đón.

"Sênh Ca, tôi đưa em về." Thấy Phương Triền vội vã đuổi theo mình đến đây, Quý Sênh Ca lắc đầu, "Không cần đâu, ba tôi đã sắp xếp tài xế đến đón tôi rồi."

Nhìn biểu cảm khác thường của cô, Phương Triền không khỏi lo lắng, "Chuyện đêm nay thực sự là hiểu lầm mà, em tuyệt đối đừng nghe người phụ nữ kia nói những nói cuội."

Vừa lúc đó, tài xế tới nơi. Quý Sênh Ca gật đầu với anh ta, "Phương thiếu, tôi đi trước."

Dứt lời, cô mở cửa ngồi vào xe.

Phương Triền đang định bước lên thì nhác thấy ba mình đi về phía này, anh ta đành tro mắt nhìn theo đến khi chiếc xe khuất dạng.

Chiếc xe tiến vào đường lớn, Quý Sênh Ca dựa lưng lên ghế, dây thần kinh căng như sắp đứt cả tối nay rốt cuộc cũng được thả lỏng. Cô vuốt nhẹ khóe miệng, nhớ đến lời Cổ Duy Thâm nói, Phương Triền không hợp với cô.

Cách đây không xa, căn biệt thự dần khuất sau màn đêm u tối. Cô hơi cong môi, ánh mắt trong veo thoáng qua nét mệt mỏi. Phương Triền không hợp với cô, chẳng lẽ anh hợp?

Vào được cửa Cổ gia còn khó hơn lên trời, đừng nói Ngu tiểu thư gì đó, cho dù không có cô ta thì cũng chẳng đến lượt Quý Sênh Ca cô.

Hôm sau, gameshow đang quay dở đột nhiên bị gián đoạn. Phía ekip không nói rõ nguyên nhân mà chỉ thông báo lịch quay sắp tới, chẳng mấy chốc các nghệ sĩ đã rời khỏi sân vận động. Quý Sênh Ca đành gọi tài xế đưa Cam Giai về nghỉ ngơi.

Kế hoạch công tác hôm nay bất chợt bị thay đổi, Quý Sênh Ca ngồi trước bàn làm việc, dò qua một lượt lịch quay dự kiến của những tác phẩm năm sau nhằm tranh thủ tìm kiếm cơ hội cho Cam Giai.

Mấy bộ phim điện ảnh lớn thường chỉ mời những ngôi sao nổi tiếng đóng chính. Quý Sênh Ca nhìn thấy tên một nhà sản xuất trong số đó thì lập tức xóc lại tinh thần. Nhà sản xuất này từng hợp tác với Hoàn Cẩm, biết đâu có thể tận dụng chút giao tình mà tranh thủ một suất. Cô đi thang máy xuống dưới, vừa ra khỏi cổng tòa nhà liền bị hai người đàn ông xa lạ chặn lại.

"Quý tiểu thư, Phương phu nhân có việc muốn mời cô đi cùng một chuyến."

"Tôi không quen Phương phu nhân nào cả."

"Phương phu nhân của bất động sản Phương thị, Quý tiểu thư cũng không biết sao?"

Quý Sênh Ca cau mày.

Chiếc limousine vòng qua cửa trước của bệnh viện, nhanh chóng hướng về phía bãi đỗ xe tư nhân. Cổ Duệ mở cửa, người đàn ông với sắc mặt lạnh lùng xuống xe, bước vào thang máy.

"Sắp xếp chu đáo hết chưa?"

"Vâng."

Cổ Duệ nhấn nút thang máy, nói: "Đã phong tỏa toàn bộ tin tức tại trường quay, bệnh viện có nhân viên điều dưỡng chuyên môn, chắc chắn sẽ không để lọt một bức ảnh nào chụp Phong thiếu nhập viện đâu."

Sắc mặt Cổ Duy Thâm lúc này mới dịu lại đôi chút. Thang máy dừng ở tầng năm, anh một tay dứt túi ra ngoài, bước chân dứt khoát về thành đường cong lạnh lùng.

Không lâu sau, xe dừng trước cổng bệnh viện. Quý Sênh Ca bị hai tên vệ sĩ đưa đến sảnh lớn của khoa kiểm tra tổng quát.

"Quý tiểu thư."

Đứng trước cửa phòng khám là một người phụ nữ trung niên mặc áo khoác da màu đen, cả người toát lên khí chất ung dung cao quý.

Quý Sênh Ca nhìn bốn phía, lòng thầm nghĩ ngợi, "Phương phu nhân tìm tôi có việc gì sao?"

"À, chút chuyện nhỏ thôi." Phương phu nhân đeo chiếc túi Dior, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt Quý Sênh Ca, ra chiều nghiêm túc đánh giá, "Tiểu Triển của chúng tôi suy nghĩ đơn giản nên hay bị lừa lắm. Nếu Quý tiểu thư đang qua lại với con trai tôi, người làm mẹ như tôi đây tất nhiên phải đảm bảo giúp con trai mình rồi."

Phương phu nhân đưa một tờ giấy kiểm tra sức khỏe đến trước mặt Quý Sênh Ca, "Đây là các danh mục cần kiểm tra, bác sĩ đều được sắp xếp rồi, cô chỉ cần vào thôi."

Quý Sênh Ca cúi đầu nhìn, lập tức tức quá hoá cười. Trên tờ giấy đề ra hai danh mục, một là kiểm tra khả năng sinh sản, hai là kiểm tra xem có còn trinh tiết không.

HẾT CHƯƠNG 45.

Lời Cynlia: Tét nhất đến nơi mà chả hiểu sao vẫn bận quá, không có thời gian ra chương mới. Mọi người thông cảm cho mình nhe

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tam thiếu bệnh vực người của mình

Edit: Cynlia

Bệnh viện thành phố, trong phòng bệnh VIP tầng năm khoa ngoại.

Cố Duy Thâm dứt tay vào túi, đang chờ bác sĩ kiểm tra.

Không lâu sau, bác sĩ mặc áo blouse trắng bước ra từ phòng bệnh.

"Tam thiếu."

"Tình hình sao rồi?"

Bác sĩ tháo khẩu trang, trả lời thẳng: "Bệnh tình của Phong thiếu vẫn vậy, thật ra cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là mùa đông thì dễ phát bệnh hơn thôi. Tôi đề nghị nên ở bệnh viện một đêm để quan sát thêm."

Cố Duy Thâm đến trước cửa phòng bệnh, nhìn Phong Thái đang ngủ qua cửa kính, "Không thể chữa khỏi bệnh suyễn sao?"

"Trước mắt thì chưa."

Sau khi bác sĩ đi rồi, Cố Duy Thâm dặn dò Cố Duệ đi làm thủ tục nằm viện. Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, nói: "Đề cậu ấy nghỉ ngơi hai ngày đi, lịch trình hai ngày tới hủy hết giúp tôi."

"Vâng."

Thu xếp xong bác sĩ có chuyên môn chăm sóc Phong Thái, Cố Duy Thâm liền xuống lầu.

Cố Duệ đi đằng trước, Cố Duy Thâm đi thang bộ xuống tầng dưới, vừa lúc đi ngang qua đại sảnh khu khám tổng quát.

Trước cửa phòng khám, âm thanh hai người phụ nữ lời qua tiếng lại nghe rõ mồn một, khiến bước chân của người đàn ông bất chợt đổi hướng.

Cố Duệ không dám nhiều lời, chỉ có thể nhanh chóng sai bước đuổi theo.

Nắm ngón tay cầm giấy khám sức khỏe siết chặt đến trắng bệch, Quý Sênh Ca thẳng tay ném tờ giấy đi, "Phương phu nhân, bà đừng đùa nữa."

"Có gì không ổn à?"

"Nếu muốn kiểm tra sức khỏe kiểu này thì mời bà tìm người khác. Xin lỗi, tôi phải đi đây."

"Này!"

Thấy Quý Sênh Ca xoay người bỏ đi, Phương phu nhân khẽ cau mày, lập tức phát tay ra hiệu cho vệ sĩ chặn người lại. Bà ta cầm giấy kiểm tra sức khỏe đi xuống cầu thang, vài bước đã đến trước mặt Quý Sênh Ca, "Quý tiểu thư, không ngờ cô lại không coi ai ra gì thế này! Tôi chỉ đưa cô đi làm kiểm tra mà cô thể hiện thái độ kiểu đó cho ai xem? Loại này mà tương lai gả đến Phương gia có phải càng lớn lối không hả?"

"Không bao giờ có chuyện tôi gả đến Phương gia đâu."

"Ây da, lúc này rồi mà cô còn mạnh miệng nhì? Mẹ kế cô đưa ảnh chụp của cô cho tôi, thái độ ân cần thôi rồi, hận không thể dán lên Phương gia chúng tôi đấy."

Những lời này thật ra không khiến cô ngạc nhiên mấy, Phương Vân Bội hẳn là dốc hết sức gả cô ra ngoài, nếu không phải vì muốn lấy lòng ba cô, phỏng chừng cho dù chỉ tìm được một tên ăn mày, bà ta cũng sẽ muốn tống khứ cô theo hẵn.

Nhìn lờ giạng xuống đáy lòng, Quý Sênh Ca bình tĩnh đáp trả, "Bà cũng nói đó là mẹ kế, không liên quan gì đến tôi."

"Cô..."

Quý Sênh Ca quay lưng muốn rời đi, nhưng một lần nữa bị vệ sĩ chặn lại. Phương phu nhân thấy cô cứ trốn tránh không chịu kiểm tra, trong lòng ít nhiều đã có suy đoán, "Lẽ nào cô sống chết không chịu kiểm tra vì có chuyện sợ người khác biết, chột dạ hả?"

"Sao tôi phải đi kiểm tra?" Con giận của Quý Sênh Ca bùng nổ, Phương gia cũng coi như có tiếng tăm mà sao Phương phu nhân lại ngang ngược vô lý thế kia?

"Vì con trai tôi thích cô." Phương phu nhân hằm hừ bước lên phía trước, lớp phấn dày cộm cũng không che được dấu vết của năm tháng trên mặt. Bà ta trừng mắt nhìn khuôn mặt rung động lòng người của Quý Sênh Ca, giọng điệu càng thêm căm tức, "Tôi qua Tiểu Triển vừa về đã nói muốn kết hôn, tôi còn đang suy nghĩ xem loại phụ nữ nào mới gặp vài lần mà đã có bản lĩnh mẽ hoặc lòng người lợi hại vậy, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là loại họ lý lăng lo!"

Trước kia đúng là Quý gia có chỗ đứng kha khá, nhưng đó cũng là chuyện của mấy năm trước rồi. Nếu không phải Phương Vân Bội ra sức lấy lòng, chắc chắn Phương phu nhân không đòi nào đồng

ý để con trai bảo bối của mình qua lại với con gái Quý gia. Với bối cảnh như vậy, đáng lẽ phải dạy dỗ con gái biết cúi đầu nhường nhịn, thế nhưng Quý Sênh Ca này là gan quá lớn mà!

Nghe đến đây, lửa giận trong lòng Phương phu nhân cuộn cuộn, "Nói cho mà biết, con trai tôi bị cô mê hoặc, suốt ngày chỉ nghĩ cho cô, nhưng tôi không phải là loại dễ xoi đâu!"

Lời nói càng lúc càng khó nghe, Quý Sênh Ca cũng lười để ý. Thấy thế, Phương phu nhân lại nghiêm mặt, chìa giấy khám trong tay ra, đồng thời giọng uy hiếp, "Nếu cô không tự mình đi, vậy để tôi cho người giúp cô đi!"

"Bà dám!"

Rõ ràng đèn sáng như vậy, rõ ràng đứng dưới ánh nắng mặt trời nhưng sao tay chân cô lại lạnh lẽo vô cùng. Ban ngày ban mặt, kẻ có chút địa vị là có thể không kiêng dè gì si nhục người khác?

Quý Sênh Ca nổi trận lôi đình, vung tay hát mạnh tờ đơn, tờ giấy mỏng manh bị lực tay mạnh bạo hất rơi xuống đất, theo gió thổi bay đến dưới chân người đàn ông.

Cố Duệ khom người nhặt tờ giấy, đưa cho Cố Duy Thâm.

Anh cúi đầu nhìn, lúc đọc đến mấy hàng chữ trên đó, gương mặt thoáng chốc như bị mây đen bao phủ.

"Ôi chao, sao tam thiếu lại ở đây?" Phương phu nhân thấy anh đột ngột xuất hiện, biểu cảm lập tức quay ngoắt một trăm tám mươi độ.

Quý Sênh Ca vẫn đứng tại chỗ, đôi môi trắng bệch. Cô thật sự tức giận rồi, lòng bàn tay hoàn toàn lạnh lẽo.

"Bà là ai?"

Người đàn ông lười nhác cụp mắt, Phương phu nhân thì sắc mặt cứng đờ, nhưng rất nhanh lại thay bằng vẻ tươi cười giả tạo, "Tam thiếu đúng là bận rộn mau quên, tôi là Phương phu nhân của bất động sản Phương thị."

Người phụ nữ này là mẹ Phương Triển?

Cố Duy Thâm cảm tờ đơn khám sức khỏe trong tay, bước một bước đến trước mặt Phương phu nhân, "Cái này là cho ai?"

Nghe anh hỏi, không hiểu sao Phương phu nhân thầm hoảng hốt trong lòng, bèn cười nịnh nọt cho qua chuyện, "Tam thiếu, đây là việc riêng của nhà tôi."

"Việc nhà?" Cố Duy Thâm cong môi, khoe miệng lộ ra ý cười sâu xa, "Nếu là việc nhà thì người ngoài không thể xen vào rồi."

"Đúng vậy, tam thiếu nói rất đúng." Phương phu nhân vội vàng phụ họa, muốn mượn cơ hội lấy lại tờ đơn kiểm tra sức khỏe, nhưng đột nhiên Cố Duy Thâm lại nhấc tay, up thẳng tờ đơn vào mặt bà ta.

"Nhà họ Phương các người bản lĩnh nhỉ, người của tôi mà cũng dám ức hiếp?"

Phương phu nhân không kịp đề phòng thì đã bị cả tờ giấy up thẳng lên mặt, lòng bàn tay Cố Duy Thâm rất lớn, tay anh ấn xuống vừa đủ che kín miệng và mũi đối phương, khiến đối phương lập tức hít thở không thông.

Bà ta tắc đầu muốn tránh, thế nhưng Cố Duy Thâm nào cho bà ta cơ hội.

"Um...um"

Tiếng kêu vừa kinh hoàng vừa bất lực xuyên qua kẽ hở bàn tay, hai tên vệ sĩ bên cạnh thấy hành động của Cố Duy Thâm nhưng hiển nhiên không dám ngăn cản.

Trước đại sảnh có khá nhiều người dừng lại hóng chuyện, Cố Duệ đành bước đến, ho nhẹ nhắc nhở.

Mu bàn tay nổi gân xanh của Cố Duy Thâm chậm rãi thả lỏng, tay phải anh đẩy mạnh, khiến Phương phu nhân loạng choạng lùi về sau, may mà có hai tên vệ sĩ kịp thời đến đỡ, bà ta mới có thể chặt vật đứng vững.

Cả khuôn mặt Phương phu nhân đỏ bừng, ánh mắt nhìn về phía Cố Duy Thâm lúc này tràn ngập sợ hãi, "Phương gia nào dám coi thường tam thiếu, sao cậu lại nói vậy?"

Từng vệt nắng chiếu lên người Quý Sênh Ca, khiến khuôn mặt nhỏ dường như trở nên trong suốt. Cố Duy Thâm hát cảm về phía trước, "Bà ức hiếp cô ấy chính là không nề mặt tôi."

"..."

Ánh mắt Quý Sênh Ca chợt lóe sáng, ngơ ngẩn nhìn Cố Duy Thâm đi về phía mình.

"Về nói với con trai bà, sau này nhớ tránh xa cô ấy ra!" Sắc mặt Cố Duy Thâm lạnh lẽo, anh đuổi tay ôm Quý Sênh Ca vào ngực, hai người cất bước rời đi.

Thấy hai người bọn họ ôm nhau ra khỏi bệnh viện, Phương phu nhân lập tức biến sắc.

____ Lời nói ngoài lề ____

Tam thiếu của chúng ta chẳng những nhỏ mọn mà còn biết bênh vực người của mình nữa~

HẾT CHƯƠNG 46.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lâm Sùng Vực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Theo tôi đi

Edit: Cynlia

Mặt trời xuống núi. Khi ráng chiều đỏ hồng dần biến mất, màu trời âm đạm bao trùm cả không gian. Chiếc xe hơi đen chạy băng băng trên đường, trong khoang xe im ắng không một tiếng động.

Quý Sênh Ca khoanh tay trước ngực, người dựa vào cửa xe, bày ra tư thế phòng bị. Từ sau khi lên xe, cô chưa hề hé môi nói lời nào.

Người đàn ông liếc mắt, thấy nửa khuôn mặt cô gần như bị mái tóc rũ xuống che khuất, còn đôi mắt đăm đăm nhìn ngoài cửa sổ, vẫn không nhúc nhích.

Không lâu sau, Cổ Duệ dừng xe.

Cảnh vật ngoài cửa sổ hết sức quen thuộc, như gợi lại trong cô những ký ức vụn vặt. Quý Sênh Ca chậm rãi thả người dậy, nhưng không mở cửa xe ngay mà cúi đầu ngồi yên ở ghế sau, an tĩnh chờ người đàn ông bên cạnh lên tiếng.

"Con gái Quý gia đều chịu nhẫn nhịn để người khác ức hiếp thế này sao?" Cổ Duy Thâm tối mặt.

Mười ngón tay Quý Sênh Ca đan chặt vào nhau, "Quý gia có hai người con gái."

"Ba cô đã đối xử với cô như vậy, vì sao còn ở lại Quý gia?"

Hai mắt anh khép hờ, thấy cô cong môi, "Nếu rời khỏi Quý gia mà có chỗ tốt hơn thì tôi đã sớm thoát khỏi đó rồi. Đáng tiếc, trừ Quý gia, tôi không còn nơi nào để đi."

Cổ Duy Thâm rút một điều thuốc, vắn vế trong tay nhưng không bật lửa. Anh nhấc mí mắt, ánh mắt thâm thúy lướt qua khuôn mặt cô, "Nếu Quý gia khiến cô uất ức, theo tôi đi."

Không gian tĩnh lặng, hai bên đường không có ánh đèn điện soi sáng, bốn phía tối đen như mực. Quý Sênh Ca khẽ chớp mí, người đàn ông trước mặt cô rất tuấn tú, ngũ quan tinh xảo tựa một tác phẩm nghệ thuật điêu khắc.

"Đi theo tam thiếu thì tôi sẽ không bị ức hiếp nữa sao?"

"Chỉ cần cô nghe lời."

Cổ Duy Thâm nghiêng người, một tay kẹp thuốc lá, tay kia chạm vào khuôn mặt cô, "Tôi là người biết giữ chữ tín."

Đáy lòng chợt dậy lên cảm giác chua xót, Quý Sênh Ca cúi đầu cười, "Nhưng tôi không muốn chờ đến ngày mình không nghe lời, bị tam thiếu đuổi đi đâu."

Lúc này đèn đường bỗng sáng lên, cô mở cửa xe, tay giữ chặt áo khoác trên người, bước nhanh về phía trước.

Ngồi ở ghế lái, Cổ Duệ có thể nghe rõ mồn một bọn họ nói với nhau những gì. Anh ta nhìn người đàn ông phía sau qua gương chiếu hậu, thấy anh đang cúi đầu kẹp điều thuốc trong tay.

Bóng người phía trước đã sớm khuất dạng, Cổ Duy Thâm gác tay trái lên cửa sổ, đóm lửa đỏ lập lòe trong bóng tối.

Một lúc sau, anh trầm giọng, "Lái xe."

Xe hơi màu đen lẩn bánh về phía khu nội thành cũ.

Đêm giáng sinh, "Hạ Tuế" của Lệ Tinh chính thức ra rạp, doanh thu phòng vé ngày đầu lên đến ba mươi triệu, các phương tiện truyền thông tranh nhau dự đoán, chắc chắn sau ba ngày công chiếu phim sẽ thu về hơn một trăm triệu.

"Chị Quý, fan trên Weibo của em tăng lên mấy trăm vạn sau một đêm này. Trời ạ, em có đang nằm mơ không đây!"

Trời còn chưa sáng hẳn, Quý Sênh Ca đã bị chuông điện thoại đánh thức. Nghe giọng điệu hưng phấn quá mức của Cam Giai bên kia đầu dây, cô mở máy tính, quả nhiên bộ phim mới của Lệ Tinh đứng đầu hot search hôm nay.

Kéo xuống dưới, bình luận về bộ phim đã vượt quá mười vạn, đa số đều khen ngợi các diễn viên không những có giá trị nhan sắc thuộc hàng top mà kỹ năng diễn xuất cũng thượng thừa.

Tình tiết được bàn luận nhiều nhất là cảnh nữ ba chết trong lòng nam chính, hình ảnh vừa đẹp vừa bi thương, khiến mọi người khóc cạn nước mắt.

Quý Sênh Ca lại mở Weibo của Cam Giai, nhìn lượng fan theo dõi tăng đột biến kia, cùng với vô số bình luận sôi nổi phía dưới.

"Giai Giai đẹp chết tôi rồi, thích chị ấy quá đi mất, bấn bấn bấn bấn"

"Thì ra chị là Cam Giai à, trước kia em chưa từng để ý, nhưng từ giờ về sau em sẽ xem không sót phim nào của chị!"

"Chị gái nhỏ nhan sắc hạng nhất, kỹ năng diễn xuất không chê vào đâu được, từ người qua đường thành fan mất rồi!"

Nhan vật nữ ba của Cam Giai tính ra còn hot hơn nữ chính, tảng đá lờ lững trong lòng Quý Sênh Ca rốt cuộc cũng rơi xuống. Cô cảm di động, nói: "Em ở nhà nghỉ ngơi một hôm đi, nhớ thu xếp hành lý để cuối tuần đến công ty Tân An sắp xếp chỗ ở."

"Vâng ạ."

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca đưa tay kéo rèm. Nhìn nặt trời dần lộ dạng từ rặng mây trôi, cô thầm nghĩ, bộ phim này doanh thu càng cao thì càng có lợi đối với cả Hoàn Cẩm lẫn Cam Giai.

Phim mới ra rạp nên trước cao ốc Hoàn Cẩm là poster lớn quảng bá phim, mỗi tầng còn phát trailer tuyên truyền.

Lúc Quý Sênh Ca đẩy cửa văn phòng, cô thấy trước bàn có một người chờ sẵn, "Ba."

Căn phòng này diện tích nhỏ hẹp, ngay cả mở cửa sổ cũng khó. Quý Nhân cười cười, chủ động bước đến, "Căn phòng đằng trước đang được trang hoàng, tháng sau con dọn qua đi."

Đặt túi xách lên bàn, trong lòng Quý Sênh Ca cảnh giác, "Ba tìm con có chuyện gì à?"

Quý Nhân liếc nhìn điện thoại của cô, nói: "Tôi nay Phương thiếu bao trọn tám rạp của chúng ta để ủng hộ phim mới của Lệ Tinh và Hoàn Cẩm, cậu ta muốn tự mình báo cho con nhưng con không nghe máy."

Hai ngày nay Phương Triển không ngừng khủng bố điện thoại và WeChat, luôn miệng thay mẹ mình nói xin lỗi Quý Sênh Ca về việc ở bệnh viện kia, chỉ là xem xét thái độ của anh ta, cô dám cá Phương phu nhân vẫn chưa kể hết toàn bộ sự việc. Cũng đúng, đâu có mấy người dám giỡn mặt với Cổ Duy Thâm.

"Sênh Ca, người trẻ các con yêu đương rồi cãi nhau ba có thể hiểu được, nhưng Phương thiếu dù gì cũng xuất thân từ danh môn, con làm gì cũng phải biết chừng mực, không thể quá đáng."

"Ba."

Quý Sênh Ca nhìn thẳng vào mắt ông ta, "Có phải ba rất muốn con rời khỏi Quý gia?"

Quý Nhân sầm mặt, biểu cảm có vẻ khó coi, "Con là con gái ba, ba muốn con gả cho người tử tế là không đúng sao?"

Nghe thì có vẻ rất hợp lý, người làm ba đương nhiên luôn muốn tốt cho con gái. Nhưng Quý Sênh Ca hiểu rõ hơn ai hết, ba mong cô gả vào Phuong gia chẳng qua vì muốn lo liệu cho Quý Mỹ Âm một mối tốt hơn thôi!

"Vừa rồi Phuong thiếu gọi cho ba, dặn ba nhắc con thời gian và địa điểm buổi hẹn tối nay." Quý Nhân dặn dò xong thì xoay người ra ngoài.

Cầm di động lên, Quý Sênh Ca nhìn thấy tin nhắn WeChat mà Phuong Triền gửi tới. Nếu đã bắt đầu, cô muốn dứt khoát giải quyết mọi chuyện cho xong.

Chạng vạng 6 giờ tối, tại nhà hàng Tây.

Quý Sênh Ca ngồi ngay vị trí sát cửa sổ, nhìn ánh đèn đường phản chiếu trên lớp kính, cảnh vật trong màn đêm vẫn đẹp động lòng người như vậy.

Đình!

Cửa thang máy mở ra, Ngu Uyển khoác hờ cánh tay người đàn ông, hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Người kia đội mũ lưỡi trai màu đen, chiếc khẩu trang lớn bịt kín một nửa gương mặt.

Gần đây thường xuyên chạm mặt ở phim trường, Quý Sênh Ca liếc một cái liền nhận ra người này là Phong Thái.

"Tam ca."

Âm thanh nhẹ nhàng vang lên, thu hút ánh mắt đang rũ xuống của Quý Sênh Ca. Cô ngẩng mặt, đúng lúc nhìn thấy Cố Duy Thâm cầm di động đang đi về phía hai người kia.

Nhân viên phục vụ dẫn ba người đến căn phòng có không gian đẹp nhất, Phong Thái cúi thấp đầu bước vào, Ngu Uyển thuận thế níu chặt cánh tay Cố Duy Thâm.

Cách đó không xa, Phuong Triền vội vã kéo ghế ngồi xuống, thấp thỏm nhìn Quý Sênh Ca ngồi đối diện. Cảnh tượng này vừa lúc bị Cố Duy Thâm thu hết vào mắt.

HẾT CHƯƠNG 47.

Lời Cynlia: Chúc mừng năm mới độc giả của mình ♥️🍀. Cầu chúc cho mọi người một năm nhiều sức khỏe, vạn sự như ý. Những chuyện không vui của năm cũ hãy cứ cho qua, hãy để một năm mới khởi đầu với nhiều niềm vui và may mắn.

Nhân đây cũng phải cảm ơn mọi người vì đã đi cùng mình suốt chặng đường tuy không dài nhưng đầy ắp kỉ niệm, và chúc cho mình có đủ động lực để có thể hoàn bộ này trong năm nay, chứ ngâm truyện cả nửa năm rồi còn gì 🍀.

PS: Mình cũng muốn thức đêm để đăng truyện cho ý nghĩa, cơ mà buồn ngủ quá thức hông nổi 🍀

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cô ấy là người phụ nữ của tao

Edit: Cynlia

Nhìn từ cửa sổ phòng bao, có cảm giác một màu đen như mực phủ lên vẻ muôn màu của bức họa cuộn tròn, từng ánh đèn neon nhấp nháy đủ loại hình dạng, cùng những cột đèn đường gần đó tô điểm cho cảnh đêm lóa mắt.

Phong Thái tháo khẩu trang, đi đến trước cửa sổ chụp một bức ảnh, sau khi "save" lại liền gửi đi. Lúc Ngu Uyển đến gần, chỉ thấy cậu đang cong môi cười.

"Cảnh đêm ở đây đẹp chứ hả?"

"Chị, chị không nên đưa em tới đây."

"Sao thế?"

Bỏ điện thoại vào túi, Phong Thái hất cằm về phía Cố Duy Thâm, trêu chọc nói "Chị hẹn hò với anh rể, em đi theo có khác gì bóng đèn đâu."

"Tiểu Thái, đừng nói bậy." Ngu Uyển nghe được hai chữ "anh rể" thì không nhịn được liếc trộm Cố Duy Thâm.

Cố Duy Thâm kéo ghế ngồi xuống, sắc mặt nhàn nhạt, "Gọi món trước đã, cậu không ở đây lâu được đâu."

"Vâng." Phong Thái cầm thực đơn, hiếm có người nào khiến ông vua con này nghe lời đến vậy.

Lật thực đơn, Ngu Uyển thầm thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Thái nói chuyện không kiêng nể gì, nhưng dường như Cố Duy Thâm cũng không tức giận khi nghe hai chữ "anh rể".

Ngoài cửa sổ, ánh đèn neon uốn lượn phảng phất như nhập vào màn đêm, Quý Sênh Ca chống cằm, đăm đăm nhìn về phía nào đó đến ngơ ngẩn.

"Sênh Ca, tôi thay mặt mẹ xin lỗi em. Thực sự rất xin lỗi, em đừng giận bà ấy nữa nhé?" Hai mắt Phuong Triền nhìn chăm chăm người đối diện, nhận thấy cô hình như không chú tâm.

"Sênh Ca?" Phuong Triền huơ tay trước mặt cô. Quý Sênh Ca lấy lại tinh thần, "Anh không cần xin lỗi."

"Em không giận nữa sao?" Lòng Phuong Triền thầm vui vẻ, còn tưởng đã được cô tha thứ, "Mẹ tôi nói em qua lại với người đàn ông khác, nhưng tôi không tin!"

Tuy rằng bọn họ quen biết không lâu, song trước giờ Quý Sênh Ca sống một mình, anh ta chưa thấy cô quá thân mật với người đàn ông nào khác.

"Phuong Triền."

Quý Sênh Ca chậm rãi ngẩng mặt, lần đầu tiên cẩn thận lựa lời từ chối, "Chúng ta không hợp đâu."

"Tại sao?" Phuong Triền tròn mắt. Lần đầu tiên gặp Quý Sênh Ca, anh ta đã bị cô hút hồn. Anh ta từng gặp không ít thiên kim nhà giàu, nhưng chẳng có ai hoàn mỹ được như Quý Sênh Ca. Huống chi Phuong gia tài lực hùng hậu, con gái Quý gia gả vào Phuong gia chẳng phải là tèo cao còn gì?

"Phuong thiếu xuất thân cao quý, chúng ta không xứng đôi."

Quý Sênh Ca gọi nhân viên đến thanh toán, "Bữa cơm này tôi mời, sau này tôi với anh đừng gặp nhau nữa."

Dứt lời, cô mặc áo khoác vào, vòng qua chiếc bàn rồi đi.

Thấy cô không buồn ngoái đầu lại, sắc mặt Phuong Triền nháy mắt sa sầm.

Trước cửa nhà hàng gió thổi từng cơn lạnh buốt, Quý Sênh Ca nhìn đồng hồ, lúc này khó mà bắt được xe.

"Tôi đưa em về." Phuong Triền lập tức sáp đến gần cô, Quý Sênh Ca vừa định từ chối, anh ta lại mở miệng nói tiếp, "Chỉ có vậy mà Quý tiểu thư cũng không nể mặt mũi tôi?"

Mới gặp vài lần thì Phuong Triền có vẻ khá khiêm tốn, nhưng thật ra anh ta còn hiếu thắng hơn nhiều so với mẹ mình. Anh ta lớn lên trong nhung lụa, đây chỉ sợ là lần đầu tiên bị người ta không nể nang từ chối. Quý Sênh Ca không muốn sau này còn gặp lại anh ta, tránh cho cả hai phải xấu hổ.

Thấy cô không từ chối, Phuong Triền xoay người đến bãi đỗ xe.

Cửa phòng bao mở ra, nhân viên phục vụ đẩy xe vào. Ngu Uyển nâng ly cười tủm tỉm, "Tam ca, Tiểu Thái, chúc phim mới của hai người đại thắng doanh thu."

Cố Duy Thâm cầm ly nước trái cây đưa cho Phong Thái, nhú mảy nói: "Cậu uống cái này đi."

Phàm là nghệ sĩ nổi tiếng làm gì cũng phải dè chừng, Phong Thái tuy không vui nhưng vẫn nhận lấy ly nước trái cây. Cố Duy Thâm cộng ly với bọn họ, chỉ nhấp môi một chút rồi bỏ ly xuống.

Không khí trong phòng bao hết sức yên tĩnh, tính cách Phong Thái hướng nội, bình thường rất kiệm lời, giống hệt với hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo trên màn ảnh.

Người đàn ông bên cạnh cầm dao nĩa, dáng vẻ tao nhã cất thức ăn trông rất mê người, Ngu Uyển vừa ăn vừa lắng lắng nghe hai người họ trò chuyện.

"Năm nay hai bộ điện ảnh, một bộ truyền hình, bảng xếp hạng online nam chính xuất sắc nhất tháng sau chắc chắn gọi tên cậu."

"Em cũng chẳng ham mấy thứ này."

Cố Duy Thâm lấy khăn giấy lau miệng, héch mắt nhìn cậu, "Mấy năm nay cậu không có đề tài nào gây tranh cãi, scandal lại càng không, là ứng cử viên sáng giá nhất cho ngôi vị ảnh đế năm sau."

"Tam ca, anh rất nghiêm khắc với Tiểu Thái thì phải." Ngu Uyển nhịn không được mở miệng trêu ghẹo, "Hôm qua đi còn hôm em, không biết bao giờ Tiểu Thái mới có bạn gái đây."

Nghe vậy, ánh mắt đen thẳm của Cố Duy Thâm đảo qua Phong Thái, "Sự nghiệp của cậu đang lên, tốt hơn hết là đặt toàn bộ tinh lực vào công việc, cái vòng này đào thải nhanh thế nào, chắc không cần tôi phải nói đâu nhỉ."

Phong Thái nhú chặt lông mày nhưng không phản bác.

Thái độ của Cố Duy Thâm hôm nay đặc biệt nghiêm túc, khiến khoe miệng đang tươi cười của Ngu Uyển cũng cứng đờ, không dám nói đùa nữa.

Trên bàn là đĩa bò bít tết thượng hạng nhưng Cố Duy Thâm chẳng buồn động đũa. Anh rút một điều thuốc, chợt thấy Cố Duệ đẩy cửa bước vào.

"Tam thiếu, người phục vụ ở nhà hàng lên chụp ảnh Phong thiếu, bức ảnh đã bị lan truyền lên mạng rồi."

"Chết tiệt!"

Sắc mặt Phong Thái thoáng chốc tối sầm. Muốn ăn một bữa cơm cũng không xong là sao?

"Đi thôi." Cố Duy Thâm kéo ghế, dụi tắt điều thuốc trong tay.

Các fan bây giờ không thua thám tử chuyên nghiệp chút nào, Phong Thái đành trùm mũ và khẩu trang kín mít. Về phần Ngu Uyển, bữa tối còn chưa bắt đầu đã phải kết thúc, cô ta hết sức khó chịu.

Mở cửa phòng bao, Cố Duy Thâm rào bước nhanh đến thang máy. Lúc đi ngang qua sảnh lớn, anh quét mắt về phía cửa sổ, chỉ thấy nhân viên phục vụ đang thu dọn chén đĩa trên bàn.

Thang máy xuống đến tầng trệt, Cố Duy Thâm đứng trước cửa ra vào, dặn dò Ngu Uyển, "Em đưa Tiểu Thái về trước đi."

"Chúng ta tách ra," Cố Duy Thâm vỗ nhẹ vai Phong Thái, "Về thẳng nhà, không được la cà chỗ khác."

Thấy sắc mặt Cố Duy Thâm đông cứng, Ngu Uyển không tiện từ chối. Suy cho cùng, Phong Thái ở đây rất dễ thu hút sự chú ý, không khéo bị các fan bắt gặp thì rắc rối to.

"Bọn em đi trước đây."

"Ừ."

Ngu Uyển dẫn Phong Thái rời đi, chiếc xe nhanh chóng ra khỏi bãi đỗ.

Đợi đến khi chum đèn đỏ sau đuôi xe biến mất, Cố Duy Thâm vòng về hướng ngược lại. Cố Duệ nhún mảy, thấy anh đi vào sâu trong bãi đỗ xe.

Cạch.

Cửa xe bị khóa lại. Quý Sênh Ca nhìn chăm chăm người đàn ông bên cạnh, thấy khuôn mặt anh ta tràn ngập vẻ phẫn nộ, "Thật ra mẹ tôi nói đúng lắm! Cô là thứ hồ ly tinh lẳng lơ! Tôi lấy lòng cô đủ kiểu mà cô dèch thềm đoái hoài hả?!"

Năm phút trước, Quý Sênh Ca còn mong sau này lỡ gặp lại cũng không phải xấu hổ, nhưng cô sai rồi, người ta nói mẹ nào con nấy [1] quả không sai!

[1]: nguyên văn là "有其母必有其子" câu thành ngữ của Trung Quốc, ý nghĩa tương tự như "cha nào con nấy" ở Việt Nam. Mình không biết edit thế nào nên mượn tạm thành ngữ Việt luôn ~

"Mở cửa!" Quý Sênh Ca lạnh mặt.

Phuong Triền ghì chặt bà vai Quý Sênh Ca, người phụ nữ này có độc, mỗi lần thấy cô, anh ta đều phải đau khổ đến nén xúc động muốn dè cô dưới thân mình.

Thế mà không ngờ, cô không thêm cho anh ta chút mặt mũi?

Ánh sáng lập lờ của đèn đường chiếu vào khoang xe, chiếc áo khoác đen trên người Quý Sênh Ca căn bản không che được vóc dáng hoàn mỹ.

Làn da trắng nõn của phụ nữ như phát sáng, ánh mắt Phương Triền theo khuôn mặt tinh xảo của cô dờn xuống, yết hầu lên xuống liên tục, "Sênh Ca, em đẹp quá..."

Ánh mắt Phương Triền đầy sự si mê, đột nhiên anh ta áp sát người xuống..

Cốc cốc cốc.

Có người gõ lên cửa xe, Phương Triền quay đầu trừng mắt với người ngoài cửa sổ, chỉ thấy người đàn ông tựa vào cửa đang ngoắc tay với anh ta.

Phương Triền kinh hoảng, vội hạ cửa kính xuống, "Tam thiếu, sao anh lại ở đây?"

Xuyên qua cửa xe rộng mở, Quý Sênh Ca nhìn thấy người nào đó cong môi, chỉ tay vào cô, "Mày biết cô ấy là ai không?"

Phương Triền ngó người.

Cạch!

Cố Duy Thâm chậm rãi khom lưng, khoe miệng cong lên, "Cô ấy là người phụ nữ của tao."

"..."

Cửa ghế lái bị mở ra, Phương Triền lập tức bị Cố Duy Thâm túm cổ lôi ra ngoài.

Anh vòng qua đầu xe, kéo Quý Sênh Ca vào xe mình, "Hắn đánh em?"

"Không có."

"Cởi quần áo của em?"

"...Không có."

"Sờ ngực em?"

"..."

Người đàn ông cởi áo khoác trên người, ném vào khoang xe, "Ngồi yên đấy, không được chạy lung tung."

Quý Sênh Ca căn môi dưới, Cố Duy Thâm đã đóng cửa xe. Lúc này anh chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi trắng, vừa đi vừa xắn cổ tay áo, để lộ cánh tay rắn chắc.

"Cô ta...anh...hai người..." Phương Triền kinh ngạc đến độ không nói nên lời.

Cố Duy Thâm bước lên trước, bẻ khớp tay. Cố Duệ buông lỏng bàn tay đang giữ chặt Phương Triền ra rồi lùi về phía sau.

Từng cái nắm đấm giáng xuống vừa nhanh vừa tàn nhẫn, Phương Triền chưa kịp chuẩn bị thì cả người đã ngã lộn quay trên mặt đất.

"A!"

_____ Lời nói ngoài lề _____

Tam thiếu quá ngầu, quá tuyệt vời rồi! Mẹ phát bao lì xì đây, các con liệu mà giành lấy nha~

HẾT CHƯƠNG 48.

Cynlia: Ngầu hơn trái bầu nữa tam thiếu oiii □

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Vào đồn cảnh sát

Edit: Cynlia

A----"

Phương Triền bị đánh bắt đầu kêu rên, mỗi lúc một thảm thiết.

Cố Duy Thâm khom lưng túm lấy cổ áo người đang nằm bẹp trên đất, "Mày cảm mẹ nó miệng cho tao, còn kêu nữa xem tao có đánh chết mày không!"

"A."

Phương Triền lập tức im miệng, nửa bên mặt bị đánh đến mức sưng vù, khoé mắt trái nứt toác, miệng rớm máu, "Tam thiếu, tôi sai rồi! Anh tha cho tôi đi."

Một người đàn ông khỏe mạnh mới bị đánh vài cái đã thảm đến mức này, Cố Duy Thâm nhìn mà lửa giận càng thêm cuộn cuộn. Tay phải anh nắm chặt cổ áo Phương Triền, nhấc chân đá vào bụng anh ta, "Đứng lên cho tao!"

"A! Cứu mạng!"

Tiếng thét chói tai xé tan sự yên tĩnh của bãi đỗ xe.

Phuong Triền ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu rên rì, "Tha cho tôi đi, đừng đánh nữa!"

Mẹ nó!

Sắc mặt Cố Duy Thâm sa sầm, cúi đầu nhìn người đàn ông nằm phủ phục dưới chân, tên chết tiệt này càng xin tha, anh càng muốn đánh chết hắn!

Trong chiếc xe hơi cách đó không xa, Quý Sênh Ca không thể ngồi nhìn được nữa, bèn mở cửa xe bước nhanh về phía này, "Đừng đánh nữa!"

Cố Duy Thâm đang chìm trong lửa giận chẳng buồn quay đầu, "Cố Duệ."

Cố Duệ lập tức hiểu ý, bước đến ngăn cản Quý Sênh Ca đang muốn đến gần, "Quý tiểu thư, cô quay lại xe đi."

"Anh ta ra tay nặng như vậy mà anh còn không can sao?"

"Tam thiếu không bảo tôi can."

"Anh..."

Một bên là Cố Duệ với khuôn mặt lạnh như tiền, một bên là Phuong Triền đang kêu oai oái vì bị đánh, khuôn mặt chẳng những tím bầm mà còn có rôm máu, lỗ như thật sự đánh chết anh ta thì...

Bàn tay rũ bên người nắm chặt lại, nỗi lo lắng dần xâm chiếm tâm trí Quý Sênh Ca. Nhưng Cố Duệ trước mặt cô hết một bức tường kiên cố, anh ta mà còn chần chừ trước thì còn lâu cô mới lại gần được.

Tiếng la oai oái truyền đi xa, bảo vệ bãi giữ xe cầm đèn pin đi về phía này, thấy một người nằm trên đất đang không ngừng rên rì, mà người đàn ông còn lại từ trên cao nhìn xuống thì động tác vừa nhanh vừa tàn nhẫn.

Ông chủ bảo vệ bước lên vài bước, vừa nhìn rõ khuôn mặt người đàn ông kia thì không khỏi vỗ đùi. Mẹ nó, đây không phải là tên nhóc lão toét lần trước sao?

Cái tên chết tiệt này, lần trước thì bắt nạt con gái nhà người ta, hiện tại ngay trước mặt ông mà còn dám đánh người? Đừng là coi trời bằng vung, không dạy dỗ hẳn một chút thì không được mà!

Ông chủ hàm hừ chạy về phía phòng bảo vệ, nhấn một dãy số, "Alo, 110 đúng không? Ở đây có người đánh nhau..."

Lúc cúp điện thoại, tiếng động từ phía bên kia vẫn không giảm chút nào. Ông chủ bảo vệ nhón chân nhìn chăm chăm, sợ bọn họ chạy mất.

Từng giây từng phút trôi qua, nghe tiếng rên rì của Phuong Triền ngày càng nhỏ dần, Quý Sênh Ca nặng nề hít thở sâu, không thể không mở miệng lần nữa, "Tam thiếu, anh sẽ đánh chết anh ta mất."

Cố Duy Thâm nghiêng người, hỏi Cố Duệ, "Hắn ta không đáng đánh à?"

Cố Duệ tiến lên hai bước, nửa ngồi nửa đứng xem xét Phuong Triền, "Loại tiểu nhân như hắn vừa nhìn đã biết vô tích sự, thân thù quá yếu!"

Nghe hai người đối thoại, Quý Sênh Ca suyết chút nữa hộc máu. Cô bước lên phía trước, nhưng còn chưa đến gần được Cố Duy Thâm thì đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa vọng tới.

Có người báo cảnh sát?

Cố Duy Thâm khẽ híp mắt, nhìn xe cảnh sát vào bãi gửi xe. Anh đẩy Quý Sênh Ca về phía Cố Duệ, nói: "Cậu đưa cô ấy về đi."

"Tam thiếu." Cố Duệ muốn tiến lên lại bị Cố Duy Thâm trừng mắt, đành dừng bước.

Anh ta nhanh chóng kéo Quý Sênh Ca vào xe rồi đóng cửa lại.

Cổng lớn bãi gửi xe mở ra, người bảo vệ lập tức chạy đến, báo cái với đồng chí cảnh sát, "Là cậu ta, cậu ta nổi điên đánh người, suýt chút đã đánh chết người rồi!"

Chẳng mấy chốc, xe cảnh sát hú còi rồi đi, trả lại sự yên tĩnh cho bãi đỗ.

Cố Duệ sầm mặt nổ máy rồi đi.

Trong phòng thẩm vấn đồn cảnh sát, hai chân Cố Duy Thâm bắt chéo, người ngã ra sau ghế, thoát nhìn hết sức biếng nhác.

"Mau nói rõ tình huống của anh đi, vì sao lại đánh người?" Đồng chí cảnh sát mặc đồng phục nhìn người đàn ông ngồi đối diện, diện mạo người này không giống côn đồ, song ra tay lại rất tàn nhẫn.

"Tại sao hai người lại ẩu đả? Anh có quen Phuong Triền không?"

"Hai người ai động thủ trước?"

Cảnh sát liên tiếp hỏi rất nhiều vấn đề, nhưng Cố Duy Thâm tuyệt nhiên không hé răng nửa lời.

"Cầm khẩu rồi phải không?" Cảnh sát liếc anh, nói: "Cậu Phuong Triền kia thương tích không nhẹ, chờ có báo cáo nghiệm thương thì việc cho anh ăn cơm tù chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

Cố Duy Thâm nhướn mày, quệt mu bàn tay dính máu vào quần, "Anh hai tôi hay dạn, vào đồn cảnh sát không được nói lung tung."

"Chà, cũng cứng đầu quá nhỉ!" Hiển nhiên, người cảnh sát bị thái độ kiêu ngạo của anh chọc tức, bèn xô ghế quay người ra ngoài, "Được thôi, tôi xem anh cứng đầu được bao lâu."

Cửa phòng thẩm vấn đóng "sầm" lại, Cố Duy Thâm vẫn giữ nguyên tư thế nhàn nhã. Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thầm nghĩ Cố Dĩ Ninh đúng là càng ngày càng lè mề chậm chạp.

Lúc chiếc xe hơi màu đen dừng bên ngoài tiểu khu, Quý Sênh Ca không vào ngay mà nín cửa xe, "Tam thiếu sẽ không sao chứ?"

"Quý tiểu thư."

Cố Duệ nắm tay lái, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Quý Sênh Ca qua gương chiếu hậu, "Tam thiếu đã dạn phai đưa cô về nhà, những chuyện khác cô không cần bận tâm đâu."

Cố Duệ này quả thực kín miệng, Quý Sênh Ca biết sẽ không hỏi được gì từ anh ta nên đành mở cửa xuống xe. Có lẽ cô nghĩ nhiều rồi, người đàn ông như Cố Duy Thâm thì có chuyện gì làm khó được anh chứ?

Nhìn Quý Sênh Ca đi vào cổng tiểu khu, Cố Duệ quay đầu xe, thẳng tiến đến đồn cảnh sát.

Đêm, trong phòng thăm vấn tràn ngập không khí lạnh lẽo. Một tay Cố Duy Thâm chống cằm, khuỷu tay gác lên thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Mãi đến khi bên ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc, anh mới chậm rãi mở mắt, đúng lúc nhìn thấy có người đẩy cửa phòng thăm vấn.

"Anh hai, đến rồi à."

Người đàn ông mặc quần đen dựa vào ghế, khuôn mặt tuấn tú hiếm khi lộ ra vẻ vui mừng.

Cố Dĩ Ninh xách theo túi văn kiện, ánh mắt mang theo sự đánh giá quét qua người anh, thấy anh không bị thương mới đến gần, "Tam thiếu đúng là bản lĩnh không ai bì kịp, ngay cả đồn cảnh sát mà cũng dám ghé chơi."

"Lần đầu tiên tới đây nên hơi tò mò." Đầu lưỡi Cố Duy Thâm đảo một vòng quanh khoé miệng, vẻ tươi cười trông không khác gì con hồ ly gian xảo.

Lúc này, cảnh sát đưa đồng nghiệp của Cố Dĩ Ninh vào, hai người nói nhỏ vài câu. Khi người cảnh sát ban nãy thăm vấn Cố Duy Thâm lướt qua anh lần nữa, ánh mắt anh ta để lộ vẻ kinh ngạc thấy rõ.

Chỉ trong chốc lát, Cố Duy Thâm hoàn tất thủ tục báo lãnh cho Cố Duy Thâm.

Chiếc xe hơi màu đen dừng bên đường, Cố Duệ mở cửa xe, hơi cúi đầu, "Nhị thiếu."

Cố Dĩ Ninh gạt đầu, khom lưng ngồi vào xe.

Lúc Cố Duy Thâm bước xuống bậc thang, anh bỗng quay đầu nhìn lướt qua cánh cổng đồn cảnh sát, hất cằm với Cố Duệ, "Chụp cho tôi một tấm đi."

"..."

_____ Lời nói ngoài lề _____

Tam thiếu ơi là tam thiếu, sao cậu càng ngày càng lưu manh thế, rất đáng yêu nha. Tới đây tới đây, để mẹ đây xoa khuôn mặt nhỏ của cậu nào, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 49.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trùng trị Phương gia

Edit: Cynlia

Hai giờ sáng, đèn đường hắt bóng trên vỉa hè. Chiếc xe hơi chạy bon bon trên đường lớn.

Người ngồi bên trái, Cố Dĩ Ninh khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt đen thẳm không để lộ chút cảm xúc nào, "Nói đi, vì sao cậu lại đánh người?"

Cố Duy Thâm mím môi, dịch người ra xa, hai chân bắt chéo, lưng tựa vào ghế, "Không muốn nói."

"Chúng ta và Phương gia không thường xuyên qua lại, cậu sẽ không vô duyên cớ có động đến Phương Triền, còn để đến mức vào đồn cảnh sát thế này."

Cố Dĩ Ninh liếc mắt nhìn cậu em mình, chân mày thoáng nhíu lại, "Vị ai?"

Chặc chặc.

Đúng là không nói thẳng thì không phải anh hai, ánh mắt của luật sư quả thật sắc bén mà. Cố Duy Thâm quay đầu đi, môi mông khê mím, "Em sẽ tự mình giải quyết Phương gia, chuyện đêm nay anh giúp em nói dối mẹ đi."

"Không lừa được," Cố Dĩ Ninh liếc xéo anh, "Lúc Cố Duệ gọi điện cho anh, mẹ ngồi bên cạnh nghe rõ từng câu từng chữ."

"Shit---"

Cố Duy Thâm phun một câu chửi thề, cời áo khoác trên người ra trùm lên mặt.

Ánh sáng trong khoang xe tối mờ, chỉ thấy Cố Dĩ Ninh khẽ cong môi, thần nhiên mở miệng, "Nghe nói đêm nay ở đây còn có một người phụ nữ."

Giật phắt áo khoác xuống, Cố Duy Thâm trùng mắt nhìn Cố Duệ đang lái xe, quả nhiên thấy anh ta xám mặt cúi đầu.

Đúng là ngu ngốc, chắc chắn là lại mắc bẫy của anh hai rồi!

"Không phải anh hai cũng từng trả qua cảm giác 'vì người đẹp mà giận dữ' [1] rồi sao? Cố Duy Thâm thuận miệng đáp lại, vừa nói ra mới biết là lỡ lời.

[1]: Nguyên văn là "Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan", xuất xứ từ bài thơ "Viên Viên khúc"- Khúc ca về nàng Viên Viên của Ngô Vĩ Nghiệp.

Cố Dĩ Ninh đôi mắt ra ngoài cửa xe, dường như không nghe thấy gì. Lát sau, hần quay đầu, ánh mắt tối tăm, "Đừng quên, bên cạnh cậu còn có một Ngu tiểu thư."

Mùi xe mờ ra một nửa, màn đêm ủa vào đậu trên vầng trán Cố Duy Thâm. Ngón tay anh khẽ nhịp đầu gối, giọng trầm hẳn, "Anh hai, anh nghĩ hai nhà Cố – Ngu chúng ta có thể liên hôn không?"

Cố Dĩ Ninh chỉ híp mắt mà không trả lời ngay.

"Ông nội vẫn luôn coi trọng tình cảm trước kia giữa hai nhà nên mấy năm nay mới nhường nhịn Ngu gia. Chỉ là bọn họ lòng tham không đáy, chưa chắc đã còn nhớ tới chút tình nghĩa năm xưa." Cố Duy Thâm khép hờ mắt, ngón tay vẫn về nút áo trên ngực.

Nhìn cậu em nhỏ hơn mình hai tuổi, Cố Dĩ Ninh chợt nhớ lại lúc nhỏ, hai người bọn họ trưởng thành trong những trò nghịch ngợm của Cố Duy Thâm. Tính tình hần vốn hướng nội, từ nhỏ đã chẳng gần

gửi với ai.

Cổ Duy Thâm lại trái ngược hẳn. Anh khéo miệng, lại nghịch ngợm vô cùng, đến cả ông nội cũng bị mấy trò quấy phá của anh xoay như chong chóng, còn ba mẹ thì cưng chiều anh trong lòng bàn tay. Bởi thế mà anh cả mới thích nhắm vào anh, mấy năm nay hai người họ bằng mặt mà không bằng lòng, lúc nào cũng ngầm ngầm so cao thấp.

Thường thì Cổ Dĩ Ninh sẽ không xen vào, thậm chí ông nội có suy tính gì hẳn cũng chẳng mấy may hứng thú. Gánh nặng vốn được định sẵn trên vai hẳn không biết từ bao giờ lại đè lên người em trai lúc nào cũng tùy hứng ngang ngược này. Nhờ nó mà mấy năm nay Cổ Dĩ Ninh mới có thể tự do theo đuổi công việc mình yêu thích.

"Ông nội chọn Ngu gia hẳn là vì coi trọng mạng lưới quan hệ phức tạp nhà họ. Từ bỏ Ngu gia không phải là chuyện có lợi đối với chúng ta." Nghe giọng nói hồ hững của Cổ Dĩ Ninh, ánh mắt Cổ Duy Thâm càng sâu thêm vài phần.

Không lâu sau, xe tiến vào nhà tổ Cổ gia, Cổ Duy Thâm ngủ lại một đêm.

Sáng hôm sau, Cổ Duy Thâm vừa xuống lầu đã bị kéo đến bàn ăn, "Tam nhi, ra đây mẹ xem nào, có bị thương ở đâu không con?"

"Mẹ, con không sao mà." Anh giữ chặt quần áo trên người, vội kéo mẹ ngồi vào bàn.

Sắc mặt Nghiêm Như không tốt cho lắm, dường như thức trắng cả đêm, "Sao lại đánh nhau, lại còn vào cả đồn cảnh sát nữa chứ?"

"Thấy chóng mặt thôi." Cổ Duy Thâm cầm cốc sữa bò lên uống.

"Người nhà họ Phuong vừa gọi đến nói muốn giải quyết riêng." Cổ Dĩ Ninh rút khăn giấy lau tay, đôi mắt lạnh nhạt liếc qua em trai, nói: "Vết thương của Phuong Triển chưa đủ để toà án xem xét mức phạt tiêu chuẩn, xem như cậu tốt số."

"Anh hai, sao em có cảm giác anh giống luật sư của Phuong Triển hơn thì phải?" Cổ Duy Thâm tò mò bắt mắt.

"Thằng nhóc này," Nghiêm Như thấy con trai không sao thì cũng yên tâm phần nào, "Nhà chúng ta với Phuong gia không thù không oán, đang yên đang lành lại gây sự cái gì? May mà có anh hai giúp con giấu diếm, chứ để đến tai ba con thì lại ầm ĩ một trận cho mà xem."

Thấy có người xuất hiện ngay cầu thang, Nghiêm Như nhanh chóng kết thúc chủ đề.

"Mẹ." Cổ Tái Thành kinh ngạc nhìn người đàn ông ngồi trước bàn ăn, "Sao tam nhi lại ở nhà?"

"Nhớ nhà thì về, lạ lắm sao, anh cả?"

Cổ Tái Thành kéo ghế ngồi xuống, mắt thoáng đảo qua người đàn ông đối diện, "Hôm qua anh Ngu có ghé thăm, đề nghị hợp tác một bộ phim điện ảnh với Lệ Tinh, ông nội đã đồng ý rồi."

Ngừng một lát, anh ta lại nói: "Tôi qua em không ở công ty, anh đã đề nghị bàn lên bàn làm việc của em rồi đấy."

Ngu gia muốn hợp tác cùng Lệ Tinh nhưng lại bỏ qua anh mà gặp trực tiếp ông nội?

Sắc mặt Cổ Duy Thâm tối lại. Đại thiếu gia nhà họ Ngu là người có dã tâm rất lớn, xưa nay có quan hệ không tồi với Cổ Tái Thành, hiện giờ Lệ Tinh lại do một tay anh nắm quyền, hẳn là rất nhiều người không cam lòng đây này.

Nói hai nhà Cổ – Ngu môn đăng hộ đối quả không sai, nhưng hai gia tộc thế lực tương đương cũng ẩn chứa nhiều hoạ ngầm. Nếu ngày nào đó một trong hai bên thất thế, bị bên kia nuốt chửng thì tuyệt đối không có cơ hội trở tay. Thế nên mấy năm nay Cổ Duy Thâm vẫn cân nhắc rất kỹ mỗi quan hệ với Ngu Uyển, anh không cho phép ai có cơ hội lợi dụng mình.

"Thế à?" Cổ Duy Thâm cong môi, "Nếu ông nội đã đồng ý rồi thì em còn xem kịch bản làm gì nữa, phí công vô ích."

Cổ Tái Thành cười mà không đáp.

Sửa soạn xong, Cổ Dĩ Ninh đứng dậy, về mặt lạnh nhạt, "Con xin phép đi trước."

Đối với những việc này, xưa nay hẳn không hứng thú nghe.

"Nhớ lái xe cẩn thận đấy." Nghiêm Như dặn con trai, rồi lại quay sang phân phó người giúp việc, "Mau chuẩn bị bữa sáng cho đại thiếu."

"Vâng, phu nhân."

Không lâu sau, Cổ Duy Thâm cũng ra khỏi cửa. Xe hơi màu đen rời khỏi nhà tổ Cổ gia, người đàn ông ngồi ghế sau vuốt màn hình nhập một dãy số.

"Tiểu Yến."

"Alo, mới sáng sớm gọi em làm gì."

Sắc mặt Cổ Duy Thâm sa sầm, "Cho cậu một tin tức."

*Do lúc đầu tác giả không nói rõ nên mình cứ nghĩ Cổ Duy Thâm với Yến Nam Thuận bằng tuổi, đọc thêm mới thấy lục thiếu nhỏ hơn tam thiếu nên mình sẽ sửa lại xưng hô từ đây nha.

"Cái gì cơ?"

"Phiên giao dịch vừa mới bắt đầu của bất động sản Phuong thị bị niêm phong, cậu nhanh chóng phái người qua đó đi, tôi muốn thấy tiêu đề trên báo hôm nay."

"Khoan!"

Yến Nam Thuận dần tỉnh táo đôi chút, giọng nói có vẻ khàn khàn, "Tam ca, Phuong gia đâu có đắc tội với anh."

"Trước đây thì không."

"Vậy còn bây giờ?" Yến Nam Thuận suy luận, lập tức đánh hơi được điểm bất thường, "Lẽ nào là vì hàng đêm hoan ca?"

Tút!

Cổ Duy Thâm cúp điện thoại, không thèm đếm xỉa đến phản ứng của anh ta. Xưa nay, tác phong làm việc của anh rất dứt khoát, Phuong gia dám vuốt mặt không nể mũi, vậy đừng trách anh dạy dỗ bọn họ một trận.

Ra khỏi trạm tàu điện ngầm, Quý Sênh Ca vẫn mãi lướt đi động dò tin tức, nhưng tuyệt nhiên không có báo nào đưa tin về Cố Duy Thâm đêm qua cả. Vốn dĩ ban đầu cô không cần phải lo lắng quá, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đêm qua là lòng lại bồn chồn không yên.

"Quý tiểu thư."

Trước cao ốc Hoàn Cẩm, Phương phu nhân với vẻ mặt hoang mang chạy tới.

Quý Sênh Ca vừa thấy bà ta thì lập tức xoay người đi đường vòng.

"Đội đã."

Người lần trước gặp mặt vẫn là quý phu nhân ung dung cao ngạo, giờ phút này lại có vẻ tiêu tụy, khốn đốn vô cùng. Nhìn lớp phấn trên mặt khá dày, hiển nhiên cả đêm qua bà ta không hề được nghỉ ngơi.

Tôi qua Phương Triền bị đưa đi bệnh viện, lẽ nào vì Cố Duy Thâm mà tình trạng anh ta trở nên nghiêm trọng?

Quý Sênh Ca dừng bước, "Thương tích của Phương Triền thế nào rồi?"

"Tiểu Triền không sao cả, chúng tôi cũng đồng ý giải quyết riêng, chấn chấn sẽ không làm tam thiếu khó xử đâu."

Quý Sênh Ca thờ phào nhẹ nhõm, một khi đã như vậy thì bà ta còn tới đây làm gì?

"Chuyện hôm trước là lỗi của tôi, thẳng thốt Tiểu Triền này cũng không phải cho lắm, nhưng nó đã bị tam thiếu dạy dỗ một trận rồi. Mong tam thiếu giữ cao đánh khẽ, chừa cho Phương gia chúng tôi một đường sống đi."

Những lời này có vẻ không đúng cho lắm, Quý Sênh Ca nghi ngờ hỏi: "Sao bà lại tìm tôi?"

Vành mắt Phương phu nhân bỗng chốc ửng đỏ, suýt chút đã bật khóc, "Phiên giao dịch sáng nay của Phương thị bị tạm dừng, có người tới điều tra nói chúng tôi vi phạm quy chuẩn, yêu cầu niêm phong toàn bộ sản giao dịch. Quý tiểu thư, chúng tôi sai rồi, xin cô nói với tam thiếu một tiếng được không?"

Nghe vậy, Quý Sênh Ca lập tức biến sắc.

Trước cửa cao ốc thịnh vượng có người qua lại, Quý Sênh Ca không muốn người khác chú ý, bèn xoay người đi đến ven đường, bắt taxi ngồi vào.

"Quý tiểu thư, cô cố gắng giúp chúng tôi với."

Phương phu nhân đứng bên ngoài vẫn không ngừng gọi với theo. Quý Sênh Ca báo địa điểm cho tài xế, "Cho tôi đến truyền thông Lệ Tinh."

Xe taxi xuất phát, Quý Sênh Ca đưa mắt nhìn người phụ nữ bên lề đường, sắc mặt lạnh lẽo. Có những người phải nếm mùi bị dạy dỗ một lần mới được, cô sẽ không nói giúp Phương gia, nhưng Cố Duy Thâm làm như vậy khiến lòng cô không khỏi bất an.

HẾT CHƯƠNG 50.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tự bảo vệ mình

Edit: Cynlia

Đứng trước cao ốc Lệ Tinh, không hiểu sao Quý Sênh Ca hơi do dự. Cô lấy từ trong túi thẻ ra vào được phát hôm quay phim, hẳn là vẫn dùng được.

Quét thẻ bước vào, cả quá trình hoàn toàn thuận lợi. Quý Sênh Ca tới hơi sớm, lúc này trước sảnh lớn Lệ Tinh không một bóng nhân viên, cô đi thẳng vào thang máy nhấn nút lên tầng cao nhất.

Cố Duệ đóng cửa văn phòng, vừa xoay người đã nhìn thấy Quý Sênh Ca thì tỏ ra hơi kinh ngạc.

"Tam thiếu có trong đó không?"

Cố Duệ quay người vào phòng, rất nhanh đã quay lại, "Mời vào."

"Cảm ơn."

Vừa vào cửa đã thấy ngay bàn làm việc là người đàn ông đang nhàn nhã chống cằm, ánh mắt không rời khỏi cô một phút nào.

Dáng vẻ này của anh hiển nhiên là đang đợi cô. Ánh mắt Quý Sênh Ca lướt qua khuôn mặt anh, tới qua đánh nhau đến mức vào đồn mà thần sắc của anh vẫn rất tỉnh táo, "Ban này Phương phu nhân vừa tìm tôi."

"Em đến đây nói giúp Phương gia?"

"Không phải." Quý Sênh Ca lắc đầu.

Người đàn ông chỉ về phía sô pha, "Ngồi đi."

Tuy nhiệt độ trong phòng khá cao nhưng Quý Sênh Ca không cởi áo khoác. Cô cúi đầu ngồi ở sofa, giọng điệu khá khắt trương, "Vì sao tới qua lại giúp tôi?"

"Để người phụ nữ của mình bị kẻ khác chạm vào, còn gì là mặt mũi của tôi?" Cố Duy Thâm nhớ đến chuyện hôm qua thì lửa giận lại bùng bùng.

Ánh sáng chói mắt chiếu thẳng khiến Quý Sênh Ca không thể không nhắm mắt, "Tam thiếu làm vậy sẽ khiến tôi hiểu lầm đấy."

"Hiểu lầm cái gì?"

"Hiểu lầm tam thiếu yêu tôi sâu đậm."

Nói yêu cầu đậm thì hơi quá, nhưng đây là người phụ nữ của anh, nào có chuyện bị người khác ức hiếp như vậy, "Lần trước tôi đã nói với em, theo tôi đi."

Cố Duy Thâm bước tới, Quý Sênh Ca cảm thấy ánh sáng trên đỉnh đầu dần bị che mất, cô ngẩng mặt, thấy anh chặn rãi cúi người, "Ồ bên tôi, sau này không có ai dám ức hiếp em nữa."

Những lời này tuyệt đối có sức quyến rũ trí mạng, Quý Sênh Ca chớp mắt, khoe miệng cong thành một nụ cười nhẹ, "Đợi đến ngày tam thiếu và Ngũ thiếu thụ kết hôn, vẫn không có ai dám ức hiếp tôi sao?"

Cố Duy Thâm không khỏi nhũn mày.

"Vấn đề này quá lớn, tôi không có đủ vốn." Lúc nói câu này, nét mặt qsc vẫn hờ hững, chỉ có đôi mắt có thần là đặc biệt sáng.

"Vậy em không sợ sẽ đắc tội với tôi sao?" Cố Duy Thâm liếc xéo cô.

"Sợ chứ," Quý Sênh Ca gật đầu, "Rất sợ là đằng khác."

Cố Duy Thâm nhếch môi, nhưng chưa cười được bao lâu lại nghe người phụ nữ trước mặt tiếp tục, "Đêm đó, tôi dùng lần đầu tiên của mình trao đổi với tam thiếu, là tôi cam tâm tình nguyện."

Lần đầu gặp cô, Cố Duy Thâm đã biết người phụ nữ này rất có tài thuyết phục. Lần nào cô cũng có khả năng gài đúng chỗ ngựa bắt lấy điểm mấu chốt, tuy không thể hiện rõ ra mặt nhưng lại khiến người khác không thể xem thường.

"Nên?"

"Sinh ra ở Quý gia vốn đã như đi trên băng mỏng rồi, tôi không muốn rước thêm rắc rối nữa. Quý gia không phải dòng dõi cao quý nhưng vẫn cần thể diện."

Cô đã nói đến mức đó thì Cố Duy Thâm cũng không thể không hiểu, anh khẽ mỉm môi, nói: "Em cho rằng không có tôi em có thể sống yên ổn?"

"Tôi có thể." Ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt nhỏ trắng đến mức trong suốt. Sự tự tin của cô thể mà lại khiến Cố Duy Thâm giật mình. Anh cười nói: "Được thôi, nếu em đã có tự tin, tôi đây thuận theo em."

Cố tam thiếu gia tuyệt đối không ép buộc phụ nữ.

"Anh sẽ giữ lời chứ?"

"Có muốn tôi in dấu vân tay cho em luôn không?"

"Không cần đâu." Quý Sênh Ca để lộ vẻ mặt nhẹ nhõm, dấu vân tay đối với người đàn ông này cũng vô dụng.

Cô cầm túi, xoay người rời khỏi phòng.

"Quý Sênh Ca."

Người đàn ông dựa vào bàn, đôi mắt đen sẫm như xoáy sâu vào mắt cô, "Tôi không phải người tốt đâu, nhưng từ hôm nay trở đi tôi sẽ không làm khó em nữa. Tôi thật sự muốn chờ xem, em có thể sống yên ổn như em nói không."

"Được."

Rời khỏi phòng đã thấy Cố Duệ cúi đầu đứng trước cửa. Quý Sênh Ca đoán anh ta đã nghe hết những gì cô nói vừa nãy.

Bên trong thang máy đang đi xuống, cô nhìn chăm chăm những con số thay đổi liên tục.

Có lẽ hiện giờ Cố Duy Thâm có chút hứng thú với cô, nhưng sự hứng thú này sẽ kéo dài được bao lâu?

Cảnh tượng Ôn Đình bị ép đến mức phải nhảy lầu tự sát lại hiện lên, chính mắt cô đã chứng kiến sự tàn nhẫn của đàn ông Cố gia cũng như số phận đáng thương của một tế phẩm.

Không có ai vì cô che chở, cô chỉ có thể tự mình bảo vệ mình.

Sáng sớm, Quý Mỹ Âm xuống lầu.

Cô ta mặc váy lông dê màu hồng nhạt, mái tóc nâu dài được uốn thành từng lọn sóng lớn, che khuất khuôn mặt to bằng bàn tay của cô ta.

Trước phòng khách đặt một chiếc gương, cô ta đứng uốn éo trước gương một lúc, môi đỏ nhếch lên, "Mẹ, con đẹp không?"

Phương Vân Bội cúp điện thoại, đưa mắt nhìn con gái đứng trước gương. Cô gái trẻ chỉ mới hơn hai mươi, nhìn kiểu gì cũng thấy xinh đẹp,

"Đương nhiên rồi, con gái mẹ là nhất."

"Vừa rồi ai gọi điện thế ạ?"

"Phương phu nhân."

Người giúp việc bê ấm trà tới, Quý Mỹ Âm nhận lấy rồi đưa cho mẹ, "Có việc gì sao mẹ?"

Nhắc tách trà, Phương Vân Bội cúi đầu thôi nhẹ, cười lạnh, "Phương phu nhân nói, tôi qua Cố Duy Thâm đánh Phương Triển đến mức nhập viện, sáng nay sán giao dịch của Phương thị bị niêm phong."

"Hả?" Quý Mỹ Âm kinh ngạc không thôi, "Tam thiếu và Phương gia từng có mâu thuẫn sao?"

"Còn không phải là vì Quý Sênh Ca à."

Khoẻ mặt Phương Vân Bội lộ lên một tia lạnh lẽo, bình thường Phương phu nhân dương dương tự đắc là thế, vậy mà vừa rồi gọi điện đến khóc lóc cầu xin, muốn Quý Sênh Ca nói đỡ cho bọn họ trước mặt tam thiếu, hoàn toàn không còn chút cao ngạo ngày thường.

Tam thiếu vậy mà đánh nhau vì cô ta? Quý Mỹ Âm tức tối, xách túi đứng dậy.

"Mới sáng sớm mà con đã đến công ty à?"

"Không, con đi dạo phố với bạn."

Phuong Vân Bội nhủ thầm nhìn con gái, "Mỹ Âm à, con phải cẩn trọng một chút. May mà cuộc điện thoại này của Phuong phu nhân bị mẹ nhận được, chứ để ba con biết được quan hệ giữa Quý Sinh Ca và tam thiếu thì phiền phức lắm đấy."

Quý Mỹ Âm bĩu môi, "Hôm nay ba không ở công ty, con đến đó cho ai xem"

Nhìn cô ta thoáng cái đã chuẩn mắt, Phuong Vân Bội lắc đầu.

Trung tâm thành phố, trong khu mua sắm.

Buổi dạo phố của mấy cô gái là một cuộc săn quét không hơn không kém. Quý Mỹ Âm trang điểm kỹ càng, cứ mỗi khi những mẫu quần áo mới nhất vừa được tung ra thị trường là cô ta phải tranh thủ chọn trước vài món.

Quý Mỹ Âm cầm lấy thẻ tín dụng Quý Nhân đưa cho, huênh hoang quẹt thẻ. Ba rất chiều cô ta, chút tiền này ông không bao giờ tiếc.

Nhân viên cửa hàng cầm túi quần áo đóng gói cẩn thận, cung kính đưa cho cô ta, "Quý tiểu thư đi thoải mái."

Ra khỏi cửa hàng trang phục nữ, Quý Mỹ Âm đứng trước sảnh lớn, cực kỳ tận hưởng cảm giác ưu việt từ những ánh mắt ngưỡng mộ của đám đông, "Trưa nay các cậu muốn ăn gì, tớ mời."

"Nghe nói trên tầng sáu có một nhà hàng mới khai trương, thực đơn phong phú lắm."

Quý Mỹ Âm đang dậm lại lớp trang điểm thì chợt nghe cô gái bên cạnh hô lên kinh ngạc, "Kia không phải là Ngu tiểu thư sao?"

Cách đó không xa trong cửa hàng trang phục nam, Ngu Uyển cầm mấy chiếc áo sơ mi nam ướp thử, dường như đang phân vân. Quý Mỹ Âm đảo mắt, đưa hết túi mua sắm cho bạn, "Các cậu lên gọi món trước đi, tớ còn chút việc bạn."

Mấy cô bạn không nghĩ ngờ, xoay người vào thang máy. Dội cửa thang máy đóng lại, Quý Mỹ Âm cầm túi xách đi tới.

Hai chiếc sơ mi này khá đẹp, Ngu Uyển biết Phong Thái thường phải xuất hiện trước công chúng nên dành cho cậu chiếc màu trắng.

Trước quầy thanh toán có hai gã vệ sĩ, Quý Mỹ Âm không dám tùy ý đến gần, đành háng giọng gọi khẽ, "Ngu tiểu thư."

Ngu Uyển quay đầu, thấy cô gái này trông hơi quen mắt, "Cô là..."

"Tôi là Quý Mỹ Âm, tiệc mừng thọ của ông cụ Cố lần trước, tôi là người đã đưa Phuong thiếu đi tìm chị tôi."

Nghe vậy, ánh mắt của Ngu Uyển loé lên, "Quý tiểu thư."

Hai gã vệ sĩ lùi về sau một chút, Quý Mỹ Âm nhân đó đến bên người Ngu Uyển.

_____ Lời nói ngoài lề _____

Tam thiếu, cậu xem đi, Sinh Ca nhà chúng tôi không dễ bị dụ đâu nhé, hừ hừ ~

HẾT CHƯƠNG 51.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bọn họ có quan hệ không bình thường

Edit: Cynlia

"Mất thẩm mỹ của Ngu tiểu thư tốt thật, áo sơ mi này hẳn là chọn cho tam thiếu?" Thấy Ngu Uyển đang đứng xem áo sơ mi kiểu dáng cơ bản, Quý Mỹ Âm chủ động tiến lên bắt chuyện.

Đối với người lạ, Ngu Uyển luôn giữ hình tượng đúng mực. Cô ta không đáp mà chỉ nhàn nhạt cười.

Chọn một chiếc áo sơ mi phối cùng cả vạt và khuy măng sét, Ngu Uyển kiểm tra lại cẩn thận rồi đưa cho nhân viên mang đi thanh toán.

"Quý tiểu thư cũng tới chọn trang phục nam à?" Nhân lúc nhân viên đang in hoá đơn, Ngu Uyển cầm ví, trò chuyện đôi ba câu với Quý Mỹ Âm.

Quý Mỹ Âm xua tay, "Tôi làm gì có bạn trai mà tặng."

"Thật không?" Ngu Uyển liếc cô ta, cười nói: "Cô và chị gái đều đẹp vậy mà."

Đặc biệt là chị gái cô, Ngu Uyển nhớ rõ.

"Ngu tiểu thư, hoan nghênh lần sau cô lại tới."

"Cảm ơn."

Thấy Ngu Uyển khoác túi rồi đi, Quý Mỹ Âm lập tức đuổi theo, "Ngu tiểu thư, có chuyện này hẳn là cô chưa biết?"

Đưa túi đồ cho hai gã vệ sĩ, Ngu Uyển đã sớm nhận ra cô ta có chuyện muốn nói, "Chuyện gì thế?"

"Tôi hôm qua Phuong thiếu bị đánh, người ra tay là tam thiếu."

Ngu Uyển ngược mắt, ánh mắt thoáng chốc lạnh đi vài phần.

"Thật ra cái đêm sinh nhật của ông cụ Cố ấy, chính mắt tôi nhìn thấy tam thiếu và chị tôi cùng nhau vào gian phòng nghỉ kia."

"Ồ, hai cô không phải là chị em sao?"

"Chỉ là chị em cùng cha khác mẹ thôi, cũng chả thân thiết gì mấy."

Đèn chùm của trung tâm thương mại rú xuống ánh sáng tầng tầng lớp lớp, môi Ngu Uyển nở nụ cười nhạt, giọng điệu vẫn như cũ, "Quý tiểu thư, tôi còn có việc, xin phép đi trước nhé."

"Ngu tiểu thư." Quý Mỹ Âm vẫn muốn tiến lên nhưng bị hai gã vệ sĩ ngăn lại.

Nhìn theo bóng dáng Ngu Uyển khuất dần phía cửa lớn, Quý Mỹ Âm xoay người đi về phía thang máy.

Những con số màu đỏ không ngừng thay đổi, Quý Mỹ Âm nhìn chăm chăm khoé môi đang cong lên của mình qua hình ảnh phản chiếu trên thang máy. Bất kể là Diêm Dự năm đó hay Cố Duy Thâm hiện tại, Quý Sênh ca đừng hòng mơ tưởng đến!

Chiếc ô tô màu trắng rời khỏi trung tâm thương mại, Ngu Uyển ngồi hàng ghế sau, đôi mắt đẹp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tài xế đang mở radio, giọng phát thanh viên của bản tin mười hai giờ trưa quanh quẩn trong khoang xe, "Phiên giao dịch sáng sớm nay của bất động sản Phương thị bất ngờ bị niêm phong. Có người tố cáo thủ tục của sân giao dịch không đầy đủ, có dấu hiệu vi phạm quy chuẩn. Trước mắt, tất cả bất động sản của doanh nghiệp này sẽ bị niêm phong tạm thời để phục vụ cho cuộc thanh tra lớn sắp tới..."

Cố gia và Phương gia xưa nay chưa từng qua lại, đầu tiên là động tay động chân với Phương Triền, sau đó lại niêm phong sân giao dịch, mọi chuyện trùng hợp một cách kì lạ. Tối hôm sinh nhật ông cụ Cố, khoảnh khắc cô đẩy cửa bước vào, không ngờ lại trông thấy Cố Duy Thâm ngăn người ở phòng nghỉ sửa lại áo sơ mi.

Ngu Uyển chậm rãi nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên một khuôn mặt xinh đẹp đến tinh xảo, khuôn mặt đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào say đắm, kể cả Cố Duy Thâm.

Tin tức về việc bộ phim mới của Lê Tinh vừa ra rạp đã đạt mức doanh thu một trăm triệu nhân dân tệ xuất hiện dày đặc trên đầu đề của nhiều tờ báo lớn. Bộ phim thành công phá vỡ kỷ lục phòng vé trước đó, đồng thời cũng khiến địa vị của Lê Tinh trong ngành không gì lung lay được.

**100 triệu NDT ~ 3 nghìn tỉ VND*

Lúc nhận được điện thoại từ Quý Nhân, Quý Sênh ca dùng tốc độ nhanh nhất đến Hoàn Cẩm, thở hổn hển bước vào phòng tổng giám đốc.

"Ba, có chuyện gì thế ạ?"

Quý Nhân cúp điện thoại, vẫy tay với cô, "Có tin vui."

Quý Sênh ca nhủ mảy, nhìn Quý Nhân vừa chỉ tay vào điện thoại bàn vừa cười nói, "Ba nhận được tin từ người quen, nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất trong bảng xếp hạng online lần này là Cam Giai."

"Tin chính xác không ạ?"

"Chính xác 99%."

Quý Sênh ca kéo ghế ngồi, vô thức nuốt nước bọt. Danh sách đề cử nữ phụ xuất sắc nhất của bảng bình chọn online có kha khá gương mặt tiềm năng, với danh tiếng và kinh nghiệm của Cam Giai hiện giờ thì khả năng thắng là không lớn. Bởi thế nên cô hoàn toàn không để tâm tới bảng bình chọn này, cũng chẳng vận dụng quan hệ hỏi thăm, vốn định dồn hết tinh lực cho giải thưởng nữ phụ xuất sắc nhất năm sau, thật không ngờ chỉ mấy ngày ngắn ngủi lại nhận được kết quả tốt ngoài mong đợi.

"Hai giờ chiều nay sẽ công bố kết quả bình chọn, nếu không có gì ngoài ý muốn thì Cam Giai sẽ có mặt để nhận giải."

Nếu thật sự thắng giải, không chỉ Cam Giai mà Hoàn Cẩm cũng có cơ hội lộ diện trước công chúng. Đã hai năm rồi chưa nghệ sĩ nào của Hoàn Cẩm giành được giải thưởng nào đáng chú ý của.

Trở lại văn phòng, Quý Sênh Ca mở máy tính, bắt đầu truy cập vào bảng xếp hạng online. Xem xong mới biết, từ sau khi phim mới ra rạp, mỗi ngày có hơn trăm ngàn lượt bình chọn cho Cam Giai.

Quý Sênh Ca thờ dài, đứng dậy rót một cốc nước. Lần này cô thiếu sót quá rồi, đáng lẽ không nên kết luận sớm như vậy.

Ăn xong cơm trưa, cô ở lại văn phòng chờ tin tức. Đồng hồ trên tường điểm từng giây từng phút, vừa đến đúng hai giờ, điện thoại nội bộ đặt trên bàn bỗng reng lên.

Trong chốc lát, cô cúp điện thoại, hai tay đan lại chống lên trán.

Ánh nắng trời ngoài kia thật chói lọi, Quý Sênh Ca quay đầu nhìn sang, khoé miệng chậm rãi để lộ một nụ cười. Thì ra hạnh phúc cũng có thể đến bất ngờ như vậy.

Hôm sau.

Trong một khu dân cư cao cấp giữa trung tâm thành phố, tài xế dừng xe dưới lầu. Quý Sênh Ca đi cùng Cam Giai và trợ lý vào đại sảnh.

Đình!

Thang máy dừng ở tầng mười một, cô đẩy cửa bước vào. Một căn hộ rộng chừng chín mươi mét vuông, nội thất hoàn thiện, đầy đủ tiện nghi hiện ra trước mắt.

"Thích chứ?"

Cam Giai tháo kính râm, ngó nghiêng một vòng, "Em thích lắm ạ."

Sau khi giành được giải thưởng online nữ phụ xuất sắc nhất, Cam Giai chính thức trở thành nghệ sĩ chủ lực của Hoàn Cẩm. Cũng vì thế mà hình tượng của cô ấy cần phải chín chu hơn trước nhiều. Quý Sênh Ca treo lễ phục lên giá, nói: "Đây là trang phục em sẽ mặc đến buổi lễ trao giải tối nay, giày và túi đều được phối kỹ rồi. 5 giờ thợ trang điểm sẽ đến, 6 giờ chị đến đón em, em lo sửa soạn cho tốt đi."

Ngừng một lúc, cô nhìn đồng hồ, "Còn chừng năm tiếng nữa, em có thể tắm rửa rồi ngủ một giấc cho tinh thần thư thái."

"Chị Quý, em có nằm mơ cũng chưa từng nghĩ một ngày mình sẽ được bình chọn là nữ phụ xuất sắc nhất."

Quý Sênh Ca cười mỉm, nhẹ vỗ vai cô ấy, "Sau này đừng nói những lời như vậy nữa, chỉ cần em cố gắng thì không gì là không thể cả."

"Chiều tối chị sẽ đưa bài phát biểu cho em."

Về phần chia khóa căn hộ, Quý Sênh Ca để Cam Giai giữ một bộ, còn cô giữ bộ dự phòng.

Sau khi dọn đồ trợ lý nấu vài món, cô liền vội vã rời đi. Chỉ còn mấy tiếng nữa là đến lễ trao giải, cô muốn viết sẵn bài phát biểu, còn cần chuẩn bị thêm mấy thứ nữa, căn bản không có thời gian rảnh rỗi.

Chạng vạng 6 giờ tối, tài xế lái xe đến trước chung cư, thấy Cam Giai đứng giờ xuống lầu. Quý Sênh Ca nhìn Cam Giai ăn mặc lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp thì không khỏi hài lòng gật đầu, "Em đẹp lắm."

Cam Giai đỏ mặt cúi đầu, "Là nhờ mất thẩm mỹ của chị Quý đấy, bộ nào chị chọn cũng rất hợp với em."

Tài xế khởi động xe rời khỏi tiểu khu. Sau khi Quý Sênh Ca đưa bài phát biểu cho Cam Giai, chẳng mấy chốc cô ấy đã thuộc lầu lầu.

Không bao lâu sau, xe dừng trước đài truyền hình. Lễ trao giải cho hạng mục bình chọn online được phát sóng trực tiếp, ngoài nghệ sĩ nổi tiếng thì còn có sự xuất hiện của giám đốc những công ty điện ảnh lớn.

Vừa vào hội trường đã thấy từng hàng ghế dán băng tên hồng sau lưng. Quý Sênh Ca dẫn Cam Giai đi tìm vị trí ngồi. Có lẽ vì giải thưởng sắp được trao tối nay nên hai cô được sắp xếp ngồi hàng ghế trước.

Còn ít phút nữa là đến giờ bắt đầu, các nghệ sĩ cùng giám đốc các công ty điện ảnh có tiếng sôi nổi giao lưu. Quý Nhân dắt theo Quý Mỹ Âm lên sân khấu, không ít người thấy thế liền đến chào hỏi.

"Chà, con gái Quý tổng xinh đẹp quá."

"Nào có chứ, Lục tổng quá khen rồi."

"Chào chú Lục."

Quý Mỹ Âm khoác tay Quý Nhân, yên tĩnh đứng bên cạnh ông ta, nhìn ba giới thiệu mình với nhiều người. Quý Sênh Ca rũ mắt, lòng không chút gọn sóng.

Đột nhiên, trong hội trường nổi lên tiếng bàn luận xôn xao. Người đàn ông đi đến mặc tây trang đen, áo sơ mi trắng phối với cà vạt đen, hai màu sắc đối lập mặc trên người anh lại có cảm giác hài hòa cực điểm.

"Tam thiếu."

Đám đông tự giác tách ra thành một lối đi nhỏ. Cố Duy Thâm ánh mắt sắc bén, khuôn mặt với đường nét anh tuấn, đi bên cạnh là Ngu Uyển với nụ cười mỉm đứng mực.

Phía sau bọn họ là Phong Thái mặc tây trang, biểu cảm lạnh lùng.

Ba người vừa xuất hiện, hội trường lập tức trở nên ồn ào.

Quý Sênh Ca ngẩng mặt, nhìn bọn họ bước thẳng về phía chỗ ngồi của cô.

HẾT CHƯƠNG 52.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Cả hội trường trầm trồ

Edit: Cynlia

Trên trần nhà hội trường lễ trao giải treo rất nhiều đèn flash. Ánh đèn sáng rực chiếu thẳng rất chói mắt, khiến Quý Sênh Ca phải hơi cúi đầu. Cô nhìn chăm chăm mũi chân, hai tay đặt trên đùi, nghe tiếng đám người dân tản ra.

Đôi chân thon dài của người đàn ông được phác họa khéo léo bởi quần tây đen, gầy da bóng lưỡng xuất hiện trước tầm mắt cô. Kể cả khi Quý Sênh Ca không ngẩng đầu, cô vẫn cảm nhận rõ ràng bóng dáng cao lớn của Cố Duy Thâm lướt qua mình.

Anh bước đi rất nhanh, chỉ tầm vài giây thoáng qua.

Đã vào cái vòng luân quần này rồi thì không thể nào tránh mặt nhau được. Việc duy nhất Quý Sênh Ca có thể làm, là cố gắng khiến mình như người vô hình mỗi khi tình cờ gặp phải anh. Cô thầm nghĩ, chỉ cần qua ít lâu nữa, chuyện giữa hai người sẽ lại đâu vào đấy.

Lúc Ngu Uyển đi lướt qua Quý Sênh Ca, bước chân chợt khựng lại.

Trước mắt xuất hiện một bóng người, Quý Sênh Ca ngẩng mặt. Đối diện với gương mặt cô, gương mặt với đường nét tinh xảo đến mức vô thực, lòng Ngu Uyển khẽ run lên.

Quý Sênh Ca và Ngu Uyển chưa từng qua lại, nhưng trước kia đã gặp vài lần, cô đang định đứng dậy chào hỏi, nào ngờ lại thấy Ngu Uyển trực tiếp nghiêng người lướt qua.

Nhìn Ngu Uyển bước đến ngồi cạnh Cố Duy Thâm, Quý Sênh Ca thầm cảm thấy khó hiểu. Dường như ánh mắt Ngu Uyển nhìn cô có gì đó là lạ?

Đúng lúc này, màn hình lớn phía sân khấu sáng lên, mọi người đều đã yên vị tại chỗ ngồi. Trong nhóm nghệ sĩ đạt giải thưởng đêm nay đang ngồi ở hàng ghế đầu, nam diễn viên và nữ diễn viên xuất sắc nhất đều là "gà" của Lệ Tinh, Phong Thái và Tô Yên đồng thời bước lên sân khấu, tiếng vỗ tay bốn phía vang lên như sấm.

Tô Yên vào nghề sớm, lớn hơn Phong Thái vài tuổi nhưng cô ta bảo dưỡng rất kỹ, lại thêm vảy vóc và lớp trang điểm nên lúc này nhìn cô ta cảm cúp đứng cạnh "tiểu thị tươi" Phong Thái mà vẫn không có cảm giác chênh lệch tuổi tác nhiều.

Mấy năm nay, vận khí trong nghề của Phong Thái tăng vùn vụt, chuyện cậu đạt giải đêm nay đã sớm nằm trong dự tính của mọi người. Lệ Tinh có được hai nghệ sĩ như vậy, chẳng trách những tác phẩm điện ảnh chất lượng cứ thế nối đuôi nhau.

Đứng trước micro, Phong Thái một tay cầm cốc, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt bất chợt thay bằng cái nháy mắt khiến mấy cô gái trong hội trường lập tức hét chói tai.

Quý Sênh Ca hướng mắt lên sân khấu, cô cũng từng ôm mộng mình tinh, nhưng người đó nói cô không thích hợp với giới giải trí, từ đó về sau cô bèn dồn hết tinh thần vào việc học, từ bỏ giấc mơ nổi tiếng.

Giải nữ phụ xuất sắc nhất đêm nay trao cho hai nghệ sĩ, ngoại trừ Cam Giai của Hoàn Cẩm, người còn lại là một nghệ sĩ nữ của Ngu thị. Hai cô gái trạc tuổi nhau bước lên nhận giải, dĩ nhiên sẽ thu hút ánh mắt của mọi người.

Cam Giai ít khi tham dự lễ trao giải, Quý Sênh Ca sợ cô ấy lo lắng nên luôn mỉm cười nhìn cô ấy.

Đứng trước micro, Cam Giai trình bày sườn sẽ bài phát biểu đã soạn trước đó, lúc này Quý Sênh Ca mới thờ phào nhẹ nhõm. Cô vừa định vỗ tay thì lại thấy cô ấy bước đến trước micro lần nữa.

"Đêm nay, tôi còn muốn đặc biệt cảm ơn một người." Cam Giai bỗng vươn tay chỉ về một hướng. "Chị Quý, cảm ơn chị."

Không đợi Quý Sênh Ca kịp chuẩn bị, một chùm ánh sáng đã chiếu thẳng từ đầu xuống, theo sau là hai dàn camera đồng thời chuyển hướng về phía cô.

Trên màn hình lớn, khuôn mặt mỉm cười của Cam Giai chợt khiến cô cảm thấy ảm lạnh.

Đèn flash từ đỉnh đầu chiếu xuống chói mắt, Quý Sênh Ca đứng dậy, ngẩng mặt đối diện với camera.

"Wow!"

Trên màn hình, khuôn mặt xinh đẹp của người phụ nữ được phóng đại, mỗi một nụ cười, mỗi một cái nhăn mày của cô đều rơi vào mắt đám đông. Có người bắt đầu khe khẽ bàn luận, bốn phía phút chốc nổi lên tiếng xì xào.

"Khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà chỉ là quân lý thì đáng tiếc thật!"

"Nghe nói mỹ nhân trăm năm mới có dịp diện kiến một lần, quả không sai."

"Đúng vậy, nếu có thể ký hợp đồng với cô ấy, ảnh hậu gì đó đều không phải là của cô ấy sao!"

Không khí ngày càng sôi nổi, tay phải Cố Duy Thâm chống cằm, tay trái tùy ý đặt trên đầu gối, ánh mắt chậm rãi hướng về phía màn hình lớn.

Ngu Uyển liếc sang, thấy anh nhìn chằm chằm màn hình không chớp mắt.

Có người đứng lúc trao micro cho Quý Sênh Ca. Không có thời gian chuẩn bị, cô đưa micro đến trước miệng, hít sâu một hơi, điềm nhiên mở lời, "Mười năm trước Hoàn Cẩm đã từng rất huy hoàng. Mười năm sau, Hoàn Cẩm rất mong có thể cùng với mọi người làm nên kì tích."

Mọi người trong hội trường thầm gật đầu, ai không biết Hoàn Cẩm từng bồi dưỡng nên một ảnh đế Diêm, mười tám tuổi bước vào giới giải trí, mười hai năm nổi đình nổi đám, từng bốn lần đạt danh hiệu ảnh đế, làm nên huyền thoại mà không ai có thể lay chuyển.

Trên màn hình là khuôn mặt quyền rũ, cặp mắt đen ánh lên tia sáng loá mắt. Cố Duy Thâm nghe cô nói, khóe miệng không kìm được cong lên.

Vừa dứt lời, mọi người dường như lấy lại tinh thần, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Chỉ với hai câu ngắn ngủi đã nói lên thực lực của Hoàn Cẩm, lại vừa thể hiện thái độ khiêm tốn của quý công ty. Quý Sênh Ca trao trả micro, gật đầu với mọi người rồi ngồi xuống.

Trên sân khấu, sắc mặt Tô Yên thay đổi, cô ta vô thức liếc sang bên cạnh, nếu anh còn ở đây, hiện giờ bọn họ đã có thể cùng trao giải cho người mới.

Nhận lấy cúp từ khay, Phong Thái cầm cúp đến trước mặt Cam Giai. Tô Yên cũng cầm lấy cúp đi về phía nghệ sĩ còn lại.

Cam Giai nhận cúp mà lòng xúc động không thôi. Áo khoác trên vai cô ấy bỗng trượt xuống, may mà có Phong Thái nhanh tay giữ lại.

Thân hình Phong Thái cao lớn, cậu có ý nghiêng người về bên phải, vừa hay che được tầm quay của camera.

Quý Sênh Ca ngồi bên dưới thu hết động tác nhỏ của hai người vào mắt. Cô cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng lại giống như hết thấy đều bình thường.

Lễ trao giải kết thúc, các nghệ sĩ lần lượt rời đi. Quý Nhân bước đến, gật đầu tán thưởng Quý Sênh Ca, "Vừa rồi con phát biểu hay lắm."

Ngại có Cam Giai ở đây, Quý Sênh Ca cũng không nhiều lời. Rất nhanh tài xế đã đến nơi, cô đưa Cam Giai lên xe rồi khỏi.

Không lâu sau, Cố Duệ dừng xe trước biệt thự Ngu gia, Ngu Uyển nhìn người đàn ông bên cạnh, cười nói: "Tam ca có muốn vào ngồi một lát không?"

"Khỏi đi." Cố Duy Thâm cúi đầu sửa sang lại nút áo sơ mi, "Em nói với anh Ngu, sáng mai 9 giờ Lệ Tinh mở họp, nhắc anh ấy đừng đến trễ."

"Được ạ."

Chiếc xe hơi đen nhanh chóng khuất dạng. Ngu Uyển đứng trước cổng lớn, sắc mặt sa sầm. Cô đã ở bên Cố Duy Thâm mấy năm nên cũng hiểu được anh phần nào. Đêm nay lúc Quý Sênh Ca phát biểu, cô thấy rõ ánh mắt Cố Duy Thâm có ý cười.

Từ trước đến nay, cô cứ nghĩ mình đã trông chừng anh tốt lắm rồi, nào ngờ vẫn có người xen vào được.

Lúc Ngu Uyển bước vào phòng khách sáng đèn thì thấy Ngu Sâm đang ngồi ở sofa xem thứ gì đó.

"Anh."

"Em gái của anh về rồi đấy à."

Ngu gia chỉ có một người con gái nên từ nhỏ Ngu Uyển đã được cưng chiều như công chúa. Cô ta sắp lại gần anh mình, "Cái gì vậy anh?"

"Kịch bản phim mới của nhà mình với Lệ Tinh." Ngón tay Ngu Sâm khẽ nhịp, nói: "Bộ phim gần đây nhất ba ngày đạt trăm triệu, tính đến nay doanh thu đã được một tỷ, đây là còn chưa tính doanh thu tại thị trường nước ngoài."

Ngu Uyển nhìn chằm chằm kịch bản như đang suy tư gì, "Anh, đạo này em rành rồi đến phát chán rồi, để em lo vụ này đi."

"Em?" Ngu Sâm hiển nhiên không tin tưởng cô ta lắm, em gái nhà anh ta làm gì có tí chuyên môn nào đâu.

"Dù sao cũng có anh hai chỉ dạy em mà."

Ngu Sâm thoáng do dự, nhưng ngấm lại lời cô nói có lý. Hai nhà Cổ - Ngu liên hôn, sớm muộn gì cũng là người một nhà cả.

Thấy anh trai đồng ý, Ngu Uyển hài lòng đi lên lầu. Đêm giờ thủ đoạn dưới tay cô, Quý Sênh Ca này quả là không biết trời cao đất dày.

HẾT CHƯƠNG 53.m

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Ngu tiểu thư ngang ngược

Edit: Cynlia

9 giờ sáng tại phòng họp Lệ Tinh.

Lúc Cổ Duy Thâm bước vào, mọi người cơ bản đã đến đông đủ. Cổ Duệ kéo ghế cho Cổ Duy Thâm, anh vừa ngồi vào liền liếc mắt sang trái, đúng lúc Ngu Uyển ngẩng mặt lên, "Tam ca."

"Sao em lại ở đây?" Cổ Duy Thâm hơi cau mày.

Ngu Uyển nhún vai, cười nói: "Anh trai sắp xếp cho em phụ trách phim mới."

Cổ Tái Thành ngồi đối diện lập tức nhướn mày trêu ghẹo, "Tiểu Uyển đây là tới Lệ Tinh của bọn anh học hỏi thêm sao?"

"Tất nhiên là em phải nghiêm túc học hỏi rồi."

Thấy Cổ Tái Thành lên tiếng, Cổ Duy Thâm không nói gì. Anh chìa tay, đạo diễn lập tức đưa lịch trình của diễn viên đến.

Vai chính lần này được giao cho Tô Yên và Phong Thái, lấy đề tài tình yêu chốn công sở. Sở trường của Tô Yên là dòng phim hiện đại và khí chất nữ cường nhân mạnh mẽ.

"Tam thiếu, còn vai nữ thứ vẫn chưa chọn được diễn viên." Một xấp ảnh nghệ sĩ nữ được đặt trước mặt, Cổ Duy Thâm tùy ý liếc mắt, vẫn không phát biểu ý kiến.

Anh nhàm chán ngồi ngả người ra sau ghế xoay, Lệ Tinh từ lâu đã không còn cần lời kéo nhà tài trợ, sở dĩ Ngu Sâm nhất quyết phải hợp tác bằng được với Lệ Tinh trong dự án này, còn không phải là vì muốn dựa vào danh tiếng của Lệ Tinh mà kiếm lời sao!

Ảnh chụp bày trên bàn, ngón tay Ngu Uyển gõ gõ vài cái, bỗng chỉ vào một tấm ảnh, "Cô ấy là Cam Giai phải không?"

"Đúng vậy, trí nhớ của Ngu tiểu thư tốt thật."

Ngu Uyển cầm ảnh chụp, nói: "Sau con sót của bộ phim gần đây, nghe nói tên tuổi cô ấy lên như điều gặp gió, tôi qua còn vừa đạt giải nữ phụ xuất sắc nhất, bộ phim lần này mời cô ấy đóng hẳn là sẽ phù hợp."

"À..."

Mọi người đồng loạt hướng mắt về người chủ trì, anh còn chưa gạt đầu thì không ai dám thay anh quyết định.

"Anh thấy sao tam ca?"

Cổ Duy Thâm liếc nhìn ảnh chụp, môi mông cong lên, "Nếu nhà sản xuất đồng ý thì cứ vậy đi."

Giọng điệu của anh rõ ràng rất kỳ lạ, khiến khoe miệng tươi cười của Ngu Uyển thoáng chốc cứng đờ. Lần hợp tác này, anh trai trực tiếp bỏ qua Cổ Duy Thâm để đến tìm ông cụ cố. Nghĩ vậy, Ngu Uyển cho rằng trong lòng anh không thoải mái nên hành xử có chừng mực hơn.

"Còn vấn đề gì không?" Cổ Duy Thâm ngừng đầu hỏi.

Cổ Tái Thành tiếp lời, "Khi nào bắt đầu bấm máy?"

"Ngày kia."

Dứt lời, anh đẩy ghế rời khỏi phòng họp. Ngu Uyển để ảnh chụp lại, nhanh chân đuổi theo.

"Tam ca, anh đừng giận anh trai em."

Người đàn ông phía trước chợt dừng bước, quay đầu nhìn chằm chằm cô ta. Thật ra nhiều lúc, Ngu Uyển rất thông minh, bằng chứng là cô ta có thể tinh ý nắm bắt được vài phần tâm tư của anh.

Ngu Uyển cắn môi, nhờ giọng giải thích, "Anh trai em không có ý gì đâu, chỉ là anh ấy nghĩ hai nhà chúng ta sớm muộn gì cũng thành người một nhà cả nên mới thuận miệng đề xuất với ông nội Cổ thôi."

Cổ Duy Thâm đến trước thang máy, một tay dứt túi, "Tôi nhớ trước đây em không có hứng thú với phim điện ảnh."

"Dạo này rảnh rồi không có gì làm nên em muốn học hỏi thêm ấy mà."

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Cổ Duy Thâm sai bước vào, Cổ Duệ đứng trước cửa thang máy nhấn nút giữ cửa.

Ngu Uyển đứng yên tại chỗ, ngập ngừng: "Tam ca..."

Giây lát, Cổ Duy Thâm mới mở miệng, "Tôi hẹn bạn ăn cơm, lát nữa em đi cùng đi."

"Vâng."

Cửa thang máy đóng lại, Ngu Uyển cúi đầu thầm thở phào một hơi. Cô biết tính cách Cổ Duy Thâm, chỉ cần không có tình đối chọi với anh, anh sẽ cho Ngu gia chút mặt mũi, cũng là cho cô chút mặt mũi.

Bộ phim mới có sự hợp tác giữa Lê Tinh và Ngu thị tuyệt đối sẽ là một tác phẩm được đầu tư hoành tráng, một phần cũng vì hai nhà này không thiếu tiền. Theo lý mà nói, miếng bánh ngọt từ trên trời rơi xuống đó đáng lẽ không tới lượt Cam Giai. Nghĩ mà xem, Lê Tinh đâu thiếu nghệ sĩ chứ.

Nhưng thịt đã dâng đến tận miệng thì làm gì có chuyện từ chối. Phần là tác phẩm được đầu tư khủng thì dù kết quả ra sao cũng sẽ ít nhiều có lợi đối với diễn viên, nếu người ta đã chọn Cam Giai thì đây là cơ hội tốt cho cô ấy. Thế loại tình yêu đô thị dạo gần đây đang khá hot, Quý Sênh Ca khép kịch bản, lòng đã hạ quyết tâm.

Ba ngày sau, Quý Sênh Ca đưa Cam Giai đến nhập đoàn. Địa điểm quay phim mới là ở cao ốc Lê Tinh. Để thuận tiện cho việc quay phim, toàn bộ từ tầng bảy đến tầng chín của tòa nhà đều bị bỏ trống.

Ngày đầu nhập đoàn, Cam Giai đã có cảnh quay. So với vai nữ ba lần trước, lần này cô có on một trăm cảnh diễn, hứa hẹn là một vai diễn không thể bỏ lỡ.

Trên tầng tám, gần phòng trang điểm, sau khi Quý Sênh Ca nghe điện thoại về, cô mới nhận ra Cam Giai và trợ lý đã đi trước. Cô vừa rẽ vào khúc ngoặt của hành lang liền nghe tiếng có người cãi vã.

"Bộ trang phục này vốn là của tôi, vì sao tôi phải đưa cho cô?"

"Ai nói đó là của cô? Rõ ràng là cô không biết xấu hổ cướp của tôi thì có!"

Giọng điệu gằn co của Cam Giai nghe có vẻ rất tức giận, Quý Sênh Ca nhủ màu, bước nhanh về phía phòng hoá trang.

Ngoài cửa phòng, Cam Giai ôm khư khư một bộ trang phục, hai người không ai nhường ai. Quý Sênh Ca nhận ra cô gái đối diện Cam Giai chính là nghệ sĩ vừa đạt giải nữ phụ xuất sắc nhất của Ngu thị - Tôn Băng.

"Sao lại âm ỉ thế này?"

Thấy phía trước đúng lúc xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, Tôn Băng tui thân chạy tới, "Ngu tiểu thư, nghệ sĩ của Hoàn Cẩm thật quá đáng, đã cướp đồ diễn của em còn muốn đánh em nữa."

Ngu Uyển nhướn mày, ánh mắt lướt qua bà vai Cam Giai chiếu thẳng vào Quý Sênh Ca.

Trợ lý vội đến cạnh Quý Sênh Ca, kể lại vắn tắt mọi việc. Vừa rồi đoàn phim đến đưa trang phục cho Cam Giai, nhưng Tôn Băng thấy kiểu dáng đẹp nên định giành lấy. Cam Giai không đồng ý, thế là hai cô liền âm ỉ một trận.

"Ý thế ức hiếp người." Trợ lý nhỏ giọng mắng. Chỉ vì Ngu thị là nhà đầu tư mà diễn viên của bọn họ có thể mặc sức vênh váo sao?

Quý Sênh Ca ra hiệu trợ lý đừng nói bậy, nhìn Cam Giai đứng bên cạnh lúc này đang hết sức giận dữ, ngay cả khuôn mặt cũng đỏ lên.

"Ngu tiểu thư."

Quý Sênh Ca bước đến một trước mặt Ngu Uyển, "Đây chỉ là chuyện nhỏ, đừng để ảnh hưởng đến việc quay phim."

"Chuyện nhỏ?" Ngu Uyển cong môi, liếc Tôn Băng, "Cô thấy đây là chuyện nhỏ sao?"

"Tất nhiên là không rồi." Nhận ra sự bênh vực trong giọng điệu của Ngu Uyển, Tôn Băng lập tức ưỡn ngực ra oai.

Mới ngày đầu nhập đoàn, Quý Sênh Ca không ngờ lại gặp phải rắc rối. Lúc này đây, thấy đã có khá nhiều người tò mò đứng hóng chuyện, cô mím môi, "Vây hai người nói thử xem, muốn giải quyết chuyện này thế nào?"

Thang máy tầng tám mở ra, tiếng phụ nữ ồn ào lập tức truyền đến chỗ Cố Duy Thâm, anh bước nhanh về phía trước.

Cố Duy cũng nghe được âm thanh huyền não bên kia, lập tức dặn người qua đó xem thử tình hình.

Bốp ——

Bốn phía phút chốc trở nên tĩnh lặng như tờ. Không ai ngờ Ngu Uyển lại có thể thật sự ra tay, khiến má trái của Cam Giai in một dấu lớn đỏ ửng.

Cái tát này đến quá nhanh, nhanh đến mức khoảnh khắc Quý Sênh Ca ngược mắt, cô chỉ kịp thấy khuôn mặt tươi cười thản nhiên của Ngu Uyển, "Cô xem, giải quyết như vậy được không?"

Nói rồi giương mắt nhìn Tôn Băng bên cạnh, giọng trách móc, "Dù gì cũng là người của Ngu thị chúng tôi, đâu thể để người khác ngang nhiên cướp đồ?"

Có người chống lưng, Tôn Băng mang khí thế kiêu ngạo bước lên trước, giật phắt bộ trang phục Cam Giai ôm trong ngực, cười nhạo nói, "Không biết tự lượng sức mình!"

Đôi tay rù bên người lập tức nắm chặt thành quyền, Quý Sênh Ca ngẩng mặt, ánh mắt chợt bắt gặp nhóm đàn ông từ xa đi đến, nắm ngón tay siết chặt mới thoáng buông lỏng.

"Chị Quý." Cam Giai giữ chặt cổ tay Quý Sênh Ca, lắc đầu. Quý Sênh Ca hiểu ý cô ấy, vai diễn lần này rất quan trọng, cô ấy không muốn đánh mất.

Cái tát của Ngu Uyển rõ ràng là dành cho Cam Giai, nhưng Quý Sênh Ca cảm thấy khó chịu còn hơn cả đánh vào mặt mình. Bị ức hiếp rành rành đó nhưng lại phải nhẫn nhịn để giữ được vai diễn!

Cách đây không xa, Cố Duy Thâm hai tay đút túi, về mặt hồ hững thu hồi ánh mắt rồi xoay người rời đi.

Bình thường Ngu Uyển giữ chút thủ đoạn, anh có thể mất nhắm mắt mở cho qua, không vạch rõ ranh giới giữa hai nhà. Thế nhưng nói gì thì nói, cái tính ương ngạnh tuý hững của hai chị em Ngu Uyển và Phong Thái này đúng là như đúc từ một khuôn mà ra.

HẾT CHƯƠNG 54.

Lời Cynlia: Tuy hơi muộn cơ mà vẫn chúc mọi người Valentine thật vui nha ☺☺

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 55: Khiến cô ta bẽ mặt

Edit: Cynlia

Đám đông hóng chuyện dần tản đi. Một lúc sau, trợ lý trở về xách theo túi nước đá, lấy khăn bông bọc quanh rồi chườm lên khuôn mặt sưng đỏ của Cam Giai.

"Đau!"

"Nghiêm trọng lắm à?" Quý Sênh Ca nhận túi chườm từ tay trợ lý, cẩn thận chạm vào khuôn mặt cô ấy. Cam Giai lắc đầu, "Không sao đâu chị, chườm đá một chút là bớt sưng ấy mà."

"Mẹ nó! Đây là cách hành xử của thiên kim tiểu thư hả? Có khác gì mấy mụ già đánh đá không cơ chứ?" Trợ lý bất bình thay Cam Giai.

Cam Giai cắn chặt môi, nhắm mắt lại.

Cũng may, chườm đá được một lúc thì chỗ sưng đỏ đỡ được phần nào. Trợ lý đưa cô ấy đến phòng nghỉ, phía đạo diễn hình như nghe được tin nên cho phép Cam Giai nghỉ ngơi, cảnh của cô ấy sẽ dời xuống chiều.

Cao ốc Lệ Tinh tọa lạc ở vị trí đắc địa là trung tâm thành phố phồn hoa, Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ sát đất, dõi mắt ra xa là đường phố nhộn nhịp, những chiếc cầu vượt bắc ngang, dòng xe nườm nượp đông đúc, tất cả đều chân thực.

Đứng là bộ phim mới này được chăm chút rất cẩn thận. Đứng trước cảnh đẹp như vậy, không cần phải áp ủ cảm xúc, các diễn viên tự nhiên sẽ bị cảnh tượng phồn hoa này mê hoặc.

Trước giờ Quý gia và Ngu gia chưa từng qua lại. Ở Vân Giang, bối cảnh của Ngu gia tuy không bì được với trăm năm Cổ gia, nhưng cũng khiến những gia tộc khác không dám trèo cao. Dù rất ít khi gặp Ngu Uyển, trong ấn tượng của Quý Sênh Ca, cô ta luôn xuất hiện với dáng vẻ của một tiểu thư khuê các được giáo dục nghiêm khắc cùng dung mạo xinh đẹp.

Bất kể là Hoàn Cẩm hay Quý gia đều không được đắc tội với Ngu gia, Quý Sênh Ca tự nhủ. Thế nhưng người có thân phận như Ngu Uyển từ bao giờ lại để ý đến loại chuyện xích mích vặt vãnh giữa nghệ sĩ với nhau như vậy? Thậm chí còn tát Cam Giai trước bàn dân thiên hạ!

Quý Sênh Ca cụp mắt, dường như nghĩ đến gì đó, mí mắt không khỏi giật giật.

Sáng sớm hôm sau.

Vừa đến Hoàn Cẩm không lâu, Quý Sênh Ca nhận được điện thoại của trợ lý. Hơn mười phút sau, cô đứng dưới chung cư nhà Cam Giai.

Trợ lý ôm bình giữ nhiệt chạy tới, "Chị Quý, em gọi cho Giai Giai không được. Chiều nay cô ấy mới có cảnh quay nên buổi sáng ở nhà nghỉ ngơi, thế mà em nấu canh mang đến lại không gọi được cho cô ấy."

Cam Giai không phải là người thành phố Vân Giang mà xuất thân tỉnh lẻ, bình thường không qua lại với nhiều bạn bè lắm. Đặc biệt là từ sau khi đóng phim, cô ấy càng không có thời gian kết giao bạn bè. Quý Sênh Ca gọi cho Cam Giai, quả thật không ai bắt máy.

Nhớ tới tâm trạng tồi tệ của Cam Giai từ hôm qua, sắc mặt trợ lý hoảng hốt, "Cô ấy sẽ không nghĩ quần đây chứ?"

Nhìn bức màn đóng kín trên cao căn hộ, Quý Sênh Ca nhận bình giữ nhiệt từ trợ lý, "Đừng đoán mò, em đến phim trường tìm xem, để chị lên lầu thử."

"Vâng ạ."

Trợ lý nhanh chóng rời đi, Quý Sênh Ca lên đến căn hộ, lấy chìa khóa dự phòng mở cửa. Trước tủ giày đặt một đôi giày nam, trên sàn nhà còn vương vãi quần jeans và áo lông của đàn ông..

Cô biến sắc, đặt bình giữ nhiệt lên tủ giày rồi cầm chìa khóa bước nhanh vào trong. Cửa phòng ngủ khép hờ, tiếng trò chuyện đứt quãng truyền đến tai cô.

"Giai Giai, tính tình chị anh không tốt, em đừng giận chị ấy nữa."

"Em không giận chị ta."

"Vậy để anh hôn một chút đi."

"Đừng, không được cần em, chiều nay còn phải quay phim nữa..."

Nhận ra giọng nói không mấy xa lạ kia, Quý Sênh Ca háng giọng: "Khụ khụ!"

Bốn phía chợt lặng ngắt như tờ, kể đó có tiếng sột soạt vang lên. Cô đi ra phòng khách, kéo bức màn vừa dày vừa nặng ra, vừa xoay người đã nhìn thấy Phong Thái ăn mặc chỉnh tề đứng trước mặt.

Cam Giai đi đằng sau cậu, giọng nhỏ như muỗi kêu, "Chị Quý."

Đúng lúc này, điện thoại trong túi đồ chuông. Quý Sênh Ca nhấn nút nghe, "Alo."

"Chị Quý, Cam Giai không có ở phim trường, có khi nào cô ấy gặp chuyện rồi không?"

Giọng điệu của trợ lý không giấu được sự gấp gáp, Cam Giai nghe được bèn khom người cảm lấy di động dưới gầm sofa, đầu càng cúi thấp hơn.

Cô ấy khom lưng để lộ một vùng trắng nõn dày đặc dầu đó.

Quý Sênh Ca cảm thấy ngực nặng như đeo chì, "Giai Giai ngủ rồi, em ấy không sao hết, không cần lo lắng."

Tút!

Cúp điện thoại, Quý Sênh Ca bước về phía hai người, "Cậu Phong, nếu có người phát hiện ra chuyện của hai người, khoan hẵng nói đến việc danh tiếng Cam Giai sẽ bị ảnh hưởng thế nào, chi riêng đám fan nào tàn của cậu cũng đủ để nuốt sống cô ấy rồi."

Nghe vậy, Phong Thái lập tức biết sắc, ôm chặt người trong lồng ngực, "Tôi rất cẩn thận, sẽ không bị phát hiện đâu."

Ha ha.

Trong cái vòng giải trí này làm gì có chuyện gì bí mật? Phong Thái đang lên như điều gặp gió, mỗi ngày có biết bao paparazzi nhòm chăm chăm nhất cử nhất động của cậu.

Phong Thái kéo tay Cam Giai ngồi xuống, "Quan hệ của chúng tôi, trừ chị ra, không ai được phép biết."

"..."

Không lâu sau, Phong Thái vội vã lái xe rời đi. Quý Sênh Ca đứng trước cửa sổ, nhìn theo chiếc xe dần khuất dạng, "Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm," Cam Giai cúi đầu ngồi trên sofa, "Thái nói hiện tại không thể công khai quan hệ. Chị Quý, chị giữ bí mật giúp bọn em được không?"

Quý Sênh Ca thở ra một hơi song sắc mặt vẫn rất khó coi. Lời thỉnh cầu này cô đồng ý không được, mà không đồng ý cũng không xong. Nếu là người khác đã đành, đằng này lại Phong Thái, người trước nay vẫn gắn liền với hình tượng nam thần lạnh lùng cấm dục. Vận khí của cậu tốt như vậy, có thể lảng xê giúp Cam Giai thì được quá rồi, nhưng cậu lại là nghệ sĩ dưới trướng Lê Tĩnh, là ảnh đế trẻ tuổi tương lai được đích thân Cố Duy Thâm bồi dưỡng, làm gì có ai dám can gán trên chột!

Sáng hôm sau, Cam Giai tới đoàn phim đúng giờ. Cô ấy thay xong trang phục thì chủ động sắp lại gần Quý Sênh Ca, "Chị Quý."

Quý Sênh Ca liếc biểu cảm trên khuôn mặt cô ấy, nói: "Em có mối quan hệ cá nhân của em, miễn đừng để ảnh hưởng đến công việc là được."

"Chắc chắn không đâu ạ."

Quý Sênh Ca tin lời cam đoan của Cam Giai. Cam Giai vẫn luôn nỗ lực đóng phim, vì cô ấy muốn nổi tiếng.

"A ----"

Đột nhiên, một tiếng hét chói tai làm kinh động đến cả đoàn phim, mọi người đồng loạt quay sang nhìn xem, chỉ thấy Phong Thái đang cầm cái ly trống không, mà đối diện cậu là Tôn Băng chặt vật vì bị hắt nước.

"Anh... anh Thái."

Chiếc ly thủy tinh bị ném mạnh xuống ngay dưới chân Tôn Băng, khiến cô ta sợ đến mức nhảy dựng lên, "Anh Thái, em đã đắc tội gì với anh sao?"

Phong Thái lạnh lùng trừng mắt nhìn cô ta, "Cô không đắc tội tôi, nhưng tôi thấy cô khó ưa được không."

"Phì!"

Xung quanh có không ít người bật cười thành tiếng, cô Tôn Băng này nhập đoàn chưa được mấy ngày đã ý mình là nghệ sĩ Ngu thị mà vênh váo khắp nơi, mọi người đều không ưa gì cô ta.

Tôn Băng bị bẽ mặt trước bao nhiêu con mắt, khóc lóc chạy đi.

Lúc Quý Sênh Ca quay đầu lại, đúng lúc thấy Cam Giai đưa tay sờ mặt, còn đôi môi đỏ cong một nụ cười thoải mái.

Cảm giác nặng nề trong cô ngực lập tức biến mất. Một cô gái nhỏ không quyền không thế, một mình lẫn lộn trong vòng giải trí thực sự rất vất vả. Nếu có Phong Thái che chở cô ấy, sau này con đường của Cam Giai cũng thuận lợi hơn phần nào.

Bữa trưa cả đoàn phim ăn cơm hộp, còn mình Quý Sênh Ca an tĩnh ngồi trong góc, dùng bút dạ quang đánh dấu lời thoại quan trọng.

"Này, các cô nhìn xem, cô ấy có phải người phụ nữ kia không?"

"Shit! Đúng là giống thật đấy!"

"Chắc chắn, thảo nào cô ta có thể tranh thủ được nhiều cơ hội tốt cho "gà" mình, hoá ra là có chỗ dựa cả."

Vài người đi ngang qua đều nhìn cô bằng ánh mắt tò mò khác thường. Quý Sênh Ca hơi khó hiểu nhưng cũng không nghĩ nhiều. Mãi đến khi Cam Giai hấp tấp từ phòng trang điểm chạy ra, mở hot search đưa cho Quý Sênh Ca xem, "Chị Quý, người này có phải là chị không?"

Nhìn thấy trên bảng xếp hạng hot search có một clip đạt lượt xem khủng, tìm Quý Sênh Ca hăng một nhịp. Clip đang phát lúc này là cảnh đêm đó cô bị Phương Triển đè trong xe.

Thấy sắc mặt cô khác thường, Cam Giai lập tức biết ý im lặng.

Trên tầng cao nhất của Lê Tĩnh, người đàn ông ngồi sau bàn làm việc đang xem video, sắc mặt không nhìn rõ cảm xúc vui giận.

"Tam thiếu, anh có muốn xoá clip đi không?"

Cố Duy Thâm hắt hăm, "Là ai làm?"

"...Ngu tiểu thư." Cố Duệ không dám giấu diếm.

Điện thoại nội tuyến chột đồ chuông, Cố Duệ bước đến nhắc máy rồi báo cáo, "Quý tiểu thư đang ở dưới tầng."

Cố Duy Thâm cong môi, "Đề cô ấy lên đây."

HẾT CHƯƠNG 55.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Ai là anh rể cậu

Edit: Cynlia

Cố Duệ mở cửa phòng, đợi Quý Sênh Ca bước vào xong lại đóng cửa rồi lẳng lặng đứng trông bên ngoài.

Ánh sáng trong phòng rất lóa mắt, dù đã qua mười hai giờ trưa, ánh mặt trời qua cửa kính vẫn cứ gay gắt như vậy. Cố Duy Thâm ngồi trước bàn làm việc, gương mặt thấp thoáng ý cười.

Lúc này, lòng Quý Sênh Ca ngập tràn lửa giận. Cô nắm chặt tay, bước đến trước làm việc, "Người đăng clip lên mạng là anh?"

Đường như đã biết trước cô sẽ hỏi thế, Cố Duy Thâm không tức giận, cũng chẳng khó chịu mà chỉ nhướn mày nhìn cô, "Em đoán xem?"

Câu nói của người đàn ông khiến Quý Sênh Ca ngơ ngẩn.

"Tôi đã nói sẽ không gây khó dễ cho em." Cố Duy Thâm chống tay lên bàn, mày kiếm nhíu lên mạng về ngà ngọc, "Em cho rằng tôi sẽ chơi trò thấp kém thế này?"

"..."

Cả người đang bốc hỏa lập tức bình tĩnh lại, Quý Sênh Ca xấu hổ đỏ bừng mặt. Đúng vậy, người đàn ông kiêu ngạo như Cố Duy Thâm sao có thể giờ chút thủ đoạn đó?

Huống chi, trong đoạn clip được phát tán chỉ có cảnh Quý Sênh Ca bị đè trong xe, còn đoạn Cố Duy Thâm ra tay đánh Phương Triền đều bị xử lý sạch sẽ, không tìm thấy chút sơ hở nào.

Đình!

Cửa thang máy mở ra, Phong Thái tay dứt túi đang bước về phía này. Cố Duệ thấy cậu xuất hiện, mày lập tức nhíu lại, "Phong thiếu."

"Ừ." Phong Thái lười biếng đáp một tiếng, đưa tay đẩy cửa nhưng bị ngăn lại.

"Tam thiếu không có trong đó à?" Bình thường trước mặt công chúng hoặc ở nơi đông người, Phong Thái đều sẽ gọi Cố Duy Thâm là "tam thiếu", chỉ tại thời điểm riêng tư hoặc mỗi khi cậu làm sai thì mới gọi anh là "anh rề".

Cố Duệ chắn trước cửa, hai tay tự nhiên duỗi hai bên, "Tam thiếu đang có khách."

"Ồ," Phong Thái gạt đầu, "Vậy thì thôi."

Dứt lời, cậu xoay người rồi đi nhưng sắc mặt nhanh chóng thay đổi. Thật ra cậu lên tìm Cố Duy Thâm là muốn nhờ anh giúp gỡ video của Quý Sênh Ca xuống. Quý Sênh Ca là người đại diện của Cam Giai, dựa trên mối quan hệ giữa cậu và Cam Giai, cô cũng coi như người một nhà, cậu không thể để người nhà bị chơi xấu. Thế nhưng, bình thường lúc Cố Duy Thâm đang có khách, Cố Duệ sẽ sắp xếp để cậu chờ ở phòng khác, song hôm nay, thái độ kia của Cố Duệ rõ ràng là muốn cậu nhanh chóng rời đi.

Đi qua hành lang dài, Phong Thái không vào thang máy ngay mà đứng nép một góc.

Không lâu sau, cửa văn phòng mở ra, Phong Thái tận mắt thấy người bước ra là Quý Sênh Ca. Cậu kinh ngạc tròn tròn mắt, nhìn Quý Sênh Ca vào thang máy xuống tầng.

Chết tiệt!

Thảo nào chị họ nói có người chọc chị ấy tức giận, thảo nào chị ấy vô cớ cho Cam Giai một bạt tai!

Trở lại đoàn phim, tâm trạng Quý Sênh Ca rầu rĩ không vui. Cô kéo ghế ngồi, tay chân lạnh ngắt.

"Chị Quý, uống trà đi." Cam Giai cầm bình giữ nhiệt đến, khéo léo ngồi bên cạnh an ủi cô, "Ài da, dạo này cư dân mạng nhàn rỗi thật đấy, hờ tí là soi mói tọc mạch chuyện riêng của người ta."

Nhận lấy bình nước, Quý Sênh Ca cảm nhận độ ấm của nước trong lòng bàn tay.

"Thật ra con trai của bất động sản Phương thị cũng không tồi." Cam Giai rót cuộc vẫn không nhận ý muốn hóng chuyện.

Quý Sênh Ca mở bình giữ nhiệt, giọng nói trầm hẳn, "Chị và anh ta không có gì cả."

Ý thức được mình lỡ lời, Cam Giai định xin lỗi thì trước mặt bỗng xuất hiện một bóng người, ngay sau đó chiếc bình trong tay Quý Sênh Ca lập tức bị hất văng.

"Choang!"

Bình giữ ấm bị ném mạnh xuống đất, trà bên trong bắn ra, khiến mọi người kinh hoàng. Trà táo dính ướt cả đồ diễn của Cam Giai, cô ấy ngược mắt liền thấy sắc mặt khác thường của Phong Thái.

"Chị!"

Phong Thái chỉ tay vào Quý Sênh Ca. Mọi người lập tức mặc niệm trong lòng, Phong thiếu gia lại nổi bão rồi.

Trong lúc nhất thời, người tụ tập hóng chuyện đã tạo thành một vòng tròn. Quý Sênh Ca hít mắt, đứng dậy đến trước mặt Phong Thái.

"Cậu Phong, có vấn đề gì sao?"

"Còn hỏi?" Sắc mặt Phong Thái xanh mét, nghĩ đến việc cô thông đồng cùng Cố Duy Thâm, lửa giận lại lần ắt lý trí, "Tôi hỏi chị một việc, video trên mạng là thật hay giả?"

Nghe vậy, Cam Giai theo bản năng muốn giữ chặt tay Phong Thái. Chỉ là xung quanh có rất nhiều người, cô ấy không thể tùy tiện lại gần, lại không dám mở miệng khuyên can, sắc mặt lúc này đã trắng bệch.

"Thật hay giả cũng không liên quan gì đến cậu Phong." Đối mặt với con giận không rõ đầu đuôi của Phong Thái, Quý Sênh Ca vẫn khá bình tĩnh. Dù có thế nào thì bản chất Phong Thái vẫn không thay đổi, vẫn là ông vua con tâm tính thất thường.

Tô Yên trang điểm xong xuôi đúng lúc xuất hiện. Cô ta ngồi xuống, trợ lý bên cạnh lập tức mang trà đến.

"Chị Yên."

"Tiểu bá vương của chúng ta hôm nay tâm tình không tốt sao?" Tô Yên tặc lưỡi.

"Vâng, sáng nay đã ẩm ỉ một trận rồi, chả biết vì sao bây giờ lại muốn gây sự tiếp."

Thấy Quý Sênh Ca đứng trong đám người, Tô Yên cong môi cười.

Trên tầng cao nhất.

Cố Duy Thâm ra khỏi văn phòng, suýt chút nữa đã va phải người ta, "Tam thiếu."

"Lại có chuyện gì sao?" Cố Duệ chắn trước mặt, biểu cảm lạnh lùng.

Phó đạo diễn thờ hồng học, "Anh Thái lại náo loạn rồi, sáng nay đã âm ỉ một trận, nếu cứ để mặc thì hôm nay đừng hòng quay được cảnh nào."

Người đàn ông lạnh mặt bước vào thang máy. Cố Duệ nhanh chóng đuổi theo, nhớ tới biểu cảm của Phong Thái lúc rồi đi thì biến sắc.

Trên tầng bảy, trong đoàn phim vẫn là tiếng bàn tán xôn xao.

Không ai không biết tính tình Phong Thái, nếu cậu đã muốn nhắm vào người nào thì chẳng ai dám khuyên can. Nhưng chuyện mọi người cảm thấy khó hiểu là, Quý Sênh Ca chỉ là một người đại diện nhỏ, hai người đáng lẽ không quen biết mới đứng.

"Sao lại không liên quan?" Phong Thái tùy tay cầm lấy bình hoa, ném về phía Quý Sênh Ca, "Đoàn phim chỉ chứa người sạch sẽ, nếu người nào đó có ý đồ hoặc thích giờ thủ đoạn, mau cút cho tôi!"

Quý Sênh Ca trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, đôi mắt phượng khẽ nheo lại vì lời nói của cậu.

Xoảng!

Bình hoa bị ném mạnh vào bức tường đối diện, lập tức tan tành, mảnh vỡ bắn ra bốn phía. Mọi người hoảng sợ hét lên, nhanh chóng tránh sang một bên.

Quý Sênh Ca đứng bất động tại chỗ, cảm nhận rõ ràng vật nặng vừa trượt qua tóc cô. Cam Giai thì sợ hãi không thôi, muốn bước lên kéo tay Quý Sênh Ca nhưng bị Phong Thái giữ lại.

"Phong Thái."

Ngoài đám đông bỗng vang lên giọng nói trầm thấp của người đàn ông, Phong Thái đành buông tay Cam Giai, không ngờ lại nhìn thấy thân hình cao lớn của Cố Duy Thâm từ xa.

"Ra đây!"

Hai chữ ngắn gọn nhưng mang theo mệnh lệnh không thể từ chối. Phong Thái giật dừ trừng mắt với Quý Sênh Ca rồi mới xoay người bước ra.

"Phù!"

Mọi người thầm thở phào một hơi. Có người gọi lao công đến quét dọn, Cam Giai nhân lúc đó kéo tay Quý Sênh Ca đến bên cạnh, nhỏ giọng nói, "Xin lỗi chị Quý, chị đừng giận anh ấy."

Phía sau khu nghỉ ngơi, Tô Yên nhìn chằm chằm bóng dáng tức giận của Cố Duy Thâm, môi đỏ chặm rãi cong lên.

Trên hành lang tầng bảy, Cố Duy Thâm dứt tay vào tủ đứng trước cửa sổ, Phong Thái nín thở giải thích, "Có nhiều người tâm địa xấu xa, em chỉ không muốn đoàn phim vì bị vạ lây mà phải chịu điều tiếng thôi."

Người đàn ông đứng ngược sáng, ánh mắt lạnh lẽo quét qua khiến Phong Thái lập tức ngậm miệng.

"Mọi người đều bị cậu làm cho đau đầu thì có, đừng tưởng không ai trị được cậu!"

Ánh mắt ẩn chứa lửa giận phóng thẳng về phía Phong Thái, miệng anh mím chặt thành đường thẳng, "Tôi có thể nâng đỡ cậu thì cũng có thể khiến cậu cuốn gói!"

Thấy giọng điệu Cố Duy Thâm ngày một gắt gỏng, Phong Thái hoảng hốt, "Anh rě, em..."

"Ai là anh rě cậu?"

"..."

Phía đầu kia hành lang, hai chân Ngu Uyển cứng đờ đứng tại chỗ. Vì con đàn bà kia mà tam ca nặng lời với cả Tiểu Thái?

Ha ha.

Ngu Uyển cười lạnh, sắc mặt càng thêm khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vạ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 57: Không có nhà để về

Edit: Cynlia

Đêm đó, đoạn clip Phương thiếu của bất động sản Phương thị chơi "rung xe" cùng người đẹp đã lan rộng trên các diễn đàn. Tất máy tính, ngón tay Quý Sênh Ca day huyệt Thái Dương, sắc mặt khó coi hơn bao giờ hết.

Điện thoại trên bàn đồ chuông, cô nhìn dây số hiện lên, không thể không nhấc máy.

"Ba."

"Đoạn clip trên mạng là sao?" Giọng ba cô nghe rõ sự tức giận, "Chẳng trách gần đây cậu Phương không tới nhà nữa, thì ra là cô cự tuyệt người ta!"

"Con không nên cự tuyệt anh ta sao?"

Quý Nhân giật mình, đoạn nâng cao giọng: "Đương nhiên là không! Người ta là cậu cả nhà họ Phương, cô có thể quen biết cậu ta đều là nhờ công của Vân Bội, thế mà cô còn dám thể hiện thái độ với người ta..."

"Tút tut..."

Không đợi Quý Nhân nói hết câu, Quý Sênh Ca đã cúp máy. Cô ném điện thoại lên giường, thả người lên tấm nệm, mắt nhìn chăm chăm trần nhà trắng toát, đôi mắt khô khốc.

Chuông điện thoại lần nữa vang lên, cô chuyển đi động sang chế độ im lặng.

Đây là ba cô, nhưng mỗi lần cô gặp chuyện chưa bao giờ nhận được sự quan tâm từ ông ta. Vào những trường hợp thế này, thứ ông ta quan tâm không phải là liệu con gái mình có bị ức hiếp không, mà là liệu cách hành xử của con gái có mang đến tổn thất gì cho chính ông ta và Hoàn Cẩm.

Trước mắt dần hiện ra khuôn mặt của người đàn ông kia, Quý Sênh Ca khẽ mím môi. Chiều nay, cô đứng trước bàn làm việc của anh, cách anh chỉ một bước chân, mỗi lời anh nói đều khắc sâu trong tim cô.

Anh nói: "Tôi sẽ không làm khó dễ em, nhưng cũng sẽ không giúp em."

Quý Sênh Ca nhắm mắt, ngực ập ập khó chịu. Đây không phải lần đầu tiên cô nhận rõ sự vô tình của người đàn ông này, song có lẽ vì những chuyện xảy ra trước đây mà cô vẫn ôm chút hi vọng với anh.

Thế nhưng cuối cùng, cô tỉnh mộng, bị hiện thực khốc liệt và cho tỉnh!

Sáng hôm sau, đoạn clip đứng đầu hot search cả một ngày cuối cùng cũng bị gỡ xuống. Quý Nhân nhắn WeChat tới, cảnh cáo cô không được để chuyện này tái diễn. Quý Sênh Ca hiểu rõ, sở dĩ ba chịu giúp cô cũng vì thể diện của nhà họ Quý.

Lúc đến đoàn phim, Cam Giai vẫn đang trang điểm. Cô lấy kịch bản ra, đang định đánh dấu đoạn lời thoại còn dở hôm qua thì Phong Thái đã đi tới.

Cậu kéo ghế ngồi cạnh Quý Sênh Ca, sắc mặt tối sầm, "Biết vì sao tôi nhắm vào chị không?"

"Vì sao?"

Chuyện này đúng là kỳ quái, đang yên đang lành Phong Thái nổi điên cái gì?

"Hôm qua tôi thấy chị bước ra từ phòng làm việc của tam thiếu." Phong Thái nghĩ tới thái độ hôm qua của Cố Duy Thân, càng nghĩ càng giận, "Tôi khuyên chị tốt nhất đừng mơ tưởng hảo huyền, tam thiếu sẽ không bao giờ nghiêm túc với chị đâu!"

Thì ra là thế.

Xưa nay Phong Thái vốn tính thẳng thắn, nhiều lúc khá ngang ngược và trẻ con. Hành vi hôm qua của cậu thật sự khiến Quý Sênh Ca khó xử, thì ra nguồn cơn của mọi sự náo loạn lại là vì Ngu Uyển.

Quý Sênh Ca cười nói: "Hiếm khi được cậu Phong đây dễ ý đến, có điều cậu nghĩ nhiều rồi, giữa tôi và tam thiếu không phải là loại quan hệ cậu nghĩ đâu."

Đương nhiên, Phong Thái đời nào tin lời cô. Cậu sầm mặt, trầm giọng cảnh cáo, "Nể mặt Cam Giai, tôi không muốn làm khó chị, nhưng tốt nhất chị hãy tự biết thân biết phận đi."

Những kẻ ngậm thìa vàng đều tự cho mình là đúng thế này sao? Quý Sênh Ca không muốn tốn công giải thích, chỉ cụp mắt, bình tĩnh tiếp lời, "Hiện tại vận khí của Cam Giai không tốt, nếu có thể để cô ấy 'cọ nhiệt' với cậu, hẳn là có thể 'cọ thành lửa'?"

"Chị đang uy hiếp tôi?"

"Muốn cược thử không?"

"..."

Người phụ nữ trước mắt này không chỉ có dung mạo cực phẩm mà tâm tư cũng không đơn giản chút nào. Không ngờ Phong Thái kiêu căng không xem ai ra gì lại có ngày bị Quý Sênh Ca làm cho á khẩu.

"Chị Quý."

Cam Giai trang điểm xong xuôi, thấy bọn họ ngồi gần nhau thì gấp gáp chạy tới.

Đoàn phim có rất nhiều con mắt chờ xem trò vui. Phong Thái bị bề mặt, đen mặt đứng dậy, chỉ vào Quý Sênh Ca rồi hậm hực bỏ đi.

"Hai người không có vấn đề gì chứ?"

Quý Sênh Ca cúi đầu, tiếp tục đọc kịch bản, "Không có."

Hôm qua Phong Thái bỗng nhiên nổi bão, Cam Giai gắng hỏi mãi nhưng cậu chẳng chịu hé răng nửa lời.

Chạng vạng tan tằm, Quý Sênh Ca vừa về đến dưới tiểu khu thì phát hiện có xe của công ty chuyển nhà đậu trước đó. Không hiểu sao tìm cô chợt đánh cái thót, bước chân vội vã leo lên bậc thang.

"Dọn hết đồ đồ gia dụng đó luôn hả?"

"Dọn chứ, đồ còn dùng được."

"Này này! Mấy người từ từ thôi, tủ lạnh với TV tôi mới đổi năm ngoái đó."

"Di chủ nhà." Quý Sênh Ca đến trước cửa, thấy đồ đạc trong nhà đang bị đóng gói, "Các người đang làm gì vậy?"

"Ôi, cô về rồi à." Chủ nhà nhìn cô cười, "Căn hộ này tôi chuẩn bị bán rồi, sau này không cho thuê nữa."

"Bán?" Quý Sênh Ca trừng mắt ngạc nhiên, "Tôi vừa trả tiền thuê nhà mà, lúc nhận tiền đi còn nói muốn dành phòng cho con trai đến ở sau khi tốt nghiệp đại học mà, sao tự nhiên lại bán?"

"Đây là việc riêng của gia đình tôi," Chủ nhà gất gồng, tay đẩy hai túi hành lý, "Đây, đồ của cô đều ở đây nhé, tôi sắp xếp hết cho cô rồi đây."

Sắc mặt Quý Sênh Ca tối sầm, "Di không thể nói bán là bán, ít nhất cũng phải báo cho tôi trước một tháng chứ."

"Sao được chứ," Chủ nhà lắc đầu, "Người mua căn hộ này nói muốn dọn đến ở ngay, tôi cũng đâu còn cách nào khác."

"Người mua là ai thế?"

Chủ nhà bĩu môi, "Một tiểu thư nhà giàu."

Tiểu thư nhà giàu?

Nhớ đến những chuyện gần đây, không khó để đoán ra ai là người đứng sau việc này. Có điều, cô không hiểu lắm, làm sao Ngu Uyển biết được? (Đoạn này tác giả không viết rõ là biết cái gì, hoặc cũng có thể là mình không hiểu ý tác giả nên mình xin phép để nguyên văn nhé.)

"Tiền nhà cô đưa trước cũng chả bao nhiêu, này nhé, tôi trả lại cho cô khoản gần đây nhất."

"Chúng ta đã ký hợp đồng thuê nhà rồi, di làm vậy là vi phạm hợp đồng."

Chủ nhà chống nạnh bước ra cửa, đáng về hung hãn, "Tôi nói cho cô hay, tôi không hiểu pháp luật gì đó, nhưng ai cũng đừng hòng làm lỡ cơ hội kiếm tiền của bà đây!"

Hàng xóm xung quanh nghe được tiếng ồn ào bên tụ họp hóng chuyện, nhưng không ai có ý định nói đỡ giúp Quý Sênh Ca. Quý Sênh Ca đau đầu, đếm tiền trong tay rồi nói: "Còn thiếu một ngàn sáu."

"Tủ lạnh và TV tôi mới đổi đều bị cô dùng cũ rồi, phải trừ hao chứ!"

Quý Sênh Ca mở túi lấy điện thoại ra, "Mở xu cũng không thể thiếu, còn không tôi báo cảnh sát ngay bây giờ. Nếu cảnh sát đến đây, hôm nay bà đừng hòng thu lại phòng."

"Cô ——" Chủ nhà tức đến đỏ mặt, hiển nhiên là không ngờ Quý Sênh Ca dám làm lớn chuyện.

"Cô đưa không?"

Có người đi đến khuyên chủ nhà vài câu, lúc này bà ta mới miễn cưỡng móc tiền trả.

Quý Sênh Ca lấy được tiền phòng bèn xách hành lý rồi đi.

"Đúng là con quý tham tiền, thiếu một chút cũng không chịu!"

"Thế mà cô ta quen được với mấy kẻ lắm tiền đấy."

"Hừ! Có ta mà quen biết kẻ có tiền thì cần gì thuê phòng của bà đây?"

Bỏ lại sau lưng tiếng bàn tán rôm rả, Quý Sênh Ca xách vali xuống lầu. Xuống được đến cổng tiểu khu thì hai cánh tay cô cũng tê cứng hết cả.

Phòng chỗ này tuy cũ nhưng cô đã ở được năm năm rồi. Hiện giờ, ngay cả chỗ ở tạm bợ như vậy cũng chẳng còn.

Quý Sênh Ca kéo vali, bước chân càng lúc càng nhanh.

Cạch ——

Rương hành lý bên trái chột nghiêng đổ, có một bánh răng bị gãy, không thể kéo tiếp được nữa. Vừa đến ngã tư, cô nhìn chăm chăm đèn giao thông, đầu óc trống rỗng.

Quần chật áo khoác, Quý Sênh Ca kéo rương hành lý rồi ngồi xổm xuống. Tín hiệu đèn liên tục thay đổi, những chiếc xe nối đuôi nhau vút qua, thỉnh thoảng còn có mấy chiếc taxi dừng lại, hỏi cô muốn đi đâu.

Phải rồi, cô muốn đi đâu?

Ngay giao lộ phía trước, Cổ Duệ cầm lái đang dừng xe chờ đèn đỏ. Anh ta lơ đãng liếc mắt ra ngoài cửa xe, phát hiện ven đường có một bóng dáng quen thuộc.

Anh ta liếc kính chiếu hậu, người đàn ông ngồi ghế sau đã dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ lúc nào không hay.

"Tam thiếu, có cần cho xe qua đó không?"

Cổ Duy Thâm chống cằm, nhìn bóng dáng lẻ loi gầy yếu của cô chìm trong bóng đêm, hai cái vali bên cạnh bỗng trở nên bất mắt đến lạ.

"Về Tây Phủ Danh."

"Vâng."

Tín hiệu đèn thay đổi, Cổ Duệ giảm chân ga, chiếc xe lướt qua ngã tư rồi nhanh chóng khuất dạng.

HẾT CHƯƠNG 57.

Lời Cynlia: Đang hằng máu edit, chương này được 100 vote mình đăng chương 58 luôn ๑(ò_ó)๑

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sùng Vọng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Chứng sợ không gian kín

Edit: Cynlia

9 giờ tối, một chiếc xe màu đỏ từ xa chạy đến. Không lâu sau, xe dừng ở ven đường, có người mở cửa xe bước xuống, "Sênh Ca."

Người đang ngồi xồm trước đồng hành lý chợt ngừng mặt lên, để lộ chóp mũi đỏ ửng vì lạnh, "Cậu đến rồi à."

Đại khái là do ngồi xồm trong thời gian dài nên hai chân Quý Sênh Ca đã đông cứng như đá. Đàm Tư túm chặt cánh tay cô, kéo cô ngồi dậy.

"Tớ còn tưởng đêm nay phải ngủ đầu đường chứ."

Giọng điệu tự giễu của cô khiến bạn tốt Đàm Tư nghiêm mặt. Cô ấy nhét cô vào xe, "Mau vào đi, người cậu lạnh cứng cả rồi."

Trong khoang xe mở điều hòa ấm áp, nóng và lạnh đối lập. Tay chân Quý Sênh Ca đã sớm không còn cảm giác, cô thả lỏng vai rồi đưa tay xoa bóp. May mà có Đàm Tư, cô bạn cùng học chung đại học, cũng là người bạn thân hiếm hoi của Quý Sênh Ca, nếu không cô thật sự không biết đêm nay mình sẽ về đâu.

Chẳng mấy chốc, Đàm Tư đã đỗ xe trong gara. Cô ấy và Quý Sênh Ca mỗi người xách một chiếc vali bước vào thang máy.

Thang máy dừng ở tầng mười ba, Đàm Tư mở cửa nhà, đầu tiên đẩy hành lý vào trong, còn mình thì kéo tay Quý Sênh Ca, "Cậu còn chưa ăn cơm tối đúng không, để tớ đi nấu chút đồ."

Đàm Tư cởi áo khoác rồi xắn tay áo vào bếp. Quý Sênh Ca lấy từ tủ giày ra một đôi dép lê, đôi dép xong bèn đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Căn hộ hai phòng ngủ này có diện tích tám mươi mét vuông, gần đây Đàm Tư mới mua trả góp. Nhìn chung thì căn hộ nằm ở vị trí khá tốt, có sự yên tĩnh hiếm hoi giữa thành phố xô bồ. Đây còn là khu nhà mới xây nên xung quanh đầy đủ tiện nghi.

Bàn tay lạnh lẽo dần được sưởi ấm, Quý Sênh Ca cởi áo khoác. Đèn trong bếp sáng trưng tỏa ánh sáng ấm áp, Đàm Tư bung ly trà đào đỏ đến, "Uống đi cho ấm người, tớ đang nấu mì, đợi một lát là ăn được ngay."

"Đàm Tư, cảm ơn cậu."

"Mới mấy ngày không gặp mà thành người xa lạ rồi à?"

"Nếu chỉ là người xa lạ, tớ đã không gọi điện thoại cho cậu rồi."

"Biết vậy là tốt." Đàm Tư vỗ vai cô, "Bình thường trong nhà chỉ có mình tớ, cô đơn muốn chết, cậu cứ yên tâm ở lại đây, chúng ta sẽ tận hưởng những tháng ngày như thời đại học."

Quý Sênh Ca nhấp một ngụm trà, Đàm Tư sợ mì nở, vội chạy vào bếp xem.

"Sênh Ca, vẫn ăn hai trứng đúng không?"

"Ừ."

Thời đại học, cứ mỗi lần nấu mì ăn khuya, Quý Sênh Ca đều thấy không đủ no nên lúc nào cũng đòi thêm hai quả trứng gà. Nhớ lại khoảng thời gian đó, cô không kiềm được sụt sịt mũi.

Rất nhanh, bát mì trứng nghi ngút khói được đặt lên bàn. Quý Sênh Ca cầm đũa nếm thử một miếng, đôi mắt ẩn hiện ý cười, "Đầu bếp Đàm à, tay nghề của cậu vẫn tốt như vậy."

Đàm Tư chăm chú nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, ánh mắt cũng sáng lên, "Sênh Ca, tớ thích nhất là nhìn cậu cười. Cậu không biết đâu, mỗi lần cậu cười đều khiến người ta có cảm giác muốn dâng cả thế giới đến trước mặt cậu luôn."

Quý Sênh Ca cắn đôi đũa, chớp mắt nhìn cô ấy, "Stop, nếu cậu là đàn ông mà nói mấy lời âu yếm thế này, tớ sẽ gả cho cậu luôn đó!"

"Thật!" Đàm Tư thấy cô ăn ngấu nghiến bèn gấp trứng trong bát mình sang bát cô, "Dạo này cậu gầy lắm ấy, ăn nhiều nhiều chút."

Đôi khi chỉ một câu nói đơn giản, lại vào đúng thời điểm nào đó, sẽ khiến cho mọi phòng tuyến của một người hoàn toàn sụp đổ. Quý Sênh Ca cố làm ra vẻ tự nhiên, há miệng ngấu nghiến từng sợi mì để kiềm chế cảm giác muốn khóc.

Ăn xong, Đàm Tư bắt Quý Sênh Ca đi tắm còn mình thì dọn dẹp bát đĩa. Đến lúc cô tắm xong, giường ngủ đã được thay drap mới.

Có người nấu mì cho mình, có người vì mình trái giường, chẳng biết bao lâu rồi Quý Sênh Ca không nhận được cảm giác quan tâm ấm áp thế này nữa. Đàm Tư lấy ra một bộ chăn mới tinh, trải lên phía giường bên phải.

"Vẫn còn thói quen ngủ bên này chứ hả?"

"Chỉ có cậu hiểu tớ."

Thả người lên giường, Quý Sênh Ca lười biếng vờn vai. Đàm Tư cảm thấy sẩy đến, "Trước khi ngủ phải sấy khô tóc đã chứ."

"Ừm."

Đàm Tư đi tắm, để Quý Sênh Ca ngồi sấy tóc. Cô xốc chăn nằm vào, bị cái lạnh bên trong làm cho rùng mình, tựa vai vào đầu giường, thờ dãi một hồi.

Cô lấy album ảnh trên giường ra xem, ngay trang đầu là ảnh các cô hôm tốt nghiệp. Những khuôn mặt bông bột mang theo niềm phấn khởi ngây thơ, dường như không khác mấy so với hiện tại. Nhưng cô không thích hoài niệm quá khứ, bèn khép album lại.

Lát sau, Đàm Tư tắm xong, lau khô tóc rồi cũng lên giường. Tắt đèn ngủ, hai cô gái nằm cạnh nhau cứ thế nhắc đến chuyện cũ.

"Sênh Ca, cậu còn nhớ ngày tốt nghiệp không, tụi mình bị trêu chọc nhiều đến mức độn thổ."

"Phì!"

Quý Sênh Ca nheo mắt, gật đầu nói: "Nhớ chứ, cả khoa có hai mươi một nữ sinh, chỉ có tụi mình tốt nghiệp rồi vẫn lè bóng, lúc chụp ảnh cũng là tụi mình tự an ủi nhau."

"Cậu chụp cho tớ xấu muốn chết, không phải tớ độc miệng đâu nhé, tay nghề chụp ảnh của cậu thật chẳng ra sao."

Đàm Tư kê lại gối, dường như nhớ tới gì đó, "Nói mới nhớ, thật ra tớ mới là đứa lè bóng, cậu còn có ảnh để Diêm mà..."

Người bên cạnh lập tức im lặng, Đàm Tư thấy cô mím môi, không khỏi thờ dãi, "Anh ấy rời đi lâu như vậy, hai người có liên lạc không?"

Một lúc sau, Quý Sênh Ca đáp, "Không."

Đàm Tư không hỏi tiếp. Năm đó, suốt khoảng thời gian sau tốt nghiệp nhân rồi, Quý Sênh Ca đều chạy đi xem Diêm Dự diễn, có khi hai cô còn lên trà trộn vào phim trường, nhưng chưa được bao lâu đã bị phát hiện. Sau cái ngày ảnh đế Diêm tuyên bố giải nghệ, anh liền rời khỏi Vân Giang, đột ngột đến mức Quý Sênh Ca thậm chí còn không kịp đi tiễn.

Cô ấy nhớ rõ, Diêm Dự rời đi khiến Quý Sênh Ca ngã bệnh nặng, chỉ trong nửa năm mà người gầy đi thấy rõ.

Tiến độ quay của bộ phim mới rất thuận lợi. Cảnh quay của Cam Giai không ít, có những hôm sáng sớm đến phim trường mà đến rạng sáng hôm sau mới xong việc ra về. Hôm nay cô ấy có cảnh quay buổi tối, Quý Sênh Ca dặn dò trợ lý xong rồi rời đi trước.

Hai ngày nay dù ở nhờ nhà Đàm Tư, được Đàm Tư giúp đỡ, Quý Sênh Ca vẫn không hết băn khoăn. Cô không thể ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được, phải nhanh tìm nhà trọ mới thôi.

Quý Sênh Ca lướt di động, vừa đi vừa tìm kiếm thông tin nhà cho thuê nên không hề chú ý xung quanh mà đi thẳng vào thang máy.

Đứng nép bên ngoài thang máy, Phong Thái thấy cô vào rồi bèn ra lệnh cho trợ lý, "Mau đi cắt nguồn điện thang máy này cho tôi."

"Hả?" Thấy trợ lý kinh ngạc, Phong Thái không kiên nhẫn trừng mắt, "Nhanh lên!"

Trợ lý vội làm theo.

Vừa vào thang máy, điện thoại Quý Sênh Ca đã đổ chuông, "Đầu bếp Đàm há, hôm nay định cho tôi ăn món ngon gì đây?"

"Mấy giờ cậu xong?"

"Tớ đang xuống thang máy rồi nè."

"Vậy tớ chờ cậu dưới tầng nhé," Đàm Tư đứng ở đại sảnh tầng một, nhìn con số trên thang máy giảm dần, "Sênh Ca, tối nay muốn ăn gì?"

"Tớ..."

ẦM!

Thang máy đột nhiên dừng lại, đèn chỉ thị màu đỏ cũng tắt ngấm. Đàm Tư cầm di động, thấy thang máy đã dừng ở tầng một nhưng cửa không mở ra.

"Sênh Ca." Cúp điện thoại, Đàm Tư bước nhanh đến trước cửa thang máy.

Không gian nhỏ hẹp trong nháy mắt bị bóng đêm bao phủ. Di động Quý Sênh Ca rơi trên mặt đất, cô định nhặt lên nhưng phát hiện tay chân không còn chút sức lực.

Cô nghe được tiếng kêu lớn bên ngoài, rất muốn trả lời nhưng âm thanh như mắc nghẹn ở cổ họng.

Tim đập điên cuồng khiến cô khó mà hô hấp.

Cùng lúc đó, chiếc thang máy bên cạnh dừng lại, Cố Duy Thâm tay đứt túi đi trước, Cố Duệ theo sau đang nói chuyện với anh thì chợt nghe bên cạnh có người kêu to:

"Sênh Ca, cậu không sao chứ?"

Cố Duy Thâm dừng bước, Cố Duệ bước đến hỏi thăm, "Có chuyện gì thế?"

"Bạn của tôi bị kẹt trong thang máy, cô ấy còn mắc chứng sợ không gian kín nữa."

Nghe đến đây, sắc mặt Cố Duy Thâm trở nên nghiêm trọng.

____ Lời nói ngoài lề ____

Ảnh đế Diêm: Mẹ ruột, chừng nào tôi mới được lên sân?

Mẹ ruột: Tam nhi, cậu đến trả lời xem.

Tam thiếu: Không có mùa xuân đó đâu!

Ảnh đế Diêm...

Mẹ ruột: Đừng có mơ, tôi còn muốn nhìn các cậu chém giết lẫn nhau đấy, ha ha ha ~

HẾT CHƯƠNG 58.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lân Sing Vực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Không phải anh

Edit: Cynlia

Tiếng tim đập bên tai như trống nổi, phảng phất như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Nỗi sợ hãi xen lẫn tuyệt vọng cùng cảm giác trời đất quay cuồng chiếm lấy tâm trí Quý Sênh Ca, cô chỉ biết lùi sát vào vách thang máy sau lưng, cả người trượt trên nền đất.

Tiếng nói chuyện ngắt quãng xuyên tường vọng vào trong, cô vừa nghe vừa không ngừng an ủi mình: Đừng sợ, bên ngoài có rất nhiều người, mọi người sẽ mở được cửa sớm thôi.

Nhưng những ý nghĩ đáng sợ vẫn cứ lờn vờn trong đầu cô, sắc mặt Quý Sênh Ca trắng bệch, trán rịn mồ hôi lạnh. Cô cố gắng kiểm soát hơi thở, nhưng tần suất hô hấp ngày một tăng nhanh.

Vì thiếu oxy nên đầu cô choáng váng vô cùng, bốn phía tối đen như mực, di động không biết đã rơi đâu mất. Cô chỉ có thể cuộn tròn người, hai tay theo bản năng vòng qua đầu gối ôm lấy mình.

Trước thang máy có rất nhiều người đứng xem, Phong Thái đặc ý đi vào đám đông, nhưng dần phát hiện tình huống có vẻ không ổn, đặc biệt là sau khi nghe được lời Đàm Tư nói, cậu lập tức biến

sắc, xoay người chạy như điên lên lầu.

Công tắc nguồn được đẩy về chỗ cũ, "Sao lại không được?"

Cứ thế lặp lại vài lần, trợ lý xám mặt nói: "Anh Thái, hình như thang máy hỏng thật rồi."

"Shit!"

Phong Thái đá mạnh vào tường, tức giận chửi, "Ngu xuẩn, sao có thể ngu xuẩn như vậy!"

Cậu vốn không cam lòng, chỉ muốn dạy cho Quý Sênh Ca một bài học thôi, không ngờ cô lại mắc chứng sợ không gian kín, lại càng không ngờ thang máy thật sự hỏng.

Lúc này, rất nhiều nhân viên nghe tiếng ồn tụ tập xung quanh khu vực. Cố Duy Thâm lướt qua bọn họ đến thẳng trước thang máy.

Hai tay Đàm Tư không ngừng gõ lên cửa, "Sênh Ca!"

"Cô có chắc cô ấy ở trong đó không?"

Đàm Tư gật đầu, đôi mắt đỏ ửng, "Tam thiếu, tôi có thể nhờ anh giúp một việc không?"

Vừa rồi hai cô nói chuyện điện thoại, Quý Sênh Ca nói mình đã vào thang máy, thế nên chắc chắn cô ở trong đó. Đàm Tư lo lắng không thôi, ngón tay gõ nhiều đến mức đỏ cả lên, "Đừng sợ, Sênh Ca, thang máy sắp sửa xong rồi."

Cố Duy Thâm nghiêng đầu nhìn Cố Duệ, ra hiệu cho anh ta đi gọi người. Anh bước đến gần, Đàm Tư lập tức dịch người sang một bên.

Cố Duy Thâm đưa tay thử tách cửa ra, cửa thang máy không mấy may dịch chuyển, chứng tỏ bằng sức người thôi không thể mở được. Anh ghé sát mặt vào khe hở giữa hai cánh cửa, nói: "Quý Sênh Ca, trên bảng điều khiển có nút khẩn cấp, em ấn nút đi."

Một giọng nói trầm thấp mà mạnh mẽ vang lên, Quý Sênh Ca như người chết đuối bắt được phao, cả người không chút sức lực cuối cùng cũng có phản ứng. Cô cắn răng muốn đứng lên, nhưng hai chân mềm nhũn như bông.

Cố gắng nhấc tay, lúc chỉ cách cái nút màu đỏ một chút nữa thôi, Quý Sênh Ca cảm thấy hô hấp ngày một gấp gáp, trước mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh, vừa chân thật lại vừa hư ảo.

Một bóng dáng quen thuộc bước về phía cô. Đó là người đàn ông cô quen biết mười mấy năm, người đàn ông cô chỉ dám nhìn từ xa mà chẳng bao giờ dám đứng trước mặt anh, nói với anh rằng cô muốn sống vai đi cùng anh đến nhường nào.

Nhìn bóng dáng ấy đến gần, Quý Sênh Ca bất giác nhắm mắt lại, bên tai vang vọng giọng nói của người đó.

"Cô nhóc này, lại trốn học đến phim trường đúng không?"

"Sau này đến phim trường thì cứ nói là tìm anh, như vậy sẽ không ai dám mắng em nữa."

"Sênh Sênh..."

Cam Giai biết tin liền tức tốc chạy xuống đại sảnh, trên người vẫn còn mặc đồ diễn. Cô ấy len qua đám đông, nhìn những người thợ sửa xách theo dụng cụ đồ nghề đến trước cửa thang máy. Cố Duy Thâm lùi lại nửa bước, nhường chỗ cho thợ sửa lúc này đang cầm lấy thanh xà beng [1] cắm vào khe hở để nạy cửa.

[1]: Thanh sắt dài có một đầu nhọn hay bẹt, dùng để đào lỗ hoặc nạy, bẩy vật nặng.

Rầm!

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra, Cố Duy Thâm bước vào, thấy Quý Sênh Ca mặt cắt không còn giọt máu đang cuộn tròn mình trong góc, vì hít thở gấp gáp mà cả người run rẩy không ngừng.

Anh cúi người, duỗi tay về phía cô, "Quý Sênh Ca, không sao rồi."

Trong lúc mê man, Quý Sênh Ca lơ mơ nhận ra có người đến gần, vui sướng đưa tay cho người kia.

Ánh sáng chiếu thẳng vào buồng thang máy, khiến mọi thứ trước mắt dần rõ ràng, kể cả đường nét trên khuôn mặt của người đàn ông phía trước. Cô bỗng rụt hai tay lại.

Không phải anh, không phải người kia.

Đầu ngón tay lạnh băng lướt qua lòng bàn tay Cố Duy Thâm, anh khép năm ngón tay lại nhưng lại để vệt mất tay cô.

"Sênh Ca, cậu không sao chứ?" Thấy Đàm Tư đứng sau lưng Cố Duy Thâm, Quý Sênh Ca há miệng thở gấp, cảm giác hít thở không thông dần biến mất, "Ờ...ờ không sao."

Cố Duy Thâm ngồi dậy, rút tay lại mới phát hiện cổ áo sơ mi trắng đã bị dính bẩn lúc nào không hay.

Đàm Tư đỡ Quý Sênh Ca dậy, nhận thấy hô hấp của cô dường như đã bình thường trở lại.

"Đưa bạn cô đến bệnh viện kiểm tra đi."

"Cảm ơn tam thiếu." Đàm Tư chủ động nói cảm ơn, nhờ có tam thiếu nên thợ sửa thang máy mới có thể đến nhanh thế.

Cố Duy Thâm rút tay vào túi rồi đi, theo sau là Cố Duệ.

"Đến bệnh viện kiểm tra một chút nhé?"

Quý Sênh Ca lắc đầu, nhìn chằm chằm bóng dáng xa dần của anh, hàng mi dài khẽ chớp, "Vừa rồi, người nói chuyện với tớ ngoài thang máy là anh ta sao?"

"Ừ, tam thiếu còn bảo cậu nhấn nút khẩn cấp."

Thì ra thật sự chỉ là ảo giác. Ánh mắt Quý Sênh Ca dần âm đạm.

Lúc Ngu Uyển xuống tầng, cô ta chỉ thấy đám đông ồn ào bàn tán đã tan đi. Cô ta nhận ra Cố Duy Thâm từ xa, lại thấy Quý Sênh Ca bước ra từ thang máy, lồng ngực phút chốc bị lửa giận lấp đầy.

Đi ra từ cửa sau tòa nhà Lệ Tinh, Cam Giai bước thẳng đến chiếc xe màu bạc đã đậu sẵn từ trước.

Tài xế nhanh chóng khởi động xe rồi đi. Phong Thái lấy mũ lưỡi trai trên đầu cô xuống, nặng nề hôn lên, "Anh đợi em một tiếng rồi."

Cam Giai cười lảng tránh, "Chiều nay chị Quý bị kẹt trong thang máy, em cũng bị chậm trễ quay phim nên phải bù thêm giờ."

Nhắc đến chuyện này, Phong Thái không khỏi nhũn mày, "Chị ta thế nào rồi?"

"Em mới gọi điện cho chị ấy, may mà vẫn ổn."

Cậu nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm.

Uống thử nước trong bình của Phong Thái, Cam Giai nhũn mày, "Trời ạ, vị gì thế này?"

"Thuốc Đông y đấy."

"Anh đang bệnh à?"

"Không phải, mùa này dễ phát bệnh suyễn nên chị anh tìm thầy kê cho anh mấy bài thuốc."

Cam Giai đóng nắp bình rồi đặt bên cạnh, "Phải nhớ uống thuốc đúng giờ, không được quên đâu đó."

"Em đang quán anh đấy à?"

"Thì sao nào."

Lăn lộn trong cái vòng giải trí này, Phong Thái đã tiếp xúc với không biết bao nhiêu người đẹp. Cậu vốn không phải tuýp người dễ bắt chuyện, lại thêm lúc nào cũng mang dáng vẻ "người lạ chớ gần" nên dù rất nhiều phụ nữ muốn tiếp cận cậu, không có mấy người thành công. Chính cậu cũng chẳng hiểu vì sao mình lại yêu cô gái này.

Cậu chậm rãi ghé sát mặt lại, môi mòng dán lên vành tai Cam Giai, "Đêm nay tới nhà anh đi."

Có tài xế phía trước, Cam Giai ngượng ngùng che mặt. Phong Thái kéo tay cô, áp lên lồng ngực vừa rộng vừa ấm của mình.

Khó khăn lắm mới đuổi được trợ lý và tài xế đi, cậu chỉ muốn dành thời gian vui vẻ cùng cô.

Một khi đã yêu ấy mà, chẳng nề hà có bao nhiêu trắc trở, người ta vẫn muốn dốc sức bên nhau, hận không thể dính vào nhau mỗi ngày.

HẾT CHƯƠNG 59.

Lời Cynlia: Như mình đã nói, Vạn lần sủng vợ sẽ bắt đầu được set pass từ chương 60-65, hình thức lấy pass là trả lời đúng 8/10 câu quiz có liên quan đến nội dung truyện. Mọi người hãy vào mục PASSWORD trên wordpress của mình để xem hướng dẫn cụ thể về pass (link dưới phần comment). Chương 60 sẽ lên luôn trong tối nay nên là ai giải được pass sớm thì được đọc chương mới nóng hổi nha ~

Lưu ý:

1. Chương có pass sẽ chỉ đăng trên wordpress, không đăng trên wattpad.
2. Câu hỏi trong quiz chỉ liên quan đến tình tiết truyện từ chương 59 về trước nên bạn nào đọc trước convert sẽ dễ bị nhầm lẫn.
3. Mọi người vui lòng không comment pass ở đây hay bất cứ đâu, những comment để lộ pass sẽ bị xóa không báo trước.
4. Nếu có thắc mắc, các bạn có thể inbox mình trên wattpad hoặc trên page Facebook (link dưới comment).

Bạn đang đọc truyện *Vạn Lần Sủng Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.